

C. W. LEADBEATER:

**A MESTEREK
ÉS AZ ÖSVÉNY**

A második, javított és bővített
angol kiadásból fordították

**DR. GROZDA EMILNÉ és FERENCZY
IZABELLA**

Készítette és kiadta

A MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

KÖNYVKIADÓ ALOSZTÁLYA

BUDAPEST 1931

ELŐSZÓ

Csakis egyetlen oka van annak, hogy előszót írok tisztelt Kartársam könyvéhez. E könyv ugyanis sok oly dologról szól, melyeket csupán a Teozófiában eléggé jártas kutatóknak aránylag kis köre tanulmányozott és vitatott meg; mert készek voltak olyan létkörökre (régiónkra) vonatkozó bizonyítékokat tanulmányozni, amely létkörökbe ők maguk ugyan nem léphettek még be, de remélték, hogy később megtehetik és majd maguk is bizonyosságot szerezhetnek mindarról, amit az idősebbjeik bizonyítottak. A gondolatvilágban végbement gyors változások, melyeket a Világtanító eljövételének közelsége támasztott, hasznosnak mutatják, hogy arról a világról, amelyben Ő él, közlések jelenjenek meg, melyek talán bizonyos mértékben előkészíthetik a közvéleményt az Ő tanításaira.

Bármint legyen is, hozzájárulok e könyvnek bizonyításaihoz, mert csaknem mindeniknek pontosságát személyesen szerzett meggyőződésem alapján is megerősíthetem; és úgy Kartársam, mint a magam nevében azt óhajtom mondani, hogy ez a könyv, mint megfigyelések jegyzéke jelenik meg, mind gonddal gyűjtött és gondosan feljegyzett tapasztalatok jegyzéke, de nem igényli azt, hogy tekintélyszámba menjen, sem azt nem kéri, hogy elfogadják. Nem állítja, hogy sugalmazás eredménye, csupán becsületesen számot ad arról, amit az írója látott.

Annie Besant

I. RÉSZ

A MESTEREK

I. FEJEZET

VANNAK MESTEREK

ÁLTALÁNOS MEGFIGYELÉSEK

A sok új bizonyosság közül, melyeket a Teozófia tár elénk, a legfontosabbak egyike az, hogy vannak tökéletesült emberek. Ésszerűen következtethető ez a Teozófiának más tanításaiból, melyek a karmát és az újratestesülés útján való fejlődést hirdetik. Amint körülnézünk, világosan látjuk, hogy az emberek különböző fejlődési fokokon állók. Sokan jóval alattunk állnak fejlődés tekintetében, mások fejlettsége pedig erősen fölülmúlja a magunkét. Így állván a dolog, nagyon lehetséges, hogy vannak olyanok is, akik ennél is igen sokkal haladottabbak. Valóban, ha az emberek folyton jobbakká lesznek az egymást követő életeik hosszú során át, mely határozott cél felé irányul; akkor bizonyosan kell lenniök olyanoknak is, akik már elérték azt a célt. Némelyek közülünk a fejlődésük folyamatában már eredményesen bontakoztatták ki néhányát azoknak a magasabb érzéseknek, amelyek ott szunnyadnak minden emberben, és melyeket a jövőben mindenki örökölni fog. Ezek az érzések képessé tesznek minket arra, hogy meglássuk a fejlődésnek azt a létráját, amely messzire elnyúlik fölöttünk és épp oly messzire alattunk is. Ezek segítségével látjuk meg azt is, hogy a létrának mindenik fokán állanak emberek.

Tekintélyes számmal vannak közvetlen bizonyítékaink arra, hogy vannak olyan Tökéletesült Emberek, amilyeneket mi Mestereknek nevezünk; mégis első lépésünk az kell legyen, hogy meg legyünk győződve, hogy kell ilyen embereknek lenniök, és csak egy későbbi lépés lesz az, ha tudjuk, hogy akikkel mi összeköttetésbe jutottunk, ehhez az osztályhoz tartoznak.

Minden nemzet történelmi feljegyzései tele vannak oly lángeszű embereknek az emberi tevékenység különböző terén végzett dolgaival, akik munkájukkal és képességükkel igazán magasan a tömeg fölé emelkedtek ugyanannyira, hogy sokszor (sőt, alighanem többször, mint tudjuk) oly végtelen magasan állottak eszméik a nép értelme fölött, hogy nem csupán teljesítményeik veszték el teljesen az emberiség számára, hanem még ezek nevei sem maradtak fenn. Szokás azt mondani, hogy minden nemzet történelmét néhány egyénnek életrajzában lehetne megírni és, hogy mindenkor ez a kevés, a többi közül kimagasló egyén volt a megindítója a nagy haladást mutató lépéseknek művészetben, zenében, irodalomban, tudományban, bölcsészetben, emberbaráti mozgalomban, politikában és vallásban egyaránt.

Néha Isten s a felebarátaik iránt való szeretetben voltak kimagaslók, mint nagy szentek és emberbarátok, néha az ember és a Természet megértésében, mint nagy bölcsészek, bölcsek és természettudósok; néha az emberiségért való munkálkodásban voltak kiemelkedők, mint felszabadítók és újtók (reformátorok). Ha ezeket az embereket nézzük, s ha megértjük, mily magasan álltak ők az emberiség közepett, és milyen messzire jutottak el az emberi fejlődésben: nem ésszerű-e azt mondanunk, nem láthatjuk, hogy határa volna annak, amit az ember elérhet, és hogy bizony lehettek, sőt, most is lehetnek még azoknál is sokkal fejlettebb emberek, akik a szellemiségben, a tudásban, s a művészi képességben egyaránt nagyok, szóval tökéletes emberek, az emberi tökéletességek tekintetében; akik teljesen olyanok, mint azok az Adeptusok vagy Emberfeletti emberek, kikkel megbecsülhetetlen kiváltságképpen néhányan találkoztunk?

Az emberi lángésznek ez a történelem lapjait gazdagító és szépítő fényes gyülekezete egyúttal dicsősége és reménysége is az emberiségnek, mert tudjuk, hogy ezek a Nagyok előfutárjai a többinek, s hogy ezek, mint fellobbanó fényjelek, a világosságnak valóságos hordozói azért, hogy nekünk megmutassák az ösvényt, amelyen járnunk kell, ha el akarunk jutni ahhoz a dicsőséghez, ami majd elénk fog tárulni. Régen elfogadtuk az Isteni Élet lakásául szolgáló formák fejlődésének tanát; most pedig magának az Élet fejlődésének kiegészítő és sokkal nagyobb fogalma áll előttünk, megmutatván, hogy a mindig magasabb és magasabb formák csodálatos fejlődésének is oka az, hogy a folyton duzzadó életnek van szüksége rájuk, kifejeződés céljából. Formák születnek és elhalnak, növekednek, elsatnyulnak s elpusztulnak; de a Szellem örökké növekedik, meglelkesítvén a formákat és fejlődvén a bennük és általuk szerzett tapasztalatai útján; és mindenik formát, miután már megtette szolgálatát, s a szellem kinőtt belőle, félreveti, hogy egy más, jobb formának adjon helyet.

A fejlődő forma mögül mindig az Örökkévaló Élet, az Isteni Élet rügyezik ki. Istennek ez az Élete áthatja az egész természetet, ami nem más, mint az Ő felöltött sokszínű ruhája; Ő él a virágnak szépségében, a fa erejében, az állat fürgeségében és kecsességében, éppen úgy, mint az ember szívében s lelkében. Hogy pedig minden élet mindenütt előre és fölfelé törekszik, annak az az oka, hogy az Ő akarata a fejlődés; ugyanezért a legtermészetesebb dolog ez is a világon, hogy vannak az erő örök kibontakozási vonalának végén Tökéletesült Emberek. Még fölöttük is – a mi látásunk és felfogásunk határán túl is – nyílik kilátás még ennél sokkal nagyobb dicsőségre; amelyre később igyekezhetünk némiképpen célozni, most azonban hasztalan volna beszélni róla.

Mindezekből ésszerűen az következik, hogy kell lenniök Tökéletesült Embereknek. Nem is vagyunk hiányával oly jeleknek, melyek arra mutatnak, hogy minden korban voltak olyan Emberek, akik ahelyett, hogy teljesen elhagyták volna a világot, hogy saját életüket éljék az isteni nagy emberfölötti világokban, érintkezésben maradtak az emberiséggel, iránta való szeretetből, hogy segítsenek neki fejlődni szépségben, szeretetben, igazságban; hogy

úgyszólván segítsenek neki Tökéletes Embert létrehozni. Hasonló ez ahhoz, hogy itt-ott akadunk olyan botanikusra, aki különös szeretetet érez a növények iránt, és dicsőségének tartja, ha tökéletes narancsot vagy tökéletes rózsát termelhet.

A VALLÁSOK BIZONYÍTÉKA

Minden nagy vallás rámutat arra, hogy vannak ilyen emberfölötti Emberek, Kik annyira elteltek az Isteni Élettel, hogy ismételten úgy tekintették Őket, mint magának Istennek valódi képviselőit. Minden vallásban – éspedig főképpen annak alapításánál megjelent egy ilyen Fejlett Lény; sőt, gyakran több mint egy. A hinduknak megvannak a maguk nagy „Ávátára”-i, vagy isteni testesülései, amilyenek: Shri krishna, Shri Shankaracharya és Gautama Buddha, az Úr, kinek vallása messze elterjedt keleten és ott van ragyogó sokasága a Rishik-nek, Szenteknek, Tanítóknak. Ezek a Nagy Lények érdeklődése nemcsak az emberek szellemi természetének felébresztésére irányult, hanem részt vettek minden más ügyükben is, ami földi jólétüket mozdította elő. Minden keresztény ember sokat tud vagy legalább kellene sokat tudnia a próféták, tanítók és szentek hosszú soráról, az ő saját felekezetében, és arról, hogy Maga Krisztus az ő legmagasabb Tanítójuk valamely módon, amit talán nem értettek meg világosan, ember és Isten volt, s most is az egyenlőképpen. Mind a régebbi vallások is, (legyen bár némelyik hanyatló az elmúló nemzeteknél) le egészen a kezdetleges törzsek vallásáig, mint kiemelkedő alakokra mutatnak rá az ilyen Felsőbbrendű Emberekre, bizonyítván, hogy vannak, és hogy segítői voltak azoknak a gyermek nepeknek, melyek között laktak. Ezeknek felsorolása, bármennyire tanulságos és érdekes volna is, messze eltérne jelenlegi célunktól, s így csak ráutalok az érdeklődők kedvéért W. Williamson kitűnő könyvére, melynek címe: „THE GREAT LAW”.

A LEGÚJABB BIZONYÍTÉK

Sok közvetlen és újabb bizonyíték van e Nagy Lények létének igazolására. Én már fiatal koromban sem éreztem ezen bizonyítékok szükségét, mert tanulmányaim eredményeképpen teljesen meg voltam győződve, hogy kel ilyen embereknek lenniök. Teljesen természetesnek tartottam azt a hitemet, hogy vannak ilydicő emberek, s egyetlen óhajom volt velük színről-színre találkozni. A Társulat újabb tagjai között vannak azonban sokan, kik egészen rendjén, azt szeretnék tudni, milyen bizonyítékai vannak. Nos hát: egész tömeg személyes bizonyosság áll rendelkezésünkre. Madame Blavatsky és Olcott, a Teozófiai Társulat társalapítói, dr. Annie Besant, jelenlegi elnökünk és magam is, mindnyájan láttunk néhányat a Nagyok közül; és még sok más tagja a Társulatnak is részesült abban a kiváltságban, hogy láthatott egyet-kettőt Közülük; s amit ezek írtak, mindabban bőséges számú bizonyíték van erre nézve.

Néha az az ellenvetés, hogy azok, akik látták Őket, vagy képzeltek ezt a látást, talán álmodtak vagy tévedtek. E feltevések fő oka, azt hiszem, abban

rejlük, hogy ritkán láthattuk az Adeptusokat akkor, amikor úgy Ők, mint mi, fizikai testünkben voltunk. Midőn Társaságunk fiatalabb volt, s egyedül Madame Blavatsky bírt magasabb rendű képességekkel. A Mesterek gyakran materializálták magukat úgy, hogy mindenki láthatta őket, s ilyenképpen fizikailag mutatkoztak különböző alkalmakkor. Több ilyen eseményről számol be Társaságunk története azokból az időkből. Természetes azonban, hogy a Nagy Lény, mikor így mutatkozott, nem fizikai testében volt, hanem materializált alakban.

Sokan közülünk megszokottan és állandóan látjuk Őket, alvásunk időtartama alatt. Asztrál testünkben indulunk el vagy mentál testünkben, - fejlettségünkhöz mérten -, s meglátogatjuk és fizikai testökben látjuk Őket, mi ugyanakkor nem fizikai testünkben vagyunk, és ez az oka annak, hogy a fizikai síkon levő emberek kételkedők az ilyen tapasztalatokkal szemben. Az az ellenvetésük: „De hiszen az ilyen esetekben vagy Ti, akik láttátok Őket, voltatok fizikai testeteken kívül, tehát álmodhattatok, vagy csalódhattatok, vagy Azok, Kik előttetek megjelentek, tünemények voltak csupán és ismét eltűntek; honnan tudhatjátok tehát, hogy Azok Akiket láttátok, igazán azok voltak, amiknek lenni véltétek Őket?”

Vannak azonban kevés számmal oly esetek, melyekben úgy az Adeptus, mint az Őt látó egyén, fizikai testükben voltak. Madame Blavatskyval történt, tőle hallottam annak bizonyítását, hogy midőn egy ideig Napalban, egy kolostorban lakott, Mestereink közül állandóan látott hármat fizikai testükben. Néhányan Közülük nemegyszer jöttek fizikai testökben le Indiába hegyi lakhelyükről, ahol visszavonultan élnek. Olcott ezredes beszélte, hogy kettőt látott Közülük ilyen alkalmakkor; Morya Mesterrel és Kuthumi Mesterrel találkozott ily módon. Damodar K. Mavalankar, kit én 1884-ben ismertem, Kuthumi Mesterrel találkozott, mikor Az fizikai testben volt. Ugyanez volt az esete S. Ramaswami-nak, kit én abban az időben jól ismertem. Neki szintén volt alkalma Morya Mestert látni fizikai testben, és írt is sokat erről, de én később fogok róla szólni. A londoni társulattól való Mr. W. T. Brown szintén volt oly szerencsés, hogy találkozhatott hasonló körülmények között egyikével a Nagyoknak.

Egész tömege van ezen kívül az indiai eseteknek és bizonyítékoknak, melyeket soha senki fel nem jegyzett és meg nem hányt-vetett, főleg azért, mert az észlelők olyannyira meg vannak győződve arról, hogy vannak ilyen Felsőbbrendű Emberek, s a Velők való találkozás lehetőségéről is, hogy egyéni eseteiket nem is tartották feljegyzésre érdemeseknek.

SZEMÉLYES TAPASZTALATAIM

Én magam két alkalomról beszélhetek, amidőn Mesterrel találkoztam úgy, hogy mindketten fizikai testünkben voltunk. Az egyik az az Adeptus volt, Akit az „Alcyone életei” című könyv Jupiter néven említ, s aki sokat segített Madame Blavatskynak „Isis Unveiled” (Fátyoltalan Isis) című munkájának egyes részei megírásánál, Philadelphiában és New-Yorkban. Mikor Adyarban laktam, ez a Mester oly kedves volt, s tanítómától, Swami T. Subba Row-tól azt

kívánta, vigyen magával engem Hozzá látogatóba. Rendelkezésének engedelmességgel, Hozzá utaztunk és házában általa a legkedvesebb fogadtatásban részesültünk. Mélységes érdekességű hosszú beszélgetés után az a szerencsénk is volt, hogy vele étkezhattunk, noha Ő Brahman volt, s az éjt, valamint a következő nap egy részét is az Ő hajlékában töltöttük. Ebben az esetben, megengedik, szó sem lehetett érzéki csalódásról. A másik Mester, aki azzal tüntetett ki, hogy találkozásunk ideje alatt fizikai testében mutatkozott: Gróf St. Germain Mester, kit Rákóczi fejedelemnek is hívnak. Teljesen mindennapi körülmények között találkoztam Vele (minden előzetes megbeszélés nélkül, mintegy véletlenül), Rómában lent a Corsón, teljesen úgy volt öltözve, mint ahogyan egy olasz úriember szokott öltözni. Felvezetett a Pinció dombon lévő kertekbe, s több mint egy óra hosszat ültünk ott a Társulatról és annak munkájáról beszélgetve; jobban mondva Ő beszélt és én hallgattam, de ha kérdezett, feleltem.

A Testvérség más tagjait különböző körülmények között láttam. Első találkozásom Egyikükkel egy szállóban történt Kairóban. Akkor voltam útban India felé Madame Blavatskyval és másokkal, s egy darabig ebben a városban maradtunk. Madame Blavatskynál szoktunk munkára összegyűlni. Én egy nagy csomó újsággal ültem a földön, és cikkeket vágtam ki M. Blavatsky kívánságára. Ő egész közel ült hozzám egy asztalnál, ahol karom valósággal érintette ruháját. A szoba ajtaja éppen szemben volt, és határozottan tudom, hogy ki sem nyílt, mégis egész hirtelen, minden előkészület nélkül egy férfi állott majdnem kettőnk között, mindkettőnk elérhető közelében. Én nagyon megdöbbsentem, s némileg zavartan felugrottam; Madame Blavatsky pedig csak mulatott rajtam, s így szólt: Ha nem tud eleget arra, hogy ilyen csekélység ki ne hozza a sodrából, nem fog messzire jutni ebben az okkult munkában. Bemutatott engem a látogatónak, aki nem Adeptus volt, hanem Árhát, aki az előbbinél egy fokkal lejjebb áll; azóta már ő is Mester lett, és pedig Djwal Kul Mester.

Néhány hónappal később Morya Mester jött hozzánk egy nap, teljesen olyanak látszott, mintha fizikai testben lenne; keresztül ment azon a szobán, ahol én voltam, azért, hogy valamit közöljön Madame Blavatskyval, aki beljebb volt a hálószobájában. Ekkor láttam Őt először tisztán, határozottan, mert még szunnyadó érzékeim nem voltak kifejlődve, hogy visszaemlékezhettem volna arra, amit finomabb testemben észleltem. Hasonló körülmények között láttam Kuthumi Mestert adyari főszállásunk tetőzetén; egy korlátot lépett át, mintha a túlsó oldalon lévő puszta levegőből materializálódott volna éppen akkor. Hasonló módon láttam sokszor ugyanazon a tetőn Djwal Kul Mestert is.

Ezeket – azt hiszem – kevésbé határozott bizonyítékoknak fogadják el, miután az Adaptusok úgy jelentek meg előttem, mint tünemények szoktak megjelenni, azóta azonban megtanultam magasabb rendű testeimet szabadon használni, és bennük ezeket a Nagy Lényeket meglátogatni, s most bizonyosságot tehetek arról, hogy Azok, kik az Egyesület ifjúkorában hozzánk jöttek, és számunkra materializálódtak, ugyanazok az Emberek voltak, Akiket

azóta gyakran láttam saját otthonukban. Az emberek azt képzelték, hogy úgy én, mint a többiek, kik hasonló tapasztalatokat szereztek, csupán álmodunk, mivel e látogatásaink akkor történnek, mikor a test alszik. Erre csak azt felelhetem, hogy rendkívülien tartós egy álom az, amint az én esetemben negyven éven túl folytatódott, s hogy velem egyidejűleg egy egész sereg ember ugyanazt álmodta.

Akik ezekre a dolgokra nézve bizonyítékokat akarnak gyűjteni (s nagyon okos, hogy ezt óhajtják), forduljanak adatokért a Társulat korábbi irodalmához. Ha Elnökünkkel találkozhatnak, megtudhatják tőle, hány Nagy Testvérrel találkozott különböző alkalmakkor, és tagjaink közül is sokan vannak, akik habozás nélkül tesznek tanuságot arról, hogy láttak Mestert. Lehet, hogy elmékedésük ideje alatt pillantották meg arcát, később aztán határozott bizonyítékot nyertek arról, hogy akit láttak, valóságos élő lény. Sok adat található Olcott ezredes „Old Diary Leaves” (Régi napló lapok) című művében; és van egy érdekes „Do The Brothers Exist?” (Vannak-e Testvérek?) című értekezés, melyet A. O. Hume írt, aki a közigazgatásban magas állást töltött be Indiában, s aki sokat dolgozott együtt elhalt alelnökünkkel A. P. Sinettel. E cikk „Hints on Esoteric Theosophy” című könyvben jelent meg M. Hume, aki kételkedő, jogi gondolkozású angol indus volt, belémélyedt e kérdés megvilágításába, vannak-e Testvérek? (Mivel így is nevezik a Mestereket, mert a nagy Testvériséghez tartoznak, és mert Ők az emberiség Idősebb Testvérei), s erre nézve teljesen meggyőző bizonyítékokat nyert, már akkor régen. E könyv megjelenése óta pedig még sokkal több ezt illető bizonyíték halmozódott fel.

Szunnyadó erőink kifejlesztéséből származó kiterjedt látó-és egyéb képességeink állandó tapasztalatainkká tették azt, hogy valóban vannak az emberin kívül más rendű lények is, Kik közül többen az Adeptusok mellett sorakoznak, a mienknél magasabb létfokozatban. Találkozunk olyanokkal, Kiket Déváknek vagy Angyaloknak nevezünk, s másokkal is, Kiket minden tekintetben messze magunk felett állóknak találunk.

AZ ÉLET FEJLŐDÉSE

Miután fejlődésünk folyamán képesek lettünk Adeptusokkal közlekedni, nagyon természetesen, teljes tisztelettel megkérdeztük Tőlük, hogyan érték el ezt a színvonalat. Egyhangúlag azt felelték, hogy még nem is olyan sok idővel azelőtt Ők is ott állottak, ahol mi állunk most, Ők is a közönséges ember sorából emelkedtek ki; s idővel mi is oda juthatunk, ahol Ők állanak; hogy az egész rendszer tulajdonképpen az Élet fokozatos tökéletesedése, feljebb és feljebb terjedve, messzebbre, semhogy követni tudnók, egészen magáig az Istenségig.

Tapasztaljuk, hogy a régebbi fejlődésben határozott fokozatok vannak – a növényi élet az ásványi felett áll, az állati a növényi fölött, s az emberi az állati fölött, ugyanígy az emberi életnek is van határozott vége, van határa, amelyen túl a fejlődés egy ennél határozottan magasabb rendű birodalomba lép, s hogy az emberek felett állóak a Felsőbbrendű Emberek.

E fejlődési rendszer tanulmányozása megtanított arra, hogy minden emberben három fontos részt különböztetünk meg: testet, lelket és szellemet; s ezek mindegyikét további részekre oszthatjuk. Ezt a meghatározást még Szent Pál adta kétezer évvel ezelőtt. A Szellem vagy Monád Isten lehelete, (mert a **spirit** szó leheletet jelent, a latin spiro szóból eredve) az isteni szikra az, ami a valódi ember, noha pontosabban körülírva az ember **fölött** lebeg, ahogyan az embert ma ismerjük. Ennek az isteni szikrának fejlődési tervezete előírja, hogy leszálljon az anyagba, s e leszállása által határozottságot és részletes anyagi pontosságot szerezzen. Amennyire mi képesek vagyunk látni, ez a Monád, amely az Isteni Tűznek egy szikrája, nem szállhat le egészen a mi jelenlegi színvonalunkig, nem érintheti közvetlenül azt a fizikai síkot, amelyen mi most gondolkozunk és dolgozunk, - valószínűleg azért, mert az ő rezgési sebessége oly nagyon eltérő a fizikai anyagnak rezgési sebességétől, hogy közvetítő állapotokra és körülményekre van szükség. Hogy a természet melyik síkján van eredetileg ez az Isteni szikra, nem tudhatjuk, mert ilyen magasra fogalmainkkal el nem érhetünk. Legalacsonyabb nyilvánulása (manifesztációja), melyet visszatükröződés-nek nevezhetünk, a kozmoszbeli legalsóbb síkokra bocsátkozik le, amint azt „A Teozófia Szövegekönyve” leírja.

Rendszerint hét világról beszélünk, melyek alosztályai, vagyis alkatrészei a nagymindenség (Kozmosz) legalsóbb világának, amit könyveink Prakriti-nek neveznek, értve alatta a Kozmoszfizikai világát. A Monád ezeknek a világoknak másodikáig képes leszállni, melyet mi ezért monád-világnak nevezünk, de úgy látszik, ennél alacsonyabbra nem hatolhat le. Hogy a sokkal sűrűbb anyaggal a szükséges összeköttetést mégis megteremthesse, kénytelen önmagának egy részét lebocsátani két egész világon át, s ez a töredék az, amit mi Egónak, vagy léleknek nevezünk.

Az Isteni Szellem egészen magasan úgyszólván lebeg fölöttünk; a lélek, mely annak csekély és részleges képviselője (ezt úgy képzeljük el, mintha a Monád egy tűzujjat nyújtana le, és az az ujjvége volna a lélek) nem szállhat a mentális világ felső részénél lejjebb (ez az ötödik világ lefelé számítva, lévén a fizikai a hetedik és legalsó); hogy pedig a lélek megközelíthessen egy még alsóbb színvonalat, neki is egy kicsiny részt kell önmagából lebocsátania, s ebből lesz a személyiség, amit ismerünk. Így tehát a személyiség, amit mindenki önmagával azonosít, a valóságban nem egyéb, mint egy töredéknek a töredéke.

Az alacsonyabb birodalmakon keresztül történő egész fejlődés csak előkészület ennek az emberi testalkatnak kifejlesztésére. Az állatnak a fizikai világban való élettartama alatt (és némi időre ezután is az asztrál-világban) lelke van, mely épp oly egyéni és különálló, mint az emberé; de mikor az állat asztrál-életének végéhez érkezik, ez a lélek nem reinkarnálódik ismét egy külön testben, hanem visszatér egy lélekanyagot tartalmazó medencefélébe, melyet könyveink csoportléleknek neveznek. Ezt a csoportlelket úgy kell elképzelnünk, mint egy veder vizet, mely egyszerre több egyfajta állat szükségletének tesz eleget, pl. húsz lónak. Ha e csoportlélekből egy lónak kell születnie, az olyan, mintha az ember egy kisebb edénnyel belenyúlna abba a

vederbe, és vízzel tele venné ki. A ló élettartama alatt mindennemű tapasztalatot szerez, ami lelkét módosítani fogja, s amiből tanul egyet-mást, mintha a kimerített vízbe színesítő anyag jutott volna. Ha a ló befejezi életét, az edényben levő víz visszaömlik a vederbe, és a színes anyag, melyet ő élete tartama alatt megszerzett, eloszlik az egész vederben. Ha egy másik ló születik ebből a csoportból, ugyanabból a vízből merítünk egy edénnyel, de természetes, hogy lehetetlen ugyanazokat a vízcseppeket kimeríteni, melyek az előző ló lelkét alkották.

Ha egy állat már eléggé fejlett arra, hogy emberivé legyen, az azt jelenti, hogy életét befejezve, lelke nem ömlik vissza a csoportlélekbe, hanem mint elkülönült lény marad meg. Ekkor pedig nagyon különös és nagyon szép sors éri őt. A lélekanyag – a kis edény vize – valami magasabbnak eszközévé válik, s ahelyett, hogy mint lélek működne, ő maga telik be lélekkel. Nincs pontos hasonlatunk a fizikai világban erre nézve, ha csak azt nem képzeljük, hogy magasfokú nyomással a vízbe levegőt szivattyúzunk, s ezáltal légtartalmú vizet hozunk létre. Ha elfogadjuk a hasonlatot: a víz, mely előbb állatlélek volt, most egy ember kauzál testévé válik; a beleszivattyúzott levegő pedig az Egó, melyről beszéltem – az emberi lélek, mely nem egyéb, mint az Isteni Szellemnek csupán részleges megnyilatkozása. Az Egó e leszállását jelképezi a mitológiában a görögök szerint a kráter vagy kehely, a középkorban pedig A Szent Grál története; mert a Grál vagy Kehely a tökéletesült eredménye mindannak az alsóbb fejlődésnek, melybe beleömlött az Isteni Élet Bora, hogy megszülethessék az emberi lélek. Tehát, amint mondtuk, az, ami előbb állati lélek volt, az embernek kauzális teste lesz, mely a mentál-világ felsőbb részében, mint állandó eszköz működik, amit az Egó, vagyis az emberi lélek foglal el; és mindaz, amit fejlődése folyamán megtanult, az életnek ebbe az új központjába helyezkedik át.

E lélek fejlődése abban áll, hogy fokozatosan visszatér arra a magasabb színvonalra, mely a Monád síkja alatt a legközelebb fekvő, ahová leviszi magával leszállásának eredményeit. A fizikai test mindnyájunknál tökéletesen ki van fejlődve, s mivel ez így van, feltételezzük magunkról, hogy már le is győztük, pedig annak tulajdonképp tökéletesen a lélek uralma alatt kellene állnia. Az emberiség magasabb rendű fajainál többnyire így is van, de időnként mégis kitör a korlátok közül, és vadul száguldozik egy kis ideig. Az asztrál test szintén tökéletesen ki van fejlődve, de semmiképpen sincs teljes uralom alatt; még azokban a fajokban is, amelyekbe mi tartozunk, sokan esnek érzelmek áldozatául. Ahelyett, hogy képesek volnának teljesen uralkodni érzelmeiken, nagyon is gyakran megengedik, hogy azok kormányozzák őket. Hagyják, hogy magukkal ragadják őket érzelmeik és épp úgy, mint a megvadult ló tehet lovasával, elszáguldozzanak velük olyan helyekre, ahová nem kívánnak menni.

Azt mondhatjuk tehát, hogy az előrehaladott fajok legjobb embereinek mindnek fizikai teste manapság tökéletesen fejlett és meglehetősen fegyelmezett; az asztrál teste szintén teljesen ki van fejlődve, de egyáltalán nem áll tökéletes ellenőrzés alatt; mentál teste pedig a kibontakozás

folyamatában van, de növekedése még nagyon távol áll attól, hogy teljes lehessen. Hosszú utat kell még addig megtenniök, amíg e három test: a fizikai, az asztrál és a mentál tökéletesen alárendeltjeivé lesznek a léleknek. Amikor ez megtörténik, az alacsonyabb Én már beleolvadt a magasabb Énbe, és az Egó, a lélek fog uralkodni az Emberen. Bár még az ilyen ember nem tökéletes, de különböző testeit már annyira összhangzó, hogy csakis egyetlen közös céljuk van.

Idáig a lélek jutott lassan uralomra a személyes testeit fölött, míg csak azok vele egygyé nem lettek, de most már a Monádon van a sor, ő kezd a lelken uralkodni; és ezután eljön majd az az idő is, mikor éppen úgy, amint a személyiség és a lélek lettek egygyé, viszont a szellem és a lélek fognak egygyé válni. Ez az Egónak a Monáddal való egyesülése; s ha ez megvalósult, az ember elérte az anyagba való leszállásának célját, Felsőbbrendű Emberré, Adeptussá lett.

AZ EMBERFÖLÖTTI ÉLET

Csak most kezdi először az igazi életét élni, mert a fejlődésének ez az egész csodálatraméltó folyamata (mely az alsórendű birodalmakon, s az emberiség birodalmán keresztül az Adeptusságig vezet) nem egyéb, mint előkészítés a szellemnek arra az igazi életére, mely csak akkor kezdődik meg, mikor az ember embernél többé válik. Az emberi lét a világ-iskola befejező osztálya, és ha azt az ember jól elvégezte, kilép onnan az igazi életbe, a megdicsőült Szellem életébe, a Krisztusi életbe. Hogy ez mi, arról még nagyon keveset tudunk, noha látunk néhányat Azok közül, Kik részesei ennek az életnek. Oly dicső, oly ragyogó ez az élet, hogy felülmúl minden összehasonlítást, és minden felfogást; pedig élénk és élő valóság az, aminek elérhetése nemcsak feltétlenül bizonyos számunkra, hanem még akarva is elkerülhetetlen. Ha önzően járunk el, ha ellenszegülést tanúsítunk a fejlődés áramlatával szemben, késleltethetjük ugyan fejlődésünket, de végleg elejét nem vehetjük.

Emberi életét befejezván, a Tökéletesült Ember sorra le szokta vetni különböző anyagi testeit, de megtartja azt a képességét, mellyel felöltheti bármelyiket, mikor szüksége van reá munkája folyamán. A legtöbb esetben nincs többé szüksége fizikai testre annak, aki már egyszer elérte ezt a színvonalat. Nem tartja meg többé asztrál, mentál, sőt, még kauzál testét sem, hanem állandóan a legmagasabb síkján él. Ha bármikor valamely célból szükséges egy alacsonyabb világban működni, olyan ideiglenes testet használ, mely ahhoz a világhoz tartozik, mert csupán annak a világnak anyagából való eszköz útján jöhet érintkezésben az ott élőkkel. Ha az emberekkel fizikai módon akar beszélni, fizikai testet kell felöltenie; legalább részlegesen kell materializálnia, különben nem beszélhet. Épp így, ha értelmünkre akar hatni, mentál testet kell Magára öltenie. Akármikor van szüksége munkája érdekében alsóbbrendű testre, felöltheti, képessége van hozzá, de azt csak ideiglenesen fogja megtartani. Még hét olyan útvonal van,

amelyen a Tökéletesült Ember folytathatja előbbrejutását, de ezek sorozatát egy további fejezetünkben fogjuk megadni.

AZ ADEPTUSOK TESTVÉRSÉGE

A világot nagyrészen egy Adeptus Testvérség irányítja, melyhez a mi Mestereink is tartoznak. A Teozófia tanulmányozói ezekre nézve sokféleképpen tévednek. Sokan rejtett helyen együtt élő szerzetes közösségnek tekintik. Mások Angyaloknak képzelik Őket, és vannak sokan tanítványaink közt, akik Őket mindnyájukat hinduknak gondolják, vagy hogy a Himalájában van a székhelyük. E feltevések közül egy sem igaz. Van egy Nagy Testvérség, és annak Tagjai folytonos érintkezésben állanak egymással, - de találkozásaik magasabb világokban történnek, és nem élnek szükségszerűen együtt. Munkájuk egy részeképpen e Nagy Testvérek közül egyesek, kiket a Bölcsesség Mestereinek nevezünk, készek újonc-tanítványokat elfogadni, és oktatják azokat, de e Mesterek csak kicsiny csoportját képezik a Tökéletesült Emberek hatalmas testületének.

Amint majd később megmagyarázzuk, hét embertípus van; mert mindenki annak a hét Sugárnak egyikéhez tartozik, amelyeket a fejlődő élet nagy hullámszámban határozottan meg lehet különböztetni. Úgy látszik, mintha mindenik Sugár mentén egy-egy Adeptus volna kijelölve arra, hogy a kezdők betanítását végezze, és mindazok, akik az Ő külön fejlődési Sugarában haladnak, az Ő kezén mennek keresztül.

Az Adeptus fokán alul állók egyikének sincs engedélye arra, hogy teljes felelősséget vállaljon egy újoncért; noha azokat, akik már sok év óta csélák, gyakran használják fel, mint helyetteseket; és azok abban a kiváltságban részesülnek, hogy a sokat ígérő törekvőknek segíthetnek, és tanáccsal szolgálhatnak. Ezeket az öregebb tanítványokat fokozatosan a jövőbeli munkájukra oktatják, amit majd akkor kell végezniök, mikor ők lesznek Adeptusokká; ezek megtanulnak mindig többet átvenni Mestereik munkájukból, hogy azok így felszabadulván, oly magasabb munkákat végezhesse, amelyeket csak Ők vállalhatnak. A tanítványságra jelölendőknek előzetes kiválasztása jelenleg nagymértékben ezekre az öregebb munkásokra bízatik, és a jelöltek inkább ezekkel a helyettesekkel jutnak ideiglenesen kapcsolatba, s nem közvetlenül a nagy Adeptusokkal. A tanítványok és a Mester azonban oly csodálatosan egyek, hogy ez csaknem „különbség híjával való megkülönböztetés”.

AZ ADEPTUS ERŐI

Az Adeptusok erői valóban sokfélék és csodásak, de azok mind természetes következményei olyan képességeknek, amilyenek mindnyájunkban megvannak. A különbség csak az, hogy Bennük e képességek igen sokkal nagyobb fokúak. Úgy hiszem, hozzánk mérve a legkimagaslóbban az jellemzi az Adeptusokat, hogy Ők mindent egész más szempontból néznek, mint mi; mert bennük nincsen semmi abból az

önmagukra-gondolásból, ami oly uralkodó az emberek többségénél. Az Adeptus kigyomláta magából az alsóbb ént, és nem magáért él, hanem mindenkiért, de olyan módon, amit igazán csak Ő érthet meg, hogy ez a mindenki is valóban Ő maga. Elérte azt a fokot, melyen jellemében fogyatékoság már nincsen, egyetlen gondolat vagy érzés sem irányul egy személyes, elkülönült éntre. Egyetlen indítóoka a fejlődésnek elősegítése, vagyis összhangzó együttműködés a fejlődést irányító Logossal.

Talán a második legkiválóbb jellemvonása, a mindenoldalú fejlettsége. Mi mindnyájan tökéletlenek vagyunk, egyikünk sem érte el a legmagasabb színvonalat egyetlen téren sem, sőt, a legnagyobb tudós vagy szent is rendszerint csak egy dologban ért el magas kitűnőséget, míg természetének többi oldalai fejletlenek maradtak. Mindnyájunkban bennünk szunnyadnak a különböző jellemvonások csírái, de mindig csak részben vannak életre keltve, s azok is különböző mértékben. Az Adeptus azonban mindenoldalú Ember, olyan ember, kinek odaadása, szeretete, rokonszenve és együttérzése tökéletes, míg ugyanakkor értelme sokkal nagyobb, semhogy felfoghatnók; spiritualitása pedig csodálatos és isteni. Magasan kiemelkedik Ő az összes emberek közül, akiket ismerünk azáltal, hogy teljesen kifejlett.

II. FEJEZET A MESTEREK FIZIKAI TESTE

KÜLSEJÜK

A Teozófia tanulmányozói közül sokan homályban és bizonytalanságban vannak a Mestereket illetően; azért talán könnyebben felfogható lesz, hogy mennyire természetes az Ő életük, és hogy közönséges fizikai oldaluk is van Nekik, ha egy pár szóban vázolom közülök egyesek mindennapi életét és külső megjelenését. Nincsen olyan fizikai jellegzetesség, mely által egy Adeptust csalhatatlanul meg lehetne különböztetni másemberektől, de megjelenése mindenkor hatásos, nemes, méltóságteljes, szent és derűsen nyugodt, s a vele találkozóknak szinte lehetetlen fel nem ismernie azt, hogy egy kiváló ember közelében van. Ő az erős, hallgatag ember, ki csak akkor beszél, ha határozott célja bátorítani, segíteni, figyelmeztetni; mindemellett csodásan jóakarátú, telve élénk humorérzéssel, oly humorral, mely mindig nyájas és sebet nem üt soha, csupán derűssé teszi a gondteljes életet. Morya Mester mondta egyszer, hogy lehetetlen az okkult Ösvényen humorérzék nélkül előre jutni, és mondhatom, minden Adeptusnak, akit én láttam, megvolt ez az érzéke.

Legtöbbjük kiválóan szép külsejű. Fizikai testök a szó teljes értelmében tökéletes, mert teljesen az egészség törvényeinek engedelmeskedve élnek és mindenekfölött, mert soha semmin sem töprengenek. Az egész rossz karmájuk már régen kimerült, s így fizikai testök tökéletes kifejezője az **Augoeidesznek**, vagyis az ego megdicsőült testének, amennyire azt kifejezni a fizikai világ korlátjai megengedik; úgy, hogy az Adeptusnak nemcsak jelenlegi teste rendszerint fenségesen szép, hanem mindenik későbbi testetöltésénél használandó új teste valószínűleg hajszálpontos másolata az előbbinek – eltekintve némely fajbéli és családi különbségtől –, mert nincsen olyasmi, ami azt megváltoztatta. A karmától való tökéletes megszabadultság teszi azt, hogy midőn bármely okból új testet vesznek fel, teljesen tetszés szerint választhatnak születésükhöz országot és fajt, melyhez tartozni akarnak, amint a legcélravezetőbbnek látják elvégzendő munkájuk szempontjából, és így a különböző alkalmakkor viselt testek nemzetisége természetesen nem főfontosságú.

Hogy egy bizonyos ember Adeptus-e, azt csak akkor lehet tudni, ha kauzál testét látjuk, mert előrehaladottságát a kauzál testének megnövekedett terjedelme, és színeinek koncentrikus gömbökbe való különleges elrendeződése árulja el olyanféle-képpen, mint azt az Arhat kauzál testének „A látható és láthatatlan ember” című műben mellékelt XXVI. számú kép igyekszik feltüntetni.

EGY SZAKADÉK TIBETBEN

Van Tibetben egy bizonyos völgy vagy inkább szakadék, ahol jelenleg a Nagyok közül hárman élnek: Morya Mester, Kuthumi Mester és Djwal Kul Mester.

Mme. Blavatsky kérésére egyszer Djwal Kul Mester a szakadék bejáratának képét vetítette, és az ide mellékelt kép az eredetinek fényképéről készült másolat. Az eredetit, amelyet selyemre vetített a Mester, Adyarban őrzik a Teozófiai Társulat házában meditációs termében (a „szentély”-ben). A kép baloldalán Morya Mester látható lóháton a háza ajtajánál. Kuthumi Mester lakása nincs a képen, mert az följebb van a völgyben, a jobboldali forduló körül. Mme. Blavatsky kérte Djwal Kul mestert, hogy a saját képét is rajzolja oda; Ő eleinte megtagadta a kérést, de végre, mint a vízben a nézőhöz háttal álló kis alakot tette oda magát, kezében egy rudat tartva. Ez az eredeti kép halvány árnyalatú, kék, zöld és fekete színű. Rajta van a művész aláírása, mégpedig a becézőneve, Gai Ben-Jamin, amelyet fiatal korában viselt, a Társulatnak első idejében, jóval előbb, mint elérte az Adeptusságot. *A kép nyilván korareggeli időben készült, mert a domboldalokon még ott csüngenek a reggeli ködök.

Morya és Kuthumi Mesterek a keskeny szakadék két oldalán egymással szemben levő házakban laknak; a helyek lejtőit fenyők borítják. Házaik előtt ösvények futnak le a mélybe, s alul, a patak egy kis hídjánál találkoznak. A hídhoz közel egy szűk ajtó látható baloldalt a képnek alján, mely egy nagy földalatti teremcsoporthoz vezet le, ahol egy okkult múzeum van. Ennek, a Nagy Fehér Testvériség megbízásából, Kuthumi Mester az őre.

E múzeum tartalma a legváltozatosabb jellegű. Mintha csak arra volna szánva, hogy a fejlődés teljes folyamatát tüntesse fel. Ott vannak például teljesen élethű másai mindazoknak az embertípusoknak, melyek ezen a bolygón kezdettől fogva éltek; kezdve az óriási laza összefüggésű lemuriaktól, egész a még korábbi és kevésbé emberies fajok törpe maradékáig. Domborművű minták mutatják a föld felületének változásait, az állapotokat a nagy katasztrófák előtt és után, amelyek annyira megváltoztatták a föld felszínét, óriási ábrák illusztrálják a világ különféle emberfajainak vándorlását, pontosan feltüntetve, hogy mily messzire jutottak el az eredetük helyétől. Más hasonló ábrák a különböző vallásainak hatásával foglalkoznak, megmutatva, hogy hol maradtak azok fenn eredeti tisztaságukban, hol keveredtek más vallások maradványaival, vagy hol torzultak el azok által.

Bámulatosan elevenszerű szobrok örökítik meg rég elfelejtett fajok nagy vezetőit és tanítóit. Nagyon sok érdekes tárgy, mely a civilizáció fontos és fel nem jegyzett haladásait mutatja, van itt megőrizve, hogy azt az utókor nemzedéke tanulmányozhassa. Hihetetlen régiségű és megbecsülhetetlen értékű eredeti kéziratok láthatók itt, például magának az Úr Buddhának egy kézírata, melyet, mint Siddharta herceg utolsó életében írt; egy másik kézirat pedig Krisztus Urunké, melyet a Palesztinában töltött idejének élete alatt írt.

*) Ez az aláírás a kép alsó szélén, a valóságos kép alatt van, tehát nem látható a másolaton.

Itt őrzik a csodálatos eredeti DZYAN KÖNYVÉT, melyet Mme. Blavatsky írt le a „THE SECRET DOCTRINE” előszavában. Vannak itt olyan különös írások is, melyeket a mienktől eltérő más világokban írtak. Láthatók állatok és növények rajzai is, melyeknek egy része ismertes nálunk megkövesült formában, de legtöbbször fogalma sincsen a modern tudománynak. Megvannak a rég elfelejtett őskor egyes nagyvárosainak mintái, hogy tanulmányozhassák a tanítványok.

Az összes szobrok és minták élénken színesek, éppen mintha az eredetiek volnának. Megjegyzendő pedig, hogy az egész gyűjtemény szándékosan időrend szerint van elrendezve, hogy így pontosan tüntesse fel az utónemzedéknek a múlt idő művelődési előhaladását fokozatosan; és így ahelyett, hogy csak tökéletlen töredékeket nyújtana, mint azt múzeumaink oly gyakran teszik, ez az okkult múzeum egy oktató céllal összeállított tökéletes sorozatot mutat. Itt találjuk a különböző civilizációk által fejlesztett gépek mintáit, valamint a mágia különböző típusainak gondos és bőséges ábrázolását, amint a különböző történelmi korokban használták.

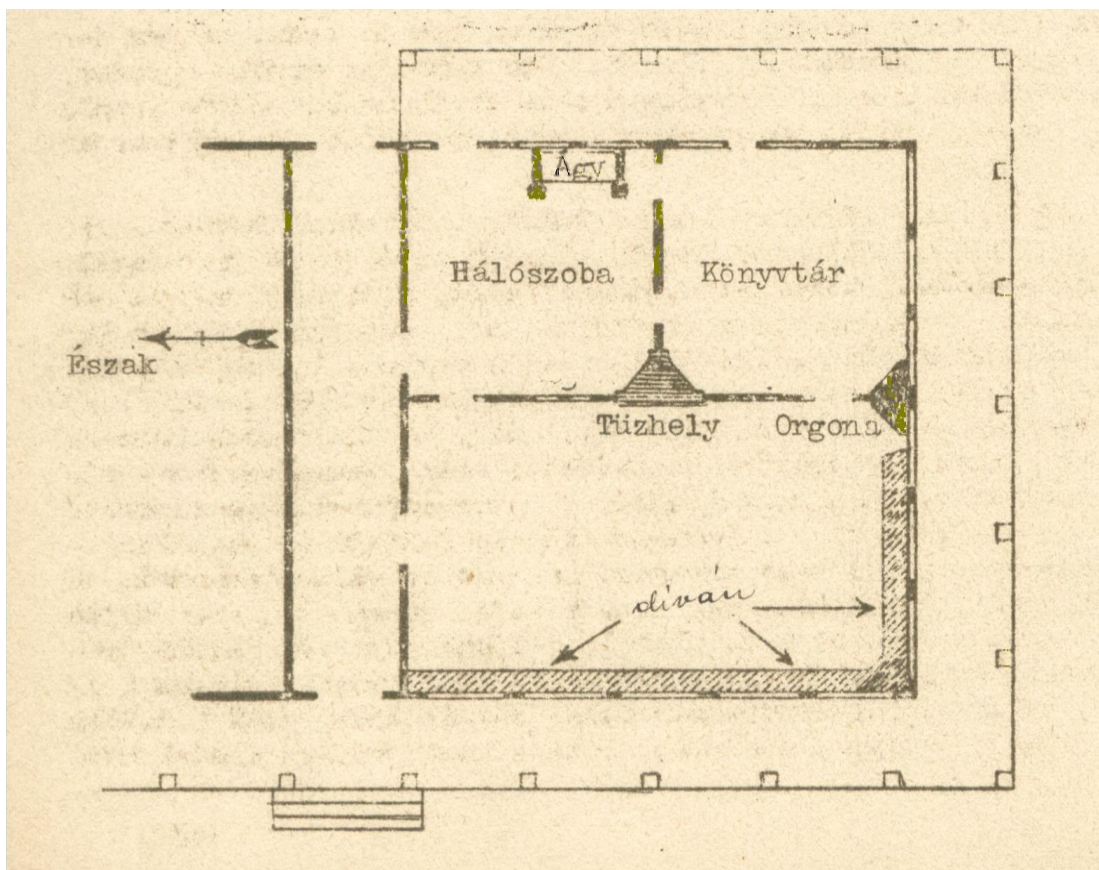
Az e nagy termékhez vezető előcsarnokban vannak Morya és Kuthumi Mester olyan tanítványainak élő képmásai, akik éppen akkor próbatétel alatt állanak. Erről később írok. Ezek a képmások, mint valami szobrok vannak a fal mentén felállítva és tökéletes másai az illető tanítványoknak. Mindamellet nem valószínű, hogy fizikai szem számára láthatók volnának, mert az őket alkotó legalacsonyabb fokú anyag az éteri.

A hídhez közel egy kissé birmaiás tornyocskákkal ellátott kicsiny templom is van, melybe néhány falusi jár el, hogy virág- és gyümölcsáldozatot vigyen, kámfort égessen, és hogy elmondja a Pancha Sila-t. Egy göröngyös, egyenetlen mezsgye vezet le a folyó mentén a völgybe. Mindkét Mester házából látható a másiknak háza, mindkettő a híd fölött áll, de a hídról nem látható mindkét ház, mert a szakadék elkanyarodik. Ha a Kuthumi Mester háza mellett haladó ösvényt a völgyön felfelé követjük, egy nagy sziklaoszlophoz jutunk, amelyen túl a szakadék újra elkanyarodik, s így a ház eltűnik a szemeink elől. Kissé távolabb a hegyi út fennsíkká szélesedik, melyen egy tó van, s abban, mint a hagyomány mondja, Mme. Blavatsky szokott megfürdeni; azt is mondják, hogy igen hidegnek találta. Maga a völgy védett és Dél felé tekint, s így, bár a környező vidék télen hó alatt áll, mégsem emlékszem, hogy valaha havat láttam volna a Mesterek házai közelében. Ezek a házak kőből vannak, igen erősen és szilárdan felépítve.

KUTHUMI MESTER HÁZA

Kuthumi Mester házát két részre osztja egy folyosó, mely egyenesen halad át rajta. Ebbe belépve, az első ajtó jobbra a legfőbb helyiségbe vezet, melyben a Mester tartózkodni szokott. Nagy és magas (15x9 méter körül), sok tekintetben inkább csarnok, mint szoba, s ezen az oldalon a ház egész homlokzatát elfoglalja. E helyiség mögött két, csaknem négyzet alakú szoba van, melyek egyikét könyvtárnak, a másikat hálósobának használja. Ezek egészítik ki a háznak ezt az oldalát, és nyilvánvaló, a Mester személyes

használatára álló lakrészt képezik, melyet egy széles veranda fut körül. A túloldal, mely a folyosótól balra esik, úgy látszik, több kisebb helyiségre van osztva, különböző kis szobákra és hivatalos helyiségekre, melyeket nem volt alkalmunk közelebbről megnézni, annyit azonban mégis észrevettünk, hogy a hálószobából egyenesen a folyosón keresztül egy jól berendezett fürdőszobába lehet jutni.

I. ábra Kuthumi Mester háza

A nagy helyiség mindkét oldalról bőven el van látva ablakkal, hogy rajtuk keresztül a táj egységes képet ad; az ablakok alatt köröskörül ülőhely van. Még valami van itt, ami teljesen szokatlan ezen a vidéken: egy hatalmas nyitott kandalló, mely a fal közepén szemben áll az ablakkal. Úgy van elhelyezve, hogy mind a három szobát fűti, és különös vert vasból van, melynek, mint mondják, nincs párja Tibetben. A kandalló nyílása felett egy párkány van, közelében pedig a Mester nagyon régi faragott fából való karszéke áll, mely a benne ülőnek alakjához van kimélyítve, miáltal a párnák feleslegessé válnak. Szétszórtan a szobában asztalok, keretek, párnaülések vannak, többnyire hát nélkül, és egyik sarokban a Mester orgonájának billentyűzete van. A mennyezet körülbelül húsz láb (6-7 méter) magasságban van, gyönyörűen faragott gerendákkal, melyek ékítményes csúcsokban találkoznak, s a mennyezetet hosszúkás részekre osztják. Egy ívelt ablaknyílás, közepén oszloppal, valamennyire gótstílusú, csak üveg nélküli, a könyvtárra nyílik; egy másik ugyanilyen ablak pedig a hálószobára. Ez utóbbi szoba nagyon egyszerűen van bútorozva. Egy közös ágynemű van ott, mely

függőágyszerűen csüng két faragott fából való, s a falba erősített támaszték között, ezek egyike oroszlánfejet, a másika elefántfejet ábrázoló faragvány; ha az ág nincs használatban, a falhoz borul.

A könyvtár igen szép szoba, mely ezekre menő kötetet tartalmaz. A falból kiszökő magas könyvpolcok különféle nyelven írott könyvekkel vannak telve, köztük nagy számú modern európai művel, fenn pedig nyílt rekeszekben kéziratok vannak. A Mester nagy nyelvész, és amellet, hogy kitűnő angol tudós, tökéletes a francia és német nyelvtudása is. A könyvtárban írógép is van, melyet egy tanítványa ajándékozott a Mesternek. A Mester családjáról keveset tudok. Van ott egy hölgy, valószínűleg tanítvány, kit testvérnek nevez. Hogy valóban testvére-e vagy nem, azt nem tudom; lehetséges, hogy unokatestvére, vagy unokahúga. Jóval idősebbnek látszik, mint a Mester, de ez még nem teszi a rokonságot valószínűtlenné, mert Ő már régen is ugyanolyan kort mutató külsővel jelent meg. A hölgy valamennyire hasonlít a Mesterhez, és egyszer vagy kétszer összejövetelek alkalmával a társasághoz csatlakozott, noha főfoglalkozásának a háztartás és a cselédek vezetése látszik. Ez utóbbiak között van egy öreg ember és a felesége, kik már régóta vannak a Mester szolgálatában. Bár ők semmit sem tudnak gazdájuk igazi méltóságáról, úgy tekintik Őt, mint kegyes és szelíd pártfogójukat. Természetesen végtelen sokat nyernek azáltal, hogy szolgálatban lehetnek.

A MESTER TEVÉKENYKEDÉSEI

A Mesternek van egy nagy kertje. Ezenkívül nagy kiterjedésű földje is van, melyet munkásokkal műveltet. A ház közelében virágzó bokrok vannak, rengeteg virág is nő szabadon, s közöttük páfrányok. A kerten keresztül egy kis patak folyik, mely egy kis vízesést alkot, s a patakocska fölött egy kicsiny híd szolgál átjárásra. Itt szokott gyakran ülni, mikor gondolatáradatot és áldást bocsát ki övéire; az esetleges szemlélőnek ez persze úgy tűnnék fel, mintha elmélázva a természetet figyelné, vagy szórakozottan a madarak énekét, s a víz csobogását hallgatná, és freccsenését nézné. Néha nagy karosszékében pihenve is látják Őt az emberei, és tudják, hogy ilyenkor nem szabad Őt megzavarni, bár nem tudják pontosan, hogy mit csinál, de feltételezik róla, hogy számádhí-ban van. Kelet népei ismerik a meditációnak ezt a fajtáját, és tiszteletben tartják, azért talán ez lehet az egyik oka annak, hogy az Adeptusok szívesebben élnek Keleten, mint Nyugaton.

Az előbb mondottakból úgy tetszhetnék nekünk, mintha a Mester a nap legnagyobb részét nyugodtan ülve, hogy úgy mondjuk, meditálva töltené el; pedig, mialatt látszólag nyugodtan pihen, valóság szerint egész idő alatt a legszorgosabb munkát végzi magasabb világokban, különböző természeti erőket kezelvén; és ugyanegy időben sok ezer lélekre bocsátja ki a legkülönfélébb jellegű hatásokat; mert az Adeptusok a világ legszorgalmasabb emberei. A Mester azonban ugyancsak sok munkát végez el a fizikai világban is. Zenedarabokat komponál, jegyzeteket ír, és cikkeket különböző célokra. Nagyon érdeklődik a fizikai tudományok haladása iránt is, bár ez

tulajdonképpen a Bölcsesség egy másik nagy Mesterének működési körébe tartozik.

Időnként Kuthumi Mester ki szokott lovagolni, nagy vörösbarba lován; és alkalomadtán – mikor közös munkájuk van – Morya Mester is elkíséri, Ki mindig gyönyörű fehér lovon jár. Mesterünk rendszeresen ellátogat néhány kolostorba, néha egy hosszú hegyszoroson halad fel, egy, a távoli hegyek között egyedül álló kolostorba. Úgy látszik, a kilovagolások, melyekkel kötelességeit teljesíti, képezik fő testmozgását; bár gyalog is szokott járni Dzswal Kul Mester társaságában, ki a saját kezével csinált kis kunyhójában egész közel lakik ahhoz a nagy sziklához, amely a fennsíkhoz vezető úton van.

Mesterünk néha orgonál, házának a nagy szobájában lévő orgonán. Ezt Tibetben készítették az Ő vezetése alatt; tulajdonképpen zongora és orgona összetétele, melynek billentyűzete hasonlít a mieinkhez, melyeket itt Nyugaton használunk. Ezen Ő eljátszhatja az összes nyugati zeneműveinket. Nem hasonlít az általam ismert hangszerek egyikéhez sem, mert két eleje van, és úgy a teremben, mint a könyvtárban lehet játszani rajta. A fő billentyűzet (jobban mondva három sor billentyű, a nagy orgona, a fújtató és a konus) a nagyszobában, míg a zongorabillentyűzet a könyvtárban van; és ez a kétféle billentyűzet úgy együtt, mint külön-külön használható. A teljes orgona pedáljaival együtt a szokott módon használható a teremben ülve, egy fogó elfordítása által pedig a zongora gépezete összekapcsolható az orgonával, úgy, hogy mindkettő egyidejűleg szól. Ilyenkor a zongora valóban, mint az orgona egy regisztere szerepel.

A könyvtárbeli billentyűzettel a zongorát, mint az orgonától egészen különálló hangszert lehet használni, de egy bonyolult gép által a kórus-orgona is hozzákapcsolható ehhez a billentyűzethez, úgy, hogy ilyenképpen egészen jól lehet úgy zongorázni, mintha csak egyszerű zongora volna ez a hangszer; vagy pedig a kórus-orgona kíséretével, vagy bármely más orgonarész kísérete mellett lehet zongorázni, bizonyos orgonafogantyúk segítségével. Szóval, mint már mondtam, a hangszerek egészen külön-külön is használhatók, vagy egy-egy zenemű mindegyik billentyűzeten, mint orgona-zongora kettős. E különleges hangszer mechanizmusa és sípjai majdnem egészen elfoglalják a Mester házának azt a részét, melyet a ház felső emeletének lehetne nevezni. Magnetizálás útján a Mester érintkezésbe léptette a hangszert a Gándhávákkal, vagyis a zene Déváival úgy, hogy azok is közreműködnek, ha Ő bármikor zenél, s ezáltal olyan hangösszetételeket ér el, amelyeket a fizikai világban soha senki sem hallhat, ehhez járul még magának az orgonának az a hatása, amit egy húros és egy fúvóhangszer kísérete idézhet elő.

A Dévák éneke állandóan hangzik a világban; folyton belezeng az emberek fülébe, de ők nem akarják meghallgatni annak szépségét. Ott van a tenger mély moraja, a szél sóhaja a fák között, a hegyi zuhatag tombolása, a folyam, a csermely és a vízesés zenéje, melyek sok egyébvel együttvéve az élő Természet hatalmas zenéjét képezik. Ez azonban nem egyéb, mint egy sokkal

nagyyszerűbb hangnak, a Dévák Léte hangjának visszhangja a fizikai világban. Mint ahogy a „Világosság az Ösvényen” mondja:

„Amíg csak emberek vagytok, a Nagy Éneknek csak töredékei jutnak el fületekbe. De ha meghallgatjátok, hűségesen őrizzétek meg emlékezetetekben, hogy egyetlen töredék se vesszen el abból, ami hozzátok eljutott, és igyekezzetek belőle megérteni a benneteket körülvevő rejtélynek jelentését. Idővel nem lesz szükségetek tanítóra; mert, amint az egyénnek van hangja, úgy van annak is, amiben az egyén van. Magának az életnek van beszéde, és sohasem néma az. Nyilvánulása pedig nem zaj, amint ti, akik süketek vagytok, hiszitek -, hanem éneklés. Tanuljátok meg tőle, hogy részei vagytok ennek a harmóniának, tanuljatok tőle a harmónia törvényének engedelmeskedni.”

Minden reggel jönnek többen emberek – nem kimondott tanítványok, hanem követők – a Mester házába, és leülnek a verandán, vagy azon kívül. Néha röviden beszél hozzájuk, olyan kisebb előadásfélét ad, de legtöbbször folytatja munkáját, nem vévén tudomást róluk egyébképpen, mint egy nyájas mosollyal, mellyel ők éppen úgy megelégszenek. Láthatólag csak azért jönnek, hogy aurájában üljenek, és hogy tiszteletüket kimutassák. Néha jelenlétükben fogyasztja el táplálékát a verandán ülve, körülvéve a padlón ülő tibetiek és mások csoportjától, de leggyakrabban szobájában lévő asztalánál étkezik magában. Lehet, hogy megtartja a buddhista szerzetesek szokását, és nem eszik délután; én legalább nem emlékszem, hogy valaha láttam volna Őt este étkezni, sőt, lehetséges, hogy nem is kell mindennap ennie. Legvalószínűbb, hogy csak akkor rendel magának ételt, amikor arra hajlandóságot érez, és nem köti magát határozott érkezési időkhöz. Láttam Őt kicsiny, kerek, barna és édes süteményt enni, nővére készíti búzából, cukorból és vajból, olyan fajta, amit rendszeren a háztartásban szoktak használni. Eszik „curry”-t és rizst is, a „curry” leves módjára készül, mint az úgynevezett „dhal”. Érdekes szép arany kanalat használ, melynek nyele végét egy elefánt díszíti, a kanál feje a nyéllal egy szokatlan szöveget képez. Ez egy családi örökség, nagyon régi, és alighanem nagy értékű. Rendszerint fehér öltönyt visel, fején, úgy emlékszem, sohasem láttam semmit, kivéve azokat a ritka alkalmakat, mikor a Gelugpa szekta vagy törzs sárga öltönyt veszi fel, melyhez egy, a római sisakhoz némileg hasonló főveg tartozik. Morya Mester azonban rendszeren turbánt visel.

MÁS HÁZAK

Morya Mester háza a völgy másik oldalán, sokkal lejjebb fekszik, egész közel a kicsiny templomhoz és a barlang bejáratához. Ez teljesen más építészeti stílusú, és legalább két emelete van; az útra néző homlokzaton pedig egészen üvegezett verandája van mind a két emeletnek. Általános szokásai és életmódja nagyjában egyezik azzal, amit Kuthumi Mesterrel kapcsolatban elmondtam.

Ha követjük azt az utat, mely a folyó bal partján folyton emelkedve halad a völgy oldalán, akkor Kuthumi Mester házat és földjeit hagyjuk el jobboldalt; mindig ugyanazon oldalon fölfelé hatolva pedig egy kicsiny

kunyhót találunk. Ezt saját kezével Dzswal Kul Mester építette tanítványkorában, hogy Mesteréhez egész közel lehessen hajléka. Ebben a lakban egy táblaféle függ, melyre az Ő kérésére Kuthumi Mester angol tanítványainak egyike rávetítette több év előtt Kuthumi Mester nagy szobájának belsejét több Mester és tanítvány képével. Ez a kép egy bizonyos, a Mester házában eltöltött különösen boldog és eredményteljes estének emlékére készült.

AZ ELSŐ SUGÁR ADEPTUSAI

Ha most e Nagyok személyes megjelenését figyeljük meg, az némileg attól függ, hogy mindenik melyik sugárhoz vagy típushoz tartozik. Az Első Sugarat legkiválóbban az erő jellemzi; akik e Sugáron születnek, azok a királyok, a világ vezetői és kormányzói, mégpedig elsősorban a benső és szellemi világban, de a fizikai síkon is. Bármelyik ember, kinek szokatlan mértékben megvannak azok a tulajdonságok, amelyekkel tud mások fölött uralkodni, s azokat a saját maga által óhajtott úton simán tudja vezetni, - rendszeren az első sugárhoz tartozik vagy afelé hajlik.

Ilyen királyi alak Vaivaszvata Manu, az Úr, az ötödik gyökérfaj uralkodója, ki az Adeptusok között a legmagasabb, lévén hat láb nyolc hüvelyk magas, és arányokban tökéletes. Ő a mi fajunk („representative man”-je), őstípusa, s fajunk minden tagja egyenesen Tőle származik. A Manunak feltűnő, hatalmas erőt kifejező arca van, sasorra; telt, hullámos barna szakálla, barna szemei, és oroszlánéhoz hasonló fenséges feje. „Ő magas és királyian fenséges” – mondta elnökünk -, „szemei áthatók, mint a sasé, sötét és aranyfényben csillogók”. Jelenleg a Himálájá hegységében lakik, nem messzi Nagy testvérétől, az Úr Maitreyá-tól.

Ugyanilyen alak Morya Mester is, aki helyettese és utódja az Úr Vaivaszvata Manunak, és a hatodik alapfaj leendő Manuja. Születése szerint rajdzsput király; sötét szakálla két részre van osztva; sötét, majdnem fekete haja vállára omlik; sötét, mélyre ható szeme erővel teljes. Hat láb, hat hüvelyk magas, katonás magatartású, rövid, határozott mondatokban beszél, mint aki megszokta, hogy azonnal engedelmesked-jenek Neki. Jelenlétében lenyűgöző hatalom és erő érezhető, valamint parancsoló méltóság, ami a legmélyebb tiszteletre kényszerít.

Madame Blavatsky többször elbeszélte, hogyan találkozott Morya Mesterrel Londonban a „Hyde-Park”-ban 1851-ben, mikor Az több más indiai herceggel átjött az első nemzetközi kiállítást megnézni. Elég különös dolog, hogy akkor én, mint négy éves gyermek, magam is láttam Őt, anélkül, hogy ismertem volna. Vissza tudok emlékezni, hogy elvittek megtekinteni egy káprázatosan ragyogó menetet, ahol a többi csodás dolgok között feltűnt a gazdag öltözetű indiai lovasok felvonulása. Felséges megjelenésű lovasok voltak, világraszóló szép harci lovakon, amint én gondolom. Csak természetes tehát, hogy az én gyermekszemeim nagy elragadtatással néztek rájuk, s hogy talán ők voltak számomra a tündéries mutatvány legszebb látványa; és éppen, mikor legjobban figyeltem rájuk, apám kezét szorosan fogva: e hősök

legmagasabbjainak egyike áthatóan nézett rám sugárzó fekete szemével, amely egy pillantásra félig megdöbbenett, de ugyanakkor leírhatatlan boldogsággal és elragadtatással töltött el engem. Elvonult a többivel, nem láttam őt többé, de lángoló szemének látománya gyakran visszatért gyermekemlékezetembe.

Akkor természetesen nem tudtam kilétét, és sohasem azonosítottam volna azt a lovast a Mesterrel, ha Ő azt kegyesen tudtomra nem adta volna, számos évvel később. Egy napon az Ő jelenlétében beszélgetve társulatunk kezdő éveiről, azt találtam mondani, hogy először Adyarban, Madame Blavatskynál voltam szerencsés Őt láthatni, midőn materializált alakban azért jött, hogy Madame Blavatskyt erősítse és neki utasításokat adjon. Mialatt ezeket beszéltem, a Mester éppen más Adeptusokkal tárgyalt, de hirtelen hozzám fordult, mondván: „Nem, nem akkor láttál először! Már azelőtt láttál engem fizikai testemben. Nem emlékszel-e, hogy a Hyde parkban, mint egész kicsiny gyermek, hogyan figyelted az indiai lovasokat, és nem láttad-e, hogy én már akkor is felismertelek?” Természetesen, azonnal eszembe jutott és mondám: „Ó Mester, Ön volt az? Tudhattam volna!” Ezt az esetet én nem említem meg a többi alkalmak között, mikor egy Mesterrel találkoztam s beszélgettem, és mindketten fizikai testben voltunk, mert nem tudtam akkor, hogy a magas lovas a Mester, de meg azért sem, mert egy olyan kis gyermek tanuságát nem vették volna számba.

Mr. S. Ramaswami tapasztalati beszámolójában, melyet e könyv I. fejezetében említettünk, a következőket mondja:

„Afelé a város felé vezető úton haladtam, ahonnan – amint mondták az emberek, kikkel útközben találkoztam – könnyen átmehetek Tibetbe az én zarándokruhámban; s egyszerre hirtelen egy magányos lovast láttam felém vágtatni a másik oldalról. Magas termetéről és lovaglási ügyességéről ítélve azt gondoltam, hogy Szikkhim Rádzsáh-hoz tartozó katonatiszt. Amint közel ért hozzám, megállította lovát. Rátekintettem, s azonnal megismertem... Az Ő tiszteletreméltó színe előtt álltam, ugyanaz előtt a Mahatma előtt, az én Gurum (Tanítóm) előtt, akit előbb a Teozófiai Társulat házának erkélyén láttam asztráltestében. Ő volt az a Himáláyából való Testvér, aki azon az örökemlékű december-utoljának estéjén oly szíves volt, és levelet hozott válaszul arra a levelemre, melyet én körülbelül egy órával azelőtt lepecsételve adtam át Madame Blavatskynak, kit én egy pillanatra sem tévesztettem szem elől az átadott és a hozott levél közé eső idő alatt. Egy pillanat alatt a földön térdeltem lába előtt. Parancsára felálltam, és volt időm az arcába tekinteni; teljesen megfeledkeztem magamról ezen a jól ismert arcon való elmerengésemben, melynek fényképét (Olcott ezredes tulajdona) számtalanszor láttam. Nem tudtam, mit mondjak; az öröm s a tisztelet lekötötték nyelvemet. Fenséges külseje, mely előttem a hatalom s a gondolat meszemlyesítőjének tűnt fel, megfélemlített. Végre szemtől szemben álltam a Himavati Mahatmával, és Ő nem mythos volt, s nem is egy médium képzeletének szüleménye, amint azt néhány kételkedő feltételezte. Nem éjjeli álom volt; délelőtt kilenc és tíz óra között történt. Sütött a nap és csendes megfigyelője volt felülről a jelenetnek.

Mint húsból és vérből valót látom Őt magam előtt, és szól hozzám a szeretet és szelídség hangján. Kívánhattam-e ennél többet? A boldogságtól való elragadtatásom némává tett. Csak némi idő elteltével lettem képes az Ő szelíd bátorítására néhány szót kimondani. Arcszíne nem olyan világos, mint Kuthumi Mahatmáé; de olyan szép arcvonásokat és olyan fenséges, magas testalkatot sohasem láttam. Olyan rövid fekete szakállat és a mellére lógó hosszú fekete haját visel, amilyen a fényképén van; csak a ruhája volt más, mint ott. Tág fehér öltöny helyett prémmel bélelt sárga köpenyt viselt, fején pedig turbán helyett sárga tibeti nemez sapkát, amelyet én néhány Bhután-beli emberen láttam ezen a vidéken. Mikor az elragadtatás és a meglepetés első pillanatai elmúltak, s én nyugodtan fogtam fel a helyzetet, sokáig beszéltem vele. ♥

Hasonlóan királyi alak az Úr Chakshusha Manu, a negyedik gyökérfaj Manuja, aki kínai születésű és nagyon magas kasztból való. Jellegzetes mongol arccsontjai vannak, s arca olyan, mintha régi elefántcsontból volna finoman kifaragva. Rendszerint pompás köntöst visel, mély ráncokban omló aranyszövetből. Mindennapi munkánkban nem jutunk vele érintkezésbe, kivéve, ha olyan tanítvánnyal van dolgunk, aki az Ő gyökérfajához tartozik.

A MÁSODIK SUGÁR ADEPTUSAI

A mi Urunk Bódhiszattva, a világtanító és főhelyettese: Kuthumi Mester személyének különösen észrevehető hatása a mindent átölelő szeretet kisugárzása. Az Úr Maitreya kelta fajú testet visel jelenleg, azonban, ha majd kilép a világba, hogy tanítsa népét – amit rövid időn belül szándékszik megtenni –, egy olyan testet fog használni, melyet egyik tanítványa készít elő számára. Csodás szépségű arca van, erőt és mégis gyöngédséget kifejező. Dús, vörös aranyként ragyogó haja a vállára omlik. Szakálla hegyes, mint némely régi festményen; s a szeme csodálatos ibolyaszínű, iker-virágpárhoz hasonló, csillaghoz, mély és szent tóhoz, mely az örökké tartó békével van tele. Mosolya leírhatatlanul kápráztató; és Őt vakító dús fény veszi körül, avval a csodás rózsaszínű fénnel keverten, mely örökké a Szeretet Urából árad.

Magunk elé képzelhetjük Őt, amint a Himálájában lévő háza nagy szobájában ül, melynek számos ablaka van, ahonnan végigtekintethet a kertjén, teraszain, és messze lejjebb a hullámzó indiai síkságokon. Úgy is elgondolhatjuk Őt, amint lengő, fehér, aranyszegélyű öltönyében, az est húsében kertjének ragyogó színű virágai között sétál, melyeknek illata édes balzsamáraddal tölti el a levegőt. Leírhatatlanul csodás a mi Szent Krisztus Urunk, szavak nem jellemezhetik eléggé csodás voltát, mert Rajta át árad az a szeretet, mely milliókat vigasztal; beszédjének hangja olyan, melyhez hasonló hangon soha ember nem tanította a szavakat, melyek békét hoznak angyaloknak és embereknek egyaránt. Alig néhány év múlva ez a hang hallható lesz, és a szeretetét meg fogják érezni azok, kik a sötét földi utakon

járnak; készülünk el addig az Ő fogadtatására, hogy az Hozzá méltó legyen, és ajánljuk fel Neki akkor hűséges szolgálatunkat.

Kuthumi Mester kashmirbeli bráhmán testet visel, s körülbelül annyira világos arcszíne van, mint az átlag-angolnak. Az Ő haja is omló, szeme kék, s telve van örömmel és szeretettel. Haja és szakálla barna, és ha a napsugár éri, aranyos vörös fényben ragyog. Arcát nehéz leírni, mert kifejezése folyton változik, ha mosolyog; orra finom metszésű, szeme nagy és csodás, folyékony kék színű. Ő is tanító és egyúttal pap is, mint a mi Nagy Urunk, Kinek évszázadokkal ezután magas hivatalában utódja lesz, a Világtanító jogarát fogja kezébe venni, és Ő lesz a hatodik gyökérfaj Bódhiszattvá-ja.

A TÖBBI SUGÁR

a Máhácsohán igazi államférfi-típus, nagy szervező, bár Neki is sok katonás tulajdonsága van. Indiai testet visel, magas és szikár; nagyon finom vonalú, éles metszésű profilja van, és az arca teljesen szőrtelen. Arc kifejezése szigorú, álla erős, szögletes; szeme mélyen fekvő és átható. Beszéde katonásan rövid. Rendszerint indiai öltönyt és fehér turbánt visel.

Gróf Saint Germain Mester sok tekintetben hasonlít Hozzá. Bár nem különösen magas, testtartása mégis nagyon egyenes, katonás és megvan benne a tizennyolcadik század „grandseigneur”-jének kiváló udvariassága és méltóságteljessége; azonnal észrevehető, hogy nagyon régi, előkelő családhoz tartozik. Nagy barna szeme gyöngédséggel és humorral van tele, noha az erő tündöklése is megvan benne; megjelenésének fenséges volta pedig mindenkit tiszteletadásra késztet. Arcbőre olajbarna; rövidre nyírott barna haja van, középen szétválasztva és homlokáról hátra simítva, szakálla rövid, hegyes. Gyakran visel sötét egyenruhát, arany sujtásokkal díszítve, - időnként gyönyörű vörös katonaköpenyt is -, melyek kiemelik katonás megjelenését. Rendesen egy Kelet-Európában lévő ősi kastélyban szokott tartózkodni, mely sok századon át az Ő családjáé volt. Serapis Mester magas és világos arcbőrű. Görög születésű, bár egész munkáját Egyiptomban végezte az Egyiptomi Páholy-lyal kapcsolatban. Arca nagyon előkelő és aszkétikus, valamelyest emlékeztet a néhai Newman bíbornokra.

A Testvériség Tagjai között talán a velencei Csohán a legszebb. Nagyon magas, körülbelül hat láb, öt hüvelyk; és omló szakálla s aranyszínű haja némileg a Manuéhoz hasonlít. Szeme kék. Bár velencei születésű, ereiben mégis kétségtelenül gót vér van, mert határozottan olyan típusú.

Hilarion Mester görög, s eltekintve kevésbé hajlott sasorrától, régi görög típus. Homloka széles és alacsony, hasonlít Praxiteles Hermeséhez. Ő is rendkívül szép és fiatalabbnak látszik a legtöbb Adeptusnál.

Az, Aki valaha Jézus-tanítvány volt, most szíriai testet visel. Sötét bőre, sötét szeme, fekete szakálla van, mint az araboknak, és rendszerint fehér ruhát s turbánt visel. Ő az odaadók Mestere, s jelenlétének alaphangja erős hatású tisztaság, és az akadályt nem ismerő, forró, tüzes lelkesedés. A Libanon-hegységben élő druzok között lakik.

Kettőnek azok közül a Nagy Lények közül, Akikkel mi érintkezésbe jutottunk, külseje egy kissé eltért attól, amit teljes tisztelettel nevezhetünk az Adeptus fizikai teste megszokott típusának. Ezek egyike India szellemi kormányzója, Az, Akit Olcott ezredes a „Man: Whence, How and Whither” című művében Jupiter néven említ. Kisebb, mint a Testvériség legtöbb tagja, és tudtommal az egyetlen, Akinek haja ősz szálakkal csikolt. Igen egyenes tartása van, mozdulatai fürgék és katonás pontosságúak. Földbirtoka van; egy látogatásom ideje alatt, – mikor Swami T. Subba Row társaságában voltam Nála – több egyénnel láttam Őt tárgyalni, akik úgy látszik, munkavezetők voltak, s azért jöttek Hozzá, hogy leszámoljanak és utasításokat kapjanak. A másik Dzswal Kul Mester, Ki még mindig azt a testet viseli, melyben még csak néhány évvel ezelőtt nyerte el az adeptusságot. Talán ez az oka annak, hogy még nem sikerült Neki testét az Augoeides tökéletes másává alakítani. Arca tisztán tibeti típusú, kiálló arccsontokkal, és egy kissé ráncos, a kor nyomai mutatkoznak rajta.

Az Adeptusnak olykor, azért, hogy egy bizonyos célt elérhessen, szüksége van egy olyan testre, melyet ideiglenesen használhat a világ fogatagában. Ez az eset fog felmerülni akkor is, amikor a Világtanító eljön, s mint nekünk mondják, ugyanakkor számos más Adeptus is esetleg megjelenik, hogy mint helyettesei működjenek, és elősegítsék az emberiség érdekében végzett nagy munkáját. E Nagy Lények legtöbbje követni fogja főnöke példáját és kölcsön fogja venni egy időre egy-egy tanítványa testét; így hát szükséges, hogy bizonyos számú eszköz használatukra készen álljon.

Tanulók gyakran kérdezik: „Miért van szükségük az Adeptusoknak, kiknek már úgy is van fizikai testük, ilyen alkalmakkal más testre?”

TÖKÉLETES FIZIKAI TESTEK

Azok, akik elérve az Adeptusság színvonalát, jövőbeli pályafutásukul tűzik ki, hogy e földön maradván, közvetlenül segítsék elő saját emberiségük fejlődését: célravezetőnek találják, hogy fizikai testet tartsanak Maguknak. Hogy megfelelőek legyenek e testek, nem lehetnek közönséges fajtából valók. Nemcsak kifogástalanul egészségeseknek kell lenniök, hanem ezen felül még tökéletes kifejezőinek is az Egóból annyinak, amennyi a fizikai síkon meg tud nyilvánulni.

Egy ilyen test felépítése nem könnyű feladat. Mikor egy közönséges ember Egója lejön új kisdud testébe, azt egy mesterséges (elementál) vezetése alatt találja, mely az ő karmájának megfelelően teremtetett, amint azt „The Inner Life” („Belső Élet”) című könyvemben leírtam. Ez az elementál azzal szorgoskodik, hogy megmintázza a formát, melynek nemsokára meg kell születnie a külvilágban, és ott marad a születés után is folytatva idomító munkáját rendesen addig, míg a test eléri a hatodik vagy hetedik életévet. Ez idő alatt az Egó lassanként mind szorosabb érintkezésbe jut új segédeszközeivel, t. i. az érzelmi s értelmi, valamint a fizikai testeivel és megszokja azokat; de a valóságos munka, melyet ő ezeken a testeken az elementál visszavonulásáig végez, legtöbb esetben jelentéktelen. Bizonyos,

hogy kapcsolatban áll a testtel, de rendszeren nem sok figyelmet fordít reá, mert szívesebben megvárja azt az időt, mikor a test olyan fokot ért el, hogy könnyebben válaszol az egó erő kifejtésére.

Az Adeptus esete ettől egészen eltérő. Miután neki nincs már ledolgozni való rossz karmája, nála nem fog egy mesterséges elementál tevékenykedni, hanem magára az egóra hárul már kezdettől fogva a test kifejlesztésének feladata, melyben csupán az átöröklés korlátozza. Ily módon sokkal finomabb és magasabb rendű eszközt lehet létrehozni, de több fáradságot is jelent ez az egó számára, és néhány évig jelentékeny mennyiségű erejébe és idejébe kerül. Ezek folytán, de kétségkívül többmás okból is az Adeptus nem kívánja többször megismételni ezt a folyamatot, mint ahányszor éppen szigorúan véve szükséges; s e célból úgy alkotja meg fizikai testét, hogy minél hosszabb ideig maradjon meg. A mi testeink különféle okokból öregszenek meg és halnak el, ilyenek: öröklött gyengeség, betegség, baleset, visszaélések, gondok és a túleröltetés. De az Adeptusoknál nincsenek ilyen okok, bár nem szabad elfelednünk, hogy az Ő testük munkára-termettsége és szívóssága hasonlíthatatlanul felülmúlja a közönséges ember testéét.

Az Adeptusok teste olyan lévén, amint azt fentebb leírtuk, rendszeren Ők azt sokkal hosszabb időn át használhatják, mint a mindennapi emberek; épp ezért, ha érdeklődünk iránta, azt fogjuk találni, hogy az ilyen testek életkora általánosan sokkal magasabb, mint amennyit külsejük mutat. Így például Morya Mester teljesen élete virágában látszik lenni; mondjuk 35-40 évesnek látszik, holott azok a történetek, melyeket tanítványai beszélnek el Róla, arra mutatnak, hogy ennél négyszer vagy ötször idősebb. Maga Madame Blavatsky is mondta, hogy midőn kisgyermek korában először látta Őt, ugyanolyan időset mutatott, mint most. Kuthumi Mester szintén egyidősnek látszik barátjával és állandó társával, Morya Mesterrel; pedig azt mondták Róla, hogy az egyetemet Európában a múlt század közepe előtt végezte el, tehát körülbelül évszázados. Még eddig nem tudjuk, hogy melyek az életmeghosszabbítás határai, de van rá bizonyíték, hogy egész könnyen megnyújtható a zsoltáríró hetven évének több mint kétszereséig.

Az ilyen, magasabb munkára alkalmassá tett test elkerülhetetlenül igen érzékeny, s ezért igen gondos bánásmódot igényel, hogy így teljesítőképessége mindig a legteljesebb erejű legyen. Épp úgy tönkremenni, mint a miénk, ha folyton ki volna téve a külvilág számtalan apró horzsoló érintésének, s a rezgések állandó áradatának. Ez okból a Nagy Lények szokás szerint viszonylagos elvonultságban élnek, és csak ritkán jelennek meg abban a zűrzavaros forgatagban, amit mindennapi életnek nevezünk. Ha eljönnének és kitennék testeiket a kíváncsiság és a heves érzelmek forgatagának, mely alighanem megkörményezi majd a Világtanítót is eljövetele alkalmával: kétségkívül az Ő testeik élettartama is nagyon megrövidülne, és rendkívüli érzékenységük folytán sok fölösleges szenvedésük volna.

KÖLCSÖNVETT TESTEK

A tanítvány testének időnként történő elfoglalása által az Adeptus elkerüli ezeket az alkalmatlanságokat, s ezzel egyidőben a tanítvány fejlődésének is gyors lökést ad. Csak akkor foglalja el a testet, mikor szüksége van rá, például egy előadást tartani vagy áldásözönyt kibocsátani, s mihelyt megtette azt, amit akart, kivonul a kölcsönvett testből, melyet a tanítvány – ki ez idő alatt várakozásban volt – ismét elfoglal, amint a Mester is visszatér saját eszközéhez, tovább folytatni a világsegítő szokásos munkáját. Ily módon rendes tevékenységét ez alig érinti, s mégis állandóan rendelkezésére áll egy test, mely által – ha szükséges – a fizikai világban dolgozhatik a Világtanítónak üdvöt hozó küldetésében.

Könnyű elképzelni, hogy mennyire hat ez a tanítványra, ki abban a kedvezményben részesült, hogy van alkalmadni testét egy Nagy Lénynek, bár e hatás nagysága számításainkat jóval fölülmúlja. Az ily módon, magasabb befolyás által felhangolt test a tanítvány számára igazán segítség és nem korlát, s azalatt, míg testét kölcsönadja, mindenkor az a kiváltsága lesz, hogy a Mester csodás magnetizmusában fürödhetik, mert neki kéznél kell lennie, hogy mihelyt a Mester végezett, ő a testét azonnal újra elfoglalhassa.

Egy megfelelő testnek kölcsönvételéhez mindig akkor fordulnak a Nagy Lények, mikor jónak találják az emberek közé lejönni, oly állapotok mellett, amilyenek most vannak a világon. Így tett az Úr Gautama, mikor eljött, hogy elérje a Buddháságot; és az Úr Maitreya is ugyanezt az utat tette meg, mikor Palesztinába látogatott el kétezer évvel ezelőtt. Az egyetlen kivétel, melyet e téren ismerek, az az eset, midőn egy új Bódhiszattva veszi át a Világtanító szerepét elődjétől, ki Buddhává lett. Ilyenkor a világban evvel a hivatással való első megjelenése a rendes módon, kis újszülött formájában történik. Így tett a mi Urunk, a jelenlegi Bódhiszattva, midőn mint Shri Krishna született meg India forró síkságán, hol oly szenvedélyes odaadásban nyilvánuló tiszteletben és szeretetben volt része, melyhez hasonló alig volt valaha.

A tanítvány testének ez az időleges igénybevétele nem tévesztendő össze azzal az esettel, amikor egy előrehaladott személy állandóan használ egy számára más által elkészített testet. Nagy alapítónkról, Madame Blavatskyról általánosan tudták a követői, hogy midőn ő elhagyta azt a testet, amelyben ismertük, egy másikba lépett be, melyet éppen akkor hagyott el eredeti tulajdonosa. Hogy ez a test külön az ő használatára volt-e előkészítve, arról nincs tudomásom. De ismeretesek más példák, melyek szerint megtörtént ez. Bizonyos nehézséggel mindig találkozunk ilyen esetekben az új elfoglaló, midőn a testet saját szükségletéhez és egyéni ízléséhez igyekszik alkalmazni; és valószínű, hogy az sohasem lesz számára tökéletesen megfelelő öltözék. Az újonnan belépő Egó a két dolog közül választhat egyet: vagy rászán jelentékeny időt és sok fáradságot arra, hogy egy új eszköz növekedése fölött örökös, mely énjének tökéletes kifejezője lenne, már amennyire az a fizikai síkon lehetséges; vagy pedig elkerüli mindezeket a nehézségeket, belépve más valaki testébe, amely eljárással egy minden közönséges használatra elég

jól beváló eszközt szerez, de amely sohasem fogja minden tekintetben új tulajdonosa minden kívánalmát teljesíteni. Mindenesetre egy tanítvány égőn vágyik arra a megtiszteltetésre, hogy testét Mesterének engedhesse át; de valóban csak igen kevesen vannak azok, akik eléggé tiszták erre a célra.

Igen gyakran kérdezik: miért van egyáltalán szüksége egy Adeptusnak, ki úgy látszik, csaknem teljesen a magasabb síkokon tevékenykedik, fizikai testre? Ez tulajdonképpen nem tartozik reánk, de ha nem tiszteletlenség ezzel a kérdéssel foglalkoznunk, különböző okok feltételezhetők. Az Adeptus idejének javarészában befolyásos áramokat bocsát ki, s amennyire tapasztalható volt, ez többnyire a felsőbb mentál síkon, vagy a közvetlen e fölött lévőkön történik, de valószínű, hogy időnként legalább éteráramlatok is lehetnek azok, és ezek kezelésére a fizikai test kétségtelenül nagy előnyt biztosít neki.

Azon kívül a legtöbb Mesternek, akit láttam, néhány tanítványa vagy segédje van, akik vele vagy mellette élnek a fizikai síkon, és ezek érdekében a Mestereknek szükségük lehet fizikai testre. Afelől biztosak lehetünk, hogyha egy Adeptus egy ilyen test fenntartásának gondját magára vállalja, akkor nagy oka van rá: eleget ismerünk munkáik módszereiből arra, hogy teljes tudomásunk lehessen afelől, hogy mindent, mindenkor a legjobban hajtanak végre, és olyan eszközökkel, melyek a legkevesebb erőfogyasztással járnak.

II. RÉSZ

A TANÍTVÁNYOK

III. FEJEZET

A MESTEREKHEZ VEZETŐ ÚT

AZ ÖSVÉNYRELEPÉS

Mindig megvolt az Adeptusok Testvérsége, a Nagy Fehér Testvérség; mindig voltak olyanok, akik tudtak, s akiknek megvolt e bölcsességük. A mi Mestereink a Látók és Bölcsék hatalmas sorozatának jelenlegi képviselői közé tartoznak. A számtalan aeonon keresztül gyűjtött tudásuk egy része a fizikai síkon mindenkinek rendelkezésére áll „Teozófia” néven, de sokkal több rejlik mögötte. Maga Kuthumi Mester mondta egyszer mosolyogva valakinek, aki a teozófia által életünkben létrehozott óriási változásról, s az újratestesülés tanának csodás érthetőségéről beszélt: „Igaz, de a fátyolnak még csak kicsiny csücske van fellebbentve!” Ha teljesen magunkévá tettük a nekünk nyújtott tudást, s ha aszerint élünk, a Testvérség hajlandó lesz feljebb emelni a fátyolt, de csupán abban az esetben, ha azokhoz a feltételekhez alkalmazkodtunk.

Azok számára, kik többet óhajtanak tudni, és közelebb akarnak lépni, az Ösvény nyitva áll. Az az ember azonban, ki a Mesterekhez vágyik közeledni, csak úgy juthat el hozzájuk, ha olyan önzetlenné lesz, amilyen önzetlenség Ők; ha megtanulja elfeledni a személyes énjét, s ha mint Ők tesz, teljesen az emberiség szolgálatának szenteli magát. Mme. Blavatsky az „Occultism versus the Occult Arts” című cikkében jellemzően erőteljes nyelven fejezte ki ennek szükséges voltát:

„Az igazi Okkultizmus vagy Teozófia az én-nek úgy gondolatban, mint tettekben nyilvánuló föltétlen és teljes nagy lemondása. Altruizmus az, és azt, aki gyakorolja, nem lehet többé úgy elbírálni, mint más közönséges halandót. Mihelyt megfogadta, hogy a munkának szenteli magát, már nem önmagáért él, hanem a világért. Sokat megbocsátanak neki az első próbaévek alatt; de amint elfogadtatik, személyiségének teljesen el kell tűnnie, és neki a természetben élő, jótékony erővé kell lennie. Csak akkor jöhet létre a Magasabb Énnel való egyesülés, amikor a szenvedélyek ereje teljesen elhalt, és mikor azok, a meg nem hátráló akarataknak mozsarában széjjelzúzatván, megsemmisültek; csak amikor nem csupán a testi kedvtelések és vágyódások haltak ki, hanem már a személyes én ismeretét is kiölte magából, s az asztrál ebből kifolyóan jelentéktelen mennyiséggé zsugorodott össze. Akkor, amikor az asztrál csupán a legyőzött ember visszatükrözője – azé, aki még élő, de már nem a vágyódó, önző személyiség –, akkor a tündöklő Augoeides, vagyis az isteni Én, tudatos összhangban rezeghet az emberi lénynek mindkét pólusával – a megtisztult anyagnak emberével és az örökké tiszta szellemi Lélekkel –, és akkor állhat meg a Mester-Énnel, a rejtélyes Gnosztikus Krisztusnak színe előtt, beleolvadva, belemerülve és Vele eggyé válva örökre A törekvőnek határozottan kell választania a világi élet és az okkultizmus élete között. Hasztalan és hiú dolog volna a kettőnek egyesítésén fáradozni, mert senki sem szolgálhat két úrnak úgy, hogy mind a kettőnek eleget tehessen. Az Ő

nézőpontjuk oly gyökeresen különbözik a mienktől, hogy eleinte csak nehezen foghatjuk fel. Nekik is megvan a Maguk egyéni vonzalma, mint nekünk, és bizonyos, hogy egyik embert jobban szeretik, mint a másikat; de sohasem engednék meg, hogy az ilyen érzelmek befolyásolják maguk tartását, még csak a legcsekélyebb mértékben sem akkor, mikor a munkáról van szó. A legnagyobb fáradságot fordítják az olyan emberre, akiben meglátják a jövő nagyság csíráját, ha feltételezik róla, hogy a reája fordított sok idő és fáradság jó befektetésnek fog bizonyulni. Arra azonban ezek a Nagy Lények még gondolni sem képesek, hogy valakivel, mint kedvencsel, foglalkozzanak. Ők egyszerűen és egyedül a végzendő munkát tekintik, a fejlődés művét, s ezzel kapcsolatosan az ember értékét; amennyiben pedig mi be tudunk kapcsolódni ebbe a munkába, haladásunk gyors lesz.”

A FELADAT NAGYSZERŰSÉGE

Kevés ember tudja felfogni e vállalkozás nagyszerűségét, és éppen azért kevesen tudják, mi az, amit kérnek, mikor azt óhajtják, hogy tanítványul fogadtassanak el. Az Adeptusok óriási, átfogó erőlendületekkel, az egész földdel foglalkoznak: milliókat befolyásolnak kauzál testükön keresztül, vagy a budhi világban, és mindig megszakítás nélkül, bár alig észrevehető mértékben, nagyban viszik feljebb az emberek magasabb rendű testeit. Mégis ugyanaz a Mester, ki ebbe a munkába merülve él, néha félrefordul, hogy személyes figyelmére méltasson egy tanítvánnyal kapcsolatos kicsiny részleteket.

Mindazok, akik kérni merik, hogy tanítványokká lehessenek, meg kellene kísérelniök felfogni az erőnek és a munkának az a csodálatos jellegét, s azoknak a Lényeknek a nagyszerűségét, akikkel ők összekötetésbe lépni szándékoznak. Ha csak legkevésbé is meg tudjuk érteni mindezeknek a jelentőségét, világos lesz előttünk, hogy miért nem akarnak az Adeptusok erőt fordítani valamely tanítványra mindaddig, míg meg nem bizonyosodtak arról, hogy megfelelő időn belül hozzájárul a világ támogatásához, hatalmas erőáramoknak kellő irányban történő kibocsátásával.

Ők a rendszer Logoszának munkájáért élnek, s azoknak közülünk, akik Hozzájuk akarnak közeledni, meg kell tanulniok, hasonlóan cselekedni és csak a munkáért élni. Akik ezt teszik, bizonyosan magukra vonják e szent Lények figyelmét, Kik meg fogják tanítani őket a világra segítséget és áldást bocsátani.

Az emberi előrehaladás lassú, de állandó; ezért a Tökéletesült Emberek száma növekedik, s az Ő színvonaluk elérésének lehetősége rendelkezésükre áll mindazoknak, akik hajlandók az ehhez megkívánt óriási erő kifejtésre. Rendes időkben számos születésre volna szükségünk, hogy az Adeptusságot elnyerhessük, de éppen most lehetséges siettetnünk az Ösvényen való előrehaladásunkat, összesűrítethetjük néhány életbe azt a fejlődést, ami máskor évezredekbe kerülne. Ezt az erőfeszítést végzi a Teozófiai Társulat több tagja; mert van ebben a Társulatban egy Belső Iskola, mely megtanítja az embereket arra, miképp lehet mihamarabb előkészülni erre a magasabb munkára. Ez az

előkészület nagyfokú önuralmat kíván, s eltökélt igyekezetet, évről évre egyenlően gyakorolva, ami gyakran csak nagyon csekély külsőképpen észrevehető eredményt tud felmutatni; mert ez sokkal inkább a magasabb rendű testeket fejleszti ki, mint a fizikait, márpedig a magasabb rendű testek trainirozása mindig nem nyilvánul meg igen világosan a fizikai síkon.

A MUNKA FONTOSSÁGA

Bárkit is, ha a Mesterekről és tanításaikról hall, és ha csak némileg is felfogja, mit jelentenek e tanok és mit rejtenek magukban, azonnal a legellenállhatatlanabb vágy kell hogy elfogja, hogy megértse Őket és szolgálatukba lépjen; minél többet tanul, annál inkább betelik lelke Isten tervének csodálatosságával, szépségével és dicsőségével, s annál erősebben vágyik részt venni a munkában. Mihelyt felfogta, hogy Istennek fejlődési terve van, már Isten munkatársává óhajt lenni és semmi egyéb nem elégítheti ki.

Ekkor azt kérdi önmagától: „Mit kell legelőbb tennem?” A felelet pedig ez lesz: „Dolgozzál. Tedd azt, amivel elősegíted az emberiség fejlődését a Mester módja szerint. Kezdd meg azzal, amire van alkalmad és képességed, bármily csekély külső dolog is lehet az eleinte; és majd, ha megszerezted a szükséges jellembeli tulajdonságokat, belevonnak téged az egésznek a magasabb részébe, míg csak, - azért küzdve, hogy a lehető legjobb légy, és a tőled telhető legjobb munkát végezd - azt nem látod, hogy megszerezted azokat a tulajdonságokat, melyek megengedik beavattatásodat, s belépésedet magának a „Nagy Fehér Testvérség”-nek tagjai közé. Midőn először részesültem abban a kitüntetésben, hogy a Mesterrel közelebb érintkezhettem, levélben kérdeztem Tőle, hogy mit tegyek. Ő a következő módon felelt: „Munkát magadnak kell találnod; Te tudod, hogy mi mit dolgozunk. Vesd bele magadat munkánkba akármiként, ahogyan képes vagy rá. Ha meghatározott munkát szabok eléd, te azt elvégzed; de ebben az esetben az elvégzett munka karmája az enyém, mert én mondtam, hogy tedd. Tied csak a készséges engedelmesség karmája lesz, ami mindenesetre nagyon jó, de mégsem az a karma, amit egy eredménydús tevékenységi irány elindítása hozhat. Azt akarom, hogy te magad légy a munkád megkezdője, mert így a jótett kamrája neked jut”.

Azt hiszem, ezt mindnyájan magunkra vehetjük. Fel kellene fognunk, hogy nem az a dolgunk, hogy megvárjuk, míg valaminek megtevésére felszólítanak, hanem hozzá kell látnunk a munkához. Van a teozófiával kapcsolatban jó csomó szerényebb munka. Egyesek közülünk a munkának talán inkább a mutatósabb részét választanák, és szívesebben odaállnának nagy hallgatóság elé előadást tartani. Erre a célra rendszeren könnyebben találhatunk vállalkozókat, kik szívesen felajánlják magukat; de van a társulatunkkal kapcsolatban elvégzendő sok egyhangú irodai munka is, és arra nem mindig akadnak oly nagy számmal önkéntes munkások. A Mestereink iránt érzett tiszteletünk és szeretetünk majd eljuttat odáig bennünket, hogy szívesen teljesítünk bármit is az Ő szolgálatukban, legyen az bármily igénytelen feladat; és biztosak lehetünk abban, hogy Őket szolgáljuk, ha a Társulatnak segítünk, amelyet Közülük ketten alapítottak.

AZ ŐSI SZABÁLYOK

A Nagy Fehér Testvérségbe való belépésre jogosító tulajdonságok, melyeket az ösvény első felében teljesített munka folyamán kellett megszerezni, nagyon

határozott jellegűek és lényegükben mindig ugyanazok, bár az utolsó huszonöt évszázad alatt különféle kifejezésekkel írták le. A Teozófiai Társulat első idejében, mikor annak csodálatos tanításai nekünk mind újak voltak: természetesen az e tulajdonságokat illető kérdés volt azok egyike, melyeket néhányan a legnagyobb buzgósággal igyekezünk megtanulni. Madame Blavatsky mielőtt leírta számunkra a „Csend Hangja” című csodás kézikönyvet, már a Csélaság kívánalmainak két sorozatát adta meg nekünk. Jobbat nem tehetek, minthogy idézem azokat a későbbi utasításokkal való összehasonlíthatás kedvéért. Ezeket írta:

A Cséla olyan személy, aki tanítványul ajánlotta fel Magát egy Mesternek, hogy a természet rejtett misztériumait és az emberben szunnyadó lelki erőket tapasztalati úton tanulja meg. A Mestert, aki őt elfogadja, Indiában Gurunak nevezik; és az igazi Guru mindig az Okkult Tudománynak egyik Adeptusa. Olyan ember az, akinek külső és belső, de különösen belső alapos tudása van, és aki érzéki természetét akarátának alárendeltjévé tette; olyan, aki egyaránt kifejlesztette önmagában a természeti erők fölött való uralkodás képességét (Sziddhi-t), és azt a tehetséget, amellyel kifürkészheti a természet titkait a saját lényének előbb szunnyadó, most azonban már tevékeny erői segítségével – ez az igazi Guru. A Csélaság jelöltjéül felajánlani magunkat elég könnyű dolog; de Adeptussá fejlődni a legnehezebb feladat, amire ember vállalkozhatik. Tömegesen vannak született költők, matematikusok, mechanikusok, államférfiak s egyebek; de született Adeptusnak lenni olyasmis, ami igazán lehetetlen. Mert, bár hallunk ritka időközökben olyasvalakiről, akiben rendkívüli veleszületett képesség van Okkult tudás és erő megszerzésére; de még annak is ugyanazonokon a megvizsgálásokon és próbákon kell átesnie, s ugyan úgy kell önmagát nevelnie, mint a kevesebb tehetséggel felruházott pályázótársának. Ebben a dologban a legbizonyosabb, hogy nincs különvonal, amelyen kedvencek utazhatnak.

A Csélák kiválasztását – nem azok közül, akik öröklés útján a Gon-pában (templomban) lévők csoportjához tartoznak – mindig a Himáláyabeli Máhátmák maguk végezték, a természetes misztikusok osztályából választván, amely osztály tagjainak száma szerint Tibetben tekintélyes osztály. Kivételek ebben a tekintetben csak nyugati emberek voltak, amilyenek: Fludd, Vanahan Tamás, Paracelsus, Pico de Mirandolo, St. Germain gróf és mások, akiknek ehhez az isteni tudományhoz kedélyük alapján való vonzódása többé vagy kevésbé kényszerítette a távoli Mestereket arra, hogy személyes érintkezésbe lépjenek velök; és képessékké tette őket arra, hogy oly keveset (vagy sokat) szerezzenek meg az egész igazságból, amennyit az ő társadalmi környezetük lehetéssé tett. A KIUTE című könyv negyedik kötetének „The Laws of Upasans” című fejezetéből megtudjuk, hogy a Csélától elvárt tulajdonságok a következők:

- 1. Tökéletes testi egészség.*
- 2. Föltétlen értelmi (mentális) és testi (fizikai) tisztaság.*
- 3. Önzetlen törekvés; egyetemes felebaráti szeretet; minden élőlény iránt érzett könyörület.*
- 4. Igazlelkűség és rendíthetetlen hívése a karma törvényének, amely független bármely természeti erő közbejöttétől – amely törvénynek folyását semmiféle művelettel megakadályozni, sem imával vagy engesztelő külső szertartással elhárítani nem lehet.*
- 5. Bátorság, melyet a legnehezebb körülmények sem képesek megfélemlíteni, még életveszélyben sem.*

6. Belső megérzésből eredő felfogása annak, hogy a megnyilvánult Avalokiteshvara vagy Isteni Atma (Szellem) eszközei vagyunk.
7. Nyugodt közönyösség mindaz iránt, de egyúttal helyes értékelése mindannak, ami a tárgyi és átmeneti világot alkotja, a láthatatlan régiókkal, és azokhoz való kapcsolatában.

Legalább is ilyen ajánlatokkal kell felruházva lennie annak, aki tökéletes Csélaságra törekszik. Az egyetlen kivétel csak az első pont lehet, amely ritka és kivételes esetekben módosítható; a többi pont kivétel nélkül változatlanul megkívántatik és már többé-kevésbé fejletten kell meglenniök a Cséla belső természetében, a saját, segítség nélkül való erőmegfeszítései útján, mielőtt igazán próbára teszik őt.

Mikor az önmagát fejlesztő aszkéta – akár a tevékeny világban, akár azon kívül – természetes képességének megfelelően fölhelyezkedett (1) a Sharira, azaz a test; (2) az Indriya, vagyis az érzékek; (3) a Desha, vagy hibák; (4) a Dukkha t. i. a fájdalom fölé (és így magát azok mesterévé tette); továbbá mikor kész eggyé lenni Manasz-szal, vagy elméjével; Budhijával vagy értésével, másképpen szellemi megismerő képességével; és Atmá-jával, a legmagasabb Lélekkel, ami a Szellem; mikor erre kész és ezen kívül arra is, hogy Atmát, mint az észrevevés világában a legmagasabb uralkodót, ismerje fel, az akaratban pedig a legmagasabb végrehajtó erőt (hatalmat): akkor veheti őt kezébe az ősi tiszteletreméltó szabályok értelmében az Iniciáltak (Beavatottak) egyike. Akkor megmutathatják neki a rejtélyes ösvényt, amelynek távolabbi végén a Phala meg nem téveszthető megkülönböztetését nyeri el, vagyis az előidézett okok gyümölcsét; és ahol megadatnak az eszközök neki arra, hogy elérje Apavarga-t – a megismételt születések nyomorúsága alól való felszabadulást, Pretyabhava-t, aminek megállapításába a tudatlan bele nem avatkozhatik.” (1).

A szabályok második sorozatát Mme. Blavatsky a „Practical Occultism” című könyvében adja meg nekünk. Tizenkét pontból áll a sorozat; de Ő azt mondja, hogy hetvenhárom pontos sorozatból van kivéve, azért mind elsorolni hasztalan volna, amennyiben a többi semmit sem jelentene Európában; noha mondja, hogy Keleten minden tanítónak megvan a teljes sorozata. A zárójelbe tett magyarázatok magától Mme. Blavatskytól valók. A tizenkét szabály a következő:

1. Az a hely, melyet az oktatás befogadására szánunk, jól megválasztott hely legyen, nehogy félreterelje az ember gondolatát, és legyen tele befolyást fejlesztő (magnetikus) tárgyakkal. Egyebek között ott kell lennie az öt szent színnek egy körbe szedve. Legyen az a hely teljesen mentes minden rossz befolyástól, a környező légkörben.

(Elkülönített helynek kell lennie, amit semmi más célra nem használunk. Az öt szent szín a prizmának öt színárnyalata bizonyos módon elrendezve, mert ezek a színek nagyon magnetikusak. Rossz befolyások alatt bármiféle zavarót kell érteni, amit vetélkedések, veszekedések, rossz érzések, stb. okoznak, mivel amint megmondattok, ezek azonnal belevetítik magukat az asztrál fénybe, t. i. a térnek légkörébe, s ott függenek szerte a levegőben. Ez az első föltétel elég könnyen kivihetőnek látszik, mégis, ha tovább figyeljük, a legnehezebben elérhető dolgok egyike. *)

*) 1. Five Years of Theosophy, Second Edition p. p. 31-2.

2. Mielőtt a tanítványnak megengedtetnék, hogy szemtől szembe végezhesse tanulmányát, előzetes megértést kell szereznie más laikus UPASAKA (tanítványok) társaságában, kiknek páratlan számmal kell lenniök.

(„Szentől – szembe”, ez alkalommal másoktól független, különálló tanulást jelent, mikor t. i. a tanítvány vagy önmagával (a magasabb, Isteni Énjével) áll szemben, vagy a gurujával, s így kap tanítást. Csak akkor történik, hogy mindenik a neki megfelelő utasítást kapja, aszerint, amiképpen felhasználta tanulmányait. Ez csakis a tanítás időszakának vége felé történhetik.)

3. Mielőtt te (a tanító) közölnéd a LÁNUD-dal (tanítvány) Lamrin-nak jó (szent) szavait, vagy mielőtt megengednéd neki, hogy elkészüljön a Dubjed-re: gondodnak kell lenni arra, hogy elméje át- meg áttisztult legyen, és békében mindenkivel, különösen a többi Énjeivel. Máskülönben Bölcsességnek s a jó Törvénynek szavai szétszóródnak, és a szelek fogják elkapkodni.

(Lamrin egy gyakorlati oktatásokat magában foglaló mű, Cson-kha-pa-tól két részre van osztva; az egyik egyházi és külső célokra való, a másik pedig belső használatra. Dubjed-re késszé tenni annyi, mint a látnoksághoz használt szereket előkészíteni, amilyenek a tükrök s a kristályok. A „többi Én-ek” a tanuló társakat jelenti. Hacsak a legnagyobb összhang nem uralkodik a tanulók között, lehetetlen a legcsekélyebb eredményt is elérni. A tanító válogatja össze a tanítványokat, azok magnetikus és villanyos természeté szerint, a legnagyobb gonddal hozván össze és rendezvén el a pozitív és negatív elemeket.

4. A tanulók UPASAKA, mialatt tanulmányoznak, vigyázzanak arra, hogy közöttük oly szoros legyen a kapcsolat, mint az egy kézen lévő öt ujj között. Elméikbe kell vérsned, hogy ami sérti az egyiket, az kell, hogy mindeniket sértse. És ha egyiknek öröme nem talál visszhangra a többiben: akkor hiányzanak a megkívánt föltételek, és hasztalan továbbmenni.

(Ez aligha történhetik meg, ha az előzetes megválogatás egybehangzó volt a magnetikus kívánalmakkal. Tudvalevő dolog, hogy akadtak már csélák, akik különben sokatigérők és az igazság befogadására alkalmasak voltak, mégis évekig kellett várniok ingerlékenységük miatt, és mert képteleneknek érezték magukat arra, hogy társaikkal összehangolódjának. Mert:

5. A tanítványtársakat a gurunak úgy kell egymáshoz hangolnia, mint a lant (vina) húrjait, melyek mind különböznek egymástól, és mégis mindenkivel összhangzó hangokat hallatnak. Együttesen billentyűzetet kell képezniök, melynek minden egyes billentyűje válaszol a leggyengébb érintésedre is (a Mester érintésére). Így elméik megnyílnak a Bölcsesség összhangjai számára, hogy azok, mint tudás rezegjenek keresztül mindeniken külön-külön és együttvéve, s az előljáró isteneknek (gyám- vagy védőangyaloknak) tetsző hatásokat eredményezzenek, és a Lánunak hasznosak legyenek. Így bélyegződik majd szíveikre a Bölcsesség mindörökre, és a törvénynek összhangja soha többé meg nem törik.

6. Akik óhajtják a Sziddhi-khez, (okkult erőkhöz) vezető tudást megszerezni, azoknak le kell mondaniok az élet és a világ hiúságairól (itt következik a Sziddhi-k elsorolása).

7. Egyik sem érezheti közte és tanuló társa között lévő különbséget ilyenképpen: „Én vagyok a bölcsőbbik!”; ”Én szentebb vagyok és kedveltebb a

Mester előtt vagy a gyülekezetemben, mint a testvérem!”, stb., úgy, hogy amellet megmaradhasson UPASAKA – nak. Gondolatait mindenkifölött szívére kell irányítania, kiűzvé onnan minden ellenséges gondolatot, amit bármely élőlény iránt hordoz. Annak (a szívnek) telve kell lennie a többi lényektől, valamint az egész természettől való ELKÜLÖNÍTHETETLENSÉGÉNEK érzésével; különben nem lehet semmi eredmény.

8. *A Lánu (tanítvány) csakis a külső, élő befolyásoktól (élő teremtmények magnetikus kiáramlásától) irtózzék. Ennélfogva, bár egységben van teljes BENSŐ TERMÉSZETÉVEL, legyen gondja arra, hogy külső testét minden idegen befolyástól elkülönítse; kívüle senki más ne igyék poharából, s ne egyék tányérjáról. Kerülnie kell az emberi vagy állati lényekkel való testi érintkezést (t. i. ne engedje magát megérinteni, és ő se érintsen mást).*

(Nem szabad kedvenc állatot tartania, sőt, bizonyos fák és növények érintése is tilos neki. A tanítványnak úgyszólván a saját légkörében kell élnie azért, hogy azt egyéniesítse okkult célokra.)

9. *Az elmének a természetbeli egyetemes igazságokon kívül minden más iránt érzéketlennek kell maradnia, különben a Szív tana csak a Szem tanává lenne (t. i. üres külső formasággá).*

10. *Semmiféle állati táplálékkal, semmi olyannal se éljen a tanítvány, amiben élet van. Semmiféle borral, szesszel vagy ópiummal se éljen, mert ezek olyanok, mint a Lhamayin (gonosz szellemek), akik a meggondolatlansághoz kapcsolódnak; azok elnyelik a megértést.*

(A bor és szeszek állítólag magukban foglalják és fenntartják mindazoknak az embereknek rossz magnetizmusát, akik segítettek gyártásukban; minden állatnak a húsa pedig fenntartja a saját fajtája lelki jelleget.)

11. *A tudás elnyerésének, s a magasabb bölcsesség befogadására való előkészülésnek leghathatósabb eszközei: a meditáció, az önmegtartóztatás mindenben, az erkölcsi kötelességek figyelembevétele, szelíd gondolatok, jó cselekedetek és szíves beszédek, valamint mindenki iránt érzett jóakarát, és az Énről való teljes megfélekedés.*

12. *A Lánu csakis az elősorolt szabályok szigorú figyelembevételének erejénél fogva remélheti, hogy elég hamar megszerezheti az Arhatok Sziddhi-it, azt a növekedést, mely őt lassanként Eggyé teszi az „Egyetemes Mindenséggel”.*

A szabályok első sorozata nem kíván magyarázatot, mivel valóban egyetemes vonatkozású szabályok és csak a kifejezési alakokban különböznek a későbbi könyvekben közöltektől.

A második sorozatbeliek, világos, hogy egészen más alapon állanak. Határozottan keleti tanulók számára alkottattak, és még azok közül is főképpen olyanoknak szólnak, akik képesek teljes életüket a tanulmányoknak szentelni, s a világtól elzárkózva, valamely kolostorban vagy okkult közösségben élni. Már magában az, hogy van hatvanegy más szabály, melyeknek európai tanulókra nézve semmi jelentőségük sem volna, mutatja: hogy sem nem szánták mindenkinek, sem szükség sincs rájuk az Ösvényen való haladás céljából, amennyiben sokan haladtak már az ösvényen anélkül, hogy ismerték volna azokat a szabályokat. Mégis nagyon érdekesek és értékesek, mint ajánlások. Erkölcsi és etikai irányításait ismerjük, valamint annak erős hangsúlyozását is, hogy az egymással tanuló és dolgozó

tanítványok között a tökéletes összhangra, s a kölcsönös megértésre van szükség. A szabályok legtöbbje éppen ezt célozza, és valamely tanulócsoport esetében nem is lehet eléggé hangoztatni fontosságukat. A nyugati életben oly nagyon rátartottuk magunkat az egyéniségre, és arra a kétségbevonhatatlan jogra, hogy mindenki élhessen a maga módján, amíg másoknak nem árt vele: hogy nagyon a feledésnek engedjük át az igazi bizalmas egyesülés lehetőségét. Ahelyett, hogy olyan egységben élünk, mint az egy kézen lévő ujjak, olyanképpen élünk együtt, mint a gyerekek golyócskái a zacskóban; ami benső szempontból távol áll az eszményiségtől.

Azt lehetne gondolni, hogy ezek a szoros barátságra való komoly biztatások nem egyeztethetők össze a 8. szabállyal, mely a csélát arra figyelmezteti, hogy kerülje a másokkal való érintkezést. Nem úgy áll a dolog, mert az utasítások egészen más dolgokra vonatkoznak. Az a föltétel, hogy mindenkinek legyen meg a maga pohara (igen, és tányérja, kanala, villája, kése), a legkitűnőbb valami, mert a félig mosott edénynek és evőeszközöknek a mostani módon való összevissza használása sérti a jobb ízlésű személyeket. A másokkal való szükségtelen érintkezést kerülni szintén előnnyel jár, mert az auráknak (kisugárzásainknak) megkülönböztetés nélkül való keveredése éppen nem kívánatos. Régen, Indiának kevésbé tevékeny életében, könnyű volt kikerülni a kényelmetlen szomszédságot. Most azonban, mióta vasutak és közúti kocsik járnak, és a jelenkor sürgős ügyei az embereket ezek használatára szorítja, még az ősi Keleten is nehezebbé lett az; Európában pedig már úgyszólván lehetetlen. Innen van az, hogy a közelség kérdésének megoldására most más módszereket kaptunk.

Készséggel és hatásosan megóvhatjuk magunkat a nem kívánatos magnetizmustól, ha testünk körül olyan burkot vonunk, amely azt kizárja környezetünkből. Az ilyen burok a célnak megfelelően lehet: éteri, asztrál vagy mentál anyagból való. *The Hidden Side of Things* (A dolgok rejtett oldala) című könyvben megvan e különböző burkoknak leírása és a módoké, amelyek szerint megalkothatjuk a burkokat. Ugyanabban a könyvben megvan az *ALEXANDRIAI* szerzetesek szép története is, melyből láthatjuk, hogy van más módja is a magunk megóvásának a rossz befolyásokkal szemben, amely mód még jobb a burkok alkotásának módjánál. Ez pedig abban áll, hogy szívünket oly nagyon betöltjük az Isteni Szeretettel, hogy az onnan örökké kisugárzik minden irányban, felebarátainkat illető áramok alakjában, úgy, hogy ez a hatalmas áram olyanképpen hat, mint a legtökéletesebb védőpajzs minden belépni törekvő külső befolyással szemben.

A kedvenc állatok tartását tiltó szabály nem veszi számba azt, hogy azok a teremtmények csak az emberrel való érintkezés útján egyénisülhetnek. Úgy látszik, csak azt veszi figyelembe, hogy az ember esetleg engedheti ellenségesen befolyásoltatni magát az állattól, és teljesen megfélelkezne arról a jótékony befolyásról, melyet az embernek szándékosan fiatalabb testvérére irányíthat. Nagyon lehetséges azonban, hogy azokban a távoleső időkben, amikor ezeket a szabályokat megalkották, még nem voltak annyira fejlett állatok, hogy az egyéniesüléshez közeledhettek volna.

A tanítvány haladásáról írva, Mme. Blavatsky erősen ellenzi a házasságot, amennyiben ragaszkodik ahhoz a megállapításához, hogy nem lehet teljes odaadással az okkultizmusnak és egyúttal az élettársának is életét szentelnie. Eszünkbe juthat, hogyha az okkultizmus iránt való odaadásából házastársa is kiveszi részét, akkor már ez a meglehetősen szigorú megszorítás nem alkalmazható. Igaz ugyan, hogy magános ember bizonyos tekintetben szabadabb; például ügyeitől megválhatik és

útnak indulva, idegen országban kereshet munkát, amit bajosan tehetne meg, ha házastárs és család felelőssége hárulna rá. Sohasem szabad elfelednünk, hogy a házasembernek van alkalma egészen más módon szolgálni az Ügyet; amennyiben annak a sok előhaladott egónak részére, kik mind azt várják, hogy testesülés céljából lebecsátkozhatnak, ő gondoskodhatik megfelelő testekről, és kedvező környezetről. Mind a két munkatípus szükséges, és a tanítványok soraiban elfér mind a kettő, a házasember is, meg a magános is. A három nagy vezető könyvnek, melyet utunk megvilágítására kaptunk, egyikében sem találkozunk a házás állapotnak elítélésével. A legutolsó és legegyszerűbb e könyvek közül Mr. J. Krishnamurti csodálatos kis könyve: A Mester Lábainál.

A MESTER LÁBAINÁL

Bár Krishnamurti adta át e könyvet a világnak, a benne foglalt szavak mégis majdnem teljesen Kuthumi Mesteréi. „Ezek nem az én szavaim” – mondja a szerző előszavában. „Ezek annak a Mesternek szavai, aki engem tanított.” Mikor ez a könyv íródott, Krishnamurti teste tizenhárom éves volt, és a Mester terve szerint szükség volt arra, hogy mielőbb közöltessék vele az az ismeret, mely a beavatáshoz szükségeltetik. E könyv szavaiban igyekezett a Mester a legegyszerűbb és legrövidebb formában közölni a szükséges tanítás teljes lényegét. De ha e külön eset kívánalmi nem lettek volna, soha ennyire megfelelő közleményt nem kaphattunk volna, mely annyira összevont, és mégis oly teljes, annyira egyszerű, és mégis mindent magába foglaló. Sok könyvet írtak már az előkészítő Ösvény fokozati részleteinek magyarázására, számtalan érvel vitatták a különböző szanszkrit és páli szavak értelmének pontos árnyalatait; de ebben a kis kézikönyvben a Mester bátor kézzel félreteszi mindezt, és csakis a tanítás lényegét adja, mégpedig modern kifejezésekben, a modern élethez alkalmazva.

A négy tulajdonságot például: Viveka, Vairagya, Shatsampatti és Mumukshutva szanszkrit szavak után ekként fordítja: megkülönböztetés, vágytalanság, jó magaviselet és szeretet. Bármilyen szabadsággal élünk is, nem tekinthetjük az angol „love” (szeretet) szót, a szanszkrit Mumukshutva betű szerint vett fordításának, ami kétségtelenül egyszerűen a felszabadulás vágyát jelenti. A Mester, amint látszik, így érvel: a szabadságra való erős vágyakozás azt jelenti, hogy vágyakozunk minden világi korlátozottságtól megszabadulni úgy, hogy még e korlátok közepette se érezze magát az ember a leggyengébb köteléssel se hozzájuk fűzve. Ilyen szabadságot csak a legmagasabbal való egyesülés ad, azzal az egyetlennel való egyesülés, Aki mindennek a hátterében ott van; vagyis Istennel – Isten pedig a Szeretet. Tehát csupán az Isteni Szeretetből való tökéletes áthatottságunk által lehetséges elérnünk a szabadságot.

A tulajdonságoknak e könyvbeli leírásánál kielégítőbb és gyönyörűbb leírása nincsen, s nyugodtan mondhatjuk, hogy aki tökéletesen eleget tesz ezeknek a tanításoknak, az kétségtelenül azonnal átléphet a Beavattatás kapuján. Nagyon kivételes eset volt az, hogy a Mester annyi időt áldozott egy egyén közvetlen oktatására, de Krishnamurtin keresztül tízezrek szívéhez ért el, és mérhetetlen segítséget nyújtott nekik.

Ezen kis könyv létrejöttének története aránylag egyszerű. El kellett vinnem a fiút minden éjjel asztrál testében a Mester házába, hogy ott oktatást nyerjen. A Mester minden éjjel körülbelül tizenöt percet szánt arra, hogy vele beszéljen, de minden beszélgetés végén a mondottak főbb pontjait egyetlen mondatba vagy egy-

két mondatba foglalta össze, s ezt a kicsiny könnyű összefoglalást elismételte a fiúnak, úgy, hogy az azt megtanulta fejből. Reggel visszaemlékezett az összefoglalásra és leírta. Ez a könyv e mondatokat, a Mester tanításának kivonatát tartalmazza, mely kivonatot Ő Maga a saját szavaival készített. A fiúnak némi fáradsággal ment a leírás, mert akkor nem nagyon jól tudott angolul. A könyv teljes tartalmát kívülről tudta, s így a készített jegyzetekkel nem sokat törődött. Valamivel később Benareszbe ment Elnökünkkel. Onnan írt nekem Adyarba, kérve, hogy gyűjtssem össze a Mester szavai nyomán készített jegyzeteit, s küldjem el neki. Én elrendeztem jegyzeteit, amilyen jól tudtam, és írógéppel lemásoltam.

Később mégis az jutott eszembe, hogy miután ezek főképpen a Mester szavai, helyes lesz meggyőződnöm róla, hogy nincsen-e tévedés a jegyzetekben. Ezért a gépen írott másolatot elvittem Kuthumi Mesterhez, kérve, hogy nézze át. Ő elolvasta, itt-ott megváltoztatott egy-egy szót, beletett egy pár összekötő és magyarázó megjegyzést és még néhány mondatot, melyekre emlékeztem, hogy mondotta Krishnamurtinak. Aztán így szólt: „Igen, ez úgy látszik, helyes, ez jó lesz így”, de hozzátette: „Mutassuk meg az Úr Maitreyának.” Így mentünk el azután együtt, Ő magához vette a kéziratot, s megmutatta magának a Világtanítónak, Ki elolvasta, s helyben hagyta. Ő volt az, Ki nekem ezt mondta: „Ebből egy csinos kis könyvet csinálhatnátok, hogy ezzel bemutassátok Alcyonet a világnak. Nekünk nem volt szándékunk őt a világnak bemutatni, nem tartottuk kívánatosnak, hogy egy nagy gondolat-tömeg összpontosuljon egy tizenhárom éves fiúra, ki még nevelés alatt állott. De az okkult világban azt tesszük, amit nekünk mondanak, s így a könyv a lehető leggyorsabban nyomdász kezébe került.

Mindaz a kellemetlenség, amit a könyv korai közlésétől vártunk, bekövetkezett, és mégis az Úr Maitreyának volt igaza, nem pedig nekünk; mert az a jó, amit a könyv okozott, felülmúlja a kellemetlenséget, melyet nekünk szerzett. A szó szoros értelmében véve ezek fordultak levélben hozzánk, közölve velünk, hogy a könyv egész életüket mennyire megváltoztatta, s hogy mennyire megváltozott számukra minden, mert azt olvasták. Huszonhét nyelvre fordították le. Negyvennél több kiadást ért meg, és százezernél több példányban nyomtatták. Éppen most készül Amerikában egy egymillió példányos kiadás. Csodás munkát végzett ez a könyv. Mindenekfölött fontos az, hogy magának az eljövendő Világtanítónak a külön engedélyével jelenik meg nyomtatásban, és éppen ez teszi a legértékesebbé, t. i. az, hogy bizonyos terjedelemben megmutatja, mi lesz az Ő tanítása.

Vannak ezen kívül még más könyvek is, melyek a tanítványt, ki az Ösvényre kívánczik, útjában elősegítik: „A Csend Hangja” és „Világosság az Ösvényen” e célból adták nekünk, valamint Elnökünk csodás könyvei: „Az Előcsarnokban” és a „Tanítványság Ösvénye”, melyeket szintén mérhetetlen értékűeknek fog találni a tanítvány. Amióta e könyvnek első kiadása megjelent, az Elnök és én együttesen megjelentettünk egy kötetet, Talks on the Path of Occultism (Beszélgetések az Okkultizmus Ösvényéről) címen, ami a fent említett három klasszikus műnek magyarázója.

A TANÍTVÁNY MAGATARTÁSA

Ha e könyvek a tanítvány előtt vannak, nem lehet többé kétsége afelől, mit kell tennie. Világos, hogy két külön vonalon kell erőt kifejtenie, egyik a saját jellemének fejlesztése, a másik egy határozott munka vállalása, mely másokért folyik. Természetesen, ez a tan a közönségestől teljesen eltérő magatartást kíván tőle

általánosságban az étellel szemben; ezt a Mestereknek egyike evvel a mondattal fejezte ki: „Aki velünk és nekünk akar dolgozni, annak el kell hagynia saját világát, s a mienkbe kell jönnie.” Ez nem azt jelenti, amit a keleti irodalom legtöbb tanulmányozója hisz, hogy a tanítványnak – elhagyva a fizikai élet közönséges világát és foglalkozását, vissza kell vonulnia a vadonba, a barlangba vagy a hegységbe, hanem azt jelenti, hogy az embernek egészen el kell hagynia gondolkozásának világias magatartását, és ahelyett a Mester magatartását kell magáévá tennie.

A világi ember úgy veszi számba az eseményeket, amint azok az ő személyét és a saját egyéni érdekeit érintik; a Mester csakis úgy veszi tekintetbe, amint a világ tökéletesedésére hatnak. Minden, ami általában a fejlődés felé hajlik, s az emberiségnek az Ösvényen segítségére van: jó és támogatást érdemel; mindaz pedig, ami ezeket bármi módon is hátráltatja, nem kívánatos, meggátolandó vagy elhárítandó. Jó az, ami a fejlődést elősegíti; rossz az, ami késlelteti. Ez a meghatározás nagyon különbözik a külvilági felfogástól; próbakő ez, melynek segítségével gyorsan dönthetünk, hogy mit kell támogatnunk, s minnek kell ellentállanunk; és használhatjuk ezt a meghatározást, úgy a saját jellembeli tulajdonságaink, mint a külső események elbírálásánál. Mi éppen annyiban lehetünk hasznára a Mesternek, amennyiben tudunk vele együtt működni, bármily szerény munkakörben is; legjobban akkor dolgozhatunk Vele, ha Hozzá hasonlókká alakulunk, úgy, hogy a világot olyan szemmel nézzük, mint Ő nézi.

A HÁROM KAPU

Három ajtó visz be a templomba:
Tudás, munka, imádság ajtaja;
S ha valaki künn áll várakozva,
Bármelyiken bejut, ha akarja.

Mindenkor e három út áll előttünk: eljuthat az ember a Mester lábához mély tanulmány útján, mert ennek segítségével tudásra és érzésre tesz szert; és bizonyos, hogy el lehet Őt érni hosszú időn át gyakorlott mély odaadással is, ha állandóan felemeljük lelkünket Hozzá. Ugyancsak oda juthatunk olyan módon is, ha valamely határozott tevékenységbe vetjük bele magunkat Őérte. De határozottan Neki szánva kell azt a munkát végeznünk, evvel a gondolattal: „Ha jár e munkáért tisztelet vagy dicsőség, én nem kívánom; én a Mesterem nevében teszem; Övé legyen a dicsőség és a dicséret.” A fent idézett költemény azt is mondja: „Lehetnek, kik nem imádnak, s nem tanulnak, mégis tudnak munkálkodni nagyon jól.” Ez pedig igaz. Vannak, akik semmiképpen nem tudnak meditálni, és ha tanulni próbálnak, nagyon nehéznek találják. Tovább kellene kísérletezniök mind a kettővel, mert mindenoldalúan kell kiképeznünk természetünket, de leginkább a munkának kell nekifeküdniök, hogy felebarátaikért tegyenek valamit. Mindenek közül a legbiztosabb hozzá folyamodás az, ha valamit az Ő nevében teszünk, ha jót cselekszünk Őreá gondolva, és nem feledjük el, hogy Ő nagyon sokkal jobban megérzi a gondolatokat, mint a közönséges ember. Ha valaki egy távol lévő barátjára gondol, az a gondolat elmegy ahhoz a baráthoz és befolyásolja őt, hacsak abban a pillanatban más dologgal erősen el nincs foglalva gondolkozása. A Mester azonban lehet bármennyire elfoglalva, a Felé irányított gondolat bizonyos benyomást tesz Reá; és bár talán abban a pillanatban nem veszi tudomásul, az érintésnek nyoma marad, Ő pedig tudni fog róla és válaszul kiküldi majd szeretetét és erejét ahhoz, aki Reá gondolt.

A MESTER MUNKÁJA

Gyakran kérdezik, hogy micsoda különleges munkát kellene vállalni. Erre az a felelet, hogy minden jó munka a Mester munkája. Minden ember találhat valami olyan jót, amit ő képes véghezvinni. Emellett a tanítvány tevékenységének egy része abból kell álljon, hogy a jövőbeli nagyobb felelősségre előkészíti önmagát. A mindennapi élet kötelességei sokszor némiképpen egyesítik ezt a kétféle dolgot, mert gyönyörű gyakorlást és oktatást nyújtanak azoknak, akik jól teljesítik a kötelességeket; és sok alkalmat is nyújtanak nekik arra, hogy más embereknek segíthessenek haladni jellem és eszmények tekintetében, ami legnyomatékosabban hangsúlyozva a Mester ügye. A különféle napi teendőink mind beleesnek abba a törekvésünkbe, hogy a Mestert szolgáljuk, ha megtanulunk mindent az Ő nevében és Érette cselekedni.

A közönséges életünk,
A napi terhes küzdelem,
A sok feladat, mely nehéz nekünk,
Istennek szánva mind legyen.
Benn lakozzék Ő mindenben;
Mert arra semmi sem csekély,
Hogy az „ÉRTE„ szóval színezetten
Tisztára váljék, mint a fény.
E jeligével a szolgálta
Rút munkát istenivé tesz.
Ki úgy söpör, mintha törvény volna,
Ily kis dolgot szépen végez. *)

(Rev. George Herbert, 1593.)

A Mester munkája nem valami sajátos és felebarátainktól nem távoleső. Ha felnevelünk egy jó családot, ki ezért viszonzásul Őt szolgálja; ha pénzt szerzünk arra, hogy Neki szolgáljunk vele; ha hatalomra teszünk szert azért, hogy avval neki segítsünk: mindez az Ő munkájának egy része. Ezeket művelve azonban a tanítványnak örökké résen kell lennie, hogy magát meg ne csalja; hogy lássa, nem rejteget-e a Mester neve szentségének köpenye alatt önző hatalomvágyást vagy pénzsóvárgást. A Mester tanítványának széjjel kell néznie, mi tennivalót lát, ami az ő képességének megfelel. Nem szabad megvetéssel tekintenie a legszerényebb munkára sem, így gondolkozván: „Ez nem hozzám méltó”. A Mester ügyében egyik munkarész sem fontosabb a másikinál, noha némely rész nehezebb a többinél, és azért különös gyakorlottságot vagy szokatlan tehetséget és ügyességet kíván.

Vannak bizonyos szervezett erő kifejtések is, melyek iránt a Mesterek különösképpen érdeklődnek. Ezek közül való főképpen a Teozófiai Társulat, mely az Ő elrendelésükre és céljaikra alakult meg. Így tehát nem is kérdés tárgya, hogy a legjobb, amit tehetünk, ha a társulatért dolgozhatunk valamit. Nagyon könnyen megtörténhetik sok esetben, hogy nem kerül alkalmunk erre; akkor a szolgálatnak egy másik módját kell kitalálnunk. Erősen érdeklődnek a Mesterek a vegyes Szabad kőművesség és a Szabad Katholikus Egyház iránt is; később majd beszélek arról a nagy munkáról, amit ezek okkult irányban végeznek. Ide tartozik továbbá a Csillagrend is, mely a Világtanító eljövételére készít elő; és van számos különféle mozgalom a fiatalok részére, melyek között vezető szerepe van az Asztalkör Rendjének. Ezekhez kel számítanunk a nevelés terén történő új irányú tevékenységet, és a cserkészettel kapcsolatos munkát. A cserkész-mozgalom megérdemel minden

megadható támogatást, mert éppen a becsületre, a segítőkészségre s az általános teljesítőképességre való nevelés az, amire szüksége van az átlaggyermeknek, hogy jellembeli tulajdonságai fejlődjenek, amelyek arra készítik őt elő, hogy később a Mestert szolgálja. A közönséges iskolai nevelésnél ez sokkal értékesebb, úgy testi, mint szellemi szempontból. Nem kis jelentőségű nekünk, akik értjük, hogy India cserkészzeinek a mi Elnökünk a Tiszteletbeli Főparancsnoka, és hogy olyan sokat tett e szervezet elterjesztése érdekében.

Teljesen szervezetlenül is nagyon sokat lehet tenni. Így például mérhetetlenül felemelő a szépség befolyása az emberre, mert a szépség Istennek a Természetben történő megnyilvánulása. Hogy ennek egy példáját említsem, figyelemre kellene méltatni mindazoknak az útszéli kertjeit, kik azon fáradoznak, hogy azok rendesek és szépek legyenek. Sokan gondatlanok az ilyen kis dolgokban; rendetlenek, szemetet hagynak nyomukban; mindez pedig olyan jellemre vall, amely nagyon távol esik a Mester szellemétől.

Ha a Mesterrel egyirányban dolgozunk, mind nagyobb és mélyebb összhangba jutunk Vele, és gondolataink mindinkább az Övéhez hasonlókává válnak. Ez mind közelebb fog vonni Hozzá, úgy gondolatban, mint tettben és így cselekedve, magunkra vonjuk figyelmét, mert Ő folyton figyeli a világot, keresve azokat, akiknek munkájában hasznukat veheti. Észrevéve bennünket, nem fog késlekedni közelebb vonni Magához, hogy részletesebben megfigyelhessen. Ez rendszerint úgy történik, hogy érintkezésbe hoz minket olyannal, aki már tanítványa Neki. Így tehát teljesen fölösleges valakinek külön azon erőlködni, hogy a Mesterek figyelmét magára vonja.

A KAPCSOLAT MEGTEREMTÉSE

Madame Blavatsky mondta nekünk, hogy valahányszor valaki csatlakozik a külső Teozófiai Társulathoz, a Mester reá tekint, sőt, sok esetben maguk a Nagyok vezetik az illetőt előző életei alapján a Társulatba. Ezekből úgy látszik, hogy Ők már sok mindent tudnak rólunk, mielőtt mi bármit is tudnánk Róluk. Az Adeptus soha semmit el nem felejt. Emlékezetében úgy látszik, teljesen megmarad minden, ami Vele történt, és ha egyszer valakire csak futó pillantást vetett is, soha azután ki nem kerüli azt az Ő tekintete. Ha valaki a Belső Iskolába lép be, akkor egy határozott kapocs keletkezett, nem az Adeptus közt és között, hanem mindenekelőtt az Iskola Külső Fejéhez kapcsolódik az illető, és általa ahhoz a Mesterhez, aki az Iskolának a belső Feje.

Az Iskolában tett minden további lépéssel csak nő és erősödik az a kapocs, mely az illetőt ilyenképpen kötötte a Külső Főhöz. A kezdő fokokon még csak tág a kötelék; valamivel határozottabb lesz az iskolai fogadalom letétele után, s azok, akik a magasabb fokok fogadalmát teszik le, még egy kicsit közelebb jutnak. Ez főképp az összekötő vonal vastagodásában nyilvánul meg, mert az iskola mindenik tagját gondolatáram köti össze az Iskola Külső Főjével, mivel meditáció közben állandóan gondolnak reá. Ez élénké és erőssé teszi az összekötő kapcsolatot.

Az Iskola Külső Feje maga egygyé lett a Mesterrel. Ilyen értelemben tehát, aki vele nyert összeköttetést, az tulajdonképpen a Mesterrel áll összeköttetésben. A Belső Iskola tagjai tehát mind érintkezésben vannak az Iskola Belső Fejével, Morya Mesterrel, noha gyakran az Övétől eltérő vonalon dolgoznak, és később – mikor a próbafokra felvétettek -, más Mesternek lesznek a Tanítványai. Ilyen körülmények között mégis leendő Mesterüknek befolyásolását fogják megkapni e csatornákon

keresztül, mert az Adeptusok, bármily távol éljenek is egymástól fizikai testökben, oly szoros összeköttetésben állanak egymással, hogy aki eggyel Közülük érintkezésben van, az valójában mindnyájukkal kapcsolatba jut. Bár ez nekünk kerülő úton szerzett kapcsolatnak tűnik fel, mégis sokkal kevésbé olyan, mint amennyire mi azt ideleln gondoljuk, mert a Nagy Lények a magasabb világokban bámulatosan szoros egységben élnek.

Még ennek a Külső Fő által közvetített összeköttetésnek a kezdő fokozatán is dolgozhatik a Mester, ha Ő úgy akarja, bármelyik tagon keresztül. Nem igen szokott így tenni, mert egy kissé kiesik az útjából, hogy erejét olyan csatornán bocsássa keresztül, amely még erre nincs külön előkészítve. Mégis némiképpen öntudatában vannak azok, akik iskolájához tartoznak, és ez néha abban nyilvánul meg, hogy segítő gondolatokat küld nekik, amikor Érette dolgoznak. Láttam Őt egy ízben, amint az Iskola egyik tagját befolyásolta arra, hogy nyilvános előadása alkalmával valami új dolgot szőjön beszédébe. Természetes, hogy ezt sokkal gyakrabban teszi meg a saját tanítványaival, de tagadhatatlan, hogy megcselekedte már másokkal is.

EGYET SEM KERÜL EL A MESTER TEKINTETE

Ha e kérdés tanulmányozója mindezt megérti, nem fogja többé kérdezni: „Mit tehetek, hogy magamra vonjam a Mester figyelmét?” Tudni fogja, hogy teljesen szükségtelen erre nézve kísérleteket tennie, s hogy attól a legkevésbé sem tartunk, hogy valakit elkerül a Mester tekintete.

E Nagy Lényekkel való összeköttetésem első idejéből nagyon jól emlékezem egy ezt megerősítő esetre. Ismertem a fizikai világban egy nagy tudású és tiszta jellemű embert, aki tökéletesen hitt a Mesterek létezésében, s aki életének egyetlen céljává tette magát odafejleszteni, hogy Nekik szolgálhasson. Nekem úgy tűnt fel, hogy ez az ember minden tekintetben annyira méltó a tanítványságra, hogy nálam annyival jobb több szempontból, hogy nem tudtam felfogni, miért nem ismerte el a Mester. Egy nap tehát – kezdő lévén a munkában és tudatlan –, mikor jó alkalom kínálkozott, igen alázatosan és mondhatni, mentegetőzve megemlítettem nevét a Mester előtt, hozzátéve azt a feltevésemet, hogy ő talán jó eszköznek bizonyulna. A Mester láthatólag mulatott ezen az indítványon, és arcán kedves mosoly jelent meg, midőn így felelt: „Óh, nem kell félned, hogy tekintetem átsiklott barátod felett, senkivel sem történhetik meg, hogy figyelmen kívül maradjon. De ebben az esetben még egy ledolgozatlan karma állja útját annak, hogy indítványodat elfogadjam. Barátod rövidesen eltávozik a fizikai világból és hamarosan vissza is tér, és akkor a bűnhődés letelt, s amit számára óhajtasz, lehetővé válik.”

És ekkor azzal a nemes jóssággal, mely Őt mindenkor oly kiválóan jellemzi, tudatomat szorosabban egybeolvasztotta az Ő tudatával, és sokkal magasabb síkra emelte, mint amelyet magam még akkor elérni tudtam volna, s ebből az emelkedett helyzetből mutatta meg, hogyan néznek széjjel a Nagy Lények a világon. Elénk tárult az egész Föld, a lelkek millióival, kik legnagyobb részben fejletlenek, s ennek folytán észrevehetetlenek voltak; de ha akadt az óriási sokaság között egy, aki legalább távolról közeledni látszott ahhoz a ponthoz, amelyet elérve bizonyos hasznát lehetett venni, az az egy úgy kimagaslott a többiek közül, mint a világító torony fényével a sötét éjszakában.

„Most láthatod” – szólta a Mester – „mily teljes lehetetlenség lenne észre nem venni még azt is, aki a próbára való felvételtől meglehetősen távol is van.”

Mi a magunk részéről egyebet nem tehetünk, mint hogy kitartóan dolgozunk jellemünk tökéletesítésén, és minden lehető módon azért fáradozunk, hogy teozófiai művek tanulmányozása útján, önmagunk fejlesztésével, a mások érdekeinek önzetlen előmozdítása által, alkalmasokká tegyük magunkat arra a megtiszteltetésre, melyet annyira óhajtunk. Legyen meg lelkünkben a legteljesebb bizonyosság érzése arra nézve, hogy amint elkészültünk a felvételre, minden bizonynal észrevétetünk.

De mindaddig, míg a Mesterre nézve nem gazdaságos dolog bennünket használni, vagyis, ha reánk fordított erő kifejtése nem hoz legalább olyan eredményt, mintha más dologra fordítaná, kötelességszegés lenne a Mester részéről bennünket magával közelebbi viszonyba vonni.

Teljesen biztosak lehetünk abban, hogy a szabály alól nincs kivétel, még ha úgy is tűnne fel nekünk, hogy már láttunk ilyesmit. Adeptus fogadhat el próbára olyan embert, akinek még szembe tűnő hibái vannak, de abban az esetben is biztosak lehetünk abban, hogy vannak a felszín alatt jó tulajdonságai elrejtve, amelyek több mint ellensúlyozzák a felszínen lévő hibákat. Csakis a Mester tudja megbírálni, hogy hibáink mennyiben befolyásolják hasznavehetőségünket. Pontosan nem mondhatjuk meg, milyen mértékben hathatnának vissza valamely hibáink az Ő munkájára; Ő azonban, felülről tekintvén a dolgot, tisztán láthatja a tervezőket az illető esetben úgy, hogy elhatározása mindig helyes és mindenek érdekét a legjobban szolgálja. Érzélgős okoknak nincs helyük az okkultizmusban, amit a józan ész megtestesülésének nevezhetünk, mert mindig a legnagyobb tömegnek legfőbb javáért dolgozik. Az okkultizmus megismertet sok új ténnyel és erővel, és mi életünket ezeknek megfelelően újra alakítjuk.

Vége is ez semmiben sem különbözik a mi gyakorlatunktól, (vagyis attól, amit nekünk **kellene** gyakorolnunk), amit a fizikai világban végezzük. Állandóan történnek új tudományos feltalálások, és mi azokhoz alkalmazzuk életünket. Miért ne tennők ugyanezt, amikor magasabb síkokon történnek a felfedezések, és a belső élettal kapcsolatosak? Ha a természet törvényeit megértjük és velük összhangban élünk, akkor azon az úton járunk, melyen megnyugvást, egészséget és haladást találunk, úgy a szellemi, mint a fizikai téren.

Egy másik olyan körülmény, ami néha belejátszik a dolgainkba, a karma törvénye. Amint mögöttünk, úgy a Mesterek mögött is az életek hosszú sorozata áll, melyekben ők is, mint mások, bizonyos karmabeli kötelekeket teremtettek; és így néha megtörténik, hogy egy bizonyos egyénnek, ki Nekik valaha valamilyen szolgálatot tett, igényei vannak Velük szemben. Ha különböző egyének leílt életsorozatait vizsgáltuk, gyakran találkozunk ilyen karmabeli kapcsolat eseteivel.

A TANÍTÓ FELELŐSSÉGE

Világos dolog, hogy a Mesternek nagy szüksége van az óvatosságra, mikor kiválasztja azokat, akiket a tanítványságra jelöl; nemcsak azért, mert hátrányosan befolyásolhatja munkáját egy érdemtelen tanítvány, hanem azért is, mert bizonyos határozott felelősséggel tartozik a cséla hibáiért. Mme. Blavatsky erre vonatkozóan a következőket írja:

„Van egy fontos dolog, amit meg kellene ismertetni a tanulóval, az pedig az az óriási, csaknem határtalan felelősség, amit tanítványáért a Tanító magára vállalt. A Kelet Guruitól kezdve, akik nyíltan vagy titokban tanítanak, le egészen addig a kevés kabalistáig, akik a nyugati országokban arra vállalkoznak, hogy a Szent

Tudomány alapismeretére tanítsák meg tanítványaikat – amely nyugati Hierophantok gyakran maguk sem tudják, milyen nagy veszedelemnek teszik ki magukat – egytől egyig ugyanannak az át nem hágható törvénynek az alárendeltjei. Amely pillanatban igazán megkezdik a tanítást, amely pillanatban bármely erőt – lelkit, értelmet vagy fizikait – közölnek tanítványaikkal: attól a pillanattól fogva magukra veszik a tanítványnak minden bűnét, ami az Okkult Tudományokkal kapcsolatos, akár mulasztásban, akár tettben nyilvánul, egészen a beavatás (iniciáció) pillanatáig, amikor a tanítvány maga is Mesterré lesz, és így felelőssé. Így világos előttünk, miért oly hallgatógok a Tanítók, és miért kívánnak a cséláktól hét esztendei próbaszolgálatot, hogy arra valóságukat megmutathassák, és kifejleszthessék azokat a tulajdonságokat, amelyekre mindkettőjük, t. i. a Mester és a cséla biztonságáért szükség van.

A Szellemi Guru a tanulót kézenfogva vezeti, és egyelőre teljesen ismeretlen világba lépteti be. Még a közönséges mindennapi életben is felelősnek tartjuk a szülőket, dajkákat, gyámokat és tanítókat a gyermek szokásaiért, és későbbi erkölcsiért. Nem természetes-e, hogy amíg a tanítvány nagyon tudatlan arra, hogy biztos lehessen látomásaiban és megkülönböztető képességében, a vezetőjének kell felelősnek lennie a tanuló bűneiért, akit Ő vezetett be azokba a veszedelmes régiókba?”

Amint majd látni fogjuk a következő fejezetekből, ha egy ember szoros összeköttetésbe jut a Mesterrel, akkor sokkal több az ereje, mint azelőtt volt. Azért olyasvalaki, aki egy Mester tanítványává lesz, sokkal több jót tehet, de sokkal több bajt is okozhat, ha esetleg rossz irányba engedte terelődni erőit. A fiatal tanítványnak nagyon sokszor nincs fogalma arról, hogy milyen nagy erejű a saját gondolata. A járókelő mindennapi ember gondolhat valami bolondosat vagy helytelen anélkül, hogy gondolatának komoly hatása lenne, mert nem tudja, hogyan kell erőteljesen gondolkodni. Gondolhat valami rosszat másról anélkül, hogy az illető személyre valami nagy hatást gyakorolna; de ha a tanítvány, kiben a Mester ereje van, és aki hosszú idejű gyakorlat és meditálás útján annak az erőnek használására nevelte önmagát, félreértene más személyt, és rosszat gondolna arról: akkor annak erős gondolatárama hátrányosan hatna az illetőre, sőt, annak egész jövő pályafutására is komoly hatással lenne.

Ha az áldozatnak igazán megvolna az a neki tulajdonított nem kívánatos tulajdonsága, akkor a tanítványnak hathatós gondolata megerősítené benne; ha pedig nincs meg benne az a tulajdonság, akkor ugyanaz a gondolatforma sugalmazná és könnyen felébredhetné a nem jó tulajdonságot, ha benne szunyadna, sőt, elhínehetné benne annak a rossz tulajdonságnak magvát, ha mindjárt soha semmi nyoma sem is lett volna ottan. Néha az emberi lénynek lelkülete ingadozó állapotban van, nem tudja, hogy a jó vagy a rossz felé induljon-e; és ilyen esetben egy kívülről jövő élénk gondolatformával való összeütközés elég arra, hogy megbillentse a mérleget, és arra indítsa a gyengébb testvért, hogy olyan irányt vegyen, amelyben tetteinek a jót vagy a rosszat szolgáló eredménye számos testöltésére kiható lesz. Mennyire gondosan kell tehát a tanítványnak ügyelnie, hogy azt a fokozott gondolaterőt, mellyel őt a Mesterrel való kapcsolat ruházza fel, másoknak csakis erősítésükre és nem gyengítésükre szabad felhasználnia, amikor rájuk irányítja!

Minden attól függ, milyen alakban vetjük ki a gondolatot. Természetesen feltesszük, hogy a tanítvány szándéka mindenkor a legnemesebb, a kivétel azonban lehet tökéletlen. Tegyük fel például, hogy egy gyengébb testvér belemerült a

mértéktelenségbe. Ha esetleg a tanítvány gondolkozása feléje fordul, világos dolog, hogy különböző irányúak lehetnek a gondolatai. Reméljük, hogy az a veszély nem forog fenn, hogy a tanítvány megvetést érezne annak az embernek gyengéi iránt, vagy utálattal, vagy undorral borzadna vissza tőle. Nagyon lehetséges azonban, hogy ezek a gondolatai támadnának: „Micsoda szörnyű bűn ennek az embernek az iszákossága; milyen borzasztó hatással van ez a feleségére és gyermekeire! Hogy lehet ilyen tapintatlan, ilyen önző és kegyetlen?” Mindez igaz, egészen okos gondolkodás, aminek teljesen igazat adnak a körülmények, és semmiképp sem szeretetlen; de **az áldozaton nem segít**. Bármennyire helyes és kifogástalan ez az érzés, az uralkodó gondolat benne mégis a bűnösnek feddése és ennek a gondolatformának a hatása csak még mélyebbre leszorítja a posványba a bűnöst. Miért ne térjünk a határozottan értelmi tevékenységnek erre a sokkal erősebb útjára: „Felhívom abban az emberben lakó Istent; felszólítom az (egóját) énjét, hogy álljon helyt magáért és győzze le az alacsonyabbik énjének gyöngeségét; mondja: tudok, akarok.” Ha ez történik, akkor az uralkodó gondolat nem dorgálja, hanem bátorítja a szenvedőt; és a gondolat hatása ránézve nem leszorító, hanem segítő, hogy reménytelenségének iszapjából a férfiasság és a szabadság szilárd talajára emelkedhessék ki.

HELYTELEN FOGALMAK

Egy másik leglényegesebb tulajdonsága a törekvőnek: a tanulásra való készség, és az, hogy ment legyen a vakbuzgóságnak minden nemétől. Mme. Blavatsky egyszer azt mondta nekünk, hogy az ő Mesterének megjegyzése szerint téves hitek néha nagyon nagy akadályul szolgálnak. Példaképpen azt hozta fel a Mester, hogy Indiában százezer szányázi van, kik a legtisztábban élnek és teljesen készen állanak a tanítványságra, ha bizonyos dolgokat illetően meggyökerezett helytelen gondolkozásuk nem volna, ami még a Mestereknek is lehetetlenné teszi az ő aurájukba (kisugárzásukba) való behatolást. Ilyen gondolatok, mondá a Mester, nem kívánatos elemi lényeket vonzanak köréjük, és a legnagyobb mértékben kellemetlen befolyásokat, amelyek visszahatnak rájuk, és megerősítik helytelen felfogásaikat, úgy, hogy amíg eléggé ki nem fejlesztették értelmüket és intuitiójukat arra, hogy ezeket lerázva magukról, szabadokká lehessenek, addig tanítással valóban megközelíthetetlenek.

Megmondattott, hogy a becsületes ember Istennek legnemesebb műve; Ingesoll ezredes egyszer ennek a közmondásnak paródiájaképpen megfordította a mondást ilyenképpen: a becsületes Isten az ember legnemesebb műve.

Ezzel azt akarta mondani, hogy minden ember úgy szerzi meg a saját Isten-fogalmát, ha önmagában személyesíti meg azokat a tulajdonságokat, amelyeket leginkább tart csodálatraméltóknak, és azután az n-ik hatványra emeli őket. Így tehát, ha valakinek Istenről nemes fogalma van, az azt mutatja, hogy sok nemesség van a saját természetében, még akkor is, ha nem mindig képes ennek az eszménynek magaslatán élni.

A helytelen Isten-fogalom azonban a legkomolyabb hátrányok egyike, amiben az ember szenvedhet.

Az Ó Testamentom Jehovájának fogalma, mely vérszomjasnak, féltékenynek, kicsinyesnek és kegyetlennek tünteti fel az Istent, a világnak annyi káráért felelős, amit nem könnyű felbecsülni. Föltétlenül szerencsétlen minden olyan gondolat, mely Istentől félni készíti az embert, mert a haladás minden reménységét meghiusítja; a

legsötétebb börtönbe zárja az embert ahelyett, hogy előre és felfelé vezetné a napfénynek dicsőségébe. Egész sereg olyan típusú elemi lényel veszi körül, kik a félelemben kéjelegnek, rámerednek és képességük minden eszközével megerősítik benne. Mikor valaki ilyen veszedelmes körülmények között van, teljes lehetetlenség segíteni rajta; éppen azért a legnagyobb bűnök egyike, amit csak lehet elkövetni az, ha ilyen istenkáromló tant hirdetünk az embereknek (s még inkább gyermekeknek). A tanítványnak mentnek kell lennie minden effajta kínzó babonától.

A HELYES MEDITÁLÁS

El ne feledjük azt se, hogy ha valaki a Mesterről elmélkedik, ezáltal határozott összeköttetésbe jut Vele, ami a tisztánlátó (clairvoyant) előtt, mint valami fénysáv mutatkozik. A Mester alsó tudatával mindig megérzi az ilyen feléje indított fénysáv érintését, és válaszul magnetikus áramot bocsát felé, mely még az elmélkedés idejének eltelte után is sokáig megmarad. Az ilyen elmélkedés és gondolatösszpontosítás módszeres gyakorlása óriási segítséget nyújt a jelöltnek, és hogy eredménnyel járjon, a legfontosabb dolgok egyike a pontos időbetartás. Mindennap ugyanabban az órában kell megtenni, s szilárdul kitartani, még ha nem is mutatkoznék észrevehető eredmény. Ha nem mutatkozik eredmény, nagyon fontos, hogy ne tanúsítsunk levertséget, mert ebben az esetben még nehezebb lesz a Mesternek, reánk befolyást gyakorolni, s azt is bizonyítaná, hogy inkább magunkra gondolunk, mint Reá.

Mikor elkezdjük gyakorolni ezt a meditálást, fontos, hogy szigorúan megfigyeljük a fizikai hatását. A hozzáértők által előírt módszereknek nem szabad sem fejfájást, sem semmiféle más bajt okozniok, de azért különös esetekben mutatkoznak ilyen eredmények. Igaz, hogy a meditálás a szokottnál egy kissé jobban megfeszíti bármelyik egyén gondolkozását és figyelmét, de oly óvatosan kellene tenni, és annyira minden mértéken túl való erőlködéstől menten, hogy semmi rossz fizikai hatása ne legyen. Néha valaki nagyon is megfeszítően és nagyon is hosszú ideig gyakorolja a meditálást, vagy olyankor, mikor a teste nincs megfelelő egészségi állapotban; és ennek a következménye bizonyos fokú szenvedés. Végzetesen könnyű dolog fizikai agyunkat valamivel mértéken túl erőltetni, s ha ez történik, gyakran igen nehéz az egyensúlyt visszaszerezni. Néha nem sok napba telik valamely körülmény megteremtése, aminek elhárításához azután évek kellene. Ezért bárki is, ha gyakorlás közben valami kellemetlen hatást érez, hagyja abba azonnal, vigyázzon testi egészségére és kérjen tanácsot, ha lehet, olyasvalakitől, aki jobban ért ehhez.

ÁLTALÁNOS AKADÁLYOK

Sokan kérdezik írásban vagy szóval Elnökünkötől vagy tőlem is: „Miért nem használ a Mester engem? Én oly komoly vagyok, és olyan odaadással viseltetem Iránta. Úgy vágyom arra, hogy használjon engem. Azt akarom, hogy vegyen Magához és tanítson! Miért nem teszi?”

Sok oka lehet annak, hogy nem teszi. Néha a kérdezőnek olyan szembeötlő hibája van, ami magában is elég ok arra. Nem ritkán – sajnálattal mondom – a gőg ez. Valakinek magáról oly jó véleménye lehet, hogy ezáltal alkalmatlan arra, hogy tanítsák, bár ő az ellenkezőjét hiszi. A mostani civilizációnk közepette nagyon gyakran az ingerlékenység a hiba. Sok jóra való, derék embert fékezhetetlen, fegyelmezetlen idegei tesznek arra képtelenné, hogy őt a Mester magához közel vonja, és vele állandó érintkezést tartson fenn. Sok esetben az akadályt a kíváncsiság

képezi. Sokan meglepve hallják, hogy ez komoly hiba; pedig bizonytalannal az. Teljesen lehetetlen, hogy a Mester magához közel vonjon olyan embert, aki kíváncsi más ember ügyeire, és különösképpen annak okkult helyzetére vagy fejlettségére. Másik általános akadály az, hogy könnyen megsértődünk. Sok jó és komoly jelölt annyira könnyen sérthető, hogy semmi igazi hasznát nem lehet venni a munkában, mert nem tud másokkal kijönni. Várnia kell, míg megtanul alkalmazkodni, és bárkivel együtt működni.

Sok kérdezősködőnek vannak ilyen hibái, és ők nem szeretik, ha valaki reájuk mutat; sőt, rendszeren el sem hiszik, hogy vannak. Azt képzelik, mi tévedünk; de ritka esetben készek hasznát venni figyelmeztetésünknek. Nagyon jól emlékszem egy hölgyre, ki eljött hozzám egy amerikai városban, és azt kérdezte: „Mi van velem? Miért nem közeledhetem a Mesterhez?” „Valóban óhajtja tudni?” – kérdeztem. Igen, csakugyan óhajtotta tudni, sőt, nagyon kért, hogy vegyem őt szemügyre okkult, clairvoyant módon, tisztánlátással, vagy tetszésem szerint bármilyen módon; nézzem meg mindenik testét és előző életeit, hogy így mondhassak véleményt. Szaván fogtam és megmondtam neki: „Nos, hát ha valóban tudni akarja az okot: az ön cosmosában nagyon is sok az „egó”. Mindenekfölött csak önmagára gondol, nem pedig az ügyre.”

Természetes, rettenetesen megsértődött, kirohant a szobából és kijelentette, hogy látóképességéről nem sokat tart; de ugyanez a hölgy két év múlva elég bátor volt visszatérni, és így szólni: „Amit nekem mondott, teljesen igaz volt; de igyekszem jóvátenni, és keményen fogok dolgozni ezen.” Ez a történet más személyekkel is sokszor megismétlődött, azzal a különbséggel, hogy ez volt az egyetlen eset, amelyben az illető visszatért és beismerte a hibát. Kétségtelen, hogy amelyik tanítvány hajlandó olyan színben meglátni önmagát, amilyenben más látja őt: az sok olyat tanulhat, ami haladásában elősegíti. Emlékszem, hogy egyszer az egyik Mester megjegyezte: első kötelessége a csélának, hogy bosszankodás nélkül hallgasson meg akármit, amit a guru mond. Erősen kell óhajtania megváltozni, és megszabadulni hibáitól. Mme. Blavatsky mondá: „A csélaságot egy Mester úgy határozta meg, hogy az olyan lelki oldószer, mely minden salakot felemész, és csak a színaranyat hagyja meg.”

Az önösség csak a gőg egy másik faja, mely szintén igen elterjedt hiba napjainkban. A személyiség, melyet sok ezer év alatt felépítettünk, erőssé és önmagát érvényesítővé lett, és a legnehezebb feladatok egyike annak magatartását megfordítani és rábírn, hogy szokásává tegye a dolgokat mások álláspontjából szemlélni. Aki a Mesterhez akar közeledni, feltétlenül ki kell lépnie a saját köre középpontjából, amint azt „The Inner Life”-ben megmagyaráztam.

Mindamellet néha megtörténik, hogy a kérdezőnél nem lehet látni semmi feltűnő hibát, s ha áttekintjük őt, csak azt mondhatjuk: „Nem látok semmi határozott okot, vagy hibát, ami hátráltatná; de még egy kicsit növekednie kell minden tekintetben.” Nem nagyon kellemes ily módon válaszolni, de ez a valóság; az illetők még nem elég nagyok, és nőniök kell, hogy érdemesekké legyenek.

A hit és az akarat hiánya is gyakran hátráltatja az embereket abban, hogy a Mesterekkel érintkezésbe jöhessenek. Ha valaki nem komolyan próbálkozik, avval a teljes hittel, hogy egykor célt érhet, és avval az elhatározással, hogy akar célt érni, s abban a tudatban, hogy sikerének napja a lehető leggyorsabban elérkezik: akkor meglehetősen bizonyos, hogy nem fog győzedelmeskedni. Noha tudjuk, hogy vannak

közülünk néhánynak hibái, mégis úgy vélem, vannak olyan esetek, melyekben éppen az erős elhatározás hiánya az, ami hátráltat bennünket.

Bizonyos fokú erő és lelki nagyság szükséges ahhoz, hogy az ember a munkával szemben ugyanazt a magatartást tanúsítsa, amit Maga a Mester tanúsít, mivel a saját hibáinkon kívül a világ gondolkodásának teljes nyomása is ellenünk van. Mme. Blavatsky kezdetben megadta nekünk a legteljesebb óvást evvel a kétféle nehézséggel szemben. Ezt írja:

„Mihelyt valaki, mint Próbatanítvány, fogadalmat tett, azonnal mutatkoznak bizonyos okkult hatások. A legelső hatás az, hogy az ember a természetéből minden szunnyadót kivét a felszínre: a hibáit, szokásait, képességeit vagy az elfojtott kívánságait; akár jók, akár rosszak, akár közömbösek. Ha például valaki hamis, érzéki vagy dicsvágyó, ezek a bűnök egész bizonyosan kitörnek belőle, ha mindjárt addig sikerült is rejtgetnie, vagy elnyomnia. Előtérbe lépnek ezek anélkül, hogy visszaszoríthatná, és százsorta erősebb küzdelmet kell ellenük folytatnia, míg csak ki nem ölt magából minden ilyen hajlandóságot.

Másrészt pedig, ha jó, nagylelkű, tiszta és önmegtartóztató az ember, vagy ha bármely más erény rejlik szunnyadozva benne: az éppen olyan ellenállhatatlan erővel fog előtérbe törekedni, mint a többi tulajdonság. Az okkult birodalomban ez megmásíthatatlan törvény.”

Emlékezik-e az olvasó erre a régi közmondásra: „Hagyjátok az alvó kutyákat feküdni!”? Ebben az okkult jelentésnek egész világa rejlik. Egyetlen férfi vagy nő sem ismeri a saját erkölcsi erejét mindaddig, míg ki nem próbálta. Sok ezren nagy tiszteletben futják be életpályájukat, mert sohasem voltak próbára téve. Aki megpróbálkozik a csélasággal, az éppen evvel a lépéssel felébreszti állati természetének minden alvó szenvedélyét. A csélának nem csupán a saját természete szunnyadó rossz hajlamaival kell szembenéznie, hanem azoknak a rosszindulatú erőknak a hajtóképességével is, amit az a gyülekezet és az a nemzet halmazott fel, melyhez ő tartozik. Ha megelégszik avval, hogy a szomszédaival együtt halad, és majdnem olyan, mint ők – talán egy kicsit jobb, vagy valamivel rosszabb az átlagnál –, rá sem hederít senki. De csak tudják meg, hogy képes volt felfedezni a társadalmi élet üres káprázatosságát, képmutatását, önzését, érzékiségét, élvágyát és más rossz oldalait; és hogy elhatározta, hogy ő maga annál magasabb színvonalra akar emelkedni: azonnal meggyűlölik, és minden rossz, vakbuzgó és konok természet az ellenkező akaraterőnek egész áradatát fogja felé zúdítani.

Akik hagyják, hogy csupán az evolúció árama taszítsa őket előre, és ezt a fokozatot csak a nagyon távoli jövőben fogják elérni, azoknak sokkal könnyebb dolguk lesz, mert a korszak közvéleménye összhangban fog állani ezekkel az eszményekkel. Nekünk azonban most ellene kell állnunk annak, amit a keresztények kísértésnek neveznének, t. i. a kívülről jövő vélemények folytonos nyomásának; mert mindenfelől körül vagyunk véve olyan emberek millióitól, akik személyes gondolatokkal foglalkoznak. Hogy mindezeknek ellenállhassunk, igazi erő kifejtésre, valóságos bátorságra és kitartásra van szükségünk. Csökönnyösen kell megmaradnunk a feladatunk mellett, s habár fogunk hibázni ismételt, nem szabad csüggednünk, álljunk talpra és folytassuk utunkat előre!

A jelölt asztrál és mentál testének állandóan négy vagy öt nagy és forró érzést kell feltüntetnie: többek között: szeretetet, odaadást, együttérzést, továbbá értelmi törekvést. De ahelyett, hogy néhány nagy érzés rezegne ragyogóan szép, tiszta színekben, rendesen olyan asztrál testet látunk, melyben vörös, barna, szürke és

fekete örvénylő, kavargó foltok vannak, sokszor százával, vagy még ennél is nagyobb számban. Némiképpen a fizikai testen lévő nagy csomó szemölcsöz hasonló ez, mely elveszi a bőrnek azt az érzékenységet, amire szüksége van. A jelöltnek azon kell lennie, hogy ezeket elmozdítsa, s hogy a kicsinyes indulatok megszokott bonyolultságait teljesen eltüntesse.

AZ ODAADÁSNAK TELJESNEK KELL LENNIE

Félig érvényes szabályok nem lehetnek ezen az Ösvényen. Sok ember van az annyira kárhoztatott Ananiás- és Sapphirának helyzetében. Emlékezhünk, hogy nem lévén biztosak az új keresztény mozgalom sikerességében, vagyonuk egy részét meg akarták tartani (amit éppen nem lehet természetellenes vagy elítélésre méltó cselekedetnek minősíteni). Ők nagyon lelkesedtek a mozgalomért, és szerették volna mindenüket odaadni; de úgy érezték, hogy bölcs dolog lesz valamit visszatartani arra az esetre, ha a mozgalom balul sikerülne. Ezért legkevésbé sem lehetett őket kárhoztatni; a legkárosabb és leghelytelenebb azonban a tettükben az volt, hogy noha megtartottak valamit, nem vallották be, hanem úgy adták elő, mintha mindenüket odaadták volna. Sokan vannak, ma is, akik az ő példájukat követik; remélem, hogy ez a történet nem igaz, mert bizonyos, hogy az Apostol meglehetősen szigorú volt velük szemben.

Mi sem adunk mindent oda, hanem megtartunk valamit magunkból; nem pénzt értek itt, hanem belsők mélyén személyes érzelmeinket, ami hátráltat bennünket abban, hogy a Mester lába elé juthassunk. Az okkultizmusban ez nem elég. Követnünk kell a Mestert fenntartás nélkül; nem mondhatjuk: „Akarom követni a Mestert mindaddig, míg nem kívánja, hogy ezzel vagy azzal a személlyel együtt működjem; követni fogom a Mestert mindaddig, míg mindaz, amit teszek, elismerést nyer, és felemlítettetik az újságokban. Nem szabad feltételeket szabnunk. Nem úgy értem, hogy felhagyjunk napi kötelességeink teljesítésével a fizikai síkon, hanem egyszerűen, hogy teljes énünk a mester rendelkezésére álljon. Legyünk készen arra, hogy megváljunk mindenüktől, s hogy elmenjünk bárhová nem a próba kedvéért, hanem a munka szeretete a legnagyobb dolog életünkben.

Néha azt kérdik az emberek: „Ha mindezt megteszem, mennyi időbe telik, míg a Mester engem felvesz próbára?” Haladék nélkül, de nagy a hordereje ebben a kérdésben a „ha” szónak. Nem könnyű tökéletesen megtenni mindent, és ha ez megkívántatnék, akkor nagyon sok idő telnék bele, amíg a tanítványságra egy kis reményünk lehetne. A Mesterek egyike azonban azt mondta: „Aki a tőle telhető megteszi, az nekünk eleget tesz.” Ha valaki nem magáért a szolgálatért van elragadtatva a szolgálattól, hanem okkult elismeréseket vár érte, akkor az igazán nem a kellő szellemben dolgozik. A helyes magatartású törekvő fáradhatatlanul folytatja munkáját, s a Mesterre bízza azt, hogy mikor és mimódon fejezze ki tetszését.

Hindu testvéreinknek nagyon egészséges hagyományuk van ebben az ügyben. Azt mondanák: „Húsz, harminc évi szolgálat semmi; sokan vannak Indiában, akik egész életükön át szolgáltak, és soha semmi külső elismerést nem nyertek, noha belsőképpen a Mester vezetése alatt állottak.” Néhány évvel ezelőtt ennek egyik példájával találkoztam; kérdezősködnöm kellett ugyanis ebben az ügyben néhány indus testvérünkre nézve, és a Mester válasza ez volt. „Negyven év óta figyelem ezeket az embereket. Érték be evvel.” Ők pedig nagyon is meg voltak elégedve. Megmondhatom, hogy azóta több elismerésben is részesültek, és beavatottakká (Iniciáltakká) lettek. Indus testvéreink bensőjükben tudják, hogy a Mesternek van

III. FEJEZET
A MESTEREKHEZ VEZETŐ ÚT

tudomása szolgálatukról; de a tanítvány nem törődik avval, hogy a Mesternek tetszik-e külsőképpen is észrevenni azt, vagy nem. Bizonyára rendkívül boldog volna, ha a Mester észrevenné őt, de ha nem is történik az meg, akkor is éppen úgy folytatja munkáját.

IV. FEJEZET PRÓBATÉTEL

AZ ÉLŐ KÉP

A komoly tanulmányozók és munkások már említett csoportjából választotta ki sok esetben a Mester tanítványait. De mielőtt véglegesen felvenné őket, különös elővigyázattal győződik meg arról, hogy valóban olyan emberek-e, akiket Magával bizalmas érintkezésbe hozhat. Ez tehát a célja annak, amit Próbafoknak nevezünk. Ha egy emberről azt gondolja, hogy számba jöhet, mint esetleges tanítvány, rendszerint felszólít valakit, aki Vele már szoros kapcsolatban áll, hogy hozza el Hozzá a jelöltet asztrál úton. E lépés rendszerint nem sok szertartással jár; a Mester néhány szóval utasítást ad az új tanítványnak, megmondja, hogy mit vár tőle, és gyakran – az Ő kedves módján – talál módot rá, hogy valamely elvégzett munkájáért gratuláljon neki.

Ekkor elkészíti a tanítvány élő képmását, mentál, asztrál és éteri anyagból az újonc kauzál, mentál, asztrál és éter testének tökéletes hasonmását, és kéznél tartja ezt a képmást, hogy bizonyos időközönként megtekinthesse. Minden képmás magnetikus kapcsolatban van az ábrázolt személlyel, úgy, hogy minden gondolat és érzés-változás, mely a tanítványban végbemegy, pontosan visszatükröződik a képmáson is szimpatikus rezgések útján; és így a Mester egyetlen pillantással meggyőződhet róla, hogy amióta utoljára látta, történt-e zavar azokban a testekben, melyeket ábrázol a másuk; indulatoskodott-e az illető azóta, engedte-e magát tisztátalan érzések, töprengés, levertség vagy más ehhez hasonló dolgok prédájává lenni. Csak ha meggyőződött arról, hogy huzamos időn át semmi komoly felindulás sem vett erőt azokon az eszközökön, melyeket a képmás ábrázol: akkor fogja megengedni, hogy a tanítvány vele szorosabb kötelékbe lépjen.

Ha a tanítvány el van fogadva, oly szoros egységbe kellett jutnia a Mesterrel, hogy mi azt el sem képzelhetjük, meg sem érthetjük; a Mester annak auráját egybe akarja olvasztani a Magáéval úgy, hogy az Ő erői azon keresztül állandóan működjenek, anélkül, hogy Neki erre külön figyelmet kellene fordítania. De az ilyen belső kapocs nem lehet egyoldalú; ha a tanítvány rezgései között olyanok akadnának, melyek az Adeptus asztrál és mentál testére zavarokat okozva hatnának vissza, az ilyen egység lehetetlen volna. A leendő tanítványnak ilyen esetben várnia kell, míg megszabadul az ilyen rezgésektől. A próbatanítvány nem okvetlenül jobb, mint mások, akik nem próbatanítványok, ő csupán alkalmasabb bizonyos szempontokból a Mester munkájára, s így ajánlatosabb, hogy az idő próbakövének vettessék alá; mert sok, lelkesedés lángjától felemelt ember látszik kezdetben igen sokat ígérőnek, de sajnos hamarosan elfárad és visszacsúszik. A jelöltnek le kell küzdenie minden érzelmi hibáját, s kitartóan kell önmagán tovább dolgoznia, míg kellően nyugodt és tiszta nem lesz. Ha hosszú időn át nem mutatkozott komoly felindulás az élő képmáson, a Mester elérkezettnek érzi az időt arra, hogy a tanítványt haszonnal vonhatja közelebb Magához.

Ne képzeljük, hogy ez a képmás csupán a hibákat és a zavarokat jegyzi fel. Visszatükrözi a tanítvány asztrál és mentál tudatának minden körülményét, így tehát sok jószágot és örömet kellene mutatnia, s a Földre békét és az emberekre jóakaratot

kisugározthatnia. Sohase felejtjük el, hogy nem csak a passzív jóság, hanem az aktív is mindig előfeltétele a haladásnak. Nem ártani már sokat jelent; de gondoljunk arra, hogy a mi nagy Példaképünkről megíratott: „járt-kelt, jót tevén”. Mikor pedig az Úr Buddhát arra kérték, foglalja össze egy sorba az egész tanítását, így szólt. „Szűnjetek meg rosszat tenni”; de azonnal hozzátette: „Tanuljatok meg jót cselekedni.”

Ha a próba alatt álló tanítvány valami szokatlan jót tesz, abban a pillanatban a Mester valamivel több figyelmet fordít reá, s ha megfelelőnek látja, valamiféle bátorító hullámot bocsát reá, vagy egy munkát helyez a tanítvány útjába, hogy megfigyelhesse, miként végzi el azt. Ezt a feladatot rendszeren az idősebb tanítványaira bízta. Rólunk feltételezik, hogy a jelöltnek alkalmakat kínálunk; ez azonban komoly felelősséggel jár. Ha a jelölt elfogadja a kínált alkalmat, minden jól van; de ha ezt nem teszi, rossz pontnak számít, mely ellene szól. Mi gyakran szeretnénk alkalmakat nyújtani az embereknek, de habozunk; mert ha nem fogadják el, már a következő alkalommal egy kissé nehezebb lesz megtenniök.

Ebből látszik tehát, hogy a próbatanítvány és a Mester között lévő kapocs főképpen a megfigyelésért van, és a tanítványnak esetleg időnként való felhasználásáért. Az Adeptusoknak nem szokásuk különös vagy feltűnő próbákat alkalmazni és általában, ha felnőtt van próbára téve, hagyják őt a rendes életfolyását követni; s az a mód, melyen az élő képmása visszatükrözi az embernek megpróbáltatásaira és a mindennapi problémákra adott válaszát, éppen eléggé kimutatja jellemét és előhaladását. Ha ebből a Mester azt következteti, hogy az illetőből kielégítő tanítvány válik: közelebb vonja és elfogadja őt. Ennek eldöntésére néha elegendő néhány hét is; néha pedig évekre nyúlik ki ez az időszak.

FIATALABB PRÓBATANÍTVÁNYOK

Mivel kivételes időket élünk jelenleg, sok fiatal egyén került próbatételre az utóbbi években, és szüleik, valamint az idősebb társulati tagok néha csodálkozásukat fejezték ki, hogyan történhetik az, hogy ők saját őszinte áldozataik és munkájuk mellett gyakran húsz, harminc, sőt, negyven év után is mellőztettek, és egészen fiatal egyénekre esett a választás. A magyarázat egyszerű.

Nektek karmátok volt az, hogy annyi időn keresztül dolgozzatok, előkészülvén, és az utat is előkészítvén a Világtanító eljövételére. És épp azért, mert régi, jó tagok vagytok, magatokhoz vontatok néhányat oly lelkek közül, kik előző testöltéseikben a fejlődés magas színvonalát érték el tevékenységükkel; most pedig nálatok születtek meg, mint gyermekeitek; s így nem szabad csodálkoznotok, ha azt találjátok néha, hogy azok, kik most fizikai testben a ti gyermekeitek, más és magasabb világokban sokkal fejlettebbek és idősebbek, mint ti vagytok. Ha egy fiú vagy leány hirtelen lép szoros kötelékbe a Mesterrel – amit ti nem mertek remélni a magatok számára, hosszú éveken át tartó meditálás és kemény munka után sem –, ne ütközzetek meg. Gyermekeitek képes lehet magasan fölértek emelkedni, de éppen, mert ez a képessége van, született meg nálatok, és nevelését is azért bízzák rátok, kik oly régen tanultatok és dolgoztatok a teozófia terén. E tanulásnak folyamában meg kellett volna tanulnotok eszményi szülőknek lenni; olyan szülőknek, amilyenekre egy haladott Egó testének van szüksége. Ahelyett, hogy zavarban és meglepetve lennétek, inkább örvendeznetek kellene szívetek mélyéből, hogy méltóknak találtattatok arra, hogy a fizikai lépdelésre megtaníthassátok azok egyikét, aki majdan a világ Megváltói között lesz.

Talán csodálkoztok, hogyan tudják egészen kis gyermekek értékelni azt a megtiszteltetést, mely őket érte, hogyan tudják felfogni e dolgok fenséges és dicső voltát. Ne feledjétek el, hogy az Egó a beavatott, az Egó lett tanítvánná. Igaz, hogy meg kell tanulniok oly erősen ellenőrizni alsóbbrendű segédtesteiket, hogy ezek tekintélyes nagy mértékben legyenek neki igazi kifejezői úgy, hogy legalább is ne álljanak útjában annak a munkának, melyet el kell végeznie; csakhogy ő, t. i. az Egó az, akinek ezt a munkát, és ezt a fejlődést végre kell hajtania, ti pedig nem tudhatjátok, hogy előbbi életeiben mennyit végzett el ebből a feladatból. Azok közül, akik napjainkban öltenek testet, igen sokan magas fejlettségű lelkek; és épp ezekből az előre haladott Egókból kell megalakulnia annak a nagy tanítványcsoportnak, mely az Urat eljövetele alkalmával körülveszi. Mindazok, kik ebben az életükben korán válnak tanítványokká, lehet, hogy már egy régebbi életükben, sok éven át voltak tanítványok, és reánk – idősebbekre nézve – a lehető legnagyobb megtiszteltetés, hogy ezekkel a fiatalokkal kapcsolatban lehetünk, mert általuk előmozdíthatjuk az Úr munkáját a Földön, ha arra neveljük őket, hogy minél tökéletesebben végezzék munkájukat.

„The Hidden Side of Things” (A dolgok rejtett oldala) című könyvnek „A gyermekekhez való viszonyunk” című fejezetében meglehetősen hosszasan foglalkoztam avval, hogy mi szükséges a gyermeknevelésnél ahhoz, hogy a múltból magukkal hozott legjobbakat megőrizhessék, és természetük sok szép jellemvonását teljesen kifejlesszék, melyeket, sajnos, olyan általánosan irgalmatlanul elpusztítanak a hozzá nem értő idősebbek. Egyebek között említettem azt a pusztító hatást, amit a nyersesség és kegyetlenség által felkeltett félelem gyakorol a gyermekekre; ezzel a tárggyal kapcsolatban szeretnék felemlíteni egy tapasztalatot, mely rávilágít arra a kimondhatatlanul elrémitő eredményre, ami néha az ilyen kegyetlenséget követi. Azok a szülők, akiknek gyermekei az iskolába lépés előtt állanak, nem lehetnek elég óvatosak a tanító megválasztásában, mielőtt gyermeküket reá bíznák, különben kiirthatatlan bajt hárítanak azokra a kicsinyekre, akikért felelősök.

A GYERMEKEKKEL VALÓ KEGYETLENKEDÉS HATÁSA

Nem régen lesújtó példáját láttam annak a szerencsétlenségnek, amit az ilyen kegyetlenség okozhat bizonyos esetekben. Abban a megtiszteltetésben részesültem, hogy jelen lehettem egy fiatalabb tagunk beavatásánál, mely alkalommal a beavató Maga az Úr Maitreya volt. A szertartás folyamán, mint rendesen, a jelöltnek több kérdésre kellett válaszolnia, hosszasabban kiterjeszkedve arra, hogy miként nyújthat legjobban segítséget bizonyos nehéz és szokatlan esetekben; és külön kérdés volt az, hogy megbocsát-e egy bizonyos embernek, és segítene-e rajta, noha vele egész kicsiny gyermek korában rettenetes durván és kegyetlenül bánt.

A Beavató erre egy aura-képmást készített, melynek felületén kedves színekben vagy fényben játszadozó, csodásan finom buborékok, vagy áramok, vagy felvillanások mutatkoztak, mintha az aura belsejéből tekintenének ki, és ismét oda vonulnának vissza. „Íme”, szölt a Mester, „ezek az emberiség legmagasabb és legnemesebb tulajdonságainak magvai – törekenyek és gyengék, mint a pókhálófonál –, ezeket csak a legmélyebb és legtisztább szeretet légkörében lehet fejleszteni a félelem és rettegés leggyengébb érintése nélkül. Aki más tekintetben kész lévén, teljesen ki tudja fejleszteni, és meg tudja erősíteni ezeket: az még ebben az életben elérheti az Adeptusságot. Reményünk szerint az lett volna a sorsod, hogy mint nagy Adeptus állasz mellettem, mikor majd lejövök a ti fizikai világotokra; de akikre rábízalak, (mert még születésed előtt nekem ajánlottak fel szolgálatra), ennek az

embernek kezébe engedtek jutni téged, aki oly végképpen méltatlan volt erre a bizalomra. Ez a te aurád volt, mielőtt az ő gonoszsága lesújtott rád. Most lásd meg, mivé tett az ő kegyetlensége.”

Azután az aura megváltozott, és szörnyen kavargott, mikor pedig ismét nyugodt lett, a szép kis színes fényvillanások eltűntek és helyüket számtalan kicsiny forradás foglalta el, melyek – amint az Úr megjegyezte – már ebben az életben meg nem semmisíthetők. Majd hozzátette: „De azért mégis fogsz segíteni nekem, amikor eljövök, és reménylem, még ebben az életben elérheted az Arhatságot; de a végső beteljesülésre még várunk kell egy darabig. A mi szemünkben egy lélek haladásának ily módon való feltartóztatásánál nagyobb bűn nincsen.”

Mikor a jelölt az auráját eltorzulni és megkeményedni látta, mikor látta, hogy annak az embernek a durvasága minden szép reményét könnyörtelenül lerombolta: egy pillanatra újból érezte, amit már nagyrészt elfeledett, a szülői háztól elkerült kis fiú kínszenvedését, az őt örökké környező félelmet és rettegést, hihetetlen iszonyatot; újból átérezte a szenvedélyes erőszakosságokat, melyek alól nincs menekvés, és melyeket jóvátenni nem lehet, a kegyetlen zsarnok körmei között való tehetetlen vergődés visszataszító érzését, a gonosz igazságtalansággal szemben érzett szenvedélyes felháborodást, reménytelenül és nem találva egyetlen nyugvó pontot sem a szakadékban, sem Istent, akihez fellebbezhetne; és látva mindazt, ami lelkében végbement, én, a szemlélő, megértettem valamit a gyermekség rettenetes tragédiájából, valamint azt is, hogy miért oly messze kihatók annak következményei.

De ennek a gyermekekkel való kegyetlenkedésnek utálatos bűne nemcsak olyankor akasztja meg a fejlődést, mikor az Adeptussághoz közeledik valaki. Az árja faj által éppen most kifejlesztendő új és magasabb rendű tulajdonságok hasonló finom, ragyogó színű bimbózás alakjában jelentkeznek, bár alacsonyabb színvonalon, mint amit fentebb leírtam. Ezerszámra menő esetekben könnyörtelenül kiírtja ezeket a szülők és tanítók érzéketlen durvasága, vagy elnyomja nagyobb tanulók embertelen zsarnoksága, s így sok jóra való ember több testöltésen át ugyanazon a színvonalon marad meg, és kínzóik visszaesnek alacsonyabb faj közé. Bizonyos, hogy sok olyan egyén ölt testet, ki még elég távol van a beavatás nagy magaslatától, mégis igen gyors iramban történik a kibontakozása, s így szüksége van arra, hogy jellemét további és finomabb fejlesztéssel egészítse ki; s az ilyen tervbe vett előhaladásra is csak végzetes lehet minden embertelenség.

Mindaddig, míg a fent említett esetet meg nem ismertem, nem hallottam, hogy abban az utolsó életben, melyben eléri az ember az Adeptusságot, feltétlenül szükséges a gyermekkorban a teljesen tökéletes környezet; de hogy ez így van rendjén, azonnal kiviláglik előttünk, amint szemügyre vesszük ezt az eszmét. Talán ez is egyik oka annak, hogy európai testben oly kevés tanítvány éri el az Adeptusságot, mert mi, különösen ebben a tekintetben, eléggé a világ többi emberei mögött állunk. Mindenesetre eléggé világos dolog, hogy a kegyetlenkedés e szörnyű szokásából csakis rossz eredmény származhatik. Ennek az elfojtásán kellene dolgozni a mi tagtársainknak, ahol csak lehet, s amint már mondtam, rendkívüli módon kell ügyelniük arra, hogy azokat a gyermekeket, akikért bármilyen tekintetben is felelősek, semmi veszély ne fenyegethesse a bűnök e formájának részéről.

A GYERMEKEK MESTERE

Maitreya Urunkat gyakran nevezték Istenek és emberek tanítójának, és ez az igazság másképpen kifejezve azt jelenti, hogy a szellemi munka nagy birodalmában Ő a vallás- és nevelésügy Minisztere. Ez nemcsak abból áll, hogy időnként, mikor kívánatosnak látja, vagy saját Maga ölt testet, vagy tanítványainak egyikét küldi el, hogy az örök igazságot valamely új módon fejezze ki, hogy úgyszólván új vallást alapítson. Ettől teljesen különállóan gondja van mindenik vallásra, és az azok bármelyikén keresztül, akár új, akár régi, kibocsátott minden új és szép tanítás mindenkor az Ő sugalmazása. Mi keveset tudunk az egész világra kiterjedő utasításának módszeréről; a tanításnak pedig sokféle módja van a szóbelin kívül is; és bizonyos az, hogy Neki állandó és mindennapi törekvése az Angyalok és emberek millióiban az értelmi fogalmakat magasabb színvonalra emelni.

Ebben a csodálatos munkájában valóságos jobbkeze a segédje és kijelölt utódja, Kuthumi Mester, éppen úgy, mint az Úr Vaivaszvata Manunak segédje és kijelölt utódja: Morya Mester. Éppen azért tehát, mivel Kuthumi Mester az eszményi tanító, Hozzá kell vinnünk mindazokat, kik próbatételre kerülnek, vagy lesznek elfogadott tanítványokká. Lehetséges, hogy életük folyamán később más Mester, más munkában használják őket, de minden esetben mindnyájan vagy majdnem mindnyájan először Kuthumi Mester gyámsága alá kerülnek. Sok év óta tartozik feladataim közé, hogy azokat a fiatal egyéneket, kiket a Mester reményteljeseknek tart, igyekezzem a helyes útra irányítva nevelni; összehoz engem velük a fizikai világban, s rendszerint rövid utasításokat ad, hogy mily tulajdonságokat óhajt bennök kifejleszteni, és hogy milyen oktatásra van szükségük. természetesen Ő, a végtelen bölcsességénél fogva nem ugyanolyan módon foglalkozik ezekkel a fiatalabb agyakkal és testekkel, mint ahogy azt az öregebbekkel teszi. Elmondok itt valamit abból, hogyan vétettek fel próbatanítványoknak hárman a fiatalok közül körülbelül tíz évvel ezelőtt.

BELÉPÉS A PRÓBATANÍTVÁNYSÁGBA

Kuthumi Mestert házának verandáján ülve találtuk, és midőn a fiatalokat Feléje vezettem, Ő mind a két kezét feléjük nyújtotta. Az első fiú kecsesen féltérdre ereszkedett előtte és megcsókolta kezét, és meg is maradt térdeplő helyzetében, a Mester térdének támaszkodva. Mindeniknek szeme az Ő szemét nézte, és úgy látszott, mintha az egész lelkük kiáradott volna a szemükön keresztül. A Mester gyönyörűen mosolygott rájuk, s így szólt.

„Különös örömmel üdvözöllek benneteket, ti már mindannyian dolgoztatok velem a múltban, és remélem, hogy most ismét meg fogjátok tenni. Óhajtom, hogy ti közénk tartozók legyetek, még mielőtt az Úr eljönne, s ezért kezdek már korán foglalkozni veletek. Gondoljátok meg, hogy az, amire ti vállalkozni akartok, minden feladat közül a legdicsőbb, de nem könnyű, mert tökéletes uraivá kell lennetek e kicsiny testeiteknek, teljesen meg kell magatokról feledkeznetek, és csak azért kell élnetek, hogy mások áldása legyetek, és hogy azt a munkát végezzétek, amit reánk bíztak.”

Kezét az előtte térdelő első fiú álla alá téve, nyájas mosollyal kérde: „Meg bírod ezt tenni?” Mindannyian azt felelték, hogy meg fogják kísérelni. Erre a Mester egyenként mindeniknek értékes személyes utasítást adott, s mindegyiket külön megkérdezte: „Akarsz-e a világban munkálkodni próbálni az én vezetésem alatt?” Mindegyik ezt felelte: „Akarok”.

Ekkor maga elé vonta az első fiút, s mindkét kezét fejére helyezte, mire a fiú ismét térdre borult. A Mester így szólt: „Akkor tehát felveszlek próbaidőre tanítványul, és remélem, hogy hamarosan szorosabb viszonyba léphetsz velem; azért áldásomat adom reád, hogy továbbíthasd másoknak.”

Mialatt beszélt, a fiú aurájának terjedelme csodálatosan megnövekedett, s a szeretet és az odaadás színei élő tűzként égtek benne; és ezt mondá a fiú: „Óh, Mester, tégy engem valóban jóvá, tégy szolgálatodra alkalmassá!”

De a Mester mosolyogva felelte: „Kedves fiam, ezt csak te magad teheted meg, de segítségem és áldásom örökké veled lesz.”

Aztán a többivel ment át ugyanezen a kis szertartáson, kiknek aurái ugyancsak megnövekedtek, és szilárdabbakká és maradandóbbakká váltak, midőn válaszképpen a legcsodálatosabb módon fellángoltak.

Ekkor a Mester felemelkedett, s a fiúkat magával vitte, mondván: „Jertek most velem, és nézzétek meg, mit csinálok!”

Mindnyájan együtt vonultunk lefelé a lejtős ösvényen a hídhoz, mely a folyón vezet át. Bevitt minket a barlangba, s megmutatta a fiúknak mind a próbára felvett tanítványok élő képmásait. Majd így szólt. „Most a ti képetteket fogom megcsinálni.” Ezzel materializálta képmásaikat a szemük láttára, ami természetesen óriási módon lekötötte érdeklődésüket. Az egyik félénk, tiszteletteljes hangon kérdé: „Ilyen vagyok én?”

A képmások egyikén vöröses anyagból való folt volt. A Mester tréfás pillantással kérdé a kép eredetijétől: „Mi ez?” „Nem tudom” – felelte a fiú, én azonban, azt hiszem, kitalálta, hogy egy előző esti érzelmi feszültség eredménye volt. A Mester rámutatott az aura különböző színeire és azok elrendeződésére, megmagyarázta jelentőségüket, és kifejtette, hogy miben óhajt változást látni. Megjegyezte, hogy naponként megtekinti a képmásaikat azért, hogy lássa, miképpen haladnak, és reméli, a fiúk úgy fognak eljárni, hogy örömük telhessék e képek megtekintésében. Végül még egyszer megáldotta őket.

Abban az esetben, mikor idősebb egyének vétetnek fel próbára, meglehetősen mértékben órájuk bizzák a nekik megfelelő munka kiválasztását; de ami a fiatalokat illeti, ezek számára néha a Mester tűz ki egy-egy határozott feladatot, s megfigyeli, miként végzik el. Néha leereszkedik, hogy külön bátorító üzeneteket küldjön a fiatalok egyikének, sőt, hogy a fiatalok nevelésére vonatkozó utasítást adjon. Itt közlök kivonatokat azokból az üzenetekből más oly fiatal egyének vezetésére, akik ugyanezen az ösvényen óhajtának haladni

A MESTERTŐL KAPOTT UTASÍTÁS

„Tudom, hogy életed egyetlen célja a Testvérségnek szolgálni; de ne feledd, hogy magasabb rendű lépéseket kell tenned, és hogy az Ösvényen való előrejutás alvás nélkül való éberséget kíván. Nem elég, hogy e szolgálatra mindig készen légy, hanem örökké lesned kell az alkalmakra, sőt, magadnak kell az alkalmat megteremtened, hogy segíthess a kicsiny dolgokban azért, hogy később, mikor a nagyobb munka mutatkozik, el ne mulaszd észrevenni okkult rokonságodat.

Soha egy pillanatra se feledd, ez mindig jelenlévő inspiráció legyen számodra, ne csupán pajzs legyen a bennünket körüllebegő együgyű gondolatok ellen, hanem egyúttal állandóan ösztönözzön a szellemi tevékenységre. A

mindennapi élet üressége és kicsinyessége legyen képtelenség neked, de azért ne essél el megértésüktől és részvétüktől. Az Adeptusság kimondhatatlan üdve még nem a tied, de ne feledd, hogy te már egy vagy Azokkal, akik ezt a magasabb életet élik; ebben az alacsonyabb világban te vagy a szétosztója az Ő napfényüknek, és így neked is a magad színvonalán a szeretet és az öröm sugárzó napjának kell lenned. Legyen bár, hogy a világ nem vesz észre, és nem ért meg, mégis kötelességed sugárzani.

Ne pihenj botra támaszkodva, még magasabb csúcsokat is el kell foglalnod. Az értelmi kifejlődés szükséges voltáról nem szabad megfeledkezned, és önmagadban rokonérzést, szeretetet és türelmet kell kifejlesztened. Mindenkinek meg kell értenie, hogy az ő szempontjain kívül más szempontok is vannak, amelyek lehetnek éppen olyan figyelemreméltók. A beszédbeli nyersességnek vagy durvaságnak és minden vitakozási hajlandóságnak feltétlenül el kell tűnnie; aki erre hajlik, fékezze meg magát, mikor felébred az indulata; beszéljen keveset, s azt is mindig gyengédséggel és udvariassággal tegye. Sohase szólalj meg addig, míg tisztában nem vagy avval, hogy amit mondani akarsz kedves és okos is. Aki igyekszik szeretetet fejleszteni önmagában, sok tévedéstől menekül meg. A szeretet a legmagasabb erény, mely nélkül minden más tulajdonság csak homokot nedvesítő víz.

A gondolatok és az érzések bizonyos nem kívánatos fajtát szigorúan ki kell zárni; addig kell rajtuk dolgoznod, míg nálad lehetetlenekké válnak. A Testvérség tudatának nyugodt tavát az ingerlékenység érintései felkavarják. A gőgöt ki kell küszöbölni, mert komoly akadály az a haladás útjában. Minden gondolatban és szóban kiváló finomságra van szükség – a tökéletes tapintatosságnak arra a ritka zamatára, mely sohasem tud sebet ütni vagy sérteni. Ezt megszerezni nehéz, de ha akarod, elérheted.

Határozott szolgálat és ne pusztá szórakozás legyen a célod; ne arra gondold, mit szeretnél tenni, hanem hogy mit tehetsz mások segítésére, feledkezzél el magadról és tekints másokra. A tanítványnak következetesen kedvesnek, lekötelezőnek, segítőnek kell lennie, nemcsak olykor-olykor, hanem állandóan. Jusson eszedbe, hogy minden idő, amit nem a szolgálatra vagy a szolgálathoz való előkészületre fordítasz, számunkra **elveszett** idő.

Ha valami rosszat látsz magadban, férfiasan és eredményesen ragadd meg. Tarts ki és győzni fogsz. Az egész csak akaraterő kérdése! Én mindenkor kész vagyok neked segíteni, de **helyetted** nem dolgozhatom; a törekvésnek részéről kell jönnie. Lesd a kínálkozó alkalmakat és figyelj a célzásokra, iparkodj megbízható munkaerővé válni! Igyekezz mindenben kimélyíteni magadat, és a legnagyobb fokú odaadással a szolgálatnak élni.

Jól dolgoztál, de azt akarom, hogy még jobban dolgozzál. Próbára tettelek azáltal, hogy alkalmakat nyújtottam neked, hogy segíthess, s eddig nemesen megragadtad őket. Ezentúl több és nagyobb alkalmat adok neked, s azok felismerésétől és kihasználásától fog függeni előmeneteled. Ne feledd, hogy az eredményes munka jutalma abban áll mindenkor, hogy egyre több munka tárul eléd, és hogy a neked csekélyeknek látszó dolgok iránt való hűség nagyobb fontosságú munkákban való alkalmaztatásra vezet. Remélem, hamarosan közelebb jutsz hozzám, s így segíthetsz testvéreidnek a Királyhoz vezető Ösvényen haladni. Legyél hálás azért, hogy oly hatalmas szereteterőd van, hogy tudod, miként lehet világodat napfényel elárasztani, önmagadat királyi bőkezűséggel odaadni, király módjára

ajándékot szórni széjjel. Ez igazán jól van, de vigyázz, nehogy a szeretet e nagy virágának színében a gögnek egy kis pontja legyen, mely, mint a bomlás alig látható kicsiny foltja, addig terjeszkedik, míg bemocskolja és megfertőzi az egész virágot. Emlékezz arra, amit Nagy Testvérünk írt: „Légy alázatos, ha el akarsz érni a bölcsességet; légy még alázatosabb, ha elérted.” Ápold az alázatosságot, ezt a szerény, illatos növényt, amíg csak lényednek minden ízét át nem járta édes illata.

Amikor egységre törekszel, nem elég a többieket magadba vonni, auráddal beburkolni, hogy egyé tedd őket magaddal. Ezzel minden esetre már nagy lépést tettél, de még ennél is tovább kell menned, és magadat kell egyé tenned azok mindenikével, testvéreidnek valósággal a szívükbe kell lépned, hogy megértsd őket; sohase kíváncsiságból történjék ez, mert a testvér szíve egyaránt titkos és szentelt hely, nem szabad azt kikutatni vagy vizsgálni, hanem inkább igyekezz azt tiszteletteljesen megérteni, és szeretettel segíteni. Könnyű másokat a magunk szempontjából bírálgatni; annál nehezebb megismerni és szeretni őket, pedig ez az egyetlen módja annak, hogy magaddal hozhasd őket. Akarom, hogy gyorsan fejlődj, hogy használhassalak a Nagy Munkában; hogy pedig ebben segítsék, áldásomat adom reád.

Leányom, jól tetted, hogy befolyásodat kifejtve, igyekeztél a környezetben lévő durvább elemeket kiművelni, s hogy segítettél egy másik tiszta léleknek a hozzám vezető útjában. Ez mindig ragyogó csillag lesz dicsőséged koronájában; folytasd iránta való segítesedet és láss hozzá, hogy nemsokára újabb csillagokkal gyarapítsd koronádat. Ez a te jó munkád tett engem képessé arra, hogy sokkal hamarabb vonhassalak közelebb magamhoz, mint különben tehettem volna. A gyors előrehaladásnak nincs biztosabb módszere, mint annak szentelni magunkat, hogy másokat segítsünk a felfelé vezető ösvényen. Szerencsés vagy abban is, hogy találkoztál azzal, aki régen is társad volt a munkában, mert azok ketten, akik valóban tudnak együtt dolgozni, sokkal hathatósabban fejthetik ki működésüket így együttesen, mintha külön-külön fejtenék ki ugyanazt az erőt. Jól indultál meg; ugyanezen a vonalon haladj tovább is gyorsan és biztosan.

Üdvözöllek téged, a dicső sereg legutóbbi újoncát. Nem könnyű neked teljesen elfeledkezi magadról, fenntartás nélkül odaadni magadat a világ szolgálásának; pedig ez kívántatik tőlünk, azért kell élnünk, hogy másokra nézve áldás legyünk, és hogy a reánk bízott munkát elvégezzük. Jól kezdted meg az önfejlesztés munkáját, de még sok a tennivaló. Nyomd el az ingerlékenységnek a leggyengébb árnyát is, és légy készen mindenkor tanácsot és tanítást elfogadni; ápold az alázatosságot s az önfeláldozást, és töltsd meg bensődet izzó lelkesedéssel a munka iránt. Így a Nagy Mester kezében alkalmas eszköz leszel; katona leszel Azok hadseregében, Akik megmentik a világot. Hogy ebben segítségedre legyenek, ezennel próbatanítványomul fogadlak.”

„Meg vagyok elégedve veled, de akarom, hogy még többet tégy. Mert neked, gyermekem, megvan az arra való képességed, hogy gyorsan haladj; én pedig akarom, hogy ezt olyan célodul tűzd ki, amit minden áron el akarsz érni. Neked úgy tetszhetik, hogy nem fontos néhány akadály, amelyről azt tanultad, hogy le kell küzdened; de valósággal nem úgy áll a dolog, mert ezek oly belső körülményre mutató külső jelek, amely belső állapotoknak meg kell változniok, hogyha hasznos óhajtasz lenni Urunknak, amikor eljön. Ez gyökeres változtatást jelent, amit nem lesz könnyű véghezvinned, de megéri a fáradságot. A szabályok, melyeket szeretném, ha magad elé idéznéd, ezek:

1. Feledd el önmagadat és személyes kívánságaidat, csak arra emlékezzél, hogy szolgálni akarsz másoknak; minden erődöt, gondolatodat és lelkesedésedet teljesen ennek a törekvésednek szenteljed.

2. Semmiféle dolgot illető véleményedet fel ne ajánljad, hacsak határozottan nem kérnek rá.

3. Mielőtt beszélnél, mindenkor gondold meg, hogy amit mondani akarsz, hogyan fog hatni másokra.

4. Soha el ne áruld, vagy ne tárgyald egy testvér gyengeségét.

5. Gondolj arra, hogy még sok a tanulnivalód, s azért gyakran tévedhetsz; tehát illő szerénységgel beszélj.

6. Ha szólítanak, **azonnal** mozdulj meg, ne akard előbb bevégezni, amit éppen akkor olvasol vagy teszel; ha pedig fontos kötelességet teljesítesz, magyarázd meg szelíden, mi az.

Közelebb akarlak vonni magamhoz, és ha megtartod ezeket az utasításokat, akkor nemsokára megtehetem. Addig is áldásom nyugszik rajtad.”

LEGYETEK OLYANOKKÁ, MINT A KIS GYERMEKEK

Sokan, olvasva ezeket az utasításokat, meglepődhetnek azok rendkívüli egyszerűségétől. talán le is fogják nézni, mint alkalmatlanokat arra, hogy az embereket a mi modern civilizációnk hatalmas bonyolultságában vezessék és segítsék. De aki így gondolkozik, elfelejti, hogy a tanítvány életének lényegéhez tartozik elmellőzni ezt a bonyolultságot és kilépni belőle; mint a Mester mondja: „Jöjj ki a te világodból és lépj be a mienkbe!” Olyan gondolatvilágba kell lépnie, melyben az élet egyszerű és céltudatos, melyben a jó és rossz ismét tisztán értelmezett, amely gondolatvilágban az előttünk álló következmények egyenesek és érthetők. Az egyszerű élet az, amit a tanítványnak élnie kell; mert éppen az általa elért egyszerűség teszi neki lehetővé a magasabb előmenetelét. Életünkben bonyodalmat, bizonytalanságot és zűrzavar-halmazt csináltunk, ellentétes áramlatok viharává tettük életünket, melyben a gyenge kidől és elsüllyed; de a Mester tanítványának erősnek és egészségesnek kell lennie, életét a saját kezének kell irányítania, és isteni egyszerűséggel egyszerűvé tennie. Elméjének félre kell sepernie mindezt az ember-okozta zűrzavart és káprázatot, s nyílegyenesen kell eljutnia céljához. „Ha meg nem tértek és olyanok nem lettek, mint a kisdetek, semmiképp sem juthattok be a mennyeknek országába.” A mennyeknek országa pedig – ne feledjük el – „Az Adeptusok Nagy Fehér Testvérsége”.^{*)}

E kivonatokból láthatjuk, mennyire magas eszményt tűz ki a Mester tanítványai elé, és némelyikük előtt ez olyasfélének látszhatik, mint amit a teológiában tökéletes tanácsnak nevezünk – jobban mondva, olyan cél vagy állapot, amit lehetetlen egyelőre tökéletesen elérnünk, mégis állandóan törekednünk kell utána. Minden törekvő magas cél felé igyekszik, de egyik sem érheti el még teljesen azt, amire törekszik; mert különben egyáltalán nem volna szüksége arra, hogy fizikai testben éljen. Nagyon messze vagyunk a tökéletességtől, de a fiataloknak, akiket el lehet juttatni a Nagy Lények közelségébe, éppen a fiatalságuk és az idomíthatóságuknál fogva a legcsodálatosabb alkalmuk van. Nekik sokkal könnyebb kiküszöbölniök a nem teljesen megfelelő dolgokat, mint az öregebb embereknek. Ha

^{*)} The Hidden Side of Christian Festivals. (A keresztény ünnepek rejtett oldala.)

arra képesítik magukat, hogy egész életükben a helyes szempontot kövessék, a helyes okok alapján cselekedjenek, és hogy helyes legyen a magatartásuk: akkor folyvást közelebb és közelebb jutnak a Mesterek eszményéhez. Ha fizikai testének éber állapotában láthatná a próbatanítvány azokat az eleven képeket, melyeket a Mester készít, sokkal teljesebben értené meg az apró részleteknek tetszhető dolgok fontosságát.

AZ INGERLÉKENYSÉG HATÁSAI

Általános nehézség az ingerlékenység; amint már kifejtettem, ingerlékenynek lenni olyasmi, ami könnyen megtörténik bárkivel, aki a mai civilizáció keretei között él, kiknek idegei állandó feszültségben vannak. A legtöbben közülünk folyton kínzó zajban élnek; és minden dolog közül leginkább a zaj nyugtalanítja az idegeket, s ez okoz ingerlékenységet. Általános tapasztalatuk az érzékeny embereknek, hogy valahányszor bemennek a városba, mindig egészen megtörten és fáradtan térnek haza. Sok minden hozzájárulhat a fárasztáshoz, de főképpen mégis a folytonos zaj okozza a kimerültséget, valamint a különféle rezgésű asztrál testek közelléte, melyek mind izgatottak és csekélységekől megzavartak. Nagyon nehéz elkerülni a hirtelen felindulást, különösen nehéz ez a tanítványnak, kinek teste magasabb feszültségűek és érzékenyebbek, mint a közönséges emberéi.

Természetes, hogy ez az ingerültség némiképpen csak a felületre terjed ki, nem hat mélyre; de jobb elkerülni még egy ilyen felületes ingerültséget is – amennyire lehetséges –, mert a hatásai sokkal tovább tartanak, mint rendesen gondoljuk. Nagy viharnál először a szél fodroz fel hullámokat; de a hullámok még a szél lecsillapulása után is sokáig fognak háborogni. Ez a hatás a vízen mutatkozik, mely súlyos; az asztrál test anyaga azonban sokkal finomabb a víznél, s így a megindított rezgések sokkal mélyebbre hatolván, tartósabb hatást eredményeznek. Egy kisebb fajta kellemetlen ideiglenes érzés, ami tíz perc alatt kivonul elménkből, oly hatást idézhet elő az asztrál testünkben, mely negyvennyolc órán át is fennáll. A rezgések sokszor nagyobb időtartamon belül sem csillapodnak le.

Egy ilyen hiba felismerésénél a leghatásosabban nem avval szüntethetjük meg azt, hogy reá összpontosítjuk figyelmünket, hanem, hogy igyekszünk a vele ellentétes erényt kifejleszteni. Egyik eljárási mód az, hogy az ember gondolatait kitaróan az ellen a hiba ellen irányítja; de kétségtelen, hogy ily módon felkelti a mentál és az asztrál lények ellenszegülését, úgy, hogy jobb módszernek bizonyult megkísérlni a figyelmünket másokra terelni, amely eljárásnak természetesen mindenkor a mások iránt érzett szereteten kell alapulnia. Az olyan ember, kinek lelkét szeretet és mások figyelembevételébe tölti be, nem fogja magának megengedni, hogy ingerülten beszéljen, vagy csak gondolkozzék is másokról. Akit ez az eszme képes betölteni, ugyanezt az eredményt fogja elérni anélkül, hogy ellenszegülésre ingerelné az elemi lényeket.

ÖNZÉS

Van az önzésnek sok más alakja is, melyek mind komolyan hátráltatják a tanítvány előhaladását. Ezek egyike a restség. Láttam valakit annyira gyönyörködni egy könyvben, hogy nem volt kedve letenni a pontosság kedvéért sem; más ember esetleg nagyon rosszul ír, nem gondolva arra, hogy az másra nézve – ki kénytelen az ő kézírását olvasni –, mily szemrontó és kedélyrontó lehet. Apró hanyagságok csökkenthetik az ember fogékonyságát a magasabb befolyásokkal szemben,

rendetlenné és rúttá tehetik a többi ember életét, leronthatják az önuralmat és hathatóságot. A hathatóság és a pontosság lényegesek, ha egy munkát kielégítően akarunk elvégezni. Sok embernek nincs hathatósága, ha valami munkát bíznak rájuk, nem végzik el behatóan, hanem mindenféle mentséget hoznak fel: vagy ha felvilágosítást, útbaigazítást kérnek tőlük, nem tudnak mit mondani. E tekintetben az emberek igen különbözők. Ha egyiktől kérdezzük valamit, így felelhet kérdésünkre: „Nem tudom”; a másik ezt mondja: „Nem tudom, de megyek és megtudakolom”, s vissza is tér a kért felvilágosítással. Hasonló módon az egyik ember elindul, hogy valamit véghezvigyen, s azzal tér vissza, hogy képtelen volt a dolgot végrehajtani; míg a másik nem tágít, amíg meg nem tette.

A tanítványnak azonban minden jó munka megvalósításánál arra a jóra kell gondolnia, ami másokra hárul abból, valamint arra, hogy ez a munka nem egyéb, mint alkalom a Mester szolgálatára; ami mind lehet csekély anyagi, de nagy szellemi értékű, – sohase arra a jó karmára gondoljon, ami e munkából reá magára hármlik, mert ez csak egy más, nagyon finom formája lenne annak a hajlandóságnak, mellyel az ember mindennek központjába a saját személyét helyezi. Gondoljunk arra, amit Krisztus mondott: „Amit eggyel is tesztek az én kicsinyeim közül, azt velem tettétek.”

Hasonló finom hatások láthatók a levertségben, s a féltékenykedésben, vagy jogaiknak agresszív hangsúlyozásában. Ezt mondta egy Adeptus: „Gondolj kevesebbet a jogaidra és többet a kötelességedre!” Igaz, hogy a külvilággal szemben lehet néha a tanítvány abban a helyzetben, hogy kénytelen udvarias módon ragaszkodni ahhoz, amire szüksége van; de tanítványtársaival szemben jogokról sohasem lehet szó, csak alkalmakról. Ha valaki bosszankodik, akkor elkezdi magából agresszív érzéseket kibocsátani, s nem is kell az igazi gyűlölésig eljutnia, és máris sötéten izzóvá tette asztrál testét, és befolyásolja mentál testét is.

TÖPRENGÉS

Hasonló zavarok támadnak gyakran a mentál testben is, melyek éppen olyan romboló hatásúak. Ha valaki nagy töprengésbe bocsátkozik egy probléma fölött, és újra meg újra meghányja-veti elméjében anélkül, hogy végmegállapodásra jutna, akkor ezalatt viharhoz hasonló folyamatot idéz elő mentál testében. Tekintetbe véve ezen világ rezgéseinek végtelen finomságát: a „vihar” szó csak részben fejezi ki a valóságot. Közelebb utunk az igazsághoz, ha a mentál test egy fájdalmas helyének képzeljük el az így okozott hatást, mint valami felhorzsolás által keletkezett gyulladást. Gyakran találkozunk vitatkozó természetű emberekkel, kiknek mindenről kell vitatkozniuk, és akik szemmel láthatóan annyira szeretik ezt gyakorolni, hogy édes-keveset törődnek azzal, hogy a probléma melyik oldalán vetik latba érveiket. Az ilyen fajta egyénnek mentál teste örökös gyulladásban van, és ez a gyulladás a legkisebb kihívásra is bármely pillanatban kész tényleges, nyílt sebbé felfakadni. Az ilyen emberek okkult téren nem remélhetnek semmi haladást mindaddig, míg beteges állapotukra egyensúllyal és józan ésszel nem tudnak hatni.

Szerencsénkre a jóindulatok maradandóbbak, mint a rosszak, mivel az asztrál test finomabb részeiben működnek; az erős szeretet és odaadás érzelmeinek hatása még azután is sokáig megmarad az asztrál testben, mikor az azt előidéző alkalmat már régen elfelejtették. Lehetséges, bár szokatlan, hogy egyszerre két különböző erős rezgés megy végbe az asztrál testben, például a szeretet és a harag. Erős harag érzésének idején az ember nemigen képes szeretetteljes érzelmekre,

kivéve azokat az eseteket, mikor a harag oka nemes felháborodás; ilyenkor az utókövetkezmények párhuzamosan haladnak, de az egyik magasabb színvonalon működik, mint a másik, s ennél fogva tovább is fog tartani.

NEVETÉS

Nagyon természetes dolog az, hogy fiúk és lányok szeretnek mulatni, vigadni, mulattató dolgokat olvasni és hallani és nevetni rajta; ez jól is van így, és nem tesz kárt. Ha láthatnák az emberek a jóízű, barátságos nevetés által keltett rezgéseket, látnák, hogy felkavarodik némileg az asztrál test; a folyamat hasonló ahhoz, mikor a lovaglás megrázza a májat: mindkettő jót tesz, nem okoz kárt. De ha azoknak a kevésbé tetszetős történeteknek a hatásait láthatnánk, melyeket romlott gondolkozású emberek szoktak mesélni egymásnak: rettenetes különbséget észlelnénk. Az ilyen gondolatok minden tekintetben gonoszok, és az általuk felkeltett gondolatformák hosszú időre az asztrál testhez tapadnak, az undorító lények minden fajtát vonzva oda. A Mesterekhez közeledőknek ettől a durvaságtól mentnek kell lenniök, valamint mindentől, ami lármás és durva; a fiatalabbaknak pedig állandóan résen kell lenniök, nehogy visszaessenek a gyerekeségekbe vagy az oktalanságokba.

Néha az esztelen vihogásra való hajlam mutatkozik, amit minden áron el kell kerülni, mert nagyon rossz hatása van az asztrál testre. Körülszövi egy szürkés-barna, fonalakból való hálóval, ami igen visszatetsző réteget alkotva, megakadályozza a jó befolyások behatását. Olyan veszedelem ez, amely ellen a fiataloknak szorgosan kell védekezniök. Légy oly boldog és jókedvű, amilyen csak lehetsz; a Mester szívesen látja és segít ösvényeden. De sohase engedd, hogy vidámságodat durvaság vagy közönségesség mocskolja be, sohase engedd nevetésedet illetlen vihogássá válni, se esztelen kacagássá fajulni.

Mint mindenben, úgy ebben is van határozott elválasztó vonala annak, hogy mi ártatlan és mi az, ami könnyen válik ártalmassá. Legbiztosabb módszer annak eldöntésére, ha megvizsgáljuk, hogy túlmegy-e a multság a jó ízlés és a finomság határain. Amint a nevetés ezt a határt túllépte, amint a legkisebb mértékben is rakoncátlan, amely pillanatban már nem tökéletes a finomsága: veszélyes talaj felé haladunk. Ennek a megkülönböztetésnek a belső oldala az, hogy míg az egó teljes mértékben parancsol az asztrál testének, addig minden rendben van; amint azonban elveszti uralmát, a nevetés féktelenné és esztelenné válik és ekkor, hogy úgy mondjuk: a ló elrohan lovasával. Az ilyen meg nem zabolázott asztrál test minden futó befolyás kénye-kedvére van bízva s a legkevésbé kívánatos gondolatok és érzések könnyen megtámadják. Vigyázzatok arra is, hogy vidámságotok mindenkor tiszta legyen, soha egy pillanatra se szennyezze be a mások szenvedése vagy veresége fölött érzett káröröm. Ha valakit megalázó baleset ért, ne álljatok meg nevetve tétlenül az esemény neveltséges oldalát véve figyelembe, hanem siessetek oda azonnal segíteni és vigasztalni. Szerető gyöngédség és segítőkészség legyenek mindig a legkiválóbb jellemvonásaitok.

ÜRES SZAVAK

A clairvoyant (tisztánlátó), ki a nem kívánatos indulatoknak a magasabb testekre gyakorolt hatását láthatja, minden nehézség nélkül megérti, mily fontos dolog az azokon való uralkodás. Közülünk pedig a legtöbben nem látják ezt az eredményt, azért hajlandók a gondatlanságnak engedni át magukat. Ugyanez vonatkozik azokra a hatásokra, melyeket az odavezetett, vagy a meggondolatlan

megjegyzések keltének. Krisztus a legutóbbi földi testetöltésében, amint feljegyezték, azt mondta, hogy az embereknek az utolsó ítélet napján minden hiábavaló szóról számot kell adniok. Ez kegyetlenül hangzik, és ha helyes volna az ítélet ortodox felfogása, akkor valóban igazságtalan és szörnyű volna az. Ő nem úgy értette azt, a legkevésbé sem úgy, hogy egy hiábavaló szó az embert örökre elkárhoztatja, mert ilyesmi nincs, de tudjuk, hogy minden szónak és gondolatnak megvan a maga karmája, a maga eredménye, és ha esztelen dolgokat újból és újból megismétel valaki, egy olyan légkört teremtenek az ember körül, amely kizárja a jó befolyásokat. Ezt elkerülendő, állandó figyelem szükséges. Emberfölötti ideál lenne elvárni, hogy egy ember sohase feledkezzék meg magáról, még egy pillanatra sem, de elvégre minden tanítvány emberfölöttinek lenni törekszik, mert a Mester az emberek fölött áll. Ha a tanítvány tökéletes életet tudna élni, már ő maga is Adeptus volna; még ő nem lehet az, de ha folyton rágondolna az eszményképére, sokkal közelebb jutna hozzá. Minden kimondott haszontalan szó befolyásolja egy időre a Mesterrel való összeköttetését, tehát a legnagyobb gonddal kell vigyázni minden szavára. (Lásd a 14. fejezetben a helyes beszédről mondottakat.)

A BESZÉDALKOTTA FORMÁK

A tanítványnak éppen annyira kell ügyelnie beszédmódjára, mint annak tárgyára, legyen a beszéde vonzó, szép, kifogástalan és ment a gondatlanságtól, és minden túlhajtástól. Jól válassza meg, és jól ejtse ki szavait. Sokan gondoljuk, hogy a köznapi életben nem szükséges tisztán beszélni; pedig sokkal fontosabb az, mint gondolnák, mert mi mindnyájan folyton építjük a környezetünket és azok reánk hatnak vissza. Szobáinkat és házunkat megtöltjük gondolatainkkal, és azok között kell élnünk. ha például valaki a levertségnek engedi át magát, szobája avval telik meg; és ha oda érzékeny ember lép be, életerejének gyengülését fogja érezni, s jó hangulatát elveszíti. Ő pedig, aki sok időt tölt el a szobában, mindig a levertség hatása alatt lesz, és nem könnyen fogja lerázhatni magáról. Éppen így, ha valaki gondatlan és műveletlen beszéde által kellemetlen hangformákkal veszi körül magát, beszédével olyan légkört teremt, amelyben e formák folyvást visszahatnak reá. Ezeknek a folytonos kényszerítésére minden valószínűség szerint a rút formákat sokszorosítani fogja, s ha nem vigyáz eléggé, egyszer csak azt veszi észre, hogy már szokásává lett a közönséges és durva beszéd.

Több ízben hallottam tanítóktól: „Nem segíthetünk a gyermekek beszédén. Amíg velünk vannak az iskolában, igyekszünk kijavítani beszédjüket; de otthon a rossz kiejtést hallják, és az maradandó, s lehetlenné teszi számunkra azt, hogy ellensúlyozzuk.” Az iskolában a gyermekek körülbelül öt órát töltenek el, az idő többi részében otthonukban vagy a körül vannak. Ebben az otthoni légkörben nem kívánatos hangformák nehezdednek rájuk az egész ottidőzésük alatt, úgy, hogy teljesen rabjaikká lesznek; vannak olyan szavak, melyeket teljesen képtelenek kimondani, mivel nem tudnak tiszta hangot kiejteni. Ausztrália némelyik részében például, amikor azt akarnák mondani: „Now it is time to go to school”, valami ehhez hasonlót mondanak: „Naow it is toime to gauw to skyule”. Ez nem jó. Azt gondolhatnánk, ez kicsiny és nem fontos dolog; semmiképpen sem kicsiny, és egy csomó ilyesmi folytonos ismétlésének nagy a hatása. Bizonyos, hogy jobban tesszük, ha széppel vesszük körül magunkat, mintha rút környezetet teremtünk, ha mindjárt az éteri anyagban van is az. Igen nagy fontosságú, hogy kifogástalanul, tisztán és szépen beszéljünk, mert az belső és külső megfinomodáshoz vezet el egyaránt. Ha durván és pongyolán beszélünk, lealacsonyítjuk gondolkozásunk színvonalát; és az ilyen

beszédmodor visszatartja és utálattal tölti el azokat, akiken segíteni akarunk. Akik nem tudják szabatosan alkalmazni szavaikat, azoknak gondolkozásuk sem lehet pontos; még erkölcsiség tekintetében is határozatlanok lesznek, mert ezek a dolgok mind kölcsönösen hatnak egymásra.

Minden kiejtett szó az éteranyagban egy kis formát alkot, éppen úgy, mint a gondolat az értelmi (mentál) anyagban. E formák némelyike nagyon ellenezhető. Például a „gyűlölet” szó szörnyű formát alkot, úgyhogy én, amióta láttam az alakját, sohasem használom ezt a szót. Mondhatjuk, hogy valamit nem szeretünk, vagy hogy nem törődünk vele; de sohasem volna szabad használnunk a „gyűlölöm” szót, hacsak tehetjük s akarjuk, mert az általa alkotott formának pusztán látása már éles rossz érzést okoz. Viszont vannak szép formákat alkotó szavak, amelyeket jó mondani. Mindez tudományosan kidolgozható volna, és nem kételkedem benne, hogy úgy is lesz, mielőtt ráér valaki. Általában mégis azt mondhatjuk, hogy tetszetős formákat azok a szavak alkotnak, amelyek kívánatos tulajdonságokat fejeznek ki: csúnya formákat pedig azok alakítanak, amelyek rossz tulajdonságokkal vannak összefüggésben.

Az ilyen szóformáknak nem a szót kísérő gondolat a meghatározója, a gondolat magasabb anyagtípusban alkotja meg a saját formáját: A „gyűlölet” szót például sokszor használják csak úgy odavetve, minden igazi gyűlölet nélkül, esetleg, mikor valami táplálékról beszélnek; ez a szónak teljesen hiábavaló alkalmazása, és világos, hogy semmi komoly érzést nem közöl, úgyhogy az asztrál gyűlöletforma nem jön létre; de megjelenik a csúnya éteri hangforma, éppen úgy, mintha a beszélő valósággal azt értette volna alatta, amit kimondott. Tisztán láthatjuk eszerint, hogy maga ez a szó nem jó szó. Ugyanez áll az átkokra és az illetlen szókra, amiket oly gyakran használnak a tanulatlan és műveletlen emberek. Azok a formák, melyeket e szavak némelyike teremt, különösen irtózatossá, ha meglátja a tisztánlátó. Lehetetlen el is gondolni, hogy a tanítványságra törekvő bármelyike bemocskolná ajkát ilyen szavak kimondásával. Gyakran halljuk az embereket pongyola, tolvajmondásokat használni, amelyeknek semmi értelmük vagy elismert származásuk sincsen. Fontos dolog, hogy mindezt kerülje az okkultizmus tanulmányozója.

Ugyanez áll a túlzás szokására. Néha az emberek igen nagyítva beszélnek. Ha valami száz yardnyi távolságra van, azt mondják, hogy mérföldekre esik innen. Ha a szokottnál egy kissé melegebb nap áll be, azt mondják, hogy „forró”. A mi angol tudásunk szegény, ha nem vagyunk képesek a gondolat különböző fokainak szavakat találni anélkül, hogy belemerülnénk ezekben a vad, értelmetlen túlzásokba. Mindezek közül legrosszabb, hogyha az, amiről ki akarják fejezni, hogy rendkívül jó, úgy mondják, „borzasztó” jó. Ez nemcsak önmagával való ellentmondás, amiért is rendkívül okatlan és értelmetlen, hanem elrettentő visszaélés olyan szó használatával, amelynek megvan a maga ünnepélyes jelentése, s ezért így használni különösen nem illő dolog. Minden ilyen éktelenséget szigorúan kell kerülnie annak, aki az okkultizmus tanulója akar lenni.

Hangsúlyozzuk a beszéd fölött való uralkodás szükséges voltát a szavaink jelentésének szabályozása szempontjából, és jogosan tesszük ezt; mert semmi sem annyira szükséges, mint az; szeretném, ha mindnyájan tudnánk ügyelni szavaink **kiejtésére**, és ezt is az önnevelés egyik cselekményének tekinthetnők. A beszéd szabátosságának és finomításának fontosságát nem lehet eléggé hangsúlyozni.

Bármikor, ha beszélünk, vagy nevetünk, nemcsak hangot, hanem színt is alkotunk. Ha a nevetés szívből jövő, kedves, akkor a hatása is kellemes és az egész környezetben a vidámság érzését kelti. Ha azonban gúnyos, csípős a nevetés, vagy

durva röhögés, elfojtott nevetés vagy vihogás, akkor egészen más hatást idéz elő, ami a legnagyobb mértékben kellemetlen. Figyelemreméltó, hogy a gondolatok s az érzések minden árnyalata mennyire pontosan visszatükröződik más területeken. Szembetűnő ez akkor, amikor egyik országból a másikba megyünk, és azt tapasztaljuk, milyen egészen más hanghatások töltik be a levegőt. Mihelyt a Csatornán átkelünk Angliából Franciaországba, azonnal látjuk, hogy a francia nyelvből keletkező hangformák teljesen eltérők az angoltól. Bizonyos hangoknál különösen észrevehető ez, mert vannak minden nyelvnek olyan hangjai, amelyek egészen külön a sajátjai, és éppen ezek azok a fő tényezők, melyek az egyik nyelvnek megnyilvánulását a másiktól különbözővé teszik.

A formák színei inkább attól függenek, hogy milyen szellemben beszélünk. Lehet, hogy ketten egyet mondanak, és így szavaikkal nagyjában egyenlő alakokat formálnak, de azok háttérben egymástól eltérő szellem rejlik. Ha valakitől elköszönve azt mondd „Good bye”: e szavakat igazi baráti érzés kitörése kísérheti; de ha ugyanezeket a szókat csak úgy odavetve mondd ki, minden különös gondolat vagy érzés nélkül, akkor a magasabb világokban a két mondásnak teljesen eltérő hatása mutatkozik. Az egyik csak éppen egy keveset jelentő és keveset tevő felvillanás; a másik pedig határozott kiáramlás, amit barátodra irányítasz. Jól meg kell jegyeznünk, hogy a „Good bye” kifejezés azt jelenti, „God be with you” (Isten legyen veled!); tehát áldást adsz e szavakkal. Franciául azt mondjuk „Adieu” (To God I commend you) Istennek ajánllak! Ha e szavak kimondásánál mindenkor hozzágondolnátok a jelentését, sokkal több jót tennétek, mint amennyit tesztek, mert akkor akaratotok és gondolatotok a szavakkal együtt járna, és ez az áldás igazi segítés lenne, s nem pusztán alkalmi felvillanás.

A tanítvány beszédének mindezekben finomultnak és fejlettnak kell lennie. Emlékezzetek arra, amit a „The light of Asia” mond, hogy a Király, az Én, bennetek van, és hogy mindennek, amit a szájatokon kiejtettek az Ő jelenlétében, arany szavakkal kifejezve, arany gondolatnak kellene lennie:

Úgy uralkodjatok az ajkakon,
Mintha palotaajtók volnának,
Melyeken belül a Király van;
Nyugodt, szép és udvarias legyen minden szó,
Melyet attól a jelenléttől nyer.

IDEGES KAPKODÁS

Különösképpen szükséges, hogy a tanítvány minden nyugtalanságtól és kapkodástól mentes legyen. Sok erélyes és komoly munkás teszi erőfeszítéseit semmissékké és eredménytelenekké azáltal, hogy enged ezeknek a hibáknak, mert olyan ingadozó vibrációkból álló aurát teremt maga körül, melyen semmi gondolat vagy érzés sem hatolhat be vagy ki eltorzulás nélkül. A legjobb erő is, amit magából kiáraszt, oly rázkódást visz magával, amely valósággal szemlegesíti azt. Legyetek hajszálíg szabatosak; de ezt a szabatoságot tökéletes nyugalommal valósítsátok meg, ne pedig kapkodással, nyugtalan idegeskedéssel.

Egy másik pont, amelyet meg kell értetnünk tanítványainkkal az, hogy az okkultizmusban mindent úgy értünk, amint mondjuk, sem többet, sem kevesebbet. Ha szabállyá lesz az, hogy nem szabad másokról kedvezőtlen vagy bírálgatót mondanunk, akkor ez szó szerint veendő, nem úgy, hogy ha eszünkbe talál jutni, kissé csökkentjük mindennapi kedvezőtlen és elítélő szavaink számát, hanem hogy

teljesen be kell szüntetnünk. Már annyira megszoktuk olyan különböző erkölcsi utasítások hallását, amelyeket, úgy látszik, senki sem igyekszik komolyan érvényesíteni a gyakorlatban, hogy szokásunkká válik azt gondolni, hogy a vallás egyebet nem kíván tőlünk, mint egy eszme kénytelen-kelletlen helybenhagyását, vagy alkalmi gyenge kísérletet annak megközelítésére. Teljesen félre kell dobnunk ezt a gondolkozásmódot, s meg kell értenünk, hogy valahányszor a Mester vagy Annak tanítványa nekünk okkult útbaigazításokat ad, az mindenkor pontos és betű szerint vett engedelmességet kíván.

A CSATLAKOZÁS ÉRTÉKE

Úgy a próbatétel alatt álló, mint az elfogadott tanítványnak gyakran nagy segítséget nyújt a Mester valamelyik idősebb tanítványának jelenléte. India régmúlt korában, ha egy „guru” kiválasztotta „csélá”-it, csoportba rendezte, s bárhová ment, magával vitte őket. Időnként tanította őket, de nagyon gyakran nem részesültek tanításban; mégis gyorsan haladtak előre, mert az egész idő alatt a tanító aurájában tartózkodtak, és azzal jutottak összhangba ahelyett, hogy a közönséges befolyások környezték volna. A Tanító jellemük kiépítésében is segített nekik, és mindenkor gondosan figyelte a tanoncokat. A Mestereink ezt a tervet a fizikai világban nem tehetik magukévá, de néha úgy rendezték a dolgot, hogy valamely idősebb képviselőik gyűjthetik maguk köré a fiatalabb kezdők csoportját, kiket egyénileg kezelnek, akárcsak egy kertész a növényeit, rájuk bocsátva éjjel-nappal azokat a befolyásoló sugarakat, melyek szükségesek egyes tulajdonságok felébresztésére, és a gyenge pontok megerősítésére. Az idősebb segítő erre a munkára nézve ritkán kap kimondott útbaigazítást, bár tehet néha a Mester egy-egy megjegyzést, vagy ad egy-egy megvilágító magyarázatot.

Már magában az is, hogy a tanítványok egy csoportban vannak, elősegíti előhaladásukat; együtt állanak magasabb ideálok befolyása alatt, s ez sietteti a kívánatos jellemvonások növekedését. Valószínű, hogy kikerülhetetlen a karma-törvény folyásában, hogy a felfelé törekvő egyén érintkezésbe ne kerüljön egy magánál magasabb fejlettségűvel, és sok jóban részesüljön azáltal, hogy annak rezgéseire való válaszlásban ügyesedik; a általában úgy van, hogy a Mester nem léptet elő senkit, míg nem volt együtt egy idősebb tanítvánnyal, aki tudja őt vezetni és segíthet neki. Mégis vannak kivételek, és minden Mesternek megvan a maga külön eljárási módja kezdőivel szemben. Elnökünk ezt mondta egy esetben: a Mester azt cselekszi, hogy elküldi tanítványait „a harctér túlsó szélére”, hogy nagy erőre tegyenek szert azáltal, hogy erőik a külső segítség minimuma mellett fejlődnek ki. Minden egyént úgy kezelnek, ahogy az neki a legelőnyösebb.

Azt kérdezték, lehetséges-e haladni olyan egyedül álló tanulónak, akit a karmája egy távolos tanyára vagy ültetvényre helyezett, vagy olyan helyhez kötött, ahol nem találkozhatik oly személlyel, aki már az ösvényen jár. Kétségtelenül haladhat az ilyen ember, és bár nehezebb a munkája, mivel kevesebb segítsége van a fizikai világban, megtanul önmagára támaszkodni; s valószínűleg nagyobb akaraterőt és határozottságot fejleszt ki önmagában, éppen azért, mert oly nagyon egyedül áll. Javára lesz, ha levelezésbe bocsátkozik valamely idősebb tanulóval, aki kérdéseire tud felelni és olvasmányait illetőleg tanácsot adni, mert ilyképpen sok idő megtakarítható és útja egyengethető.

V. FEJEZET FELVÉTEL

BESZÁMOLÁS EGY FELVÉTELÉRŐL

Noha oly nagy változást okoz a tanítvány életében az, ha a Mester őt tanítványul elfogadja, alig jár vele több külső szertartás, mint a „Próbára való felvétel” esetében. A következőkben egy pár fiatalabb testvérünk elfogadásának leírását adjuk, hogy összehasonlítható legyen az ezzel összefüggő, s az előbbi fejezetben hozott „Próbárávétel” leírásával.

Szokásunk szerint Kuthumi Mesterünk házába menve, ott találtuk Vele komoly beszélgetésbe merülve Morya Mestert. Mi természetesen félre álltunk egy pillanatra, de a Mester közelebbre hívott, ragyogó mosolyával üdvözölt bennünket, mire mi szokásos módon köszöntöttük Őket.

A legelső a jelöltek közül, kit a Mester egy ízben „örökké fénylő Szeretet-Csillag”-nak nevezett, oly annyira telítve van a Mester iránti szeretettel, hogy úgy tekint Reá, mint egy Idősebb Testvérré, és teljesen szabad és otthonias Vele szemben, bár szavaiból sohasem hiányzik a legmélyebb tisztelet, ha Hozzá szól. Gyönyörű őket egymás mellett látni.

Ez alkalommal a Mester nyájasan mosolyogva szólt hozzá: „Végleg elhatározad, hogy vezetésem alatt dolgozol, s hogy az emberiség szolgálatának szenteled magad?” Az ifjú igen komolyan felelt, hogy ez a szándéka, mire a Mester így folytatta:

„Nagyon meg voltam elégedve igyekezetteddel, amelyet eddig kifejtettél, remélem, nem fogsz a jövőben sem ellanyhulni. Ne feledd el az új körülmények között, hogy mit mondtam neked néhány hónappal ezelőtt. Elvégzett munkád és elhatározásod megengedik nekem, hogy megrövidítsem próbaidődet, s örvendek, hogy a fejlődéshez vezető utak közül a legrövidebbet választottad, ami abból áll, hogy magaddal vezetsz másokat is az Ösvényen. A tökéletesen önzetlen szeretet a legerősebb hatalom a világon, de kevesen tudják azt tisztán megőrizni minden követelődzéstől vagy féltékenységtől, még hogyha egyetlen dolgról volna is szó. Előléptetésed annak köszönhető, hogy sikerült ezt a lángot több dolog iránt egyidejűen hévvel lobogtatnod. Sokat tettél erőd kifejtésére, de még többre van szükséged. Megkülönböztető képességet és éberséget kell szerezned, hogy azonnal tudd, mit kell tenned az adott pillanatban, nem pedig tíz perccel később. Mielőtt beszélnél vagy cselekednél, gondold meg jól, mik lesznek a következmények. Eddig mindent rendkívül jól végeztél, s öröömöm telik benned.”

Ekkor a Mester kezét mindenik jelöltnek külön-külön fejére tette, mondván: „Az ősi rítus szerint cselá-mul fogadlak.” Sorba, egymás után mindegyiket bevonta aurájába, úgy, hogy néhány pillanatra a tanítvány egészen eltűnt Benne, s midőn ismét előtűnt, kimondhatatlan boldog és nemes kifejezés volt látható rajta, és jobban magán hordta a Mester különös jellegzetességeit, mint valaha. Miután mindez végbement, a Mester mindegyikhez külön mondá: „Áldásomat adom reád!” Aztán pedig mindhez együttesen így szólt: „Jertek velem; be kell mutatnom benneteket új jellegetekben való hivatalos elismerés és beiktatás kedvéért.” Elvitte őket a Máhácsohán-hoz, aki áthatóan rájuk nézett, és így szólt: „Nagyon fiatalok vagytok.

Üdvözöllek benneteket, hogy ezt a fokot olyan korán elértétek. Igyekeztek éltetekkel megmaradni ezen a színvonalon, amelyet most elértetek!” Azután beírta nevüket a soha meg nem semmisülő névjegyzékbe, megmutatva nekik a nevükkel szemben álló üres rovatokat, amelyek még kitöltésre várnak, és kifejezte azt a reményét, hogy hamarosan más bejegyezni valói is lesznek számukra.

A Máhácsohán látogatása után visszatérve, a Mester újból magával vitte új tanítványait a háza melletti barlangba, s ők tanúi lehettek annak, amint finom léggé oszlatta szét élő képmásaikat, amelyeket rövid idővel azelőtt készített róluk. „Most, miután már valósággal egy részem vagytok mindenkor – mondá -, nincs többé ezekre szükségünk.”

A MESTERREL VALÓ EGYESÜLÉS

Ha valaki ezt a szertartást kauzál-látásával figyeli meg, a Mestert élő tűzből álló felséges gömb alakjában látja, mely egy közös központtal bíró színburkokat tartalmaz, fizikai teste s annak a többi világokban megfelelő másai annak az égő tömegnek központjában vannak, aminek több száz méternyire terjedő a sugara.

Midőn a tanítvány a Mester fizikai testéhez közeledik, e finom anyagból álló izzó gömbbe lép be, s ha végre a Mesterének lábához jut el, már benne is áll ennek a ragyogó gömbnek a szívében; s mikor a Mester átöleli az újoncot, (amint leírtam), s kiterjeszti önmagát, hogy befoglalja a tanítvány auráját, akkor valósággal a tűz központi szíve az, ami így kiterjed és őt körülzárja, mert már az egész felvételi szertartás alatt is mélyen e hatalmas aura külső körén belül van. Így néhány pillanatra ketten egyek, éspedig nemcsak a Mester aurája gyakorol a leírt módon hatást a tanítvány aurájára, hanem annak jellemző karakterisztikumjai, melyeket magának megszerzett, is hatnak a Mester aurája megfelelő központjaira, és az aura válaszul fellángol.

A Mesternek és a tanítványnak ez a leírhatatlan egyesülése – mely a Felvétel szertartása alatt kezdődik – állandó marad, és később is, habár a fizikai síkon a tanítvány távol van Mesterétől, magasabb fokú eszközei együtt rezegnek a Mesteréivel. A tanítványt folyton felhasználják, és így hasonlóbbá válik Mesteréhez, bármily távol állt is kezdetben e hasonlatosságtól. Így nagy szolgálatára lesz a világnak, mert nyílt csatornává válik, melyen át a Mester erejét szétoszthatja az alsóbb világokon. A Gurura irányított állandó meditációk, s a feléje indított lángoló törekvések által a tanítvány úgy hat saját testeire, hogy azok állandóan nyitva állanak a Mester befolyásolásának elfogadására. Állandóan oly nagyon át vannak hatva ettől az eszmétől, s úgy várnak a Mester szavára, úgy lesik, jön-e valami Tőle, hogy mialatt éles, megfeszített figyelemmel tárják ki magukat feléje, egyúttal meglehetősen mértékben elzáródtak az alantas befolyások elől. Ezért magasabb teste az asztráltól fölfelé mind kehelyhez vagy tölcserhez hasonlóan, fent nyíltak, de minden oldalról zártak, és úgyszólván hozzáférhetetlenek az alsóbb síkok befolyásai számára.

A tanítványnak ez a felhangolása folytatódik a tanítványság egész időszaka alatt. Eleinte rezgése mélyen a Mester alatt állanak, de összhangzókká velők, és folyton magasabbakká válnak. Ez csak lassú folyamat lehet, ami nem történhetik hirtelen, mint például egy ércnek formába öntése, vagy még csak ahhoz hasonlóan sem, amint egy hegedű vagy zongora húrjait hangolhatjuk fel. Ezek élettelen dolgok, míg itt élő lénynek átfarmálásáról van szó, és az élet megóvása mellett kell a belső lassú növekedésnek a formát a külső befolyáshoz alkalmaznia, miként a kertész is

csak fokozatosan irányíthatja a fák gallyainak fejlődését, s amint a testegyenész is csak megfelelő lassúsággal teheti egyenessé a görbe lábat.

Tudjuk, hogy ez alatt a folyamat alatt a Mester nem fordítja teljes figyelmét mindenik tanítványra, hanem egyidejűleg az emberek ezrein dolgozik, és ugyanakkor sokkal magasabb színvonalú munkát is végez, mintha nagy sakkjátékhoz hasonlóan a világ különböző nemzetei, az angyalok és emberek különböző fajtájú erőit a sakktáblán álló bábokként tologatná. De a hatás ugyanolyan, mintha egyébre nem gondolva, kizárólag egy tanítvánnyal foglalkoznék; mert az a figyelem, amelyet Ő százak között egy egyénre fordít, sokkal nagyobb, mint a mienk, ha teljes figyelmünket egyetlen egyénre összpontosítjuk. A Mester gyakran idősebb tanítványaira bízta az alsóbbrendű testek felhangolását, noha Ő állandó áramcserét enged meg a Maga és a Tanítványa teste között. Ily módon nyújtja lehető legtöbbet tanítványainak, anélkül, hogy azoknak erről tudniuk kellene.

Ekként az elfogadott tanítvány a Mester tudatának előőrse lesz, úgyszólván egy nyúlványa. Az Adeptus a tanítvány által lát, hall és érez úgy, hogy mindaz, ami az ő jelenlétében történik, az egyúttal a Mester jelenlétében megy végbe. Ez nem jelenti azt, hogy a Nagy Lény szükségszerűen mindig tud egyidejűleg a végbemenő dolgokról, bár tudhat. Lehetséges, hogy ugyanakkor a Mester elmélyedt egy más munkában; később mégis emlékszik azokra az eseményekre. Amit a tanítvány tapasztalt egy bizonyos dologra vonatkozóan, felmerül a Mester saját tudomásában, amint arra a tárgyra fordítja figyelmét.

Ha egy tanítvány odaadó gondolatokat irányít a Mesterre, ennek a Hozzá küldött gyenge fellobbanásnak olyan a hatása, mint egy nagy szárnyas ajtó feltárlásának, amelyen keresztül a Mester szeretete és erői óriási kiáradását bocsátja le a tanítványra. Ha valaki olyan egyénhez küld odaadó gondolatokat, aki nem Adeptus, ez egy tüzes sugár alakjában terjed az illetőig; ha azonban ilyen gondolat egy tanítványtól indul a Mesteréhez, akkor a tanítványt azonnal előzőnli a Mester lángoló szeretetének áradata. Az Adeptus erői mindig és minden irányban áramlanak a napfényhez hasonlóan, de a tanítvány gondolatának érintése egy pillanatra bőséges áradatot vonz le belőle önmagára. Olyan tökéletes az egység kettőjük között, hogy ha valami komoly zavar támad a tanítvány alsóbbrendű testeiben, azt a Mester teste is megérzik; mivel az ilyen rezgések az Adeptus magasabb síkokon végzett munkáját zavarják, azért, ha ez elég szerencsétlenül megtörténnék, Ő kénytelen egy fátyolt lebocsátani, mely a tanítványt elválasztja Tőle mindaddig, míg a vihar le nem csendesedett.

Természetesen szomorú dolog a tanítványra nézve, ily módon hirtelen elválasztva látni magát Mesterétől; de ez a különlet csak rajta múlik, amit azonnal megszüntethet, amint helyreállítja gondolatai és érzelmei fölött való uralmát. Ez a szerencsétlen helyzet nem szokott tovább tartani negyvennyolc óránál; de láttam ennél sokkal súlyosabb eseteket, melyekben a szakadás évekig fennállott, sőt, a testetöltés még hátralévő idejére kiterjedt. De ezek szélsőséges és nagyon ritka esetek, mert az ilyen visszaesésre képes egyént általában nem valószínű, hogy felvegyék tanítványul.

A TANÍTVÁNY MAGATARTÁSA

Nem valószínű, hogy bárki is elfogadott tanítvány legyen addig, míg szokásává nem lett, hogy erőit kifelé irányítsa, figyelmét és erejét másokra összpontosítsa, segítő gondolatokat és jó kívánságokat árásson embertársaira.

Alkalmak állandóan kínálkoznak arra, hogy ezt tegyük, nem csupán azok között, kikkel szoros kapcsolatban állunk, hanem még idegenek között is megtehetjük, akik mellett az utcán elhaladunk. Néha olyan emberrel találkozunk, akin látszik, hogy levert vagy szenvedő; ennek aurájába egyetlen villanással erősítő és bátorító gondolatot küldhetünk. Idézek egy mondatot a New-Thought (Új Gondolat) könyveinek egyikéből, amit egy negyedszázaddal ezelőtt olvastam:

„Dagassz szeretetet abba a kenyérbe, amit sütsz; burkolj erőt és bátorságot abba a csomagba, amit a fáradt arcú nő számára kötözöl; nyújts bizalmat és őszinteséget avval a pénzzel, amit a gyanakvó tekintetű ember kezébe adsz.”

Gyönyörű gondolat ez, melynek ugyan sajátos a kifejezése, mégis megfelel annak a nagy igazságnak, hogy minden érintkezés egy-egy alkalom, és hogy mindenkit segíthetünk, akivel bármennyire véletlen is a találkozásunk. E szerint a Jó Törvénynek tanulója úgy halad át az életen, hogy áldást hint maga körül, jót cselekedvén tolokodás nélkül mindenfelé, noha az áldásban és segítségben részesülőeknek fogalmuk sincs arról, honnan jön az. Ilyen áldásosztásból mindenki kiveheti a részét, a legszegényebb s a leggazdagabb egyaránt; minden gondolkozni tudó küldhet szíves és segítő gondolatokat, és egyetlen ilyen gondolat sem tévesztett, azaz nem téveszthet célt soha, amíg állanak a Világegyetem törvényei. Az eredmény megvan, ha nem is láthatod és nem tudod, milyen gyümölcsöt hozhat az a piciny mag, amit a béke és szeretet útján haladva elhintettél.

Ha egy kissé ismeri a tanuló a természet segítő erőit, akkor gyakran hívhatja segítségül az imént leírt munkában. Nagy számmal vannak bizonyos típusú természet-szellemek, úgy az erdőben, mint a vízben, melyek különösen alkalmasak gondolatformák meglelkesítésére, és nagy gyönyörűséget találnak abban, ha őket ilyen munkára felhasználják. Ha a tanuló mezőkön vagy erdőben jár, vagy ha vízen vitorlázik, meghívhat ilyen teremtetéseket, hogy kísérik el, sőt, aurájába is belevonhatja, s magával viheti őket. Azután, ha egy városba érkezve, elkezd jó gondolatait kibocsátani, mindenik ilyen gondolatformáját meglelkesítheti egy-egy ilyen kis segítővel. Ezt cselekedvén, sugárzó örömet okoz az ilyen barátságos természet-szellemnek, sőt bizonyos mértékben fejlődését segíti elő, és emellett nagyon meghosszabbítja gondolatformájának életét és tevékenységét.

AZ ERŐ ELOSZTÁSA

A mindennapi emberek úgyszólván mind befelé, önmagukra irányítják erőiket, és mivel egocentrikusak, bennük ezek az erők összecsapnak. A tanítványnak azonban belülről kifelé kell fordulnia, s folyton megőriznie azt az állandó magatartást, mely nem vár szeretetet és szolgálatot, hanem adja mindezeket. A tanítvány tehát olyan ember, akinek magasabb rendű eszközei tölcserként állanak nyitva a Mesterétől jövő legmagasabb rendű befolyások befogadására, alsóbbrendű eszközei a tölcser alján pedig arra vannak begyakorolva, hogy ezt a befolyást állandó szokásuk legyen szétsugározni másokra. Ezáltal tökéletes eszközzé lesz a Mester számára, Ki általa teszi át erőit a külső világokba.

Ha egy Adeptus Tibetből óhajt az éteri világban bizonyos erőket szétszítani New York-ba, nem lenne gazdaságos dolog ezt az áramot éterrezgésekben továbbítani ily nagy távolságba; erőit egy sokkal magasabb színvonalon kellene odaküldenie a kérdéses helyig, és onnan egy tölcserként vájni lefelé, a kívánt pontra. Ez hasonlít ahhoz, amikor magas feszültségű elektromos áramot szállítanak valamely országon át, és azt a rendeltetés helyén transzformálják le a szükséges alacsonyabb

feszültségű és nagyobb erősségű áramra. De ilyen tölcser megalkotása, vagy az erőnek New York-ba való transzformálása az Adeptus számára a végzendő munka javára rendelkezésre álló erők felének elvesztésével járna. Ezért a helyszínen levő tanítvány megbecsülhetetlen munkamegtakarító eszköz, s nem szabad elfelejtenie, hogy neki mindenekfölött jó csatornává kell magát tennie, mert ez az, amire legnagyobb szüksége van a Mesternek ötöle. A tanítványt eszerint úgy is lehet tekinteni, mint álló függeléktestet, melyet a Mester használhat ott, ahol éppen akkor tartózkodik a tanítvány.

Tulajdonképpen minden emberi test a benső „Én” erőinek továbbítója. Sok korszakon át hozzászokott, hogy az akarat parancsainak a leggazdaságosabb módon tegyen eleget. Ha például bármely okból el akarjuk mozdítani, vagy fel akarjuk fordítani az asztalon lévő poharat, elég, hogy egyszerűen kinyújtsuk karunkat és megtegyük. Ugyanezt tehetjük fizikai érintés nélkül is, pusztán akaraterővel. A Teozófiai Társulat legrégebbi tagjainak egyike sokáig kísérletezett ezzel, és sikerült is neki, de csak azon az áron, hogy két éven keresztül naponként egy órát szánt fáradhatatlanul arra. Világos, hogy a közönséges fizikai módszer ebben az esetben sokkal gazdaságosabb.

A Mester és a tanítvány közötti összeköttetés kezdetén gyakran fogja a tanítvány érezni, hogy nagyon nagy erőtömeg árad rajta keresztül anélkül, hogy tudná, hová irányul; csupán annyit érez, hogy egy hatalmas erejű élő tűz rohan rajta át, és elárasztja a szomszédságát. Egy kis gondos figyelemmel hamarosan meg fogja tanulni megmondani, hogy milyen irányba halad az. Egy kicsit később képes lesz tudatával követni a Mester erejének áradatát, és nyomon követheti azokig az emberekig, akiket befolyásol és segít. Ő maga azonban nem tudja ezt az erőt irányítani, mert egyszerűen csak csatornául szolgál, de egyidejűleg tanítják közreműködni az erők szétosztásában. Később eljön az idő, amikor a Mester, ahelyett, hogy erőáramot öntene tanítványába, s azon át egy bizonyos távol lévő egyénre irányítaná, meghagyja neki, hogy keresse meg az illetőt, és adjon neki az erőből, mert ezáltal a Mester némi energiát takarít meg. Bármikor és bárhol képes egy tanítvány egy kicsit megtenni a Mester munkájából, Ő mindig megbízza avval; és amint használhatósága növekszik, mindig több munkát ad a kezébe, hogy így könnyítsen bármily csekély mértékben is a Mester feszültségén. Sokat gondolkozunk arról, és ezt jól is tesszük, hogy milyen munkát végezzünk idelelenn; de mindaz, amit elképzelhetünk és kivihetünk, semmi ahhoz képest, amit Ő tesz rajtunk keresztül. A tanítványon keresztül állandóan árad némi enyhe sugárzás, akkor is, mikor ő erről nem tud, de ugyanez a tanítvány határozottan meg fogja érezni, mikor szokatlan mennyiségű erőt küldenek rajta keresztül.

Egy bizonyos Mester erejének ilyen átvitele rendesen a tanítvány útján történik; de azért bárkit lehet erőcsatornául használni, aki komolyan igyekszik szolgáló, tiszta és finom életet élni. Könnyen megtörténhetik, hogy valahol nincsen olyan tanítvány, aki teljesen megfelelő volna bizonyos rajta keresztül bocsátandó áram szétosztására; lehet azonban ott más valaki, habár nem oly nagyon haladott, aki erre a bizonyos célra használhatónak bizonyul. Ilyen esetben a Mester bizonyára ezt fogja használni. A Mester, különböző célokra, sokféle erőt bocsáthat ki, s néha az egyik, néha a másik személy az erre alkalmas eszköz. Ha két tanítványt figyelünk meg egymás mellett, azt tapasztaljuk, hogy az egyik mindig ugyanegy erőtípus céljára használatos, a másik másféle erő célját szolgálja.

Ez a kiáramlás éppen úgy fizikai, mint asztrál, mentál és budhi kisugárzás, és a fizikai világban főképp a kézen és lábon át történik. Ezért éppen úgy, mint általános okoknál fogva is, nagyon nagy gondot kell fordítani a tisztaságra. Ha az e célra kiválasztott személy fizikai teste csak egy pillanatra is híjával van ennek, azt a személyt a Mester nem használhatja, mert nem volna alkalmas vezetőnek. Hasonló volna ahhoz, ha piszkos csövön át töltenének tiszta vizet; megpállanék útközben. Azért, akik közeli viszonyban állanak a Mesterrel, rendkívül éberem örködnek testük tökéletes tisztasága fölött. Vigyázzunk tehát, hogy ebben a tekintetben mindenkor alkalmasak legyünk, ha szükség van reánk.

Amire még ügyelnünk kell, ha hasznosak óhajtunk lenni, az, hogy gondosan kerüljük az eltorzítást, különösen a lábunkét. Nem régen olyan társaságban voltam néhány hétig, ahol szokásos mezítláb járni, és én irtózva láttam, milyen elferdült és megnyomorított lába volt sok tanulónak, és megfigyeltem, menyire nagy akadály ez az elidétlenedettség nekik abban, hogy hasznavehető vezetőket lehessenek a Mester erői számára. Az erőnek természetes útja rendes körülmények között az, hogy a tanítványok egész testét betölti, azután a végpontokon kisiet; de olyan esetekben, amelyekben egészségtelen lábbeli maradandó eltorzulást okozott, az Adeptus csak a test felső felének veheti hasznát. Mivel pedig ez azon felül még azt az alkalmatlanságot is okozza a Mesternek, hogy minden alkalommal ideiglenes töltésfélét vagy korlátot kell szerkesztenie a tanítvány rekeszizomjának szomszédságában: elkerülhetetlen következménye ennek az, hogy sokkal gyakrabban használ másokat, akik ilyen idétlenségtől mentek.

ÜZENETEK KÖZVETÍTÉSE

Néha küld a Mester tanítványa által határozott üzenetet egy harmadik számára. Egy ízben nekem is kellett átadnom ilyen üzenetet egy igen magas értelmiségű tag számára, kit nem nagyon jól ismertem. Egy kis bátortalanságot éreztem, hogy ily ügyel kell hozzá közelítenem, de természetesen meg kellett tennem; tehát így szóltam hozzá: „Mesterem megbízott, hogy adjam át önnek ezt az üzenetet, s én egyszerűen megteszem, amit Ő mondott. teljesen tudatában vagyok annak, hogy nem nyújthatok Önnek arra nézve bizonyítékot, hogy az üzenet igazán a Mestertől ered, s ezért Önre bízom, hogy annyi fontosságot tulajdonítson neki, amennyit akar. Nekem nem volt más választásom, mint hogy megfeleljek a nekem adott utasításoknak.” Természetesen tudtam az üzenet tartalmát, mert le kellett jegyezmem, s mondhatom, hogy látszólag teljesen egyszerű, barátságos üzenet volt, amelyet bármely nyájas ember küld ismerőseinek; semmi sem tűnt fel olyannak, mintha bármily különleges jelentőséggel bírna. Valóban mégis csalt a látszat, mert az öreg úr, az üzenetet hallva, igen meghökkent, és így szólt: „Nem szükséges fáradnia, hogy az üzenetnek Mesterétől eredő voltát bebizonyítsa; az első pillanatban megismertem a Mester szavait a szók értelméből; teljességgel lehetetlen lett volna Önnek tudnia az általa tett célzások jelentését!” Ma sincs azonban fogalmam arról, hogy mit értett evvel.

Ilyen módon azonban ritkán kapunk üzenetet. Úgy látszik, erre vonatkozóan sok a helytelen felfogás; így hát hasznos lesz pontosan megmagyaráznom, miképp megy végbe szokás szerint az üzenetek továbbítása magasabb világokból alacsonyabbakba. Könnyebben megérthetjük ezt, ha figyelembe vesszük e világok egymáshoz való viszonyát, a köztük fennálló közlekedési módok nehézségeit, és azokat a különböző módszereket, melyekkel e nehézségeket legyőzhetjük.

ÉRZÉKENYSÉG, MÉDIUMSÁG ÉS PSZICHIKAI KÉPESSÉGEK

A közönséges világi emberben, aki ezeket a dolgokat külön nem tanulmányozta és nem is törekedett lelki képességet kifejleszteni, ezek a síkok olyanok, mint különálló világok, és nincs közöttük tudatos közlekedés. Amikor ő, amint mondja, „ébred” van, tudata a fizikai agyán keresztül működik; és mikor a teste alszik, akkor az a tudat az asztrál eszközén át munkálkodik. Azért, ha egy elhalt ember vagy egy Kámádéva óhajt közlekedni ilyen emberrel, két módon teheti. Szemtől szembe találkozhatik vele az asztrál világban és úgy beszélhet vele, mintha mind a ketten a fizikai életben volnának; vagy a különböző módok bármelyike szerint megnyilvánulhat a fizikai világban, és ott kezdhet meg valamelyes közlekedést.

Világos, hogy az első módszer könnyebb is, meg kielégítőbb is az utóbbinál; ennek azonban az a hátránya, hogy az átlagember nem megbízható emlékezéssel tér vissza az asztrál életéből a fizikaiba; így rendszeren nagyon részleges eredménnyel jár az, ha őt sugalmazni és vezetni akarják. Minden ember találkozik életének minden éjjelén asztrál barátokkal, és társalog, vitatkozik velük, akárcsak nappal ebben a sűrűbb világban; az „élő” ember ritkán emlékezik erre éber tudatosságában, de gondolatait és tetteit jelentékenyen befolyásolhatják, sőt, befolyásolják is ilyen úton kapott tanácsok, utasítások; noha, mikor éber, semmit sem tud azok forrásáról, és azt hiszi, hogy a saját eszméi azok, amik így felmerülnek elméjében.

Ezért az az asztrál lény, aki közölni akar valamit, sokszor a második módszert használja, és megpróbál a fizikai síkon hatásokat előidézni. Ez ismét két módon történhetik. Az első bizonyos fizikai hangok vagy mozgások okozása, amelyeket előre megállapított szabályok szerint lehet magyarázni. Kopogni lehet az asztalon, vagy az asztalt mozgatni bizonyos kiválasztott hangoknál, amint az ábécét elmondják, vagy pedig a sürgönyzésnél használt Morse-jelekkel beszélhetnek, ha mind a két fél ismeri; vagy az onija-deszka mutatóját lehet betűről betűre vezetni, hogy az üzenetet kibetűzzék.

Más, kevésbé közönséges és unalmas módja ennek, de veszedelmesebb a fizikai résztvevőre nézve az, ha az asztrál lény a fizikai világban lévő barátjának valamelyik szervét veszi igénybe. Elfoglalhatja annak a hangszálait és beszélhet általa; használhatja az „élőnek” a kezét, és üzeneteket írhat vele vagy rajzolhat olyasmit, amihez a fizikai eszköze egy cseppet sem ért. Mikor a „holt” ember az „élőn” keresztül beszél, akkor az utóbbi transzállapotban van; a kezet azonban használhatja akkor is, mikor annak törvényes tulajdonosa teljesen éber, és mialatt könyvet olvas, vagy beszélget a barátaival.

Nem mindenkit használhatnak így fel az asztrál lények, csakis azokat, akik az ilyen befolyások iránt különösen fogékonyak. Az ilyen embereket gyakran pszichikusoknak, médiumoknak vagy érzékenyeknek nevezik; s talán ez az utolsó cím a legmegfelelőbb a szóbanforgó esetekben. De bármennyire érzékeny legyen valaki egy másik világból jövő befolyások iránt, néki mégis erősen határozott, saját személyisége van, amit rendszerint nem lehet teljesen elnyomni. A magasabb világokból jövő befolyások iránti érzékenységnek azonban sok foka van. Némely ember már evvel a tulajdonsággal született; mások erőfeszítéssel szerzik meg; mindkét esetben gyakorlással fejleszthető és erősíthető. Rendszeren ezt jelenti az, amit a spiritista körökben „fejlesztésnek” neveznek; valaki t. i., aki fogékony természetű, azt az utasítást kapja, hogy legyen, amennyire lehetséges, negatív és ilyen magatartással üljön napról napra órák hosszat. Természetesen így mindig

fogékonyabbá lesz, és ha valamely asztrál lény naponként eljön és hat reá, összeszoknak, és a gondolatok közvetítése így nagyon megkönnyebbül.

Az ilyen folyamat bizonyos fokon az áldozatnak fizikai teste transzba merült, ami azt jelenti, hogy az egó már nem uralkodik eszközein, hanem arra az időre az asztrál befolyásnak adja kezébe. Az eszközök azonban tovább is magukon viselik az egó erős benyomását, úgy, hogy bár az őket használó értelmiség tőlük teljesen különböző, ők mégis nagymértékben a maguk megszokott kerékvágásain haladnak. Lehetnek a közlést nyújtó lény érzelmei a legmagasabb rendűek, de azért, ha az érzékeny ember történetesen tanulatlan, nem tud nyelvtani helyességgel beszélni, vagy külvárosian beszélő: akkor a magas rendű érzelmek kifejezése a fizikai világban az említett jellegzetességeket alighanem erősen fel fogja tüntetni. Ha Julius Cézárt, Shakespeare-t vagy Szent János apostolt halljuk megnyilvánulni egy seance-on, azt találjuk, hogy az utolsó földi életük óta valamiképp igen nagyon elfajultak; és természetesen s egész helyesen azt állapítjuk meg, hogy ezek a nagy, régi emberek nincsenek valósággal jelen, hanem hogy az egész tisztán merész megszemélyesítés. Kétségtelen, hogy ez tökéletesen helyes következtetés; amiről azonban néha megfélekedünk, az az, hogy még ha valódi volna is az ilyen közlemény, akkor is száz eset közül kilencvenkilencben éppen ugyanezekről a helytelenségektől volna függő.

Van a transz-uralomnak olyan tökéletes formája is, mely teljesen legyőzi az eszköz személyének sajátmagában rejlő hibáit; de az ilyen teljes uralkodás igazán nagyon ritka. Amikor ez forog fönn, akkor az elhalt embernek hangját, hanglejtését és szokásos kifejezéseit megkapó pontossággal fejezi ki a médium, vagy pontosan utánozza annak a kezeírását; de még az ilyen rendkívüli esetben is távol állunk attól, hogy feltétlenül szavatolhatnánk azért, hogy csakugyan a megnevezett elhalttal van dolgunk. Ezekben a magasabb világokban oly rendkívül könnyű a gondolatolvasás, és a gondolatátvitelnek minden neme, hogy aránylag nagyon kevés közleményt lehet úgy tekinteni, mintha az valakinek bármely értelemben véve is kizáróan a sajátja volna.

Mindez az úgynevezett fejlődés a szegény érzékenyre nézve rendkívül rossz; mert minél inkább gyarapszik az ilyenmű fogékonyága, annál inkább kiejti kezéből az egó az eszközeit. Mind jobban növekedik az érzékenynek az asztrál befolyásokkal szemben való alárendeltsége, de arra nézve, hogy milyen természetűek lesznek e befolyások, semmiféle biztosítéka nincsen: ez pedig azt jelenti, hogy őt a rossz és a jó egyformán befolyásolhatja. Nagyon csekély értékű az a sokszor hangoztatott ígéret, hogy egy „szellemi vezető” meg fogja óvni, mivel az ilyen vezetők ereje nagyon korlátolt. Olyan helyzetben van az illető, mint aki megkötözve és tehetetlenül fekszik az útszélen, kiszolgáltatva a legközelebbi arra járó kénye-kedvének, aki természetesen lehet a kötelékeket róla leoldó irgalmas samaritánus, és segítségére lehet a nagy szükségében, de lehet rabló is, aki elveszi tőle még azt is, amije megmaradt; rablók pedig talán általában többen vannak, mint irgalmas samaritánusok. A magam felfogása szerint, nem kevés tapasztalatra alapítva, erősen óvnam felebarátaimat bármiféle médiumságra való vállalkozástól.

Úgy vélem, a médium címet leginkább azok számára tarthatjuk fenn, akiknek útján fizikai jelenségeket lehet előidézni, akikből, a mai műkifejezés szerint, ektoplazmát lehet kivonni, úgy, hogy materializációk jönnek létre, és különböző nehéz tárgyak megmozdulnak.

Egy más, ettől egészen eltérő fejlettség az, amit törvényesen lelkinek, pszichikainak nevezhetnénk, mert psyche görögül „lélek”. A léleknek éppen úgy megvannak a maga képességei, mint a testnek, noha talán helyesebb volna azt mondani, hogy az embernek minden képessége a léleké, noha ezek a képességek különböző világokban nyilvánulnak meg. Elvégre is nem a test az, ami lát, hall, ír, rajzol vagy fest; mindenkor maga az ember az, aki a testen át dolgozik. Ha az ember e lelki képességeit fejleszti, az az igazsághoz híven, csak azt jelenti, hogy megtanult más eszközön át működni, melyek nem testiek, és hogy bizonyos mértékig képes az ilyen működésének eredményeit éber tudatába áthozni.

A legtöbb esetben ez az utóbbi pont okozza a nehézséget. Bármelyik embernek, ha az asztrál világban működik, mialatt a teste alszik vagy a testének halála után, van tudomása az ő asztrál környezetéről; de ebből nem következik az, hogy képes arra emlékezni, mikor ismét felébred. A nehézség tehát nem abban rejlik, hogy vannak ilyen tapasztalatai, hanem abban, hogy képes legyen ezek benyomását átvinni a fizikai agyra; az erre való képességet csakis hosszú időn át folytatott erő kifejtéssel lehet megszerezni. Úgy látszik, az ilyen képességekkel bírók azt a benyomást keltik az emberekben, hogy ez a tulajdonságuk magas erkölcsi és szellemi fejlettségre vall, pedig nem okvetlenül úgy áll a dolog. Az eléggé tevékeny és kitartó erőfeszítés bárkiben is kifejleszti ezeket a képességeket, teljesen eltekintve erkölcsi jellemétől; bizonyos azonban, hogy aki már a szellemi fejlettségnek bizonyos fokát elérte, annál rendszeren maguktól fejlődnek ki ezek az erők.

A Mesterek tanítványainál rendszeren ilyen módon merülnek fel ezek a képességek; és bár ezeknek is megvannak a maguk külön veszélyei, egészben véve mégis bizonyos, hogy nagyon hasznosak és értékesek. Szükséges azonban, hogy akiknél a képességek jelentkeznek, igyekezzenek azokat megérteni, igyekezzenek valamennyire felfogni azok mechanizmusát; még ha általános előrehaladottság eredményeképpen jelennek meg is ezek az erők, nem szabad azt hinniük az illetőknek, hogy őket ez felmenti azok alól a rendes törvények alól, amelyek szerint ezek a képességek működnek. Nagyon sok nehézséggel jár a tiszta visszaemlékezés, ez pedig éppen úgy áll reánk nézve, mint a spiritiszta érzékenyre; noha a mi hosszas tanulmányozásunknak alkalmasakká kellene tennie bennünket arra, hogy nála jobban álljunk szemben velük, és hogy jobban értsük meg e nehézségeket, mint ő.

Mindenekelőtt nem szabad elfelejtenünk, hogy nekünk is megvannak a magunk személyiségei, melyek alighanem még erősebbek a szomszédaink személyiségeinél, éppen azért, mert mi igyekeztünk erőnket és jellembeli határozottságunkat fejleszteni. Természetesen igyekezetünk arra is irányult éveken át, hogy személyiségünkön az egyéniségünk uralkodjék; ez azonban nem változtat azon, hogy mi színekkel telt személyek vagyunk, kiknek határozott jellemvonásaik vannak; és hogy akármi menjen is rajtunk keresztül, azt módosíthatják ezek a határozott jellemvonások.

Saját megfigyelésemből két példát idézek fel itt, hogy rámutassak arra, mit értek ez alatt. Emlékszem egy hölgyre, aki rendkívül jó tisztánlátó volt. Képes volt visszatekinteni a múltba, és történelmi eseményeket a legnagyobb pontossággal elmondani, bőven részletezve. Nagyon buzgó keresztény volt, s én azt hiszem, sohasem volt képes egészen átérezni azt, hogy bármely vallás is éppen olyan teljes feltárója lehet az igazságnak, mint az ő saját vallása. Mondhatnám (nem rossz értelemben használva a szót), erősen előítéletes volt a kereszténység előnyére. Ennek igen megdöbbentő hatása volt a tisztánlátására, néha szinte mulattatóan

megdöbbenő. Mondjuk, hogy éppen egy ősi római jelenetet írt le; amíg semmi vallási vonatkozása sem volt abban, amit látott, mindent a legnagyobb pontossággal írt le; mihelyt azonban a szereplő személyek egyike keresztény volt, azonnal feltűnően erős részrehajlást mutatott annak előnyére. Semmi sem lehetett rossz, amit az mondott vagy tett, viszont minden, amit ellene mondtak vagy tettek, a legnagyobb elvetemültség jele volt. Amint ez a tényező mutatkozott, az ő tisztánlátása feltétlenül megbízhatatlanná lett. Az ember föltételezi, hogy úgy kellett látnia az eseményeket, amint történtek, de annyi bizonyos, hogy a róluk való beszámolás, és a hozzájuk fűzött magyarázata teljesen helytelenek voltak.

Ismertem egy másik hölgyet is, aki ragyogó költői képzelettel rendelkezett, ami arra ösztönözte őt, hogy közönséges társalgás alkalmával is mindent nagyítson, amiről beszél, de legkevésbé sem volt szándékában meghamisítani a dolgokat; egyszerűen azért tette, hogy felcifrálja, és minden tekintetben nagyobbak s szebbnek mutassa, mint amilyenek valóban. Ez igazán sok esetben egészen szerencsés magatartás, de a tudományos megfigyeléseknél veszélyes. Ugyanezt cselekedte, mikor más világokban lefolyt jelenetekre visszaemlékezett és leírta, akár a jelenben, akár a múlt történelmében folytak le. A fizikai világban végbement egészen közönséges szertartás például, melyen talán néhány jóindulatú déva volt jelen, és az érdekelteknek néhány elhalt rokona, az ő közlése szerint óriási beavatással nőtt meg, amelyen mind a nagy Adeptusok és a történelem híres jellemeinek legtöbbje jelen volt, és amelyet az Arkangyalok egész seregének jelenléte áldott meg.

Láthatjuk e kis példákból, mily nagyon szükséges a még ki nem bontakozott képességű tisztánlátónak nagy gonddal örködni önmaga fölött, és megengednie, hogy első benyomásait csak megfelelően lefokozva fogadjuk el. Sohasem szabad elfelejtenünk, hogy e magasabb világokhoz tartozó képességek használatához éppen úgy hozzá kell szoknunk, mint a fizikai síkon bármiféle új szerszám kezeléséhez. A kisdéd csak lassanként tanulja meg a távlatot megérteni, bár a szeme kezdettől fogva megvan; csak hogy meg kell tanulnia, miképpen használhatja. Aki elég nagy szerencsétlenségére vak, megtanulhat a Braille-rendszer szerint gyorsan és könnyen olvasni; közülünk azonban, akik a szemünket használhatjuk, legtöbbször úgyszólván képtelenségnek tartanak ennek a rendszernek betűit egymástól megkülönböztetni, hacsak hosszasan s nagy fáradtsággal nem gyakorolják.

Ugyanígy áll a dolog avval az emberrel, akinek most kezdenek nyiladozni asztrál képességei; eleinte úgyszólván lehetetlennek tartja leírni, amit lát vagy hall. Minden olyan másnak tetszik neki, és azt tapasztalja, hogy amit talán látásának nevezne, mindenféle nem várt irányokban működik. Csakis sok esztendei tapasztalat után lesz ő teljesen megbízhatóvá; és akkor is, amit az alsóbb tudatába áthozhat, az csak pusztán visszfénye annak, amit lát. Bármely asztrál eseménynek is mindig van olyan oldala, amit lehetetlen fizikai szavakkal kifejezni; és amint az ember magasabb színvonalra emelkedik, a dolgoknak mindig több ilyen oldalával találkozik, és mindig kevésbé érzi magát képesnek arra, hogy tapasztalatairól leggyengébb fogalmat is adjon, sőt, amit képes áthozni onnan, azt is kiszínezte már a saját egyéni felfogása.

ADEPTUSOKTÓL JÖVŐ ÜZENETEK

Sokan meditálunk naponként nagy Mestereinkről, néhányan éveken keresztül; közelebb vontuk magunkat Hozzájuk tiszteletünk és odaadásunk mélységével, és

sokszor megtörténik azokkal, akik szerencsésebbek közülünk, hogy személyesen érintkezhetnek Velük, és néha megbízást kapnak Tőlük, hogy a kevésbé szerencsés testvéreknek üzenetet adjanak át. Bizonyos vagyok abban, hogy bárkit érjen ilyen megtiszteltetés, minden erejéből igyekezni fog a legnagyobb gondot fordítani arra, hogy pontosan közvetítse az üzenetet. Eszében kell azonban tartania, hogy az ilyen dolgokban ő sem szabadult fel az általános törvények alól, és nagyon határozottan kell vigyáznia magára, különben részrehajlásával vagy nemtetszésével fogja kiszínezni azt, amit mondania kell, mint üzenetet. Azt gondolhatják, hogy az lehetetlen, hogy a Mester bizonyára gondoskodni fog arról, hogy biztosítsa üzenetének pontos átadását. Meg kell azonban gondolniok, hogy a nagy Adeptusok Maguk is az egyetemes törvénynek alávetve dolgoznak, és hogy Ők nem zavarhatják meg a mi kedvünkért annak rendelkezéseit. Vannak olyan estek, amilyen az imént említett eset volt, amelyben a nagy fontosságú közvetlen utasítást szóról szóra lediktálják, és ugyanakkor leírja az átvevő a fizikai síkon; de az ilyen esetek rendkívül ritkák. Megpróbálom leírni, amennyire fizikai szóval lehetséges, mi történik szokás szerint, amikor a Mester tanítványai egyikének útján küld üzenetet.

Elsősorban tudnunk kell, hogy az Adeptusok rendesen egyik nagyon magas síkon összpontosítják tudatosságukat, azon, amit mi Nirvánának nevezünk. Igaz, hogy egy pillanat alatt lebecsáthatják akármelyik alsóbb síkra, ahol dolgozni akarnak; de a kauzál testnél alább bocsájtkozniok olyan korlátozással jár, hogy ritkán érdemes arra időt fordítaniok. A tanítvány, mikor a testén kívül van, különböző világokban működik, fejlettségéhez mérten; de bárki is, akit megbízhatnak üzenetközvetítéssel, alighanem legalább is a kauzál testét használná; és gyakran megtörténik, hogy ezen a színvonalon történnek közlések. Azért tehát az ilyen gondolatátadások megértése céljából igyekeznünk kell meglátni, milyen alakban történnek ezek a közlések.

Itt a fizikai világban gondolatunkat vagy érzésünket szavakba foglalnók; tudjuk azonban, hogy a felsőbb világokban ilyen szavak nem használatosak, hanem hogy az érzelmek, s a gondolatok határozott lebegő alakokat öltenek az asztrál, illetőleg mentál világban. Szabály szerint minden gondolat és minden érzés a maga külön alakját idomítja ki, noha amikor elkeverednek, olyan formákat látunk, amelyekben a színek sajátságosan egybeolvadtak. Tegyük fel, hogy megpróbálunk képzeletben felemelkedni a mentál világnak arra a magas részére, melyen az egó az ő kauzál testében működik, és nézzük meg, miképpen fejeződnek ki ott annak gondolatai. Szavunk nincsen, mint rendesen; de a különbségek egyik fő pontja az, hogy az egó általában nem használ szavakat és mondatokat, sem gondolat-sorozatban ki nem fejez ilyesmit. Nem is látszik általában gondolkozni a dolgokról a mi szavaink értelmében; ő sohasem szokott úgy, mint mi idelelni, következtetni, és végmegállapodásra jutni.

Amikor felmerül előtte valamely dolog, már látja és tud is róla mindent. Ha közölni akar egy gondolatot mással, az olyanféleképp megy végbe, mintha egy labdafélét dobna az illetőnek, amely tudást és végmegállapításokat együttesen foglalna magában. Legkevésbé sem szorítkozik arra, hogy egyetlen gondolatot vetítsen. Az Adeptus gondolata úgy özönlik a tanítványára, mint valami gyönyörű, apró gömböcskékből álló jégzápor, amely gömböcskéknek mindegyike egy-egy más gondolatokkal rokonságban álló, egész világosan kidolgozott gondolat. Ha azonban a tanítvány olyan szerencsés, hogy emlékezik reá, és ha elég ügyes arra, hogy lefordítsa az ilyen jégzáport, alighanem azt fogja tapasztalni, hogy húsz folis oldalra

van szüksége, ha ki akarja fejezni ezt az egy pillanatnyi özönlést, és a kifejezés természetesen még akkor is szükség szerint tökéletlen marad.

Be kell továbbá látnunk, hogy szavakat nem közöltek vele, csak gondolatokat; ezért tehát ő kénytelen a saját nyelvén fejezni ki e gondolatokat. A gondolatok a Mesteréi, ha ő elég szerencsés arra, hogy pontosan tudta felfogni és értelmezni; de a kifejezés alakja teljesen magáé, az övé. Ezért bizonyos, hogy az ő külön sajátságai fel fognak tűnni rajta, és az emberek olvasván az üzenetet, ezt mondják: „De hiszen ez ennek meg ennek a stílusa”, a közvetítőt értve t. i., akire az üzenetet bízta. Valóban, teljesen igazuk van, mikor ezt mondják, de nem szabad megengedniök, hogy ez a szembetűnő dolog elvakítsa őket az üzenet szelleme vagy fontossága iránt.

Mme. Blavatsky nagyon régen, mikor ilyen levelek gyakran érkeztek (1888) az Adeptusoktól, ezt írta azokra vonatkozóan:

„Száz okkult levél közül alig van egy annak a Mesternek a kezével írva, akinek nevében, és akinek megbízásából érkezett; mert a Mestereknek sem szükségük, sem idejük nincs arra, hogy írjanak; és ha egy Mester azt mondja: „Én írtam ezt a levelet”, az csak azt jelenti, hogy minden szót Ő mondott tollba, és lenyomatát felülvizsgálta. Rendesen a csélájukkal íratják (vagy kivetítik), akár közel, akár távol vannak azok; úgy, hogy elméjükbe adják azokat a gondolatokat, amelyeket ki akarnak fejezni; és ha szükséges, segítenek a kivetítésnek képnymási folyamatában. Teljesen a cséla fejlettségi állapotától függ az, mennyire pontosan adja át a gondolatot és utánozza az írásmintát. (Lucifer, III. 93)

Ha a tanítvány már évek óta szokott a Mester részéről üzeneteket közvetíteni, a folytonos gyakorlás útján, sokkal nagyobb könnyedséggel és pontossággal végzi az átvételt; ez pedig onnan ered, hogy megtanult számolni személyesen fogyatékoságai-val úgy, hogy ténylegesen képes azokat kikapcsolni. Ugyanígy történik meg az is, hogy az ő megszokott kifejezésmódjait alkalmazza, mégpedig egyszerűen azért, mivel neki bizonyos gondolatok kifejezésére azok a legmegfelelőbbek. Ha azonban olyan fejlett és bőséges tapasztalattal rendelkező valaki közvetít üzenetet, mint például a mi nagy Elnökünk, akkor egészen bizonyosak lehetünk abban, hogy az értelme pontos, és kifejezésének formája a legjobb, amilyent ebben a világban elérni lehet.

A SZEMÉLYES GYARLÓSÁG

Azoknál, akik még nem érték el ezt a színvonalat, a személyes gyarlóság feltétlenül betolakodik. Sajnos, ez igen gyakran nemcsak a közlések stílusára vonatkozik, (ami végül is nem olyan nagyon fontos, és könnyen leszámíthatjuk), hanem a tartalmi részre is. Hogy megértsük, miért s miként van ez így, gondoljunk egy percre annak az embernek az alkatára és fejlettségére, akin keresztül a közlés érkezik.

Régebbi tanulóink emlékezhetnek rá, hogy a „Man Visible and Invisible” (A látható és láthatatlan ember) című könyvben több asztrál és mentál testet mutattam be, mint a különböző haladottsági fokon álló emberek testeit. Csakhogy azok a képek az említett testeknek csupán a külső megjelenéseit mutatták, azaz mindenik testnek azt a részét, amely folyton érintkezésben áll az embert környező asztrál vagy mentál világgal, és éppen ezért meglehetősen állandó tevékenységi állapotban van. Emlékezetben kell tartanunk, hogy az asztrál és mentál anyagnak ezek az ovál-

alakjai csak felületesen megelevenítettek, és hogy az átlagember esetében rendszeresen vékony a külső felületet alkotó réteg, amelyet ilyenképpen ért a hatás. Mindenik testben van mindig igen nagy oly rész, amely még nem elevenedett meg, azaz egy-egy nehéz középrész van bennök, amely úgyszólván semmi részt sem vesz a testnek külső tevékenykedéseiben, és amelyet azok igazán alig érintenek. Ez az aránylag tétlen anyagtömeg, melyet a már jobban felébresztett rész alig befolyásol, mégis képes hatni ez utóbbira bizonyos módok szerint.

A személyiségről úgy beszéltünk, mint az alsóbb testeken, (t. i. a mentál, az asztrál és a fizikai testeken) keresztül működő egónak töredékéről. Ezeknek a működéseknek a módszereiről és részleteiről bőven számol be ennek a könyvnek a VIII. fejezete, továbbá a „The Inner Life” (A benső élet) című könyvnek „Lost Souls” (Elvesztett lelkek) című fejezete, és a „Talks on the Path of Occultism” (Beszélgetések az Okkultizmus Ösvényéről) című könyv 257-261 lapjai. Megmagyarázzák e könyvek ott, hogy az egó még egyáltalán nem teljesen éber, amint pedig nagy részének nevezhetünk, (bármily furcsán hangzik) még nem működik. A Monád az, ami az egót megeleveníti, de az egó még eddig mindnyájunkban csak részben ébredt fel. Ugyanilyenképpen lelkesíti meg az egó a személyiséget, amely munka szintén még távol van attól, hogy tökéletes legyen; és ezeknél az okoknál fogva bizonyos körülmények állanak fenn, amelyeket tartozunk gondosan figyelembe venni. Némely emelkedett pillanatban az egóból beáramló erő ideiglenesen magasabb fokra emelheti a személyiséget, míg másrészt az asztrál test vagy a mentál test használatlan részének állandó nyomása egy időre észrevehetően lefokozhatja.

A meg nem világított anyag e rest tömegének van bizonyos élete, és megvannak a saját hajlandóságai, melyek akkor érvényesülnek, mikor a személyiségnek tevékenyebb része némileg a háttérbe szorul; ez pedig leginkább akkor szokott megtörténni, mikor maga az ember nem használja tevékenyen azokat a testeket. Ezek a tulajdonságok természetesen az emberek különfélesége szerint változók, de szembeszökő az önmagukkal való elfoglaltság, az önteltség csaknem mindig. Ettől a nehézkes magtól erednek gyakran a képzelődés, meg az öndicsőítés gondolatai és benyomásai, és az ösztönszerű önmagát-megóvni-törekvés valamely igazi vagy képzelt veszedelemtől. Mielőtt a fejlett ember fellobbanó tündöklését elérnök (lásd: „Man Visible and Invisible” XXI-ik ábráját), még a lassú fejlődésnek hosszú időszaka áll előttünk, mely alatt ezt a nehéz középrészt lassanként átjárja a világosság, s mely idő alatt az átmelegedve s felolvadva, izzó válaszává változik át. A személyiségnek ettől a kifinomult uralmától megszabadulni azonban lassú lefolyású dolog. Lassanként természetesen kikapcsolódik, amint az ember az egész természetét a saját uralma alá hajtja; azalatt azonban nagyon bölcsen cselekszik, ha komolyan kételkedik minden olyan közleményben, amely dicsőíti a személyiséget, vagy el akarja vele hitetni, hogy az egész emberiség közül ő az egyetlen kiválasztott, akinek valami bámulatos kinyilatkoztatást kell átvennie, mely arra szolgál, hogy a világon forradalmat okozzon.

Efféle ígéretek a közlő szellemnek rendes tökéli sok sugalmazásos szeánszon; de azért nem szabad a szellem részéről szándékos megtévesztésnek vennünk azt. Nagyon sokszor oly erősen a hatásuk alatt áll bizonyos nagy tényeknek, amelyek nagy szerepet játszanak asztrál életében, hogy úgy érzi, ha ezeket lehetne kellőképpen a világgal közölni, akkor annak magatartása egészen megváltoznék; elfelejti ugyanis, hogy a saját fizikai életének idején ismételten hirdették ugyanezeket az eszméket, és hogy akkor ő maga legkevésbé sem vette figyelembe. Ez világot vet

az evangéliumbeli gazdag embernek Ábrahámhoz intézett e szavaira: „Ha a holtak közül menne valaki hozzájuk, megtérnének”; az eredmény pedig arra vall, mennyire bölcs volt Ábrahámnak ez a válasza: „Ha Mózesre és a Prófétákra nem hallgatnak, az sem győzné meg őket, ha valaki a holtak közül feltámadna.” Határozottan ennek a tudat alatti énnak az alattomos, de folytonos nyomása az, ami a máskülönben átlagos józan eszű embert a rendkívüli önmaga-megtévesztésének kiszolgáltatja; úgy, hogy képes tiltakozás nélkül olyan hízelgést elfogadni, amit azonnal nevetségesnek látna, ha nem állana ez alatt a befolyás alatt.

Coué ehhez a különös fejletlen alsó tudathoz folyamodott sok eredménnyel. Sajátságainak egyike az, hogy mindent rossznéven vesz, amivel a személyiség felébresztett része az akarat útján hatni igyekszik reá. Rest és előítéletes lévén, ellene szegül minden változásnak, s minden arra irányuló törekvésnek, mely őt felkelteni, és munkába állítani akarja. Ezért Coué külön utasította betegeit, hogy akaratukat egyáltalán ne használják, mert az csak ellenkezést keltene, hanem egyszerűen és nyugodtan ismétljenek egy hízelgő dolgot mindaddig, míg az az alsó tudat magáévá nem teszi azt. Emlékezhetünk arra, hogy az egy másikra való hatásnak egyik módszere az volt, hogy a hatni igyekező a benyomást akkor indította el, mikor az illetőnek fizikai teste aludt. Még az auto-suggestion-t is a lehetőség szerint csaknem ugyanígy kellett végrehajtani; a betegnek ugyanis erősen a lelkére kötötték, hogy merüljön álomba, csendesen mondogatván: „Napról-napra és mindenképpen mindig jobban leszek.” Az állandó ismétlésnek pedig oly nagy a hatása, hogy a tudat alatti én erre teljesen megrakodott avval a gondolattal (ami az ő fékezhetetlen önteltségével hamar összhangzásba jutott), és állandóan kisugározta azt a tevékenyebb tudatra, míg csak határozott eredmények nem lettek. Így tehát azt a fejletlen tömeget, ami a tudatlannak veszedelmet okozhat, és a gyengeség forrásává lehet, a bölcs ember igazán arra használhatja, hogy segítségére legyen neki a felfelé vezető útjában.

Mindebből az a tanulság, hogy a tudatlanság mindig veszedelmes, és hogy még a legnemesebb szándékok sem mindig pótolhatják a tudományos ismeret hiányát. Valamely tréfás vagy fondor lény rászedheti azt az embert, aki kevésbé ismeri a természet rejtett törvényeit, míg az, aki tanulmányozta e törvényeket, sok csapdát elkerülhet. Azért azonban még ő se bízzék a tudásában, mert szüntelen éberség az ára a pontosságnak. Erre nézve sok utasítást kaptunk, és jól tesszük, ha figyelembe vesszük azokat. Kerüljünk minden személyes érzést, főképpen a gőgöt; mély bizalmatlansággal fogadjunk minden egyéni vonatkozású dicsőítést, mert „a dicsvágy az első átok”, és „az a hatalom, amire a tanítvány vágyik az, amely őt az emberek szemében semminek tünteti fel”. „Légy alázatos, ha el akarsz érni a bölcsességet; légy még alázatosabb, mikor már ura lettél a bölcsességnek.” Aki végképp megfélemedezik önmagáról, és egész életét a mások szolgálására szenteli, az ezzel sok veszélytől megóva fog állni; szíve kristálytisza lesz, úgy, hogy a Logosz fénye elhomályíthatatlanul fog átvilágítani rajta; egész természete olyan hűségesen fog válaszolni a Mester rezgéseire, hogy a magasabb síkokról származó gondolatok és üzenetek el nem torzítva, és semmiféle alsóbb érintéstől be nem szennyezve fognak rajta keresztül áramlani. Úgy fogja ő legjobban szolgálni Mestereinket, ha az emberiséget szolgálja, amelyet Ők szeretnek.

GONDOLATKIPRÓBÁLÁS

Van még egy értékes előjoga az elfogadott tanítványnak; bármily tárgyról is lenne szó, alkalma van véleményét a Mesteréé mellé helyezni és összehasonlíthatja.

Könnyű lesz megérteni, hogy ennek gyakorlása mily mértékben fogja a tanítvány gondolkozását nemes és nagylelkű irányban vezetni, hogy mily mértékben fogja ez őt képessé tenni arra, hogy megszabaduljon tévedéseitől, előítéletre való hajlamosságától, vagy a megértés hiányától. Ezt a képességet több módon lehet gyakorolnia; a saját módszerem mindig az volt, hogy meditációba merülve lefeküdtem, és igyekeztem oly magasra felhatolni a Mester tudatába, amennyire csak képes voltam. Amikor elértem a számomra akkor elérhető legmagasabb pontot, hirtelen visszafordultam, és mintegy hátratekintettem a szóbanforgó tárgyra, s ekkor azonnal megkaptam azt a benyomást, hogy milyennek látja a dolgot a Mester. Valószínűleg nagyon távol állott ez egy tökéletes impressziótól, de legalább megmutatta nekem, hogyan vélekedik Ő a dologról, amennyire én behatolhattam gondolataiba.

Vigyáznunk kell azonban arra, hogy ezzel a csodálatos előjoggal vissza ne éljünk. Ez csak arra adatott nekünk, hogy nagyon nehéz kérdésekben tudjunk a legvégső tekintélyhez folyamodni, vagy olyan esetekben, melyekben nem tudunk minek alapján ítélni, márpedig valamiképpen kell határozni; de ez semmi esetre sem jelenti azt, hogy ily módon meneküljünk a fejtörés gondjaitól, vagy hogy döntést kérjünk közönséges mindennapi dolgainkban, melyeket megoldani mi magunk vagyunk teljességgel illetékesek.

Azok, akik mint az Ezoterikus Iskola tagjai teszik, hosszan meditálnak valamelyik Mesteren, és erős gondolatképet alkotnak Róla, azt fogják tapasztalni, hogy azt a gondolatképet határozottan élteti a Mester, úgy, hogy ők azon keresztül félreismerhetetlen szellemi erőkiáramlást kapnak. A meditációnak, amint lennie kellene, pontosan ez a célja, és ezáltal a tanítvány olyan jól megismeri azt a befolyást, hogy mindenkor felismerheti. Voltak arra esetek, bár szerencsére ritkák ezek, hogy valamely gonosz lény megszemélyesítette a Mestert azért, hogy rászedje a tanítványt; de az ilyen kísérlet csak akkor járhat eredménnyel, ha az utóbbiban némi kis gyengeség van, amilyen a képzelődés, a dicsvágy, a féltékenység vagy az önzés, amit egy lesben álló kísértő addig növelhet és táplálhat, amíg csak a szellemi haladásnak végzetes sorompójává válik. Hacsak szigorúan és alaposan ki nem lökte magából a törekvő az ilyen tulajdonságok gyökerét, sohasem lehet ment a megtévesztetéstől; de ha igazán alázatos és önzetlen, nem kell félnie.

Az elfogadtatásra váró tanítványnak szükségképpen a legnagyobb gonddal kell figyelnie magát. Ha még nem kapott egyenesen neki szóló intést a Mestertől, vagy egy idősebb tanítványtól, hogy mely különös hibáktól kell tartózkodnia, akkor legjobban teszi, ha ő magától figyel meg azokat, és mikor már határozott fölöttük, vagy figyelmeztetést nyert azokra nézve, akkor szüntelen éberséget kell kifejtenie velük szemben. Mindazonáltal óvakodjék attól, hogy az önmagába tekintés túlzottá, betegessé váljék. Legbiztosabb irány számára az, ha teljes figyelmét a mások segítésére összpontosítja; ha egész lelke ezzel van tele, ösztönszerűen helyes irányba fog haladni. Az a vágy, hogy teljesen megfeleljen ennek a munkának, arra fogja ösztönözni, hogy minden akadályt félreseperjen az útból, s így anélkül, hogy saját előhaladásáról tudatosan gondolkoznék, rá fog jönni, hogy már meg is történik.

MEGPIHENÉS

Nem várják a tanítványtól, hogy a Mesteren kívül semmi másra ne gondoljon, de azt **elvárják**, hogy elméjének háttérében mindig ott álljon a Mester alakja, mindig közelében legyen, valahányszor szüksége van Reá az élet viszontagságai között.

Elmének nem lehet mindig az új húrjához hasonlóan megfeszítve, észszerű, megpihenés és gondolatok változatossága a mentál test egészségéhez szükségesek. A tanítványnak azonban rendkívüli módon gondosnak kell lennie, hogy ezt az üdülést ne mocskolja be a legcsekélyebb szenny vagy durvaság se; egyetlen olyan gondolatot se szabad megengednie magának, mely miatt a Mester előtt szégyenkeznie kellene.

Nincs abban semmi rossz, ha egy jó regényt olvasunk szórakozásul, az általa felkeltett gondolatképek nem fognak összeütközésbe jönni a Mester gondolatáramával, de nagyon sok olyan regény van, mely tele van romlott dolgokra való utalásokkal, melyek tisztátalan gondolatformákat állítanak a lélek elé, melyek dicsőítik a bűnt, s vannak olyanok is, melyek az olvasó gondolatait az élet legvisszataszítóbb problémáira összpontosítják, vagy élethűen ecsetelnek gyűlöletteljes vagy kegyetlen jeleneteket; minden ilyen olvasmány szigorúan kerülendő. Hasonlóképpen semmi rossz sincs abban, ha részt veszünk olyan játékban, vagy szemlélünk olyan játékot, melyet illedelemmel játszanak; de minden olyan játék, mely bármiképpen kegyetlen, olyan, mely kárt tehet emberben vagy állatban, feltétlenül mellőzendő.

NYUGODTSÁG ÉS EGYENSÚLY

A tanítványnak minden elvégzendő munkájánál vigyáznia kell, hogy megtartsa a nyugalma és lelki egyensúlyát; és pedig két irányban. Mértéken túl dolgozni, ami nem ritkaság a fiatalok és a lelkesedők között, bölcsesség hiányára vall. Mindenünknek annyit kellene dolgoznunk, amennyit bírunk, de ennek van olyan határa, amit átlépni nem bölcs dolog. Nagy Elnöknőnk mondta: „Amit nem érek rá megtenni, az nem az én dolgom!” Olyan fáradhatatlanul és szünet nélkül pedig senki sem dolgozik, mint ő. Ha észszerűen végezzük a mai nap feladatát, akkor erősebbeknek kell lennünk arra, hogy szemükbe nézzünk azoknak a kötelességeknek, amelyeket a holnap hoz. Nem igazán értelmes szolgálat az, ha módfelett kifárasztjuk magunkat ma, úgy, hogy holnap hasznavehetetlenek vagyunk; mert akkor elpazaroljuk a következő munkára való erőnket azért, hogy eleget tegyünk mai kiegyensúlyozatlan lelkesedésünknek. Igaz, hogy merülnek fel olyan sürgős körülmények is, amelyekben félre kell tennünk az elővigyázatosságot azért, hogy bizonyos munkát idejére elvégezzünk; de a bölcs kézműves igyekszik eléggé előrelátni, hogy efféle szükségtelen válságokat elkerüljön.

A nyugodtság és a lelki egyensúly megőrzésének második módja a tanítvány belső magatartását illeti. Érzéseinek bizonyos mértékű hullámozása elkerülhetetlen, de azon kell lennie, hogy a lehető legkisebbre csökkentse. Mindenféle külső befolyások mindig hatnak reánk; némelyik asztrál vagy mentál befolyás, némelyik tisztán fizikai; és bár rendszerint éppenséggel nincs tudomásunk róluk, mégis többé vagy kevésbé befolyásolnak. A fizikai világban a hőmérséklet, az időjárás, a levegőben lévő nedvesség foka, módfeletti fáradtság, az emésztő szerveink állapota, mindez és még sok más dolog, jólétünk tényezői. Ez az érzés pedig nem csupán a boldogságunkra, hanem a munkálkodó képességünkre is kihat.

Tudás nélkül éppen úgy érinthetnek minket az asztrál körülmények, melyek a világ különböző részeiben éppen olyan különfélék, mint a fizikai világban az éghajlat, a hőmérséklet és a természeti körülmények. A külvilágban néha egy kellemetlen társ csatlakozik hozzánk, akit csak nehezen tudunk lerázni; az asztrál világban még sokkal nehezebb megszabadulnunk az élősditől, parazita hajlamú elfajultaktól, vagy valamelyik szerencsétlen elhalt személytől, aki a kétségbeesés

mélységében vergődik. Az ilyen, görcsösen belékapaszkodván az emberbe, csak életerőt vehet el tőle, és eláraszthatja szomorúsággal s levertséggel, anélkül, hogy a legcsekélyebb segítségben is részesülne ezáltal. Lehet, hogy mitsem tudunk az ilyen lényről, és ha tudunk is, sokszor nem könnyű dolog enyhítenünk gyötrelmeit, vagy (ha ez lehetetlen) leráznunk jelenlétének nyomását. Vannak öntudatlan vámpírok az asztrál síkon, akárcsak a fizikain, és mind a két helyen igen nehéz dolog rajtuk segíteni.

A tanítványt az ő általános fejlődése mindezekre a befolyásokra érzékennyé teszi, akár tud e befolyásokról, akár nem; így tehát alkalomadtán megmagyarázhatatlan emelkedett vagy nyomott hangulatban érezheti magát.

Az asztrál eleményeknek szerfölött nagy örömeik telik az érzések heves változásában, és minden lehetőet megtesznek, hogy arra indítsa azokat; a tanítványnak azonban nem volna szabad e változó hangulatok játékszeréül átengednie magát. Arra kellene törekednie, hogy a vidám komolyság színvonalán tartsa fenn magát állandóan, amelyen nem tombolnak fel-felmerülő izgalmak.

Néha az a jó karmája lesz, hogy valami nagy bátorítást, valami határozott ösztönzést kap az előmenetele érdekében, amilyen például az Adyarban tartott nagyszerű jubileumi összejövetelen való részvétel alkalma volt. Ez valóban emlékezésre méltó alkalom volt, mely rendkívüli ösztönzésben és segítségben részesítette mindazokat, akik kitárták szívüket a befolyásának. Az ilyen esemény igazán mérföldjelző kő lehet a tanuló felfelé vezető ösvényén, amelytől számíthatja ereje gyarapodásának kezdetét és azt, hogy teljesebb fogalmat szerzett arról, mit jelent valósággal a testvérség.

Jól teszi azonban, ha nem felejt el, hogy az ilyenféle gyönyörű kiáramlást és szokatlan felemeltetést szükségképpen bizonyos visszahatás követi. Nincs ebben semmi nyugtalanító vagy természetellenes dolog. Ez csak a természet törvényének megnyilatkozása, aminek állandóan látjuk példáit a mindennapi életben. Így például sokan legnagyobb részben ülő életet élünk, amennyiben sokat írunk és olvasunk; és talán a legtöbben közülünk nem végeznek elég testmozgást, legalább is nem annyit, amennyire testünknek szüksége volna. Azután hirtelen ráeszmélünk erre a tényre, s akkor azonnal nagyon megerőltetjük magunkat. Valami heves játékba fogunk, vagy hosszú sétát teszünk, vagy más efféle dolgot cselekszünk. Amíg mértéken túl nem megyünk evvel, nagyon jó. De ha elvégeztük a játszást vagy a sétát, a fáradság érzése fog el, és leülni s pihenni óhajtunk. Ez is egészen jól van, egészen természetes. Talán egy kicsit jobban megerőltettük olyan izmainkat, amelyeket nem mindig használunk, vagy legalább is nem szoktuk oly erősen használni, s ennél fogva kifáradtak és megpihenést kívánnak. Ezért hát bágyadtságot érzünk, és leülünk vagy lefekszünk, azután rendes körülmények között egy fél óra vagy egy óra múlva megint egészen rendben vagyunk.

Ne feledjük azonban, hogy e félórai nyugalomunk alatt passzív állapotban vagyunk; s ezért, ha akkor éppen betegség-csírák vannak a levegőben, amint rendszeren szoktak lenni, mi sokkal fogékonyabbak vagyunk irántuk, mint bármely más alkalommal. Ugyanez áll a többi világokra nézve is, és ha nagy felemeltetésben és ösztönzésben volt részünk, a különböző testeinket a szokottnál kissé jobban megerőltettük. Nem mondom, hogy bármi tekintetben is rossz volna ez nekünk; nagyon jó volt ez nekünk; de azért áll az, hogy különböző testeink többet cselekedtek, mint rendszeren szoktak, tehát beáll annak az ideje, hogy könnyebbülést óhajtának a megerőltetés után.

A pihenés időszakának sokféleképpen vannak meg az apró veszélyei. Azzal, hogy pihenünk, hogy visszacsúszunk arról a magaslatról, amelyen élünk, lefelé is azt kockáztatjuk meg, hogy talán egy kicsit nagyon messzire csúszunk, hogy lehelyezvén magunkat abból az emelkedett szellemi állapotból, messzebbre csúszhatunk lefelé az anyagiságba, mint a közönséges életben; úgyhogy egy kis véletlen kísértés, melynek általánosságban nem lenne hatása ránk, észrevétlenül megfoghat bennünket. Ez egyike azoknak a lehetőségeknek, mely esetleg kikerüli figyelmünket – valami kis kísértés, amelyet máskor alig veszünk észre. Ebben a kis fáradság visszahatásban talán valamivel elnézőbbek vagyunk önmagunk iránt, mint rendszeren lennénk, és így olyan esztelen hibát követhetünk el, amit közönségesen meg nem tennénk.

Analógia ez is, a betegségcsírákkal. Mialatt pihenünk, különféle gondolatformák szállonganak körülöttünk, némelyek eléggé kellemesek és némelyek határozottan kellemetlenek; sok közülük mindenképpen alsóbb színvonalú, mint amelyen a mi gondolataink rendszeren munkálkodnak. Ebben a reakciós időszakban sokkal könnyebben hatnak ezek reánk.

A SÖTÉT HATALMAK

Vannak más tekintetbe veendő dolgok, melyekről szintén jó valamit tudnunk. Emelkedettségünknek az olyan idejében, amilyenről beszéltünk, a szellemi erőnek szokatlan nagy áramlását kapjuk felülről, a Nagy Fehér Testvérségtől, a mi egyéni Mestereinktől, s tanítóinktól. Van a természetben egy sötét törvény, mely azt a különös eredményt idézi elő, hogy bármikor, ha a magasabb és nagyszerűbb erők áramlanak felénk, ugyanakkor megindul egy megfelelő áradata a nem kívánatos erőnek is. Furcsának tetszhetik ez, de így van. Mondták néha, hogy amikor a Nagy Lények a fejlődés érdekében munkálkodva, megengedik Maguknak, hogy rendkívüli áldást áraszsanak valamely különös fajta egyensúlyra, vagy méltányosságra való tekintetből: ugyanakkor meg kell engedniök a túloldalról jövő erőnek hasonló kiáramlását is. Sokat hallottunk sötétebb erőkről, fekete mágusokról, árnytestvérekről. Ezek az emberek a mi irányunktól teljesen eltérő irányban haladnak, olyanban, amely irány összeütközésbe hozza őket a Bölcsesség Mestereivel, a világot és a naprendszert irányító Hierarchiával. Ez az ellenkezés természetesen nemcsak azokra a nagy Adeptusokra hat ki, hanem reánk, az Ő alázatos követőikre is.

Nem akarok ebben a könyvben sok helyet szánni ezeknek az embereknek. Elég hosszan írtam róluk a „Talks on the Path of Occultism” (Beszélgetések az okkultizmus ösvényéről) című könyvben a 632-5-ig terjedő lapokon. Keveset kell hozzátennem ahhoz, ami már ott meg van állapítva, azt azonban szeretném megmondani, hogy van nekik egy elméletük, amellyel igazolják önmaguk előtt a bámulatos eljárásaikat; az pedig az, hogy a Logosz nem igazán óhajtja az egyesülést, hanem az a fejlődést illető célja, hogy mindenik egyén a lehető legmagasabb színvonalat érje el fejlődésében. (Észrevehetjük egyúttal, bár ők azt soha helyben nem hagynák, hogy az a színvonal végre is nem nagyon magas; mert az ő tervük az ego megerősítésén való munkálkodás mellett marasztalja az embert, s nem vezeti el a budhi-s a nirvána világokba, amelyek az egyesülés világai.) Azt mondják ők: „Azt hiszitek, hogy az egyesüléshez vezető fejlődés jeleit látjátok magatok körül; azt hiszitek, ez a Logosz akarata. Evvel ellenkezően, a Logosz ezekkel csak megkísért titeket. Ahelyett, hogy egygyélevésteket kívánná, azt akarja, hogy egyéniségeteket

érvényesítétek mindazokkal a kísértésekkel szemben, melyek arra ösztönöznek, hogy elnyelessétek magatokat a különbség nélkül való egységgel.”

Akik igazán hiszik ezt, ellenkeznek velünk, és a mi Mestereinkkel minden tekintetben. Mi a saját Mestereinket követjük, akik a Logosz Akaratáról sokkal többet tudnak, mint amennyit valaha megtudhat bárki is azok közül, akik ezen a visszás módon gondolkoznak; mert Ők érintkezésbe juthatnak Vele, ami pedig kivihetetlen az elkülönülés szószólóinak.

Innen van az, hogy ezek az emberek szembe helyezkednek velünk, megpróbálnak újoncokat szerezni; mint mindenki, úgy ők is a saját véleményeikre akarnak téríteni másokat; és ha mi némi tekintetben az átlagembernél egy kissé jobban fejlődünk, és finomodunk, akkor éppen mi vagyunk azok, akiket megszerezni óhajtanak. A legértelmesebbjeik közül sokan épp oly kevésbé vannak behálózva az anyagiságba, mint akármelyik nagy aszkéta. Ők egészen egyetértenek avval, hogy az embernek minden alacsonyabb dolgot el kell vetnie, és a magasabbat tűzni ki céljául; de az ő céljuk az egyéniség fokozása, aminek pedig a vége csak bánat lehet. Így valószínűleg ők hajlandók minket befolyásolni próbálni, az egyéniségünket felfokozni, s egy finom önteltséget ébreszteni fel bennünk. Jusson eszetekbe, hogy az ő hitvallásuknak egy része mindenekfölött aggályoskodástól mentnek lenni; nekik az aggályoskodás, lelkiismeretesség oktalan és megvetendő gyengeségnek tetszenék, így hát a legalacsonyabb fogásokkal élnek.

Ez egyik különös veszedelmünk. Minél haladottabbakká válunk, annál jobb zsákmányul szolgálhatunk ezeknek az árnytestvéreknek, ha megkaphatnak minket. Amíg azonban képesek vagyunk teljes gondolati közösségben maradni Mestereinkkel, amíg tántoríthatatlanul meg tudunk maradni az önzetlenség útján, a szeretet állandó kiárasztásának útján: addig nem foghatnak meg, nem érinthetnek minket.

E sötétebb Hatalmakkal szemben a mi erőnk a Mestereinkkel való egységünk és az a képességünk, mellyel meg tudunk maradni az Ő maguktartása szerint való magunktartásában; t. i., hogy mindenkor nyitva állunk a felülről jövő befolyások számára, de határozottsággal elzárkózunk minden elkülönítő törekvés elől, ami hatni próbál reánk. Mindaz, ami a különállásra helyezi a súlyt, csak az ellenségnek játszik a kezére; ez pedig épp olyan igaz az apró dolgokban, mint azokban, amelyeket nagyobbaknak gondolunk. Így hát félre kell tennünk oktalan kis féltékenységünket és keserőségeinket; ahányszor ezeknek engedünk, mindannyiszor a Teozófia erődjének gyenge helyeivé tesszük magunkat, azaz repedésekké annak falaiban; valahányszor elnézők vagyunk az alsóbb természetünk iránt, megengedvén neki, hogy egy kissé tobzódjék a gögben, bosszankodásban és sértettsége érzésében valamelyik teljesen ártatlan testvérrel szemben: mindannyiszor ugyanilyen mértékben Mestereinknek árulói vagyunk. Azt gondoljuk: „Mestereink bizonyosan megóvnak minket az ilyenféle visszaesésektől.” Nem teszik meg, mert ők nem avatkozhatnak a mi szabadságunkba; meg kell tanulnunk egyedül állani. Azonkívül nem is akarunk Mestereinknek olyan fáradságot okozni, hogy örködjenek felettünk, mint egy dajka örködik a tipegő gyermek felett. Az Adeptusok a világ legszorgalmasabb emberei; Ők tömegével kezelik az egókat, sok millió lélekkel bánnak, nem pedig a személyiségekkel egyenként. Mégis, ha igazi végső szükségünkben hívjuk a Mestert, bizonyosan kapunk választ. Ha csak lehet, még erre a pillanatra is sajnálnunk kellene megzavarni a Mestert; de ha igazán szükséges, megjön a segítség.

A Társulat első időiben, mikor élt még Mme. Blavatsky, volt egy tagunk, akinek sok tekintetben szörnyű ereje volt. Ha fekete mágus akart volna lenni, igen nagy hatású példány lett volna; néha egy kevésbé lelkiismeretlen volt; szenvedélyes volt a tudomány, bármit is megtett volna, még olyat is, ami nem egészen tiszta, csakhogy több tudásra tehessen szert. Orvos volt, és egy tagunkat kezelve, felfedezte, hogy az tisztánlátó, s hogy bizonyos tekintetben szinte ritkaságszámba menő képességei vannak. Ezért, mikor már lábadozó volt, arra kérte őt, vegyen részt vele bizonyos kísérletekben. Egészen nyíltan így szólt hozzá a fizikai világban: „Nagyon csodálatos képessége van; ha megengedi, hogy mesmerizáljam, hogy transzba merítsem, bizonyos vagyok benne, hogy olyan magaslatra jut, amelyet én magam soha el nem érhetek, és így több olyan ismeretre tehetnék szert, ami még most elérhetetlen nekünk.” A hölgy megtagadta a kérést, azt hiszem, egész helyesen; mert az ilyen uralkodás igen veszélyes dolog, amit semmi esetre sem volna szabad megkísérteni, kivéve rendkívüli körülmények között, és szakértői felügyelet mellett.

Akárhogy is, föltétlenül megtagadta a kérést. Az orvos nagyon elégedetlen volt, és nem volt hajlandó válasznak tekinteni a „nem” szót; egyelőre azonban elment. Még ugyanannak a napnak éjjelén materializálódott az orvos betege hálósobájában, és megpróbált mesmerikus fogásokat alkalmazni. Természetes, hogy a hölgy nagyon haragos lett, nagyon durva sértésnek érezte, hogy az orvos oda merészelt tolakodni, hogy megkísérelte reá erőszakolni azt, amit ő föltétlenül és kellő megfontolás után elutasított; és elkezdett teljes erejéből küzdeni a befolyás ellen. De csakhamar meggyőződött róla, hogy az ő mentál ereje semmi volt az orvoséhoz képest, hogy az lassan, de biztosan le fogja igázni akarátát; így tehát, tudva, hogy vesztes lesz a harcban, Mesterét hívta (Kuthumi Mestert) segítségül.

A segítség, nemcsak hogy azonnal megérkezett, hanem kimondhatatlanul ámulatba ejtette a nőt. Ne feledjük, hogy őt a leghevesebb és legszenvedélyesebb megbotránkozás érzése töltötte el. Amikor a Mestert hívta egy felvillanásban, máris eltűnni látta az orvost a távolban. Ez talán nem is volt annyira csodálatos; hanem az hatotta meg, és azt nem bírta soha elfelejteni, hogy abban a pillanatban megváltozott minden érzése. Haragja elmúlt, megbotránkozása is elmúlt, és az orvos iránt semmi mást nem érzett, mint mély szálnalmat azért, hogy az az ember, akinek ilyen csodálatos erői vannak, ilyenképpen akar visszaélni velük. Láthatni ebből, hogy amikor igazán nagy a szükség, a segítség kéznél van; de azt hiszem, egyikünk sem fogja igénybe venni, hacsak föltétlenül nem kénytelen megtenni.

Másokra gondolj és ne magadra; gondolj a Mestered iránt való hűségre és szeretetre és arra, mi módon szolgálhatsz Neki legjobban, az Ő befolyását árasztván széjjel testvéreid között; akkor nem kell attól félned, hogy vesztes leszel ahelyett, hogy nyernél avval a csodálatos sugalommal, amit kapsz.

A SIKER BIZTOS VOLTA

A tanítványnak fel kell tennie magában, hogy önfejlesztésre irányított törekvéseiben sohasem fog esetleges balsiker miatt elcsüggedni, akárhányszor is történnék az meg. Bármennyiszer vallana kudarcot erőfeszítése, bármennyiszer esnék is el a kitűzött ösvényen, ugyanaz az ok készítse felkelni, és tovább menni az ezredik bukás után, mint amelyik az első bukás után keltette fel és indította tovább. A fizikai világban sok olyan dolog van, ami teljességgel lehetetlen; de nem így van az a magasabb világokban. Gépezet nélkül nem emelhetünk fel egy tonna súlyt, de a magasabb világokban kitartással felemelhetjük számos gyarlóságaink súlyát. Ennek

oka világos, ha gondolkozunk. Az emberi izmok nem úgy vannak alkotva, hogy egy tonnát felemelhessenek, s nem képzelhető olyan tréning, amely erre képesítené, mivel a mögöttük álló erő korlátolt. Szellemi dolgokban ott áll az ember mögött a teljes isteni erő, melyből meríthet, s így kicsinyenként egyre megismételt erőfeszítéssel elég erős lesz arra, hogy bármely akadályt legyőzhessen.

Az emberek gyakran mondják: „A fizikai világban egész jól elboldogulok; de az asztrál és mentál világban igen kevésre vagyok képes; oly nehéz!” Ez a fordítottja az igazságnak. Nincsenek hozzászokva, hogy a finomabb anyagban gondolkozzanak és dolgozzanak, ezért hiszik azt, hogy nem képesek rá. De amint ráirányították akaratukat, meg fogják látni, hogy a dolgok ennek az akaratnak irányát fogják követni, oly módon, ahogyan az lehetetlen a fizikai világban.

Némely tanítvány sok segítséget nyert az ilyen munkájában a talizmánok vagy amulettek használata által. Ez nagyon valóságos segítség lehet, mert a fizikai természetet kell kezelni, és szolgálatra késszé tenni, csakúgy, mint a gondolatokat és érzelmeket, amit kétségtelen a legnehezebb befolyásolni. Egy magnetizmussal erősen megtöltött talizmán, melyet bizonyos határozott céllal tölt meg a hozzáértő, megbecsülhetetlen segítség lehet, amint azt már terjedelmesen kifejtettem. „The Hidden Side of Things” (A dolgok rejtett oldala) című könyvemben. Sokan fölényesebbnek érzik magukat ezen dolgoknál, s azt mondják, nincs szükségük segítségre; én a magam részéről a feladatot oly nehéznek éreztem, hogy örülök, ha használhatok bárminemű segítséget, amit felajánlanak.

VI. FEJEZET MÁS KÖZLÉSEK

A MESTEREK ÉS A TESTVÉRSÉG

Mindez alatt, azon kívül, hogy az Adeptus tanítványát tanoncként használja, egyúttal már előkészíti arra, hogy a nagy Fehér Testvérség előtt bemutassa, Beavattatás céljából. E Testvérség létének egyetlen célja a fejlődés művét előmozdítani, s a Mester tudja, hogy ha a tanítvány kész arra a csodálatos megtiszteltetésre, hogy a Testvérség tagjai közé felvétessék, akkor sokkal többet használhat a világnak, mint azelőtt. Ezért kívánsága erre a színvonalra őt minél előbb felsegíteni. Erről a tárgyról több ezer éves keleti könyvekben több részlet található, mely ennek az oktatásnak előkészítő időszakára vonatkozik; a korábbi teozófiai irodalomban a „próbatétel ösvényé”-nek nevezik ezt. Ez a kifejezés nem egy egyéni Adeptus által eszközölt kipróbálásra vonatkozik, hanem a Beavatásra előkészítő általános oktatásra. Magam is használtam e kifejezést az „Invisible Helpers” (Láthatatlan segítők) című munkámban, de később eltértem használatától, nehogy egy szónak két különböző értelemben való használata zavart okozzon.

Az ennél valóban használt módszer könnyen megérthető, s igen emlékeztet némely régebbi egyetemeink módszerére. Ha ezek egyikében a tanuló le akar vizsgázni, előbb az egyetemi felvételi vizsgát kell letennie, és csak azután fogadják el valamelyik intézetbe. Technikai szempontból a kollégium feje felelős a tanuló előhaladásáért, s ezért legfőbb tanítójának lehet tekinteni. A tanulónak természetesen legnagyobb részben egyedül kell dolgoznia, de a kollégium fejétől elvárják, hogy gondoskodjék az ő alapos előkészítéséről, mielőtt egy fok elnyerésére jelentkeznek. Nem a Fő adja meg a tanulónak ezt a fokot, hanem az Egyetemnek nevezett elvont dolog, többnyire a helyettes vezető által. Az egyetem az, aki rendezi a vizsgálatokat és megadja a címeket, nem a kollégium feje; a kollégium fejének az a dolga, hogy a jelöltnek kellő készülése után lásson, és rendszeren bizonyos mértékben felelősnek is kell lennie érte. A tanuló előkészülete idején jöhet vele az iskola feje, mint privát egyén, akármilyen társadalmi vagy más érintkezésbe, amint jónak látja, de ez nem tartozik az Egyetemre.

Épp így a Nagy Fehér Testvérségre sem tartozik a Mester és tanítványa közötti viszony; ez olyan ügy, amely egyedül Magának a Mesternek a megfontolásától függ. A Beavatást a Testvérség által kijelölt tag adja az „Egy Beavató” nevében; ez az egyetlen mód, melyen a Beavatás elnyerhető. Ha bármikor az Adeptus úgy találja, hogy tanítvány – annak egyike – kész a Beavatásra, bejelenti és bemutatja őt a célból; a Testvérség pedig csak azt óhajtja tudni, hogy az illető érett-e a Beavatásra, nem pedig, hogy milyen a viszony közte és bármelyik Adeptus között. Nem tartozik reájuk, hogy próbára felvett vagy elfogadott tanítvány-e, vagy pedig fiává fogadta-e a Mester. Az is igaz, hogy a jelöltet Beavatásra ajánlani és az ajánlást támogatni a Testvérség két magasabb tagjának kell, és pedig olyanoknak, kik már elérték az Adeptusi fokot; bizonyos pedig az is, hogy egyetlen Mester sem fog ajánlani olyan egyént a beavatás próbáira, akinek elkészültségéről nincs teljes bizonyosságban, az elkészültség pedig csak úgy érhető el, ha tökéletesen azonosította magát a Mester tudatával a tanítvány.

A próbaösvény tehát az az út, amely a Tulajdonképpeni Ösvényre vezet, ami az Első Beavatásnál kezdődik. A keleti szent könyvekben mind a két ösvény teljesen személytelenül van leírva, mintha magán-Mesterek nem volnának. Ezek a kérdések merülnek fel: „Hogyan juthat a közönséges világban élő ember erre a Próbaösvényre, s honnan tudja meg, hogy vannak ilyen dolgok?”

NÉGY MÓD, AMELYEN ELJUTUNK AZ ÖSVÉNYHEZ

A könyvek azt mondják, hogy négy mód van, melyek közül akármelyik elvezeti az embert a tökéletesedésre vezető Ösvényhez. Először is oly egyének jelenléte vagy megismerése, kik már abban az irányban érdeklődnek. Egyesek közülünk például a középkorban szerzetesek vagy apácák lehettek. Akkor találkozhattunk esetleg olyan apáttal vagy apátnővel, ki már nagy tapasztalatokat szerzett a belső világ dolgaiban, amilyen volt például Szent Terézia. Ily vezetőre feltekintve, esetleg erős vágy fogott el, hogy mi is szerezhessünk ilyen tapasztalatokat, s ez a kívánságunk egész önzetlen lehetett. Talán nem is gondoltunk arra, milyen fontos volna az ránk nézve, sem a sikerünk által nyert megelégedettségünkre, egyszerűen csak arra az öröme gondoltunk, ami a mások megsegítéséből származik, ahogy az apát is segített másokon élesebb megfigyelő képességével. Abban az életben ápolt ilyenemű érzésünk a következő testöltésünk folyamán feltétlenül érintkezésbe hoz bennünket az erre vonatkozó tanítással.

Az európai kultúrállamokban a belső tanítások világos és teljes megismerésének mondhatni majdnem egyetlen módja az, ha a Teozófiai Társulatba jutunk, vagy teozófiai műveket olvasunk. Bár a misztikus és spiritista művek is adnak egyes felvilágosításokat, melyek értékesek, de – amennyire én tudom – egyikük sem képes oly tisztán és tudományosan megmagyarázni a dolgokat, mint a teozófiai irodalom. Nem ismerek művet, mely az információk oly bőségét adná, mint a „The Secret Doctrine”.

Vannak természetesen a hinduknak és más nemzeteknek szent könyveik, melyekben sok van erről a tárgyról, de nem oly módon, hogy megkönnyítené nekünk a mi nevelésünk mellett annak megértését és méltánylását. Ha már olvastunk teozófiai műveket, néhány keleti műnek szép fordításában megtaláljuk a mi teozófiánkat. A keresztény bibliában (bár a mi szempontunkból véve sok helyen nem jól van fordítva) sok helyen találunk Teozófiát; de mielőtt rá tudnánk találni, ismernünk kell a rendszert. Ha már megismertük a teozófiát, látni fogjuk, a bibliának hány része erősíti meg azt, amit a Teozófia nélkül meg sem lehetne ésszerűen magyarázni; látni fogjuk, hogy az eddig számunkra jelentőség nélküli templomi szertartások e tanítások világosságánál életteljesebbé, mélyen érdekesebbé válnak. De még sohasem hallottam, hogy lett volna valaki, aki a bibliai szövegből, vagy a szertartásokból vezette volna le a Teozófiát.

Egyik módja az ösvényhez való közelítésnek tehát: olyanokkal lenni, kik már azon járnak. Másik módja, valamit olvasni erről a tárgyról, vagy hallani róla. Az én esetemben a teozófiai tanítás 1882-ben Sinnet műve: „The Occult World” útján jött hozzám; közvetlenül ez után egy másik könyvet olvastam, melynek címe „Esoteric Buddhism”. Azonnal ösztönszerűleg éreztem, hogy ami itt le van írva, igaz, s elfogadtam; erről még többet hallhatni és olvasni volt égő vágyam. Hogy e tárgyról minél többet tudhassak, minél többet tanulhassak: elhatároztam, hogy bejárom, ha kell, az egész világot, csak hogy célokat elérjem. Rövid időn belül elhagytam

Angolországban betöltött egyházi állásomat és Indiába mentem, mert úgy éreztem, hogy ott többet lehet tenni, úgy kifejleszti lelkét.

A keleti könyvekben említett harmadik út az értelem segítségével való fejlődés útja; az erős gondolkodás pusztá erejével is felfoghatunk valamit ezekből az alapismeretekből, bár én azt hiszem, ez a módszer ritka. Azt is mondják e könyvek, hogy a negyedik úton, t. i. az erények hosszas gyakorlása útján, is eljut az ember az ösvény kezdetéhez, hogyha saját tudása szerint, folyton gyakorolva a jót, végre mindig jobban feltáru előtte a világosság.

A BUDDHISTA OSZTÁLYOZÁS

Negyven évvel ezelőtt, mikor az Ösvényre vezető tulajdonságokat ezoterikus buddhista szempontból először tárták elém, ezek a következők voltak: az elsőt, a megkülönböztető képességet a hinduk szerint Vivekát, itt mint Manodvaravajjaná-t ecseteltek, ami az elme ajtainak megnyitását jelenti, vagy talán kihívást jelent az elme ajtaján át. Ez a kifejezés nagyon érdekesen tünteti fel a dolgot, mivel a megkülönböztetés abból támad, hogy elménk annyira megnyílik, hogy képesek vagyunk megérteni, mi a való, s mi a valótlan, mi a kívánatos, mi a nem kívánatos, és tudunk különbséget tenni az ellentét-párok között.

A második tulajdonság a vágytalanság, a hinduk szerint Vairagya. Engem erre, mint Parikamma-ra tanítottak, ami előkészület a cselekvésre, és ez azt fejezi ki, hogy készülnünk kell az okkult világban tevékenykedni, azaz megtanulni jól cselekedni magáért a jóért; ez magában foglalja a magasabb közöny állapotának elérését, amelyben az ember általában nem törődik a tevékenység eredményével; s így ez ugyanazt jelenti, amit a vágytalanság, bár más szempontból véve.

A jó magaviselet hat pontját, melyet Shatsampatti-nak neveznek a hinduk, velem Upacharo néven közölték, amelynek jelentősége: figyelni a magaviseletre. Az olvasó kényelmére, ki ezeket össze szeretné hasonlítani „A Mester Lábainál” című mű hat pontjával, közlöm azt, amit az „Invisible Helpers”-ben mondtam erről. „Páli” nyelven így hangzanak ezek:

a) Számó (nyugalom) a gondolatnak az a tisztasága és nyugodtsága, mely az elme teljes ellenőrzéséből ered; rendkívül nehezen elérhető tulajdonság és mégis nagyon szükséges, mert addig, míg az elme nem csakis az akarat vezetésének engedelmessé mozog, nem lehet a Mesternek tökéletes munkaeszköze a jövőben. Ez a tulajdonság nagyon sokat mondó, és magában foglalja az asztrál munkához szükséges önuralmat és nyugodtságot egyaránt.

b) Dámó (leigázás) hasonló uralom a tetteken és szavakon, és így tisztaság is, oly tulajdonság, amely már szükségképpen folyik az előbbiekből.

c) Upariti (felhagyás), amit úgy magyaráznak, hogy a vakbuzgósággal, vagyis avval a hívéssel való felhagyás, mely szükségesnek tart bármely vallás által előírt ceremóniát; ami a jelöltet független gondolkozáshoz és tág, nagylelkű türelemhez juttatja el.

d) Titikkhá (tűrés vagy elnézés) – ez az arra való készséget jelenti, hogy vidáman tűrjünk el mindent, amit a karma hoz, a világon mindentől tudjunk megválni, amikor szükséges. Ez magában foglalja azt is, hogy a méltatlansággal szemben megbántottságot sohase érezzünk, abból kiindulva, hogy aki nekünk sérelmet okoz, az tulajdonképpen csak eszköze saját karmánknak.

e) Számádháná (buzgóság) céltudatosság, beleértve annak lehetetlenségét, hogy valaha kísértés letéríthetne az ösvényről.

f) Száddhá (hit) bizalom a Mester és önmagunk iránt, bizalom abban, hogy a Mester az illetékes tanító, s hogy a tanítvány – bármily gyarló erők birtokában lenne is ma –, bensőjében érzi az isteni szikrát, mely, ha lánggra lobban, képessé teszi őt majd arra, hogy elérje, amit a Mester elért.

A negyedik tulajdonság hindu osztályozás szerint Mumukshutva, melyet szokás szerint így fordítanak: „égő vágyakozás megszabadulni a születés és halál kerekétől”; míg a buddhisták „Anulomá”-nak nevezik, ami egyenes sorrendet vagy következményt jelent, értve ezalatt, hogy ez a készség az előbbi háromból folyik.

HINDU YOGA

A fentebb említett tulajdonságok sorozatán azonnal észrevehető, hogy teljesen összhangban áll „A Mester Lábainál” című könyvben felsorolt tulajdonságokkal, amelyek viszont egészen megegyeznek azokkal a jogáért törekvő jelöltek használatára előírt tulajdonságokkal, melyek azokban a könyvekben foglaltatnak, amelyeket Indiában Shánkárácsáryának és követőinek tulajdonítanak. Az Indiában régen használt yoga szó egyesülést jelent; mivel pedig ezt úgy tekintették, hogy magába foglalja az istenivel való egyesülést: azért az valósággal egység. Ez a kifejezés azonban India minden Yoga-iskolájában nem csupán az egyesülés távoleső céljára vonatkozik, hanem azokra a gyakorlati módszerekre is, amelyeket, mint a célhoz eljuttatókat írtak elő; azért mondják némelyek, hogy a yoga jelentése meditáció, aminek nagy szerepe van a legtöbb rendszerben.

Mégsem kell ebből azt következtetni, hogy a meditáció az egyetlen vagy csak fő eszköze a yogának; mert voltak és még vannak is különböző iskolák, melyek mindenikének megvannak a külön módszerei. Prof. Ernest Wood leírta a hét fő yoga-iskolát „Raja Yoga: The Occult Training of the Hindus” című munkájában (Raja Yoga: a hinduk okkult iskolája), és kimutatta, miképpen tartozik mindenik a hét sugár egyikéhez, úgy, hogy egymást kiegészítőknek kell tekintenünk, és nem egymással vetélkedő gyakorlati módszereknek. Minden nagy tanító adott egy-egy egótípusnak megfelelő módszert. A hinduk között ez olyan jól ismert igazság, hogy ők mindig szabadelvű és türelmes gondolkozásúak, tökéletesen felfogják azt, hogy minden embernek azt a módszert kell követnie, amelyik legjobban megfelel a saját temperamentumának.

Az a könyv elmagyarázza, hogy mindenik iskolában vannak bizonyos jellegzetességek, amelyek hasonlóak a mi Mestereink tanításaiban uralkodókhöz; van mindig valami előgyakorlat, ami magas erkölcsi követelménnyel jár, mielőtt a jelölt a tulajdonképpeni ösvényre léphet; és amint elérte ezt az Ösvényt, mindig azt az utasítást kapja, hogy keressen egy gurut. Pátándzsáli iskolájában például, amellyel legelőször kell foglalkoznunk, mert ez a legrégebbi azok közül, melyekről írott tudósításaink vannak, tíz parancs van. Az öt első negatív (tiltja mások bántalmazását, az igaztalanságot, a lopást, a mértéktelenséget és a kapzsiságot), a másik öt pedig pozitív (ajánlja a tisztaságot, az elégedettséget és igyekezést, a tanulást és az odaadást).

A gyakorlati előkészítő tanfolyamnak három követelménye van: **tapas**, vagyis törekvés, **swadhyaya**, vagy a saját természetünk tanulmányozása az Írások segítségével, és **Ishvara-pranidhana**, vagy mindenkori odaadás Isten iránt. Az író

ezeket a mi következő három tulajdonságunkkal hasonlítja össze: **shatsampatti**-val, vagy a jó magaviselettel, ami magában foglalja az akaratnak számos törekvésre való felhasználását; **viveká**-val, vagy megkülönböztető képességgel, mely jelenti az igaznak és a hamisnak megértését, úgy bennünk, mint kívülünk, és vairagya, vagy a vágytalansággal, amennyiben a személyes érzések fölé emelkedni legjobban az odaadás által lehet. Az ösvényen járó jelölt, mikor már kifejlesztette ezeket az előkészítő követelményeket, arra használja erejét, hogy természetének minden részén úrrá legyen, és hasznát vegye annak a fizikai, az éteri, az asztrál, a mentál és ezek fölött álló meglehetősen lépések sorozatánál. Ezért pedig ez az iskola, mint az első sugárhoz tartozó van leírva, amelyben az akarat használása az uralkodó.

A második iskola a Shri Krishna iskolája, amit bőven kifejti a Bhágavad-Gitá című költemény, melyet Elnökünk olyan pontosan és szépen fordított le, valamint szabadabb formában The Celestial Song (A Mennyei Ének) címen Sir Edwin Arnold. Ez a könyv mindenekelőtt a szeretetre tanít. Árjuná tanítvány, akihez a Guru beszélt, az emberiséget nagyon szerette. Az írás szerint ez a nagy katona bánatában lerogyott kocsijának fenekében, mielőtt a Kurukshetrai háború megkezdődött, mert annyira szerette ellenségeit, hogy nem volt képes elviselni bántalmazásukat. Shri Krishna a tanító, sok bölcsészeti oktatás közben megmagyarázza neki, hogy a legnagyobb dolog a világon a szolgálat, hogy Maga Isten a legnagyobb szolgálattelvő; mert Ő forgatja az élet kerekét, nem azért, mintha ebből kifolyóan bármi jó is háramolhatnék Reá, hanem a világ érdekében; és hogy az embereknek az Ő példáját kellene követniük, és az emberiség javáért munkálkodni. Sok Nagy Lény elérte már a tökéletességet, mondá Ő, mivel az életnek ezen az ösvényén jártak, és kötelességüket személyes kívánság nélkül végezték. Szünet nélkül szeretni, a második Sugárnak útja. A GITÁ megmutatja, miképpen kell ezt a szeretetet az emberekre és más lényekre irányítani a karma yogában (a cselekvés és munka útján gyakorolt yoga), s miképpen Istenre a bhákti yogában (az odaadás által gyakorolt yoga).

Ismét három előkészítő oktatással találkozunk. A szeretet-bölcsesség elérése céljából a jelöltnek az odaadást és a tiszteletet kell gyakorolnia, valamint a vizsgálódást és kutatást, továbbá a szolgálatot. Az első a helyes érzést, a második a helyes gondolkodást és megértést foglalja magában, a harmadik pedig az akaratnak a gyakorlati életben való helyes alkalmazását. Ezek ismét a mi tulajdonságaink három elsőjével hasonlíthatók össze. Különösen érdekes figyelembe venni, hogy amikor a jelölt elkészült ezen a hármas módon, a Tanító ezt mondja: „A Bölcs Lények, akik tudják a dolgok lényegét, meg fognak tanítani téged a Bölcsességre” – más szóval, a törekvő meg fogja találni a Mestereket.

A harmadik iskola, a Shánkáracháryá iskolája, amint már említettük, ugyanabban a sorrendben veszi a tulajdonságokat, mint mi, elsőnek tekintvén a **viveká** tulajdonságot, vagyis a megkülönböztetni tudást. Azoknak van ez szánva, akiket a temperamentumuk arra indít, hogy óhajtják megérteni, hányadán vannak; nem csupán azt, hogy miféle szolgálatot kellene teljesíteniük, hanem hogy miképpen illik bele a dolgok tervébe, s az emberiség fejlődésébe az ő hozzájárulásuk. Meg kell jegyezni, hogy Kuthumi Mester e tulajdonságokról szólva, egészen új módon, a szeretet megvilágításában értelmezte.

A negyedik a **háthá yogá** iskolája. Helyesen felfogva ez szigorú fizikai megtisztulást és gyakorlást foglal magában, aminek célja a testet tökéletesen egészséges állapotba juttatni, hogy olyan rendszeren működjen és finomodjon, hogy az

egő képes legyen a mostani testöltésében lehető legnagyobb teljesítményekre felhasználni. Sok gyakorlat szolgálja ezt a célt, s közéjük tartoznak a légzési gyakorlatok is, oda irányulva, hogy egyaránt hassanak az idegrendszerre, az éteri másunkra, és a tömör testünknek azokra a részeire is, melyeket rendszeren fejlesztünk a testgyakorló tanfolyamokon.

A népies irodalomban előforduló erre vonatkozó dolgok közül, sajnos, nagyon sok az igazi tanításnak csak a babonás eltorzítását tükrözi vissza, és a test leigázásának és sanyargatásának oly visszataszító formáit írja le, amilyenek néhány századdal ezelőtt Európában is általánosak voltak. A háthá yogával foglalkozó szanszkrit könyvek pedig mind azt bizonyítják, hogy a fizikai gyakorlatoknak céljuk a testet a legmagasabb rendű egészségi állapota, és a legmagasabb teljesítőképességhez juttatni.

Az ötödik, a **láyá yogá**-nak nevezett iskola célja az emberek magasabb képességeit felébreszteni, a kundálíni, a „kigyóerő”, ismeretével, ami a legtöbb emberben szunnyadó állapotban van meg a gerincoszlop aljában, és a hét csakra, vagyis a hét erőközpont ismerésével, amelyeken keresztül vezetik a felébresztett erőt. Ezekről a központokról és erről az erőről már írtam bizonyos terjedelemben a „The Inner Life” és a „The Hidden Side of Things”-ben. Most összegyűjtöttem az anyagot, egyet-mást hozzátettem, és mint erre vonatkozó külön értekezletet adtam ki, nagy színes képekkel, melyek a csakrákat és a különböző pranák, vagyis életerőáramok folyását ábrázolják. Lásd szerző művét: „The Chakras” (A csakrák), a The Theosophical Publishing House, Adyar, Madras kiadásában. Ennek módszerei és a megelőző iskolának a módszerei azonban nem ajánlatosak a nyugoti tanulók részére, és igazán bárkinek sem, akit nem irányít illetékes tanító a gyakorlásban. Csakis azoknak megfelelők ezek a gyakorlatok, akiknek megvan az arra való keleti fizikai örökségük, és akiknek lehet olyan egyszerűen s békésen élniök, amint némely keletiek élnek. Másokra nézve nemcsak hogy valószínűleg eredménytelenek, hanem határozottan veszélyeztetik egészségüket, sőt, életüket is. Sok szomorú esetet tudtam, melyben az ilyen irányú kísérletek betegségnek és örületnek lettek okozói, különösen Amerikában.

A hatodik a **bhák**ti, vagy az odaadás iskolája. Nagyrészt a BHÁGÁVÁD-GITÁ is tanítja ezt. Valóban rátalálunk erre minden vallásban azok között az igazi áhitatosok között, akik teljes bizalmukat helyezik az Istenibe, akik nem személyes kedvezményekért imádkoznak, hanem teljes az abbeli meggyőződésük, hogy Isten tökéletesen ura az Ő világának, hogy Ő tudja, mit tesz, és éppen ezért minden jól van. Ezért azok az emberek nemcsak megelégedettek, hanem az elragadtatástól áthatottak, hacsak alkalmuk kínálkozik, és ha abban a kiváltságban részesülhetnek, hogy bármi módon is szolgálhatnak vagy engedelmeskedhetnek Neki.

MÁNTRÁK

Végül van még a hetedik iskola, amit Indiában **mántrá yogá**-nak neveznek. Jó lesz itt valamivel terjedelmesebben foglalkozni ennek az alap gondolatával, mint a többiével, mert az a Sugár, amelynek ez a fő kifejezői egyike, éppen most válik uralkodóvá a világon, és úgy Keleten, mint Nyugaton nagy és növekedő szerepet játszik közöttünk. Módszerének két nagy példáját láthatjuk a Szabad Katholikus Egyházban és a Társ-Közművességben, amelyekben erős érdeklődéssel vesznek részt a mi Mestereink. Ők azokat igazán az emberiség javára használják, és azoknak, akik tevékeny részt vesznek e mozgalmak Ösvényen való gyors előhaladására.

A **mántrá** szó szanszkrit, és úgyszólván egyértelmű a mi nyelvünkön a bűvszó vagy a varázsszó jelentésével. Az Indiában jó célra használt mantrák legnagyobb részét a Védákból való versek képezik, melyeket a hagyományos módszerek szerint bizonyos szándékkal kell kimondani, s amely módszerek gyakorlati okkult tudás eredményei. Van sok olyan mántrá is, amit a Tántrákat követő emberek használnak; és ezeket épp oly sokszor használják rosszra, mint jóra. Így a kívánatos és a nem kívánatos mántrák nagy számával találkozunk Indiában. Ha a mi nyugoti szempontunkból akarjuk osztályozni, azt mondhatnám, hogy öt fő típusuk van ezeknek a mantráknak.

1. Amelyek egyszerűen a hit erejénél fogva működnek.
2. Amelyek a gondolattársulás útján működnek.
3. Amelyek egyezés vagy közös megállapodás útján működnek.
4. Amelyek jelentésükkel dolgoznak.
5. Amelyek hangzásukkal működnek, nem tekintve az értelmüket.

A HIT HATÁSA

1. Az első osztályba tartozók egyszerűen azért hatnak, mert a használójuk erősen meg van győződve arról, hogy az eredménynek meg kell lennie, és mert, aki felé indítja a mántrát, az hisz. Ha mind a két ember bizonyos valaminek a megtörténésében – mondjuk, egy sebnak gyógyulásában, vagy egy betegségnek elmúlásában –, akkor az **megtörténik**; sőt, némely esetben elegendőnek látszik az egyik félnek a hite is. Angliában, és a parasztok közt igazán minden országban, egész seregét használják az ilyen varázsszavaknak faluhelyeken. Az embereknek kis szóformáik vannak, többnyire félig vallásos jellegűek, amelyeket ősapáiktól vettek át, és ezekről feltételezik, hogy határozott eredménnyel járnak. Gyakran a legpusztább ostobaságnak látszanak, a kifejezések nem is összefüggők. Talán bizonyos angol, vagy némely esetben latin vagy francia szóalakok elferdítései. Ezek nem a hangzásukkal dolgoznak, nincs meg az a zengésük, ami az igazi mántránál nélkülözhetetlen; de ha bizonyos körülmények között mondják el betegek fölött, néha kétségtelenül hatásosak. Ilyen esetekben az ősi formulában való hit az valószínűleg, ami a várt eredményt meghozza.

A keleti országokban sok ehhez hasonló varázsszóval találkozunk, amelyek mind a hit által látszanak hatni. Mondhatok egy példát erre, mellyel személyesen ismerkedtem meg, és az a véleményem róla, hogy ilyen természetű. Mikor Ceylon belsejében jártam, elég erősen megharapta a kezemet egy kutya. A seb erősen vérzett. Egy véletlenül arra járó, aki földművelő munkásnak látszott, odarohant, leszakított egy levelet a legközelebbi bokorról, és rászorította a sebre, néhány szót mormolva, amit én nem értettem; és a seb vérzése azonnal elállt. A varázsszó tehát kétségtelenül hatott, mégpedig semmi esetre sem az én hitem által, mert nekem fogalmam sem volt arról, mit akar tenni az az ember. Amint pedig ilyen esetben rendes szokás Keleten, az ember nem akart pénzt elfogadni képessége alkalmazásáért. Amennyire képes voltam meghallani a szavakat, azt mondhatnám, nem voltak összefüggők; ha pedig mégis összefüggöttek, semmi esetre sem voltak szingaléz szavak, amelyek az ember nyelvének feleltek volna meg, sem szanszkrit szavak. Mondták nekem, hogy vannak Ceylonban a kígyómarás ellen is hasonló varázsszavak, melyek hatnak, és én úgy képzelem, hogy szintén a hit által; mindazok, akikre vonatkozik, bizonyosak abban, hogy valami fog történni, és így meg is történik.

Ennek a típusnak van olyan változata, melynél az eredményt a működőnek akarateréje idézi elő. Az illető kimondja a szavát, vagy a szokott jelét használja, avval a megfeszített elhatározással, hogy a kívánt eredmény meglesz; és így csakugyan meglesz a várt eredmény. Láttam, amint Kathiawar hercege, Harisinghji Rupsinghji egy pillanat alatt meggyógyított egy embert, akit a skorpió csípett meg. Az ember már sápadt volt, és félig ájult az ijedelemtől, vonaglott és jajgatott a fájdalomtól, s alig volt képes két barátja segítségével is tovább vonszolni magát. A herceg a seb fölött az ötágú csillag jelét csinálta, és élesen hangoztatott egy szanszkrit szót, s a földhöz vágódott ember egy pillanat alatt ingadozva talpra állt, jelentvén, hogy jól érzi magát, és teljesen megszabadult a fájdalomtól; azután hálálkodva térdelt a herceg előtt.

GONDOLATTÁRSULÁS

2. Vannak olyan mántrák, melyek társulás útján végzik munkájukat. Bizonyos szóalakok határozott gondolatokat hoznak magukkal, és teljesen megváltoztatják gondolataink és érzelmeink folyását. Példa erre az angol nemzeti himnusz. A dallama egyszerű, erőteljes, de dallamnak aligha magasrendű; szövegének, mint költeményt tekintve, magában véve semmi különös érdeme sincs. Ha ez nekünk csak éppen olyan ének lenne, mint a többi, valószínű, hogy kevés figyelemben részesítenők. Minket azonban a királyhoz való hűség kapcsol ehhez, és a királyon keresztül a Szellemi Király iránt való hűség, akinek ő képviselője, és oly erőteljes ez a kapcsolat, hogy mihelyt meghalljuk a dalt, ösztönszerűen felállunk, és az ország kormányzója felé áraszuk hűségünket és jóakaratainkat. Ez pedig határozott választ hív elő, mert a törvény értelmében az ilyen önzetlenül kiárasztott erőnek neki megfelelő erőáradatot kell levonzania a magasból. Ez a válasz bizonyos angyal-típusokon keresztül érkezik le, akik az Első Sugár munkájával vannak összekötetésben; és ezek figyelmét azonnal idevonzzuk, mihelyt a Nemzeti Himnuszt énekeljük, s ők áldásukat árasztják a népre, és azon a népen keresztül, melynek hűsége serkentést nyer ezáltal.

Más példája a hasonló típusú mantrának, bár sokkal kevésbé erőteljes, „The Voice that breathed o’er Eden”. Lehetetlen e himnuszt hallva, erősen rá nem gondolnunk egy menyegzőre, és mindarra az ünnepi jóakaratra, ami rendesen hozzákapcsolódik. Különböző karácsonyi énekek szintén határozott gondolatáramot indítanak meg bennünk. A csatakiáltások, melyeknek olyan kiváló szerepük volt a középkori háborúkban, szintén ilyen típusú mantrák. Számos ilyen forma van, melyek abban a pillanatban velük társuló gondolatokat hívnak elő, és ezeknek sikerét a társulások okozzák, nem pedig olyasmi, ami bennük magukban rejlik.

ANGYALI KÖZREMŰKÖDÉS

3. Vannak bizonyos mantrák, amelyek megegyezés vagy közös megállapodás alapján működnek. Úgy látszik, a legtöbb vallásnak vannak ilyen fajta példái. Ilyen jellegű a mohamedán nagy kiáltás, mely a minaretről hangzik el; bár van benne valami az imént figyelembe vett fajtából is. Hitvallás az: „Istenen kívül nincs más Isten!”, (vagy amint némelyek fordították, „Nincs egyéb, mint Isten”, ami örök igazság), „és Mohamed az Isten prófétája”. Érdekes látni azt a hatást, amit e szavak gyakorolnak az emberekre. Sokkal nagyobb az, mint szavai pusztá jelentésének gondolata, mert azokban, akik hallják, lángoló hitet ébreszt fel, és az odaadásnak rajongó kitörését hívja elő, ami egészen szépen a maga módján, és nagyon jellemző a

mohamedánizmusra. Ez tisztán a társulásra lehetne példa, ha nem hívna elő bizonyos típusú Angyalokat ez a kiáltás, és azoknak a műve nagy részben az a lelkesedés, amely megnyilvánul.

Talán a keresztény vallásban találjuk e harmadik fajtájú mántrára a legjobb példákat, amint észre is vehetik azok, akik tudnak valamit az egyházi szertartásokról. A legnagyobb valamennyi közül: Hoc est Corpus Meum, „Ez az Én Testem”, mert a Krisztus Maga szerződésre lépett az Egyházával, melynek értelmében bármikor, ha kellőképpen felszentelt papjainak egyike hangoztatja e szózatot, amint kimondja e szavakat, akármelyik nyelven, Ő válaszolni fog reá. Ez az erő azonban csak bizonyos feltételek mellett adatik meg, és csak azoknak, akiket előkészített annak befogadására egy másik, ugyanilyen típusú mántrá – melyet szintén maga Krisztus írt elő, t. i. „Vegyétek a Szentlelket!”.

Azt az erőt, amelyet Ő e szavakkal adott át tanítványainak, mielőtt elhagyta őket, csaknem két ezredéven át adták tovább ugyanazokkal a szavakkal, mint meg nem szakított láncot, és ez képezi azt, amit Apostoli Folytatólagosságnak nevezünk. Ha bármikor e folytonosságba kellőképpen felszentelt pap mondja ki e másik mondás szavait feltett szándékkal: „Ez az Én Testem”, akkor csodálatos változás megy végbe a kenyéren, mely fölött kimondja e szavakat; úgy, hogy noha a külszíne ugyanaz marad, a magasabb alkatrészeit vagy másait kiszorítja Magának Krisztusnak az igazi élete, úgy, hogy a kenyér éppen oly igazi eszközévé válik, amilyen volt az a test, amelyet Palesztinában viselt.

Ennek a mántrának: „Ez az Én Testem” a működésében nincs kétség, mert hatását ma is láthatják azok, akiknek van szemük a látásra. Lord Tennyson azt mondja The Idylls of the King-ben (A Király Idilljei), hogy Galahad, leírván az Oltáriszentség kiszolgáltatását, így szólt:

Gyermekies tüzes arcot láttam
Belevetni magát a kenyérbe.

Ugyanígy láthatja, ugyanezt a Szent Áldozatot megfigyelve, ma is akármelyik tisztánlátó, hogy a kenyér mása élő fényvonalban villan ki, amikor ezt a szent mantrát kimondják. A keresztény egyháznak mindenik ága – a római katolikus, a görög keleti, az anglikán és a szabad katolikus egyház –, mely általában olyan formában szolgáltatja ki az Oltári Szentséget, amint Krisztus meghagyta: liturgiája egy részeképpen ugyanezeket az elrendelt szavakat használja; és mindenik egyházban ugyanezt a csodás eredményt okozzák ezek a szavak. Ugyancsak mindezekben az egyházakban segítségül hívják az Isteni Szolgálathoz az Angyalok seregét is, mégpedig nemcsak külön szóformákkal, hanem (ha énekes az Istentisztelet) bizonyos zenei formával, a hangok olyan elrendezettségével, ami csekély változással maradt fenn az Egyház történelmének régi korszakából. Egy bizonyos típushoz tartozó Angyalok hívásnak veszik azokat a szavakat, és azonnal megjelennek, hogy részt vegyenek a tartandó Istentiszteletben. *)

AZ ISMÉTLÉS HATÁSA

4. Most a mántrák olyan csoportjához értünk, amelyben a megismételt szavak értelmének erejénél fogva hatnak. Valaki teljes bizalommal mond el többször

*) Ennek a mindenekefelett csodás mantra hatásának részletes leírását lásd a „The Science of the Sacramento” (A Szentségek Tudománya) című könyvben.

megismételve bizonyos szóalakokat, úgy, hogy azok jelentése erősen ostromolja agyát és mentál testét, és ha például megpróbál valami okkult munkát végezni, akkor az ilyen ismétlés nagyon megerősíti akaratát. Az ilyen mántrákat sokféleképpen lehet használni. Ami az embert illeti, kétféle hatás közül az egyiket idézik elő: vagy megerősítik akaratát arra, hogy megtegye, amit tenni akar, vagy beléoltják a feltétlen meggyőződést, hogy meg fog történni. Ilyen típusú mántrák fordulnak elő a hinduk számára előírt mindennapi meditációkban, és a legtöbb okkult iskolában: bizonyos egy mondatok megismétlése meghatározott időpontokban ugyanis oda irányul, hogy a mondatok tartalmának jelentése erős benyomást gyakoroljon az elmére. „A Napnál ragyogóbb, a hónál tisztább, az éternél finomabb az én, a szívemben lakó Szellem. Én vagyok az Én; ez az Én én vagyok!” Ez jó példa erre a mántrá-típusra, és éppen úgy hatásos elgondolva, mint hangosan kimondva.

ÁLDÁSOK

E cím alá tartoznak azok a különféle típusú áldások, melyeket Egyházakban, a Szabadkőművességben, és a mi Mestereink tanítványai adnak. Az áldásokat kétfélékre oszthatjuk; olyanokra, amelyeket az ember magától ad, és olyanokra, melyeket hivatalosan ad rajta keresztül egy felsőbb hatalom. Az elsőkhöz tartozók: tisztán komoly jó kíváнат kifejezése. Jellemző példája ennek az az áldás, amit az atya ad halálos ágyán a fiának, vagy mikor a fiú hosszú és esetleg veszéllyel járó útra kél. Jól szemlélteti velünk ezt a haldokló Izsáknak a fiaira, Ézsaura és Jákobra adott áldása, amiben bonyodalmat okozott Jákobnak botrányos kétszínűsége. Az Írás olvasói ezt illetve, emlékezhetnek arra, hogy Izsák oly teljes meggyőződésben élt áldásának hatására vonatkozóan, hogy mikor felfedezte a rajta elkövetett csalást, képtelen volt megváltoztatni kimondott kívánságát.

Az a kérdés most már, lesz-e eredménye az ilyen áldásnak, és ha lesz, miképpen történik az? Az egyetlen felelet erre csak az lehet, hogy az eredmény ilyenkor a kíváнат komolyságától és a beléhelyezett szellemi erő nagyságától függ. Az áldás gondolatformát alkot, amely a megáldott személyhez csatlakozik; a gondolatforma nagysága, ereje és maradandósága az áldásadónak akaraterejétől függ. Ha csak úgy, a formáság kedvéért hangzanak el a szavak, anélkül, hogy érzés és szándék rejlenék mögöttük, a hatás gyenge és múló lesz; míg, ha teljes szívből erednek, határozott szándékkal, akkor mély és maradandó a hatásuk.

A második típusú áldás az, amelyet egy hivatalos, arra kijelölt egyén mond el, s akin keresztül magasabb forrásból való erő áramlik le. Jó példa erre az az áldás, amellyel a legtöbb egyházban az Istentisztelet végződni szokott. Ezt a papnál alsóbb fokú egyházi szolgálatban álló egyén nem adhatja; és az ilyen áldást jellegére nézve a mántrák harmadik csoportjához tartozónak vehetjük, mivel az áldásosztó erő azok közül való, amiket mint hivatásával járó dolgot ruházták rá a papra. Ebben az esetben ő egyszerűen a magasból jövő erőnek vezetője; és ha szerencsétlenségére megtörténnék, hogy csupán alkalmyszerűen mondaná ki az áldó szavakat, mint szertartásának egy részét, az mitsem változtatna a kiáramlott szellemi erőn.

Az áldás mindenkire egyenlően árad ki, de a befolyás mennyisége, amit valaki kaphat, az illetőnek a befogadó képességétől függ. Ha telve van szeretettel és odaadással, akkor nagy segítségben és felemeltetésben részesül; ha gondatlanul más dolgokon jártatja az eszét, akkor csakis a magasabb rezgés illetésének jótéteménye jut neki. Észre fogja venni, hogyha valamely Istentiszteleten egy püspök is jelen van, akkor az áldást ő mondja el. Ennek az az oka, hogy a felavatásakor az ő felsőbb

privilegiumai sokkal magasabb fokig nyílnak meg, mint a papokéi, azért lehet olyan magas síkról való erőt a püspökön keresztül szétárasztani. Ugyanez az általános elv áll a Szabadkőművességre nézve is, mert ott csak vagy a Mester tisztségével felruházott egyén, vagy a kápláni tisztelet viselő mondja el az áldó szavakat a Páholy záró szertartásának folyamán.

Láttuk már, hogy akit valamelyik Mester tanítványául fogadott, az egyúttal az Ő befolyásának vezetékvé lett; és míg ez a befolyás folyton áramlik a tanítványon keresztül, egészen bizonyos, hogy az tetszése szerint bárkire irányíthatja egy kis időre annak a befolyásnak erejét. Ugyanígy adhatja egy Beavatott a Testvérség áldását, ami tulajdonképpen a Király áldása, aki Feje a Testvérségnek.

A HANG HATALMA

5. Most a mántrának azt a típusát figyelhetjük meg, amelyik kizárólag a hangzásával hat. Az a rezgés, amelyet a hang indít meg, lökést ad az ember különböző testeinek, és igyekeznek azokat a testeket vele összhangzásba hozni. A hang elsősorban a levegőben végbemenő hullámozás, és minden zenei hangnak van több felhangja, amelyeket szintén rezgésbe hoz. Négy vagy öt, vagy több ilyen felhangot fedeztek fel, és ismertek el a zenében, de a rezgések nagyon sokkal messzebb terjednek, mint amennyire fülünkkel követni képesek vagyunk. Megfelelő hullámok indulnak el a magasabb és finomabb anyagban is, és azért egy kottának vagy egész kottasoroknak eléneklése hatást kelt a magasabb testekben. Vannak olyan hangok (azt hiszem, még hangoknak nevezhető), azaz felhangok, amelyek nagyon is finomak arra, hogy a levegőre hathassanak; mégis megmozgatják az éteranyagot, és ez az éteranyag közli hullámzásait avval az emberrel, aki a mántrát elmondja, és másokkal is, akik körülötte vannak; és ha a mántra elmondója az akaratát külön valamelyik személyre irányítja, bizonyos, hogy ahhoz eljut a rezgés. Ilyképpen a hangzásával ható mántra határozott anyagi eredményeket hozhat létre a fizikai világban, emellett azonban az egyidejűleg kibocsátott más, finomabb hullámok a magasabb testekre hathatnak.

Az ilyen mántra szokás szerint több rendezett hangból áll, amelyek nagyon hangzatosak és jól hangzóak. Néha egyetlen szótag használatos, mint például a Szent Szóban: Om. Ezt azonban sokféleképpen lehet kimondani, és a hang magasságának és a kiejtés különféleségének megfelelően mind más-más eredményűek. Némely célra kiemeljük, és hosszabban hangoztatjuk a magánhangzóját; az A U hangokat egyesítjük O hangba, megerősítjük és elnyújtjuk a hangoztatási időnek körülbelül feléig, és azután térünk át az M hangra. Más célokra pedig az O hang egészen rövid és az M-et kell elnyújtani, amelynek a fejben és a központokban végbemenő zengése igen nagy erejű. E két módszer eredménye egymástól nagyon eltérő. Mikor az O hangot nyújtjuk meg, egymásra és a minket környező világra hatunk; a megnyújtott M hanggal előidézett hatás pedig csaknem egészében önmagunkra hárul. Néha mind a három hangot, az A, U, M hangokat egyenként hangoztatjuk. Vagy pedig egymás után különböző hangon énekelhetjük, olyan **arpeggio**-féleképpen. Úgy hallottam, hogy az indiai könyvek szerint azt hiszik, körülbelül százhetven módja van e Szó kimondásának, és mindenik módnak megvan a saját külön hatása, és ezt a mántrát valamennyi közül a legerőteljesebbnek tartják.

Ez a hindu Szent Szó megfelel az egyiptomi **Amen**-nek. A görögök **aion** szava, és a latin **aivum** szó is ebből lett. Az **aeon** ennek származéka. Azt mondják, hogy Om képviseli a Logosz nevét, a Kimondhatatlan Nevet a mi ötödik gyökérfajunkban;

és hogy a hasonló módon használt szó a negyedik gyökérfajban Tau volt. Swami T. Subba Row azt mondta nekünk egyszer, hogy ezek a helyettesítő szavak, melyek mindenik gyökérfajnak külön-külön adattak, mind egy-egy szótagját képezik egy nagy szónak, amely a hetedik gyökérfajnál fog teljessé válni.

E szónak, ha kellőképpen hangoztatjuk a meditálás, vagy egy összejövétel elején, a különös hatása mindig katonai jelszóra, felhívásra hasonlít. A finom testek részecskéit olyanféleképpen rendezi el, amint az elektromos áram hat egy vasrúdnak atomjaira. Mielőtt az ilyen áram átmegy, a fém atomjai különböző irányok felé dőlnek; de amint a rudat a villamos áram megdelejezi, mind megfordulnak, és egy irányba helyezkednek. Ugyanígy történik az, hogy a szent szót hangoztatva, minden részecskénk válaszol reá, és akkor vagyunk legalkalmasabbak arra, hogy hasznát vegyük az azt követő meditálásnak vagy tanulmánynak. Ugyanakkor hívásképpen hat e szó más lényekre – emberi és nem emberi lényekre –, akik azonnal odasereglenek; némelyek közülük értik a szó jelentését és erejét, másokat pedig annak sajátságosan vonzó hangja hoz oda.

Ez a hangnak nevezett valami nagyon mélyreható. Elsősorban „A Logosz Szava teremtette a mennyeket”. A Logosz vagy az Ige a Végtelenből jött legelső kiáramlás, ez pedig egész bizonyosan sokkal többet jelent pusztán szóképnél. Ez megtörtént eseményt képvisel, noha a Kiáramlás olyan színvonalon történik, ahol lehetetlen az, amit mi hang alatt értünk, mert nem volna ott levegő, ami továbbítsa. Ami azonban a hangnak megfelel és aszerint cselekszik, az az erő, amelyet a Mindenség teremtésére használnak fel.

Nem hiszem, hogy remélhetnők, hogy ezen a világon, itt alant lehetne némi megértésünk arra nézve, mit jelent ez a Teremtő Ige. „Ő szólt és meglett”. Mondá Isten: „Legyen világosság, és lőn világosság!” Ez volt az Istenség első kifejezése; a sötétségbe rejtett Örök Gondolat, mint a Teremtő Ige lép elő. Talán ez a nagy Igazság az oka annak, hogy az idelent elmondott vagy elénekelt szavak magasabb erőt hívnak elő, olyan erőt, amely semmiféle arányban nem áll avval a síkkal, melyhez a szavak maguk tartoznak. Bizonyos vagyok abban, hogy van ennek a hangkérdésnek egy másik oldala is, amit a mi elménk most még nem képes felfogni, csak halványan sejtethjük. De legalább láthatjuk, hogy a hang hatalma nagyon nagy és csodálatos valami.

A hang hatalmán alapuló minden mántrá csakis azon a nyelven értékes, amely nyelven rendezték. Ha lefordítjuk más nyelvre az ilyet, akkor egészen más hangcsoportot kapunk. Általában azt mondhatjuk, a jó mantra, amely a testnek összhangba hozatalára van szánva, és jótévő eredmények teremtésére, nagyrészt hosszú, nyílt magánhangzókból áll. Ezt tapasztaljuk a mi Szent Szavunkon, s ugyanez áll az egyiptomiak Amenjára nézve is, amit átadtak a Keresztény Egyháznak. Legjobb körülbelül a két hangon való hangoztatása. Az Egyház a maga hagyományos módja szerint két – egymástól félhang távolságban lévő – hangon, a Fis és G hangokon mondja.

A rossz célra használt mantrák csaknem mindig rövid magánhangzókból és tört és szakadozott jellegű mássalhangzókból állanak, amilyenek: **hrim**, **kshrang**, vagy **phut**. Ezeket az esetlen felkiáltásokat dühös erővel és haraggal szokták hangoztatni, ami egész bizonyosan szörnyű erőt ad nekik a rossz hatásra. Néha a magánhangzókat is beleékelik, felváltva ezekben a rossz hangzású mássalhangzó-összetételekbe, amiknek kimondása különösen romboló hatású átkokban végződik, amelyet lehetetlennek látszik kifejezni a közönséges betűrendű sorok bármelyikével is.

Attól tartok, hogy a keleti országokban, ahol tudnak egyet-mást ezekről a dolgokról, a mantrát gyakran használják rossz célokra. Ugyanígy van ez a négerek között is. Én jó csomó ilyesmivel találkoztam a Voodoo és az Obeak szertartásokkal kapcsolatban, amelyekből láttam valamit úgy Nyugat-Indiában, mint Dél-Amerikában, és tudom, hogy sok gyűlöletet öntenek az ilyen mondásokba és varázsigékbe.

Mi csak a jótékonyan ható és barátságos természetű mántrákkal leszünk összekötöttesben, nem pedig a rosszakaratúakkal. Működési módszerük azonban egyenlő a jó és a rossz mántráknak; mindenkinek célja rezgéseket előidézni azoknak finom testeiben, akik a mántrát mondják, vagy azokéban, akikre a mántrá irányul. Néha egészen új rezgésebességet akarnának általuk kierőszakolni. A nyugatiak elméje különösnek tartja, hogy azt ajánlják az embereknek, mondjanak el egymás után háromezerszer egy mántrát. Első érzésünk az: „Hogyan érzünk rá?” Mi azt mondjuk, az idő pénz; a keleti ember azt mondja, az idő semmi; ez felfogáskülönbség. A keleti módszerek és fogalmak sokszor nem illenek hozzá a mi nyugati életmódjainkhoz; mindamelllett értékesek azoknak, akiknek szánva vannak. Némelyek úgy érezték, hogy a mi Benső Iskolánk tagjai számára előírt tanulmány és meditáció nehéz teher azoknak, akiknek szokatlanok az ilyen gyakorlatok; a keletiek közül azonban senki sem vélekednék így.

A Bráhmáná úgyszólván egész életét vallásos mondások ismétlésével tölti el, mert egész napon minden cselekvését egy-egy szentírási mondattal, vagy áhítatos gondolattal kíséri. Kizárólag a vallásban eltöltött élet az, legalább is annak kellene lennie. Ma már sok esetben csak külső forma, olyan burokféle az, de az emberek még mindig mondogatják a szókat, ha nem önthetik beléjük a régi életet és hatóerőt. Idejük bőven van erre; egész jól megismételhetnek egy mondatot napjában száznál is többször; teljesen világos, hogy miért teszik ezt.

Krisztusról mondják, hogy óvta a tanítványait az üres szavak ismétlésétől, mikor imádkoznak; nehogy a pogányok szokását kövessék; és ebből a mondásból azt a következtetést vonták le, hogy minden szóismétlés hiábavaló. Mindenesetre hiábavaló, mikor az Istenséghez fohászkodunk, mert akkor csak azt akarnók ráfogni az ismétléssel, hogy az első kérésünket nem hallotta! Szükségtelen – vagy legalább szükségtelennek kellene lennie – ez a tanítványok részére, azokra nézve, akik már valamennyit haladtak a fejlődés ösvényén; ezek számára teljesen elegendőnek kell lenni, világosan célt kitűzni, és azt egyszer erőteljesen kifejezni. A világ közönséges embere azonban semmi esetre sem érte még el ezt a fokot; nagyon hosszú időbe telik, amíg egy újabb rezgést lehet belekalapálni, s így neki távolról sem hiábavalók az ismétlések, mert jól meggondolt szándékuk az, hogy határozott eredményeket hozzanak létre. Azok a folytonos lökések, melyek a különböző testeket e hangok részéről érik (valamint a hangoktól megindított különféle hullámok részéről), állandóan arra törekszenek, hogy összhangzásba hozzák e testeket egy bizonyos gondolat-csoporttal.

A rezgéseknek ez a felhangolása azonos avval a munkával, amit az indiai Guru végez a tanítványain, melyet már említettem a IV. fejezetben. A Guru asztrál testéből kiragyogó hullámok mindig az ő asztrál testeiket hozzák hullámzásba, a mentál és kauzál testéből kiinduló hullámok pedig az ő mentál és kauzál testeiket; és ennek az az eredménye, hogy mivel a Guru rezgései a feltevés alapján erősebbek a tanítványai rezgéseinél, tehát ő lassanként mind szorosabb összhangba hozza őket önmagával, ha megvan bennük az arravalóság, hogy valamiképp felhangolhatók. A mántrának folytonos ismétlése azt a célt szolgálja, hogy a mentál és asztrál testnek

azt a bizonyos részét hangolja fel, amelyikre irányítják, és ez minden kétség nélkül hatásos eredményt hozhat és hoz is.

Ugyanilyen módszerek vannak előírva a keresztény országokban is. Gyakran láthatjuk a római katolikust, amint ismételve mondja el „Üdvözlégy”-eit és „Miatyánk”-jait. Rendesen csak halkán mormolja, tehát nem sok haszna van belőle, kivéve azt, hogy bizonyos gondolatokat ébresztett fel benne. Indiában a mántrákat mindig énekelik, és az énekelt mántrának van hatása. Ez egyik oka annak, hogy erre a célra jobbak a régi nyelvek, mint a maiak. A jelenkori nyelveken az emberek gyorsan és szaggatottan beszélnek, és úgy látszik, csak az olasz, a spanyol és a görög parasztok beszélnek régi módon, hosszú dallamos hanglejtéssel. A Szabad Katolikus Egyházban azonban különösen ajánljuk, hogy mindig az ország nyelvén végezzék az Istentiszteletet, mert úgy találjuk, hogy sokkal nagyobb odaadást lehet felkelteni az emberekben, ha tisztán megértik az elmondottakat, és ha értelmesen részt vehetnek a szertartásokban. Nem tagadhatjuk azonban, hogy a latin sokkal zengzetesebb. Sok ilyen természetű mántrának nincsen semmi különös értelme, pusztán magánhangzó-gyűjteménynél alig többek. A Pistis Sophiában, a jól ismert gnosztikus értekezésben, számos ilyen értelmetlen mántrára van olyanképpen megjelölve, mely arra mutat, hogy énekelve kell elmondani.

Az olyan gördülékeny, zengzetes hangok, amelyeket az indiai mántrákban találunk, rezgésbességeiket fokozatosan bocsátják a különböző testekre, és így arra használhatók, hogy erőt takarítsunk meg. Amit a mántra segítségével lehet megtenni, mindazt mántra nélkül is megtehetjük a saját akarattal; de a mántra olyan, mint valami munka-megtakarító gépezet. Megindítja a kívánt rezgéseket, és így könnyíti a munkánkon, amennyiben annak egy részét megcselekszi; tehát erőmegtakarító eszköznek tekinthetjük.

A mántrákra vonatkozóan az indiai könyvek még egy más dolgot hangsúlyoznak; hogy t. i. a tanulóknak tilos azokat durva és gonosz gondolkodású emberek jelenlétében elmondaniok, mert a mántra hatalma sokszor éppen úgy megerősíti a rosszat, mint a jót. Ha ugyanis olyasvalaki volna jelen, aki nem tudna a magasabb rendű rezgésekre válaszolni, könnyen egy alsóbb oktávját kapná meg, ami azután a benne levő rosszat erősítené meg. Sohasem volna szabad mántrát használnunk olyanok jelenlétében, akikben kárt tehet.

Emlékszem, hogy Mme Blavatsky azt mondta, hogy mondhatunk mántrát nem magunkért is, hanem külön tekintettel olyasvalakire, akin segíthetünk vele. Így mi a Szent Szót vagy a Gáyátri-t vagy akármelyik szép buddhista mántrát használhatjuk, amelyek oly kedves zengésűek, és közben erősen gondolhatunk egy bizonyos személyre, feléje irányítván a mántra erejét. Arra intett azonban, hogy óvatosan használjuk ezeket a dolgokat. Ugyancsak óvott attól, hogy valaki olyan mántrát használjon, ami neki nagyon magas. Tanítóink ilyet nem adnak nekünk; de én ezt óvasképpen mondom az újoncoknak, hogy ha mindjárt a Szent Szót mondanák is, és valamiképpen fejfájást, hányási ingert vagy aléltságot éreznének, azonnal hagyják abba. Jellembeli tulajdonságaink fejlesztésén kell akkor tovább dolgoznunk, és néhány hónap múlva újra megkísérlelnünk a mántra használatát. Amikor a Szót kimondjuk, nagy erőket hívunk; és ha magunk még nem vagyunk velük egy színvonalon, azok nem lehetnek összhangzók, s ennek az eredménye nem lehet változatlanul jó.

Az énekelt hang rezgésének hatásán kívül e mántrák közül sok hasonló a mi harmadik típusunkhoz, amennyiben erők társulnak vele. Például bizonyos Angyalok

a Gáyátri-val és a Tisaráná-val vannak összekötésben, noha ők nagyon különböző típusokhoz tartoznak. A Gáyátri talán a legnagyobb és a legszebb valamennyi ősi mántrá közül. Egész Indiában már az emlékezetet meghaladó idők óta énekelik, és a Déva-világ megtanulta megérteni, és nagyon megkapó módon válaszolni rá; olyan módon, amely már magában véve igen jelentőségteljes, mert mutatja, hogy ily távol eső ókorban, amely szók emléke is feledésbe ment már, az ilyen mántráknak önzetlen célra való használatát teljesen értették és gyakorolták. Mindig az Om szent szóval kezdődik, valamint azoknak a világoknak elsorolásával, amelyeken való hatása kívánatos – a három világ elsorolásával, melyben az ember él, t. i. a fizikai, az asztrál és a mentál világgal –, és amint az egyes világokat felemlítik, az azokhoz tartozó Dévák örvendő lelkesedéssel körülserleglik az éneklőt, hogy végrehajtsák azt a munkát, amit az a mántrá elmondásával rájuk akar bízni. A tanulmányozók emlékezhetnek arra, hogy Indiában Shivát néha Nilákánthá néven említik, ami annyi, mint Kéktorkú; és hogy ehhez a címhez egy legenda fűződik. Érdekes megjegyeznünk, hogy azok közül az Angyalok közül, akik a Gáyátri eléneklésére válaszolnak, némelyeknek kék torkuk van, és típusukra nézve világosan az első sugárhoz tartoznak.

Ez a csodálatos mántrá a Naphoz intézett fohász, azaz valósággal a Naprendszer Logoszához, aki a jelképek ama legnagyobbja mögött rejlik; és az óriási fénycsóva, mely azonnal leáramlik és bele a mántrá mondójába, úgy jön le, mintha a fizikai Napból áramlanék ki, akármelyik irányban van is éppen akkor a Nap. Az a fénycsóva arannyal keverten fehér, és avval a villamos kézzel tarkítva, amit oly gyakran láthatunk az Első Sugár erejének megnyilvánulásával kapcsolatban; de mikor már betöltötte a szőlőnek lelkét, hirtelen ismét hét nagy sugárban vagy kúpban, a spektrum színeit viselve, lövell ki belőle. Olyan ez, mintha az éneklő prizmaképpen működne, és az elötörő színsugarak alakja mégis a fordítottja annak, amit ilyen esetben rendszeren látni szoktunk. Amikor szellemi erőnek sugarait árasztjuk ki, azok rendszeren testünknek egy pontjából indulnak ki, pl. a szívből, az agyból vagy más erőközpontból; és amint kilövellenek, legyezőszerűen szélesednek folyton, mint a világítótoronyból eredő fényugarak. Ezek a sugarak azonban az embernél magánál szélesebb alapról indulnak ki, t. i. az ember aurájának körfelületéből; és tágulás helyett egy pontban csúcsosodnak össze, mint valami rajzolt csillag ágai, avval a különbséggel, hogy magától értetően ezek a sugarak világító kúpok, s nem pusztá háromszögek.

Más nevezetessége e hét sugárnak az, hogy nem köralakban, minden irányban sugárzanak széjjel, hanem csak félkör alakban arra, amellyel a mántrá mondója szemben áll. Továbbá különös megszilárduló látszatuk van e sugaraknak, amint összeszűkülnek, míg csak egy vakító fényű pontban nem egyesülnek. Még különösebb jelenség az, hogy úgy hatnak ezek a csúcsok, mintha élők volnának; ha esetleg valaki ezek egyikének útjába akad, a csúcs hihetetlen gyorsasággal elhajlik, és az illetőnek szívét és agyát érinti, s pillanatnyilag izzóvá teszi válaszként. Mindenik sugár úgy látszik, képes ilyen eredményt létrehozni egymás után számos emberen; kipróbálván egy összeszorított tömeget, azt tapasztaltuk, hogy a sugarak látszólag felosztották maguk között a tömeget, s mindenik a vele szembeeső csoporton munkálkodott, nem avatkozván bele egyetlen másba sem.

Ami a mántrá nyelvét illeti, úgy látszik, az kisebb jelentőségű. Ugyanezek a szavak angolul elmondva, határozott szándékkal, teljes hatást eredményeztek. (E híres versecskének szó szerint való angol fordítása magyarul ez: „Om: Mi imádjuk SZÁVITRI Urunknak ragyogó dicsőségét; inspirálja Ő a mi odaadásunkat és

megértésünket”. A korszakok folyamán azonban az odaadó hindu számára sokkal többet kifejezővé lett ez, mint amit a pusztá szavak jelentenek.)

(Egy szanszkrit tanuló mondja nekem, hogy míg a Napnak közönséges neve SURYA, addig ezt a külön címet, SZÁVITRI, mindig, mint inspirálóra és bátorítóra alkalmazzák a Napra /vagyis a Naprendszer Logoszára/. Úgy látszik, a Paraclitus szóval szoros kapcsolatban levő jelentése van, amit gyakran, bár nagyon is nem kielégítően, Vigasztalónak fordítanak. /Lásd: The Hidden Side of Christian Festivals p. 202. A Keresztény Ünnepek Rejtett oldala./ Barátom azt is hangsúlyozza, hogy ez nem könyörgés, hogy adjon a Logosz bölcsességet és odaadást nekünk; hanem komoly törekvésnek és elhatározásnak kifejezése arra nézve, hogy úgy hasson reánk az Ő befolyása, hogy ami már megvan bennünk, azt előhívja és megerősítse.)

Ugyanannak szanszkrit nyelven való elmondása azonos hatást mutatott, de emellett még hangformát is épített a sugárzó csóvák köré, amely hangforma hasonlított valami csodálatos, bonyolultan kidolgozott fafaragáshoz; olyasmit tárt elénk, amit hétlövetű puskának nézhetnénk, melyből a sugarak lövellenek ki. Ez a hangforma csak rövid távolságra terjedt ki, és úgy látszik, semmi különbséget sem okozott a sugarak erejére és tömegére nézve.

Mikor a buddhista Tisaránát éneklik, akkor a megjelenő Angyalok különösen azok, akik a Sárga Ruhával társultak; és ők csodálatos békét s örömteljességet hoznak magukkal, mert mindamellett, hogy annyira békések, ők a világ legörvendezőbbjei között vannak.

Mikor arról beszélünk, hogy az Angyalok „megjelennek”, a térség mindenik kiterjedését számba kell vennünk. Nekik nem kell „jönniök” olyan értelemben, hogy valahonnan nagyon messziről elindulnak, mint például valami távol eső mennyből, mert az egyes síkok anyagai áthatják egymást finomságuk szerint (pl. tea cukorral). Nem tudom, nem okozok-e kétségbeejtő zavart, ha mondom, hogy a Logoszt képviselő nagy erők nyilvánulnak meg azokban a bizonyos alakokban, válaszul a fohászra. Ők mindig ott vannak, és mindig készenlétben, de a hívásra fordulnak kifelé válaszul.

(Az ilyenfajta imának, s a reá való válaszolásnak ez a rövid leírása.)

Csak erősen kell rágondolnunk valamely eszmére, és ami azt meglelkesíti vagy képviseli, megnyilvánul előttünk. Az odaadásnak minden erős gondolata hoz egy rögtöni választ; holt volna a Mindenség, ha ez nem történnék. Benne van a természetes törvényben, hogy kell feleletnek jönnie; a könyörgés meg a válasz az érem két különböző oldala; a válasz csupán másik oldala a kérdésnek, éppen úgy, mint a karmára nézve mondjuk, hogy az okozat, vagyis a hatás csupán másik oldala az oknak. A természetben csodálatos egység van, de az emberek olyan vastagon körülburkolják magukat a személyiségeikkel, hogy mit sem tudnak erről. Csak ki kell bontakoznunk. Egész könnyen láthatjuk, hogy úgyszólván parancsolhatunk a Természetnek, ha átengedjük magunkat neki; mert a magunk tartásánál fogva előhívhatjuk annak erőit, és minden velünk munkálkodik. Ennek világos magyarázata megvan a Light on the Path (Világosság az Ösvényen) című könyvben. Fel kell ismernünk a természet erőit, és ki kell tárnunk magunkat számukra; és mivel ezek az erők velünk haladnak, minden sokkal könnyebbé válik, ami azelőtt nehéz volt.

A mántrák kérdésének van még egy csoportja, amelyről én magam nagyon keveset tudok. Nemcsak a hangoknak van erejük, hanem a szavaknak, mint

olyanoknak, mint számoknak, sőt, a betűknek is. Mi ma nem törődünk az ilyen dolgokkal, de a szanszkrit és a héber nyelvben minden betűnek megvan a maga kijelölt értéke, úgy számban, mint erőben és színben. Ismertem olyan tisztánlátókat, akik az ilyen közönséges latin betűket, amilyenek könyveinkben nyomtatva láthatók, mind más-más színben látják. Mondjuk, hogy A mindig piros, a B mindig kék, a C sárga, a D zöld, és így tovább. Nekem magamnak soha efféle tapasztalatom nem volt; azt hiszem, az én elmém nem ebben az irányban működik. Hasonlóképpen vannak, akik mindig a hétnek napjait látják különböző színekben. Nekem nincs ilyen tapasztalatom; én sem érzékeny nem vagyok ebben az irányban, sem ennek jelentését nem tudom. Talán az asztrológiai befolyásokkal kapcsolatos; nem tudom. A dolgoknak ez az oldala is mántrákkal van összeköttetésben, és van iskolájuk is a mántrikusoknak, akik minden betűnek számértéket adnak, az abc-ben való helyzetüktől függetlenül; ezek azt fogják mondani, hogyha egy szót vagy mondatot alkotó betűknek értékét összeadva, bizonyos összeget kapnak, s ha egy másik szó vagy szócsoport betűit összeadva ugyanazt az összeget kapjuk, a két mondat azonos mántrikus hatást eredményez. Erről azonban én nem tudok semmit.

A mántrá rendszeren rövid, erős képlet, és ha bármi célra határozott hatást akarunk teremteni, akkor kimondásához ezt a formát kell betartanunk. Ha beszédünkkel mélyen és gyorsan akarunk hatni az emberekre, rövid és erős mondatokat kell használnunk, nem hosszúakat és tekervényeseket; katonai parancs, vagyis a mántrá szabályai szerint kell haladni; és határozott tetőpontnak is kell lenni bennük. Tegyük fel, hogy olyanon akarunk segíteni, aki meg van félemlítve. Magunkban ilyen szókat mondunk: „Erős, erős, erős vagyok; Isten egy része vagyok, Isten pedig az erő, én hát telve vagyok evvel az erővel”; és ennek a gondolatnak ismétlése a bennünk lévő isteni erőt felszínre hozza, mi pedig képesek leszünk a magunk bátorságával másokat bátorítani. Itt és minden más irányban a tudás erő; ha a legjobban akarunk dolgozni, értenünk kell, ha pedig érteni akarunk, tanulnunk kell. A bölcs ember tudja, miképpen élhet békében és boldogan, mert élete összhangban van Isten életével. Mindent értve, mindennel együtt érez; minden önzést maga mögött hagyott, és csak azért él, hogy segítsen és áldjon.

A KÖVETELMÉNYEK SOHASEM VÁLTOZNAK

Ha megfigyeljük a fent említett különböző rendszereket, nem kell azt képzelnünk, hogy módszereik egymást kizáróak. Mindenik tervben van csaknem minden másikból valami; az határozza meg őket, ami minden esetben uralkodik bennük. Azt sem kell gondolni, hogy bármelyik is okvetlenül szükséges. Ami megkívántatik, az a valamennyinek mélyén rejlő dolog, t. i. a jellem fejlesztése, az élet megtisztítása és a szolgálat iránt való odaadás, amit oly erősen hangsúlyoz a „Mester Lábainál” című könyv.

A különböző rendszerek ezen összehasonlításából kitűnik, hogy azok a képesítések, melyeket a jelöltnek az első nagy Beavatás előtt kell megszereznie – alapjában véve ugyanazok, habár első pillantásra különbözőknek látszanak. Az bizonyos, hogy huszonöt évszázad óta, sőt, talán hosszabb időn keresztül azelőtt is, ezt a teljesen rendszeres eljárást alkalmazzák azoknak a különleges egyéneknek a fejlődésével kapcsolatban, kiknek az a céljuk, hogy az emberiség élén küzdjenek; s bár bizonyos időben – s így most is – a körülmények kedvezőbbek voltak a Beavatásra, mint máskor, a követelmények mindig ugyanazok maradnak, s óvatosan el kell kerülnünk azt a csalóka gondolatot, mintha a feltételek enyhítve lennének

valami módon. Így azt látjuk, hogy ezek a különböző utak mind pont a Beavatáshoz vezetnek.

III. RÉSZ

A NAGY BEAVATÁSOK

VII. FEJEZET AZ ELSŐ BEAVATÁS

AZ EGYETLEN BEAVATÓ

A legtöbb ember, ha Beavatásra gondol, úgy képzei, hogy az nem egyéb, mint egy fokozat elnyerése. Olyan embernek gondolja a Beavatottat, mint aki igen magas fokig képezte magát és nagy, dicső alakká lett a világ többi emberéhez hasonlítva. Ez igaz is, de az egész kérdést jobban megértjük, ha magasabb nézőpontról tekintünk le rá. A Beavatás fontossága nem abban rejlik, hogy valamelyik egyén magasabb fokra jut, hanem abban, hogy végleg eggyé lett egy hatalmas Renddel, a Szentek Egyességével, ahogy azt oly szépen fejezi ki a Keresztény Egyház, bár oly kevesen vannak, akik meggondolják, mit jelentenek ezek a szavak.

A Testvérségbe történő beavatás mögött rejlő csodálatos valóságot akkor értjük meg jobban, ha figyelembe vettük az Okkult Hierarchia szervezetét, s a Mesterek munkáját, mellyel egy későbbi fejezetben foglalkozunk.

Most már a jelölt egyéni embernél több lett, mert hatalmas erőnek az egyede. A Naprendszer Logoszának minden bolygón megvan a Maga képviselője, ki mint helytartója (Viceroy) működik. A mi bolygónkon Azt, ki e magas tiszteletet betölti, a Világ Urának nevezik. Ő a Testvérség feje; s ez a Testvérség nem csupán egy különböző feladatokkal bíró emberekből álló testület, hanem csodálatos erejű egység is, teljesen hajlékony eszköz az Úr kezében, hatalmas fegyver, melyet Ő tud forgatni. Van egy csodás, felfoghatatlan terv, mely szerint az Egy, miután sokká lett, ismét Eggyé lesz, és pedig nem mintha az egész rendszerben csak egy egyed is elveszítené egyéniségének legkisebb töredékét, vagy egyedi erejét, hanem mert ennél valami ezerszeresen nagyobbat tett hozzá: az Úrnak egy része Ő, egy része annak a testnek, melyet Ő visel, a fegyver, melyet Ő használ, az orgona, melyen Ő zenél, az eszköz, mellyel munkáját végzi.

Az egész világon csak egy Beavató van, de az első és a második Beavatásnál megbízhat egy másik Adeptust, hogy elvégezze Helyette a szertartást, bár akkor is Hozzá fordul, az Urat hívja a legfontosabb pillanatban a megbízott, mikor a rangot megadja a jelöltnek. Ez gyönyörű pillanat a tanítvány szellemi életében, amint megmagyarázta Kuthumi Mester nemrég egy tanítvány elfogadásánál. Így szólt hozzá:

„Most, mikor elérted törekvéseid legközelebb eső célját, azt tanácsolnám neked, hogy már most fordítsd tekintetedet a következő lépésnek sokkal nagyobb kívánalmaira. Amire most kell előkészülnöd, a „folyamba való belépés”-re, amit a keresztények az üdvösségnek neveznek, az kiugró pontja lesz földi léteid hosszú sorozatának; hétszáz életnek lesz az a csúcspontja. Régesrég, az egyéniesülés által beléptél az emberek birodalmába; a jövőben – ami remélem, nem messze van – elhagyod azt az Adeptusság kapuján át, és „felsőbbrendű ember” leszel. E két véglet között nagyobb fontosságú pont nincs, mint az a Beavatás, amely felé most gondolatodat fordítanod kell. Nemcsak, hogy örökre biztonságba helyez, hanem be is léptet abba a Testvérségbe, mely öröktől fogva örökké megvan, a Testvérség, mely segíti a világot.

Gondold meg hát, milyen nagy gonddal kell ily rendkívüli eseményhez közeledned. Szeretném, ha állandóan lelked előtt tartanád annak dicső és szépséges voltát, hogy benne élhess az eszményeinek fényében. Tested még fiatal ily nagy erőfeszítésre, de neked ritka és ragyogó alkalom kínálkozik, akarom, hogy kihasználd teljesen.”

A TESTVÉRSÉG

Amikor egy Egót beavatnak, a világ legbensőségesebb szervezetének része ő, egy ő most a „Nagy Fehér Testvérség” tudatának óriási tengerével. Az új beavatott még hosszú ideig nem lesz képes megérteni mindazt, amit az egyesülés magában foglal, s mélyen be kell hatolnia a szentélyekbe, mielőtt meg tudná érteni, milyen szoros az a kapocs, és mily óriási Magának a Királynak tudata, melyben bizonyos mértékig a Testvérek mind részesek Vele. Ez ideleln felfoghatatlan és kifejezhetetlen; annyira metafizikai és finom, hogy szavaink el nem érik, és mégis dicső valóság, oly mértékben igazi, hogyha kezdjük megérteni, minden, ami ezen kívül van, valótlannak látszik.

Láttuk, hogyan képes az elfogadott tanítvány gondolatait a Mester gondolatai mellé helyezni; ugyanígy képes a Beavatott gondolatait a Testvérség gondolatai mellé tenni, s annyit vonhat magába ebből a hatalmas tudatosságból, amennyit csak képes a maga színvonalán méltányolni belőle; és valahányszor magába vonja, mindig többet lesz képes befogadni; saját tudata annyira kitér, hogy gondolatainak korlátozottságáról többet szó sem lehet. Amint pedig az elfogadott tanítványnak ügyelnie kell, nehogy zavart okozzon a Mester alsóbbrendű testeiben, miáltal munkájának tökéletességét megakadályozná: ugyanúgy a Testvérség tagjának sem szabad soha ellentétes hangokat bevinnie ebbe a hatalmas tudatba, mely, mint egy egész működik.

Tudnia kell, hogy az egész Testvérség nem ugyanazt a munkát teljesíti, amit Mestereink. Sok közülük más olyan munkával foglalkozik, mely a legnagyobb koncentrációt, és legtökéletesebb nyugodtságot igényli; és ha a fiatalabb testvérek közül valaki elfeledné magas hivatását, és zavaró hullámokkal háborgatná a Testvérséget, ez a Nagyobb Lények munkáját érintené. A saját Mestereink talán elnéznék ezt, s eltűrnének egy ilyen kis alkalmi kínzást a jövőre való tekintettel, amikor majd az új tag igazán nagyon fogja a Testvérség erőit hasznosítani; de egész jól megérthetjük, hogy Azok, Akiknek semmi dolguk sincs az egyének kiképzésével, így szólnának: „A mi munkánk meg van zavarva, jobb lesz, ha az ilyen éretlen személyek kívül maradnak!” Azt mondanák, semmi sincsen elveszve, mert épp oly jól lehet kívül is előhaladást tenni, és hogy a tanítványok folytathatnák azt, hogy magukat jobbra, erősebbé, bölcsébbé tegyék, mielőtt megkapnák a Beavatást.

Oly csodálatos a Beavatott tudatának kibővülése, hogy legjobban ráillik erre a változásra, ha úgy beszélünk róla, mint újjászületésről. Új életet kezd élni, „mint egy kisdéd”, a Krisztus életét; és Krisztus, t. i. az intuíció vagy budhi-tudat megszületett szívében. Megvan most az a képessége, hogy a Testvérség áldását adja – hatalmas és lenyűgöző erő az, melyet akkor adhat vagy küldhet valakinek, amikor a legmegfelelőbbnek, a leghasznosabbnak ítéli. A Testvérség ereje egészen úgy fog rajta átáradni, amint ő akarja átengedni; szabadságában áll ezt az erőt használni, megőrizve annak a tudatát, hogy teljes felelősség mellett irányíthatja akármely általa kitűzött célra. Annak az áldásnak, melyet a Beavató ad, a következő jelentése van:

„Megáldalak; erőimet és áldásomat beléd öntöm; igyekezzél a magad részéről te is folyton kiönteni ezt a jóakaratot másokra!”

Minél nagyobb az új Beavatott bizalma, annál erősebb lesz az áram, mely rajta keresztül árad. Hacsak a legkisebb habozást érezi, vagy ha lenyomja a nagy felelősség érzete, hogy ilyen óriási erőfolyamot kell magán át bocsátania, akkor már nem lesz képes ezt a csodás adományt teljesen kihasználni; de ha teljesen bírja a „Sráddhá”-nak nevezett tulajdonságot – azaz a teljes bizalmat Mesterében és a Testvérségben, s a legnagyobb mértékben érzi annak teljes bizonyosságát, hogy miután Ő Velök egy, neki minden lehetséges –, akkor úgy jár ezen a világon, mint a fénynek valóságos anyaga, örömet és áldást hintve pályáján.

A Nagy Fehér Testvérség tudata leírhatatlan csodás dolog. Olyan, mint egy nagy, nyugodt, ragyogó óceán, oly csodálatosan „egy”, hogy a tudat legkisebb rezdülése egy pillanat alatt az egyik végétől a másikig villan, és mégis minden egyes tagjának úgy tűnik fel, mintha ez az ő külön egyéni tudata lenne, noha olyan súly, erő és bölcsesség rejlik mögötte, amilyen semmiféle egyes emberi tudatának nem lehet soha. A Testvérség kozmikus tudatának ez a fenséges tengere oly nagyszerű, oly csodálatos valami, hogy hozzá hasonló semmi sincs a világon. Még azok is, akik hozzá tartoznak az Első Nagy Beavatás erejénél fogva, csupán egy-egy felvillanását láthatják meg, és csak olykor-olykor egy kicsit képesek emlékezni rá. Teljesen megérezni ezt csak a Nirváná világban lehet, ahol a Testvérség főképpen van, bár az alsóbb világokban is van megnyilvánulása, egészen le a fizikai világig.

Amint a tanítványok csoportja egy a Mesterben, úgy egy az egész Testvérség az Úrban. A tagok szabadon megvitathatnak egy kérdést maguk között, s mégis úgy tűnik fel, mintha ugyanegy elmében mutatkoznának különböző felfogások, s az az elme mérlegelné azokat egymással szemben; de az ember az egész idő alatt végtelen nagy, majdnem megfélemlítően nyugodt derűtségben érzi magát olyan biztosságban, amit soha semmi meg nem zavarhat. Mégis mindebben valamiképpen minden véleményt szívesen fogadnak, sőt, az ember úgy érzi, hogy az egész Testvérség éberséggel és buzgón vár mindenik egyénnek a szóban forgó tárgyhoz való hozzájárulására. Nincs idelent semmi, amihez a Testvérségnek ezt a tudatát méltóképpen hasonlíthatnók; aki azt elérte, teljesen új, különös, de kimondhatatlan szép és csodás dologgal jött kapcsolatba, olyasmivel, aminek sem bizonyítékra, sem hasonlításra nincs szüksége, de magasabb és ismeretlen világhoz tartozónak bizonyul.

Bármily csodásan belemerültek az egyéniségek ebbe az egységbe, mégis ugyanakkor élesen el vannak egymástól választva, mert minden fontos határozathoz mindenik Testvérnek hozzájárulása szükséges. A Király uralkodása feltétlen, mégis megkérdézi hatalmas tanácsát, s minden pillanatban kész minden felfogást, mely a tanács bármelyik tagjában felmerül, figyelembe venni. Ez a nagy kormányzó testület azonban rendkívül különbözik a Föld bármelyik parlamentjétől. Azok a tagok, akik tekintély dolgában a többiek felett állanak, ezen helyzetüket nem kinevezés vagy egy pártszervezet választása útján kapták; hanem elnyerték állásukat felsőbbrendű fejlettségük és nagyobb bölcsességük révén. Senki sem kételkedik feljebbvalója határozatának helyességében, mert tudja, hogy az valóban feljebbvaló, akinek nagyobb a belátása és teljesebb a határozó képessége. Szó sincs, nem is lehet a kényszernek árnyékáról sem, hogy ezek az emberfölötti emberek egyformán gondolkodjanak vagy cselekedjenek. Bizalmuk pedig oly tökéletes az Ő hatalmas szervezetükben, hogy elgondolni is képtelenség volna, hogy végeredményben

ellenkeznének egymással. Csakis az ilyen Testvérségben, ilyen Király uralma alatt lehet tökéletesen megértenünk az Angol Egyház kollektáinak szavait: „Az Ő szolgálatában tökéletes szabadság van”.

VISSZAESÉSEK

Ilyen szervezetben igazán nem volna szabad a visszaesés vagy bármiféle zavar lehetőségének felmerülnie; és mégis, mivel az emberiség gyenge, s a Nagy Testvérségnek meg nem minden tagja Felsőbbrendű Ember, néha történnek visszaesések, bár nagyon ritkán. Amint a „Világosság az Ösvényen” című könyv mondja: „Nagy Lények gyakran még a küszöbnél esnek vissza, mert képtelenek felelősségük terhét fenntartani, képtelenek továbbmenni”. Csak az Adeptusság elérése nyújt teljes biztonságot. A Beavató mondja a jelöltnek, hogy most már a folyamba lépve, örökre biztonságban van; de, bár ez így van, mégis lehetséges igen nagymértékben meglapátolni haladását, ha az ösvényét még mindig környékező kísértések egyikének enged. „Örökre biztosítottak lenni” annak bizonyosságát jelenti, hogy valaki a jelenlegi élethullámmal halad tovább, s nem marad el az „Ítélet napján”, ami az ötödik Körforgás közepére esik, mikor Krisztus, aki leszállt az anyagba, határoz afölött, hogy mely lelkek vihetők, és melyek nem vihetők tovább a világok e láncolatának végcéljáig. Nincs örök kárhozat, egyszerűen csak időszaki, amint Krisztus mondta, vannak olyanok, akik a jelen korban, vagyis aeonban nem mehetnek tovább, de szintén tovább fognak menni a másikban, egészen úgy, mint egy gyermek, aki még ebben az évben képtelen az osztályt eredménnyel elvégezni, de jövőre ugyanebben az osztályban, kényelmesen haladva, talán éppen az első lesz a többi között.

Ha az a szomorú és rettenetes dolog történik, hogy valamelyik a Beavatottak közül valami módon elbukik, a fájdalom borzongása járja át azt az egész nagy tudatot, mert az egyik tagnak a többitől való megválása valóságos sebészi műtéthez hasonló, mely mindnyájunk szívhúrjait megrántja. A Testvérség csak a legnagyobb sajnálattal teszi meg, hogy valaha így elszakítson magától egy tagját; és ha meg is teszi, a hibázó testvér nincs végképpen elvágva, bármily messze tévelyegjen is el tőle. Visszakerül ő ismét valamikor, valamiképpen, valahol, mert olyan láncszem fűzi őket össze, mely el nem szakítható, noha keveset tudunk a megpróbáltatásnak és szenvedésnek arról a fáradságos útjáról, melyet végig kell taposnia, míg ismét összeforraszthatja a többivel.

„Benne marad a Csend Hangja, s ha el is hagyja teljesen az Ösvényt, egy napon az újból felcsendül lelkében, és széttepi őt, és elválasztja benne a szenvedélyeit az isteni lehetőségeitől. S ekkor az elhagyott alsórendű én kínjai és kétségbeesett kiáltásai között, vissza fog térni.”

Vannak mások, akik csak rövid időre térnek le, valami olyan érzés kitörése miatt, amit a Testvérségnek lehetetlen eltűnnie. Ilyenkor, amint egy Mester tenné azt, hogy ideiglenesen fátyolt volna Maga és tévelygő tanítványa közé, úgy látja szükségesnek a Testvérség, hogy valami burokfélével borítsa körül azt a tagját, aki cserbenhagyja. A Testvérség teljes erejét a hibázóra irányítja avégből, hogyha általában lehetséges, még elejét vegye az ő határátlépésének; néha mégis annak a sok erőnek ellenére, melyet a Testvérség a karma törvényének tekintetbe vételével reá fordíthatott, valamelyik tag nem hajlandó felhagyni a kicsinyes személyeskedő magatartásával, képzelt bántalmazással, sértéssel vagy más effélével szemben. Ilyenkor kénytelenek az illetőt beburkolni, amíg nem okul.

A Beavatás előírása minden időkbén változatlan, de azért némi rugalmasság van benne. A Beavatónak a jelölthöz intézett beszédjének első része mindig ugyanaz, de csaknem kivétel nélkül van még egy második, személyes jellegű rész is, mely külön annak a felvett jelöltnek szóló tanácsokat tartalmazza. Ezt a beszéd magánrészének szokták nevezni. Láttam olyan eseteket is, melyeknél a Beavató, megalkotva a jelölt legnagyobb ellensége képmását, azt kérdezte tőle, hogy miként bánnék vele, teljesen kész-e arra, hogy föltétlenül megbocsásson neki, és hogyha útjába kerülne, ugyanilyen alacsonyrendű valaki, segítene-e azon is. Egyes esetekben a jelölt eddig végzett munkájára vonatkozó kérdéseket intéznek hozzá, és az általa segítséget nyert egyéneket is meghívják néha, hogy bizonyosságot tegyenek mellette. A szertartás leírása itt következik.

BESZÁMOLÓ EGY ELSŐBEAVATÁSRÓL

A Weszák ünnep ebben az évben (1915) május 29. napjának reggelére esvén, a jelölt beavatására május 27-nek éjjelét tűzték ki, s mindnyájunkat értesítettek, hogy készenlétben tartsuk magunkat. Ebben az esetben Maitreya Urunk volt a Beavató, s ennek folytán a szertartás az Ő kertjében ment végbe. Ha Morya Mester vagy Kuthumi Mester végzik a szertartást, az rendszerint az ódon barlang-templomban megy végbe, amelynek bejárata közel van a folyón átvezető és kettőjük háza között lévő hídhoz. Az Adeptusok nagy számban jöttek össze; mindazok, kiknek neve előttünk ismeretes, jelen voltak. A gyönyörű kert teljes díszében állott; a rododendron bokrok virágai bíbor színben lángoltak, s a levegő balzsamos volt a korai rózsák illatától. Maitreya Urunk szokott helyén, azon a márvány padon foglalt helyet, mely a házával szemben lévő nagy fa derekát futja körül; a Mesterek pedig Tőle jobbra és balra félkörben helyezkedtek el, ülőhelyeik a gyepterazon voltak felállítva, melyből a márványülés néhány lépcsőnyivel emelkedik ki. De Váivászváta Mánú Urunk és a Máhácsohán szintén a márványpadon ültek, mindenik egy-egy oldalán a magasabban felállított faragott trón karjának, mely pontosan Dél felé tekint, s melyet Dakshinamurti trónjának neveznek.

A jelölt, az őt bevezető Mesterrel a terasznak legközelebbi fokán állott az Úr lábánál, mögötte és lejjebb beavatott és be nem avatott más tanítványok állottak, és néhány néző, kik abban a kitüntetésben részesültek, hogy a szertartás nagy részét végignézhettek, bár időnként egy arany fényből álló fátyol rejtette el előlük a középső alakok cselekvéseit. A jelölt – mint mindig – lebegő fehér vászon ruhát viselt, míg a Mesterek többnyire gazdag aranyhímzésű fehér selyem öltönyökben voltak.

Az Angyalok nagy serege lebegett a csoport felett, egy dallam halk zengésével töltve be a léget, amely úgy látszott, valami különös és finom módon a jelölt akkordjából is kicsalt egy dallam-szövevényt, kifejezve annak tulajdonságait és lehetőségeit. Az egész szertartás alatt folytatódott ez, és énekelve, minden kimondott szót gyöngéden kísérve, de semmivel jobban nem zavarva, mint amennyire egy patak csobogása zavarja a madarak csicsergését, de a szertartás egyes részeinél a lágy dallamok diadalmas zenévé fokozódtak. A zene hangzóvá tette a levegőt és nem fojtotta el, hanem gyarapította a beszélők hangját. Ez a zene minden esetben a jelölt külön akkordjának alapján van megalkotva, és azon szóváltozatokat és fugákat, olyan módon, amit mi itt alant nem vagyunk képesek **felfogni**, kifejezván mindazt, ami a jelölt most, és mi lesz.

A csoport közepén állt a jelölt az Ajánlója és Jótállója között. Saját Tanítója, Kuthumi Mester vezette őt elő, Jézus Mester pedig, mint Tanúja állt mellette. Maitreya Urunk mosolyogva mondta a szertartás megnyitó kérdését:

„Ki az, akit így elém hozol?”

A mi Mesterünk a szokásos választ adta:

„Ez a jelölt, ki felvételét kéri a Nagy Testvérségbe.”

Azután a másik kérdés következett:

„Jótállasz érte, hogy méltó a felvételre?”

A szokásos válasz:

„Jótállok.”

„Magadra vállalod-e, hogy végig vezetted lépteit azon az Ösvényen, amelyre most lépni kíván?”

S az Ajánló így szólt: „Vállalom.”

„A mi törvényünk megkívánja, hogy minden jelöltért a Testvérségnek két magasabb tagja vállaljon kezességet; van-e még egy testvér, aki kész támogatni ezt a kérelmet?”

Ekkor szólalt meg először a Tanú, mondván:

„Kész vagyok elvállalni.”

A Beavató kérdé:

„Vannak bizonyítékaid, hogyha új erővel ruházzuk fel, azokat a Nagy Munka előmozdítására fogja felhasználni?”

Kuthumi Mester így felelt:

„A jelölt élete most még rövid, de már sok jó tett van javára írva, s már belefogott a mi munkánkba a világban. Mikor Görögországban élt, akkor is sokat dolgozott filozófiám terjesztésén, s annak az országnak a megjavításán, melyben élt.”

Jézus Mester pedig hozzátette:

„Két nagybefolyású életén át türelmesen dolgozott munkámon, helyrehozva azt, ami rossz, egy nemes eszménnyel töltve be életét; mint uralkodó, szerzetesi testöltése alatt pedig szerte hirdette a szeretetet, a tisztaságot, és a világiasság alól való felszabadulást. Ezek az okai annak, hogy most mellette állok.”

Ekkor az Úr rámosolygott a fiúra, s mondá:

„Ennek a jelöltnek a teste a legfiatalabb mindazoké közül, kiket valaha bemutatnak nekünk annak a megtiszteltetésnek céljából, hogy felvétessék a Testvérségbe; van-e a Testvérségünknek olyan külvilágban élő tagja, aki kész lenne a mi nevünkben őt abban a segítségben és tanácsban részesíteni, amelyre az ő fiatal fizikai testének szüksége van?”

Sirius előlépett egy tanítvány-csoportból, mely hátrább állott, s így szólt:

„Uram, amennyire képes vagyok, s ameddig testének közelében maradok, a legnagyobb örömmel teszek meg mindent érte, amit csak lehetséges megtennem.”

Ekkor az Úr így szólt:

„Tele van-e szíved annyira igaz testvéri szeretettel e fiatal jelölt iránt, hogy őt úgy vezethesd, amint kellene?”

Sirius így felelt: „Tele van.”

Az Úr most először fordult egyenesen a jelölthöz:

„Szereted-e annyira viszont ezt a Testvéredet, hogy szívesen fogadod el segítségét, ha szükséges?”

Az ifjú pedig így válaszolt:

„Valóban, teljes szívemből szeretem őt, mert nélküle nem állhatnék most itt.”

Az Úr komolyan bólintott fejével, s a Mesterek előbbre vezették a jelöltet, úgy, hogy egészen a Beavató előtt állott. Az Úr reá szegezvén tekintetét, mondá:

„Óhajtasz-e belépni a Testvérségbe, mely öröktől fogva, örökké van?”

Az ifjú mondá:

„Óhajtok Uram, ha gondolod, hogy méltó vagyok reá, noha testem még fiatal.”

A Beavató kérdé:

„Ismered-e ennek a Testvérségnek a célját?”

A jelölt azt felelte, hogy a cél Isten akaratát teljesíteni azáltal, hogy megvalósítsuk az Ő tervét, ami nem egyéb, mint a fejlődés.

Ekkor így szólt az Úr:

„Hajlandó vagy-e fogadalmat tenni, hogy ezentúl egész életedet és minden erődöt ennek a munkának szenteled, magadról teljesen elfelejtkezve a világ javára, egész életedet szeretetté téve, amint Ő is csupa szeretet?”

A jelölt azt felelte:

„Igyekezni fogok azt tenni, minden képességgemmel, Mesterem segítségével.”

„Megígéred-e, hogy titokban tartod azt, amit, mint titkot közölnek veled?”

Ő így szólt: „Megígérem.”

Ezután az asztrál ismeretekre és asztrál munkára vonatkozó szokásos kérdéseket intézte a jelölthöz. Különböző asztrál dolgokat tettek eléje, és meg kellett mondania a Beavátónak, hogy mik azok. Különbséget kellett tudnia tenni az élő ember és halott asztrál teste között, a valódi személy és a személy gondolatképe között, a valódi Mester és annak pontos utánzata között. Ekkor a Beavató több asztrál esetet mutatott neki, kérve, hogy mindenik esetben hogyan segítene, s ő legjobb tudása szerint felelt. Az Úr a végén mosolygott, s kijelentette, hogy a feleletek nagyon kielégítőek voltak.

A Beavató erre elmondta az Intelmét, ami nagyon ünnepélyes és szép beszéd, mely egy részének mindig ugyanegy a tartalma, bár rendszerint némi személyes vonatkozás is járul hozzá mindenik jelöltre nézve. Ez az intelem megmagyarázza a

Testvérségnek a világbeli munkáját, és azt a felelősséget, ami egyénien hárul mindenik tagjára, mert mindegyiknek részt kell vennie a világ szenvedései nagy terhének viselésében. Mindeniknek készen kell lennie tettel és tanáccsal segíteni, mert egy a Testvérség, és egy törvény szerint működik, egy Főnek vezetése alatt; és minden Testvérnek megvan az a kiváltsága, hogy az ő helyi tudását és külön képességeit, melyekkel esetleg bír, a Testvérség rendelkezésére bocsáthatja, az emberiség előhaladását eszközölő, nagy munkája valamelyik részletének elősegítésére. Bár a Király korlátlanul uralkodik, mégsem hoznak semmi fontos határozatot sem anélkül, hogy a Testvérség legfiatalabb tagja is hozzá ne járult volna beleegyezésével. Mindenik tag a Testvérséget képviseli, a világnak abban a részében, ahol lakik, és mindenik tag fogadalmat tett arra, hogy a Testvérségnek rendelkezésére áll; odamegy, ahová küldik; s ahogyan kívánják, úgy dolgozik. Míg a fiatalabb tagok természetesen föltétlenül engedelmeskednek a Főnek, helyi ismereteikkel mégis segíthetnek ők is, és mindig tanácsolhatnak olyasmit, amit hasznosnak vélnek a Testvérség munkájában.

Minden, a világban élő tagnak meg kell gondolnia, hogy ő olyan központ, amelyen keresztül a Király ereje árad le segítségül azokra, akik szükségben vannak, és hogy bármelyik idősebb Testvér bármikor vezetéklül használhatja őt áldása közvetítésére. Ezért minden fiatalabb Testvérnek mindig készen kell állnia, hogy akármelyik pillanatban használhassák, mert sohasem tudhatja, mikor kívánják a szolgálatát. Egy Testvér életének a mások iránt való teljes odaadásnak kell lennie; buzgón és szünet nélkül kell figyelnie, hol kínálkozik alkalma szolgálásra, és az ilyen szolgálat legyen a legnagyobb öröme. Meg kell gondolnia, hogy a Testvérség becsülete van a kezében, és őrizkednie kell attól, hogy valaha egy szava vagy cselekedete beszennyezze azt az emberek előtt, vagy oka legyen annak, hogy egy hajszállal is kevésbé magasan ne gondolkozzanak róla.

Nem szabad azt gondolnia, hogy miután belépett a folyamba, minden megpróbáltatás és harc megszűnik számára; ellenkezőleg, még nagyobb erőfeszítéseket kell tennie ezentúl, de az ereje is nagyobb lesz azok elvégzésére. Hatalma sokkal nagyobb lesz, mint azelőtt volt, de ugyanabban az arányban megnövekszik a felelőssége is. Eszébe kell jutnia, hogy nem ő, az elkülönített én volt az, aki egy lépést tett előre, és ezáltal embertársai fölé került, hanem inkább annak örvendjen, hogy az emberiség ő általa egy kissé emelkedett, hogy csekély mértékben megszabadult láncaitól, hogy ennyivel inkább birtokába vette a sajátját. A Testvérség áldása mindig vele van, de pontosan csak abban a mértékben fog reá szállni, amily mértékben ő azt tovább adja másoknak; mert ez az örök törvény.

Ez egy része az Intelemnek, melyet mindig adnak. Ehhez a jelölthöz a Beavató külön oktatásban még a következőket intézte:

„Tested még nagyon fiatal oly nagy felelősség elviselésére, amilyen a Beavatás nagy adománya; de éppen ez a fiatalság biztosít számodra oly nagy és csodás alkalmat, amilyen valaha jutott embernek. Ezt az előző önfeláldozó életednek karmája által érdemled ki; láss hozzá, hogy ebben a testben méltónak bizonyulj rá. Bízva reméljük, be fogod bizonyítani, hogy bölcsen cselekedtünk, midőn ily korán megnyitottuk előtted az ajtókat; gondolj mindig arra a föltétlen egységre, ami mindnyájunk között fennáll, kik az Egy Testvérség tagjai vagyunk, hogy annak méltóságán általad csorba ne essék soha. Ily korán kezdve nagyon messzire juthatsz ebben a testöltésben. A kapaszkodó meredek lesz, de a te erőd és szereteted elég lesz hozzá. Szerezz bölcsességet; tanulj tökéletes uralmat nyerni mindenik tested fölött;

fejleszd ki magadban a gyors cselekvést, a határozottságot, a messzire látást; gondold arra, hogy elvárom, hogy hű hadsegédem légy, ha eljövök, hogy tanítsam a világot. Eddig szereteted gazdagságával érdemelted ki utadat; gyarapítsd és erősítsd örökké ezt a szeretetet, és akkor elvezet a végcélig.”

Ekkor az Úr a többi Mesterhez fordult, s így szólt:

„E jelöltet kielégítőnek találom; egyetértenek-e a jelenlévők mindnyájan abban, hogy befogadjuk Társaságunkba?”

Mindnyájan így feleltek: „Egyetértünk!”

Ekkor a Beavató felemelkedett üléséről és Shamballa felé fordulva, hangosan kérdezte:

„Élet és Fény és Dicsőség Ura, a Te nevedben és Te érted teszem-e ezt?”

Válaszul feje felett fellángolt a Ragyogó Csillag, mely a Király beleegyezését adja át, és mindnyájan mélyen meghajoltak előtte, mialatt az Angyalok zenéje diadalmasan zendült fel, mint valami nagy, királyi induló. Ennek dallama mellett a jelölt a két Mester által vezetve előre haladt, s letérdelt Az előtt, Aki azt az Egyet képviselte, Ki csak egymaga engedhet belépést a Testvérségbe. Egy vakító fényvonal, mint egy megálló villám, terjedt a Csillagtól a Beavató szívéig, Tőle pedig a jelölt szívéig. Ennek a mérhetetlen magnetizmusnak befolyása alatt, a Tudat kicsiny Ezüst Csillaga, mely a Monádot képviseli a jelöltben, izzó ragyogással terjedt ki mindaddig, míg csak be nem töltötte kauzál testét, s egy csodálatos pillanatra a Monád és az Egó egyikek voltak, mint ahogyan az Adeptusság elérése után állandóan egyikek lesznek. Az Úr a jelölt fejére helyezve két kezét, igazi nevéen szólítva Őt, mondá:

„Az Egy Beavató nevében, Kinek csillaga felettünk ragyog, befogadlak az Örök Élet Testvérségébe. Igyekezzél méltó és hasznos tagja lenni. Most már biztos vagy örökre, ráléptél a folyamra; érd el mielőbb a túlsó partot!”

Az Angyalok zenéje lágy, örömteli hangok óceánjaként zendült fel, és úgy látszott, hogy az egész levegőt betölti erővel és örömmel. A Beavatót és a térdeplő jelöltet, valamint a két tanút szinte elfátyolozták a leggyönyörűbb színek, melyek a Mánú és a Máhácsohán áldását hozták hullámaikon; és az emberiség Virágának, Gautámá-nak, a mi Urunknak, Buddhának kiváló arany fénye fölöttük lebegett áldásként, mert ismét egy Ember-fia lépett az Ösvényre. Az ezüst csillag pedig kiterjedni látszott, s befogadni vakító dús fénykörébe a Beavatót és az új Testvért. Mikor előjöttek ebből a dicsfényből, az újonc ruhája már nem vászon volt, hanem fehér selyem, mint a többi Beavatotté.

Elbűvölően szép volt az a kép, mikor a Beavató a saját kauzál testét izzóvá tette, amire válaszként kigyúlt az új Beavatotté is. Zöld és arany fény sugárzott kifelé, s a Monád, mely rendszeren csak egy fényfoltnak látszik a kauzál test állandó atomjában, oly sugárzóan ragyogott ki, hogy annak tündöklő magva duzzadva betöltötte a kauzál test egész oválját. A Monád ily alkalommal erre az időre azonosítja magát a saját töredékével, az Egóval; és ő az, aki a fogadalmat leteszi. Az asztrál testen mutatkozó hatás is igen érdekes; nagy ritmikus lendületet nyer anélkül, hogy az megzavarná egyensúlyának állhatatosságát, úgy, hogy ettől kezdve sokkal élesebben képes mindent megérezni, mint előbb, anélkül, hogy saját alapján meginogna, vagy hogy kicsúszhatnék a tulajdonosa uralma alól. A Beavató indítja meg a lendületet, reprodukálva saját rezgését az újonc asztrál testében, és egyúttal

megszilárdítja azt, úgy, hogy semmi rázkódtatás, semmi zavar nem történik, hanem a rezgés erejének óriási mértékben való megnövekedése jön létre.

Mikor mindez megtörtént, a Beavató átadta a Tudás Kulcsát az új Testvérnek, és kioktatta, hogyan lehet csalhatatlanul felismerni asztrál úton a Testvérség bármelyik tagját, akit személyesen nem ismer. Utasította a Mesterek néhány idősebb tanítványát, hogy kezdjék meg vele, mihamarabb lehetőség, a szükséges budhibeli gyakorlatokat; s a nagy szertartás azzal fejeződött be, hogy az összegyűlt Testvérek megáldották az új Beavatottat. Az új Testvér viszont a Testvérség áldását adta a világra, először használva azt az új és hatalmas erőt, amivel felruházták. Amint az áldás körüljárta és átjárta a világot, új életet adva mindennek, s egy kissé fokozva mindennek az erejét, a szépségét, egy sokhangú zúgás tölti be a levegőt, suttogó hangok miriádjai egyesülnek a mély boldogság és hála dalává. Egy új, a jót szolgáló erő nyilvánult meg, s a Természet, mely együtt sóhajt és küszködik gyermekeivel, örvend, ha egy közülük belép a Testvérségbe, mely őt végre megszabadítja kínjaitól. A világ élete ugyanis Egy élet, s ha valamelyik egyed igazi előhaladást tesz, az egész Természet részesül a nyereségben, még az a része is, amelyet, oly helytelenül, élettelennek nevezünk.

Evvel befejeződött a csodálatos szertartás, és a Mesterek az új Testvér köré gyűltek, s szívből üdvözölték, miközben eltűnt a ragyogó csillag.

Következő éjjel parancsot kaptam, hogy a neofitát mutassam be a Világ Urának. Ez persze nagyon szokatlan megtiszteltetés, ami általában nem tartozik az első Beavatás szertartásához. Rendszerint a harmadik Beavatással jár. Megjelentünk Shamballában a kijelölt időben, s mint szokás, a nagy csarnokban ment végbe a fogadtatásunk. A Királyt beszélgetésbe merülve találtuk Gautamá Buddha és Maitreya Urainkkal. Ez utóbbi így mutatta be a neofitát a Királynak: „A mi legújabb Testvérünk, az örökké ragyogó Szeretet-Csillag”, és Sanat Kumara kegyesen mosolygott az előtte letérdeplő ifjúra. Az újonc keleti módon emelte két kezét üdvözlésre; a Király kinyújtotta jobb kezét, s megfogta annak két kezét, így szólván hozzá:

„Jól dolgoztál, fiam, s én meg vagyok veled elégedve; azért hívtalak magam elé, hogy ezt megmondjam neked. Folytasd és dolgozzál még jobban, mert azt várom tőled, hogy nagy szerepre vállalkozzál a jövőben az én új alfajomban. Az én csillagom láthatóan ragyogott feletted néhány órával ezelőtt, gondold arra, hogy mindig ott lebeg fölötted épp oly igazán akkor is, amikor nem láthatod; és ahol ez ragyog, ott mindig erő, tisztaság és béke legyen.”

Azután Buddha Urunk, kezét az új Testvér fejére téve, így szólt:

„Én is áldásomat kívánom adni reád, és üdvözölni akarok téged, mert azt hiszem, gyors előhaladásod záloga annak, ami ezután következik, és hogy a jövőben, mint a Dicsőséges Misztériumhoz tartozó Testvért foglak üdvözölni, mint tagját a Szellemi Dinasztiának, akin keresztül világosság árad a világra.”

A három Kumará, ki hátul állott, szintén mosolygott az ifjúra, ki ott térdelt némán, de szeretettől és imádattól lángolva. A Király áldásra emelte kezét, míg mi leborultunk, és azután eljöttünk.

A SZERTARTÁS IDŐTARTAMA

Hogy mennyi időt vesz igénybe a Beavatás szertartása, különböző körülményektől függ, melyeknek egyike az, hogy mennyi tudást hoz a jelölt magával. Némely hagyomány három napnak és három éjjelnek mondja ezt az időt, de sokszor jóval kevesebb idő alatt végződik el. Az egyik, amelyen én jelen voltam, két éjt és egy, a visszavonulásra szentelt napot vett igénybe, de más ilyen szertartásokat egy éjjelre lehetett összeszorítani, úgy, hogy sok szokásos részt elhagyva, a Mesterek magasabb tanítványaira bízta, hogy majd később végezzék el. Némely régi Beavatás azért tartott oly sok ideig, mert a jelölteket az asztrál munkára kellett kioktatni. Ezen kívül vannak olyan budhibeli tapasztalatok is, amelyeket meg kell szerezni, mert a Beavatásnál szükséges a budhi test bizonyos fokú fejlettsége, mivel különben azt a tanítást, amit a budhi világban kell adni, nem érthetné meg az illető. A legtöbb teozófus dolgozott már asztrál munkát, s megismerte az asztrál világ részleteit, de nem tudja. De ha a Beavató tudja, hogy a jelöltnek már van némi budhi fejlettsége, sok esetben idősebb tanítványokra bízta a budhi tapasztalatokon való átvezetést, és pedig vagy a következő éjjelen, vagy bármikor, amint éppen lehetséges.

A Beavatás tulajdonképpeni szertartása nem egészen hat órára terjed, de egy bizonyos időt, előtte is, utána is, adnak a Tanítványnak ezen kívül. A Mesterek mindenkor üdvözlik a Tanítványt a Beavatás után, és mindegyikük mond neki még néhány kedves szót. Felhasználják az ilyen együttlét alkalmát arra, hogy tanítványaiknak bizonyos utasításokat átadjanak; és rendesen nagy örömet nyújtó alkalom ez mindenképpen, különösen a fiatalabb tagokra nézve. Mindnyájuk diadala az, ha ismét felvettek egy újoncot, ha megint eggyel több van örökre biztonságban.

FIÚSÁG

Már beszéltünk az elfogadott tanítvány és Mestere között lévő meghitt viszonyról, ez a bensőség egyre növekszik, és rendszerint megtörténik az, hogy mikor a tanítvány közeledik a Beavatás kapujához, a Mester elérkezettnek találja az időt, hogy még szorosabb egységbe vonja magával „cselá”-ját. Ekkor a Mester Fiának nevezetik, s a kapocs most már olyan, hogy nemcsak az alsó elme, hanem még a tanítvány kauzál testében lévő egó is benne foglaltatik az Adeptuséban, és hogy az utóbbi többé nem vonhat fátyolt Maga és a tanítvány közé, hogy ekként elzárja magától az újoncot.

Egy bölcs francia egyszer ezt mondta: „Dans tous les amours il y a un qui aime et un, qui se laisse être aimé”. (Minden szeretetnél van valaki, aki szeret és valaki, aki szerettetni magát.) Az emberi szeretetnél ez tíz eset közül kilenc esetben mélységesen igaz. Ennek gyakran az az oka, hogy az illető két lélek közül az egyik nagyobb és fejlettebb a másiknál, azért képes sokkal mélyebben szeretni; a fiatalabb lélek megbecsüli ezt a dús szeretetet, és képességéhez képest viszonozza, de a legnagyobb erőlködésével is messze elmarad a mögött a csodás adomány mögött, amelyet az idősebbik társa oly könnyen és oly természetesen áraszt reá. A Mestert és tanítványát illetve mindenkor ennek az esetnek kell fennállania.

Más tekintet. Az a szeretet, amellyel mi a mindennapi életben találkozunk, nem ritkán ingadozó, nem állandó, képes hirtelen elbátortalanodni; elidegenítheti a hidegség, a nemkedvezés és a viszonzás hiánya; sőt, átváltozhatik nemszeretésre is, ha tárgya sérti a mi viselkedési szabályainkat, vagy ha úgy cselekszik, hogy megboradunk tőle, vagy megutáljuk. Van azonban sokkal igazibb, mélyebb szeretet, amit meg nem rendíthet semmi sem. Olyan szeretet ez, amely nem törődik a

viszonzással, amelyet teljesen érintetlenül hagy az elhanyagoltatás, a közöny, sőt, szeretete tárgyának az érdemtelensége is, olyan ez a szeretet, hogy keservesen fájlalna és tárgyát szánna, ha bünt követne el, vagy bármi módon megalázná önmagát; de ereje soha egy pillanatra sem csökkenne, egy hajszálynit sem veszítene buzgóságából, bármit is tenne a szeretett.

Ilyen az Isten szeretete az Ő világa iránt; ilyennek kell lennie a Mester szeretetének azok iránt, akiknek a Fiúság kimondhatatlan kiváltságát adja. Teljesen megbízik bennök; szabad akaratából mond le arról a hatalmáról, mellyel őket Önmagától elválaszthatja, mert csak az ilyen végképpen megszakíthatatlan egyesülés képesíti Őt arra, hogy az ő válaszó képességük legteljesebb mértékig megoszthassa velük a Saját természetét; csakis Önmagának a feláldozásával adhat nekik oly felülmúlhatatlanul sokat, amennyit csak lehetséges tanítványnak a Mestertől kapnia.

Így igazán azt mondhatjuk, Ő kiszolgáltatja Önmagát a tanítványainak. Gondoljuk meg azt a szörnyű felelősséget, ami ilyenképpen reánk hárul!

Ritkán bár, de találkozunk néha ilyen szeretettel az emberek között is a fizikai világban; de ha van itt ilyen, annak mindig ugyanaz a tulajdonsága, s ugyanaz az eredménye; a magasabbat az alacsonyabbnak a kezébe adja úgy, hogy a legmagasabb rendű szeretet egyúttal a legmagasabb rendű áldozat is. Ez a legnagyobb áldozat, ez a végtelen önmegtágadás mégis mélyebb benső örömet hoz magával, mint amit akármi más nyújthatna e földön; mert csakis az ilyen szeretet az Istenre valló, az ilyen önátadás egyenesen Krisztus szívébe viszi az embert. Valóban igaz erre nézve az, hogy „a szeretet eltakarja majd a bűnök sokaságát”, s hogy „az ő sok bűne megbocsáttatott, mert nagyon szeretett”.

A „Világosság az Ösvényen” című mű szépen hivatkozik erre a szoros lelki egységre e szavakkal: „Az én békémet adom neked”. Ezt a Mester csak oly szeretett tanítványainak mondhatja, akik olyanok, mint Ő maga. Így tehát ezek azok, kiknek megvan az a megbecsülhetetlen kiváltságuk, hogy ezt a békét egész teljességében átadhatják másoknak. Minden elfogadott tanítványnak joga és kötelessége áldást osztani a Mester nevében, s valahányszor ezt teszi, a Mester csodás, ragyogó erőáradata fogja követni az ebbeli erő kifejtését. Különösen mentál úton kellene ezt az áldást adnia, valahányszor egy házba belép, ezekkel a szavakkal: „A Mester áldása maradjon e házon és mindazokon, akik benne laknak”. De az olyan tanítvány, kit a Mester már fiává fogadott, bizalmas jelenlétének megéreztetésével teljesebb, nagyobb békét adhat. Aki fia egy Mesternek, az nemsokára tagja lesz vagy pedig máris tagja a Nagy Fehér Testvérségnek is; és ez, amint már mondtuk, magával hozza azt a hatalmat, hogy az előbbinél – t. i. az elfogadott tanítványnál – még nagyobb erejű áldást képes árasztani; bár mind a kettő megfelelő a maga külön helyén.

Jól emlékszem, hogy különböző alkalmakkor mind a kétféle áldást továbbíthattam a szomszédságunkban levő hely nagy Angyalának, akit szerencsés voltam jól ismerni. Egy csónakban, az ő területéhez közel elhaladva, üdvözlésképpen Mesterem teljes áldását adtam neki; és igazán gyönyörű volt látni, hogyan fogadta azt, mélyen meghajolva, és nagyrabecsülését a szentség és a legnagyobb odaadás gyönyörű felragyogásával mutatva ki. Máskor, hasonló körülmények között a Testvérség áldását adtam neki, s ebben a pillanatban örömteljes válaszul a nagy Angyal összes erői fellángoltak, s az ő egész területe fényáradatban úszott. Olyan volt ez, mint mikor a katona tiszteleg; úgy tűnt fel, mintha minden nemcsak a

bensőjében, hanem abban a sok ezer apró, alatta dolgozó teremtményben is hirtelen életre kelt volna, és a legmagasabb képességéig emelkedett fel. Az egész természet egyszerre felelt. Az én Mesterem t. i. – bármily mélyen tisztelje is az Angyal Őt – nem az ő Mestere, de az én Királyom az ő Királya is, mert Király csakis Egy van.

A BEAVATTATÁS SZÍNVONALA

Hogy valaki közeledik-e már ahhoz a készütséghez, mely a beavattatást megengedi, három külön föltételtől függ, melyek mind egymástól függők. Az első az, hogy „A Mester Lábainál” című műben megadott Tulajdonságokat bírja-e az illető kellő mértékben, ami azt jelenti, hogy minden tulajdonság minimumának meg kell lennie benne, némely tulajdonságból pedig annál sokkal többnek. Hogy ezt megértsük, gondoljunk egy pillanatra arra a módszerre, melyet bizonyos vizsgák osztályozó ívein használnak. Meg van előre határozva, hogy egyetlen jelöltet sem engednek át, aki el nem éri minden tárgynak egy bizonyos tudás-minimumát. A kívánt százalék igen alacsony, mondjuk 25 százalék. Aki egy tárgyból ezen alul marad, megbukik, mindamelllett az sem ért el eredményt, aki minden tárgynak csupán a minimumát tudja, mert nem csupán az egyes tárgyak minimuma van megszabva, hanem valamennyinek az összességére is, mondjuk 40 százalék. Ezek folytán annak a jelöltnek, aki egy-két tárgyból nem megy feljebb 25-30 százaléknál, több más tantárgyból kell sokkal többet felmutatnia, hogy elérje a megkívánt átlagot.

Ugyanez a módszer van meg az okkultizmusban. Mindenik tulajdonsággal kell bírnia bizonyos fokig az eredményes jelöltnek, néhánynak azonban erősen fejlettnak kell lennie benne. Nem fogadható el az a jelölt, akiből teljesen hiányzik a megkülönböztetés képessége; ha azonban csekély mértékben képes azt felmutatni, ellensúlyozhatja a hiányt esetleg a szeretetnek túlsúlyban lévő áradatával. A második feltétel, hogy az egó alsórendű teste annyira képzettek legyenek, hogy ő tökéletesen működhessék azokon keresztül, amikor óhajtja; meg kell valósítani azt, amit régi teozófiai irodalmunk az alsó és felső én összeköttetésének nevez. A harmadik föltétel: elég erősnek kell lennie, hogy kiállja a velejáró nagy feszültséget, mely még a fizikai testre is kiterjed.

Ami a beavatott előhaladásának színvonalát illeti, az igen különböző lehet. Tévedés volna feltételezni, hogy minden Beavatott egyenlő fejlettségű, mint ahogy helytelen volna azt következtetni abból, hogy több ember letett egy bizonyos doktorátust, hogy mind tudásban is egyenlőek. Nagyon lehetséges, hogy valamelyik jelölt a kívánt tulajdonságok közül sokban kiváló, és sokkal az átlag-minimumon túl van, mégis egy tulajdonságra nézve komolyan fogyatékos, és a minimumán is mélyen alul marad; ilyenkor tehát szükséges várnia, míg ebben az elhanyagolt tárgyban is eléri a minimumot, és kétségtelen, hogy ezalatt a többi képességei is még tovább fejlődnek.

Világos dolog tehát, hogy míg egy bizonyos teljesítmény megkívántatik a Beavatáshoz, némelyek ennél sokkal többet lesznek képesek felmutatni egyik-másik irányban. Azt is látjuk, hogy az egyes Beavatások között az időköz valószínűleg igen különböző lesz. Egyik ember, aki csak most érheti el az első Beavatást, esetleg a másodikhoz szükséges tulajdonságok nagy részével is rendelkezik már, ennek számára a kettő közötti időköz rendkívül rövid lehet. Más esetben pedig az a tanítvány, kinek minden irányban csak éppen elégségesek voltak az erői arra, hogy az első beavatásban részesülhessen, csak lassan fogja magában kiképezni tudni a

második Beavatáshoz szükséges képességeket és tudást, s így a kettő közti időköz valószínű, hogy hosszú lesz.

A JELEN ALKALOM

Épp most léptünk a világ történetének olyan korszakába, amelyben a fejlődés minden fokán álló tökéletesedés igen gyorsá válhatik, mert a Világtanító közeli eljövetele oly hatalmas áradatát bocsátotta le a szellemi dolgokkal kapcsolatos gondolatoknak és érzéseknek, melyek mind az előhaladás irányában működnek, hogy minden ember, aki ebben az irányban törekszik előrejutni, egy erős sodrú árnban találja magát, mely őt gyorsan ragadja előre. Ez nem kizárólag az emberi gondolat- és érzés-áramra vonatkozik; az emberi gondolat igazán csak nagyon csekély részét képezi ennek a hatalmas árnak; mert erősen kisebbségben van az emberiségnek az a része, amely valami határozottat tud az Eljövétel közelségéről. Ami ebben leginkább számottevő, az a nagy Angyalok seregeinek kimondhatatlan erejű érzése és gondolata, akik tudják a nagy Tervet és igyekeznek azt minden erejükkel előmozdítani.

Az ilyen gyors előhaladás azonban nagyon határozott feszültséggel jár, amit kevés tanítvány ért meg kellőképpen. Az okkultizmus tanulmányozója, aki a gyors fejlődést tűzte ki maga elé, jól teszi, ha folyton eszében tartja, hogy az előhaladás egyik követelménye a jó testi egészség. Azt kívánja, hogy egy élet lefolyása alatt érje el azt az előhaladást, melyre rendes körülmények között hús, vagy annál is több testöltés kellene, s miután úgy az előbbi, mint az utóbbi esetben is ugyanannyi munkát kell elvégezni (mert semmiféle elengedés nincs a Beavatáshoz előírt követelményeknek mértékéből), így csak világos, hogy összes testeit keményen kell megdolgoztatnia, ha eredményt akar elérni.

Meg lehet rövidíteni a fizikai világban egy vizsgára való előkészülésre kitűzött időtartamot; de csak úgy, hogy jobban megterheljük az agyunkat, a figyelmünket, a látási érzékünket, a kitartó-képességünket; és mindnyájan tudjuk, mily végzetesen könnyű magunkat bármelyik irányban a kellőn túl megerőltetni, s ezáltal komoly kárt okozni egészségünknek. Hasonló tünetek kísérik erőfeszítésünket akkor, amikor a szellemi fejlődésünket akarjuk siettetni, ezt el lehet érni, el is érték már, s jó annak, akinek sikerül elérnie. De mindenkor szemünk előtt lebegjen a túlerőltetés leggondosabb elkerülése, nehogy előmozdítás helyett hátráltassuk fejlődésünket. Nem elég az, hogy munkánk megkezdésénél jó egészségnek örvendjünk, hanem az is szükséges, hogy annak befejezéséig meg tudjuk tartani, mert a mi haladásunk csak eszköz egy cél elérésére. Önfejlesztésünknek ugyanis nem az a célja, hogy nagyok legyünk és bölcssek, hanem hogy erőt és tudást nyerjünk az emberiség érdekében végzendő munkánkhoz. Sohase feledjük, hogy az okkultizmus elsősorban is a józan észnek apoteozisa.

FIATAL BEAVATOTTAK

Ez ideig – kevés kivétellel – csak olyan egyének nyertek Beavatást, kiknek fizikai testük már felnőtt korú volt, és akik az életben kifejtett tevékenységükkel bebizonyították, hogy teljes szívük a Logosz munkájának van szentelve. Az utóbbi években azonban több, egészen fiatal testben élő egó részesült a Beavatás kegyében, és úgy tudjuk, hogy ez abból a célból történt, hogy majd, ha az Úr eljön, egy csoport fiatal munkást találjon itt, akik készek Neki szolgálni. Eljövetelekor a Világtanító a Testvérség csodás tudatát fogja felhasználni, s minél több fizikai testben lakó segítőt

vonhat maga köré bármely helyen, annál könnyebbé válik a munkája. Bármely közönséges világi embert felhasználhat eszközül az illetőnek képességeihez mérten, aki azonban már a Mesternek elfogadott tanítványa, azt sok irányban, sokkal jobban használhatja, mint valaha használhatná a világi embert; és majdnem végtelenül nagyobb hasznát veheti még ennél is annak, aki már átlépett a Beavatás kapuján, és felébresztette azokat a sokszoros kapcsolatokat, melyek a Testvérség tagjait összekötik. Mindig az egó az, mely a Beavatást nyeri; a fizikai testnek, melyet éppen akkor elfoglal az egó, kevés köze van az egész dologhoz.

Minden esetben, mikor fiatal embereket avattak be, a Testvérség olyan idősebb tagjai vállalkoztak a segédkezésre és vezetésükre, akik fizikai testükben közelükben vagy velük érintkezve éltek. Ez azért szükséges, mert a Beavatás óriási felelősséggel jár, és erőt kölcsönöz. A Beavatottnak egy helytelen tette vagy hibás lépése sokkal súlyosabb következményeket okoz, mint a Testvérségen kívül álló egyénnek ugyanolyan tette. Ezért talán jó lesz itt egy pár útbaigazítást adni ezeknek a fiatalabbaknak. Mindeniknek örökké szem előtt kell tartania, hogy beavatását azért nyerte, mert az előző életeiben, vagy talán a jelenben, segített a világon bizonyos megkívánt mértékig, és mert azt remélik tőle, hogy ugyanezen az úton tovább haladva, a Logosz életének folyvást növekvő vezetője lesz. Hasznavehetősége megnövekedésének valószínűsége juttatta el őt a Beavatáshoz; és a szertartásnál nem csupán, mint egó, hanem mint Monád is letette a fogadalmat arra, hogy a Logoszhoz hasonlóan, Ki állandóan árasztja szét szeretetét, ő is életmunkájának tekinti azt, hogy áldásként árasztja ki önmagát. Ezért minden nap és minden órában emlékeztetésben kell tartania ezt a fogadalmat, és annak kell mindent alávetnie. A múltbeli karmája különböző személyes jellegzetességeket és ösztönzéseket ad neki; vigyáznia kell, különben ezek arra indítják, hogy többet gondoljon önmagára és a saját jólétére, mint a nagyobbik Énre és a világ jólétére.

Mielőtt belefoghatna egy ilyen fiatal beavatott a reá váró nagyobb munkába, gyakran elő kell készülnie erre közönséges nevelődés útján valamely kollégiumban és egyetemen. Ebben az esetben élénkek tevékenységei, és egocentrikus érdekű körülmények közé fog vetődni. Az élet sok kísértéssel veszi körül, és olyan alkalmakkal, melyek a Testvérségnek tett fogadalma elfeledtetésére irányulnak. Mindezek között neki világosan meghatározott magatartással kell bírnia, hogy sorsát egyesítette a Testvérség céljaival. Az ilyen világi élet minden alkalmával, legyen az tanulás, üdülés vagy szórakozás, határozottan kell ragaszkodnia ehhez a gondolathoz: „Olyan-e az, amit most tenni akarok, hogy képesebbé tesz engem a Mester Munkájára, vagy hogy jobb vezetőké leszek általa a szeretet és boldogság szétárasztására?”

Mindig eszébe kell tartania, hogy elsősorban a Testvérség igényli az Ő szolgálatát, és nem szabad magát sohasem olyan helyzetbe juttatnia, mely az iránta való kötelessége teljesítését lehetetlenné teszi. Ez alatt nem azt értjük, hogy remete életet kívánnak tőle, hanem hogy míg azt a társadalmi életet éli, mely a szükséges növekedést lehetővé teszi, folyton azt kell megfigyelnie, hogy az az élet őt a Logosz számára vezetőkké teszi-e. Reá nézve ezentúl értéktelen minden tapasztalat, legyen bármennyire kellemes és ártatlan, ha nem fejleszti őt annyira, hogy a Logosznak teljesebb vezetőkévé legyen, vagy ha nem nyújt alkalmat neki a szolgálatra, sőt, éppen ezért idővesztéséget jelent. Igyekeznie kell minden segítségre szolgáló alkalmat kihasználni, és olyan dolgokat tanulni, melyek őt hasznavehetővé teszik.

A BEAVATOTT MINDENKINEK TESTVÉRE

Ha a tanítvány megteszi a Beavatás nagy lépését, és a Testvérség tagjává lesz, ugyanakkor sokkal magasabb és különösebb értelemben, mint előbb, embertársai mindegyikének is testvérévé lett. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ő igazgassa azok életét, vagy bírálgatva vezesse őket. az ő dolga az életben nem bírálgatni, hanem bátorítani; de ha helyénvalónak talál egy intelmet, tegye azt a legnagyobb elővigyázattal és udvariassággal. A világ nem látja a Testvérség magasabb tagjait; azért hajlandó ezt a szervezetet azok után a fiatalabb tagok után megítélni, kik látókörébe jutnak. Ez a jelentése a Beavatáskor elhangzó beszédben foglalt ama megjegyzésnek, hogy az újonc a Testvérség becsületét tartja a kezében.

Kötelessége szeretetet és áldást sugározni ki, úgy, hogy bárhol tartózkodjék is, annak a helynek fokozódjék a boldogsága az ő jelenléte által. Ezért neki állandóan kifelé kell fordulnia. Ezentúl mitsem tesz az, hogy tetteit a világ miként bírálja el; csakis a Testvérség ítélete a fontos. Hogy a világ előtt népszerű-e, vagy népszerűtlen, az éppen semmit sem tesz, ha egész viselkedésében hű marad az eléje tartott eszményekhez. Bármikor és bárhol legyen is, akármelyik pillanatban megeshetik, hogy a Testvérség valamely idősebb tagja valamely célra használni szeretné, néha anélkül, hogy agybeli tudata tudna róla; de hasznavethetetlen lesz, ha a szükséges pillanatban a saját ügyein gondolkozva, azaz befelé fordulva találják, nem pedig kifelé, a világ felé. Legfőbb feladata jelleme felépítése úgy, hogy amikor Mestere reá tekint, a világ jólétére gondolva találja őt, s ne arra, hogy a világ boldogságot vagy nyomorúságot nyújt-e neki.

VIII. FEJEZET AZ EGÓ

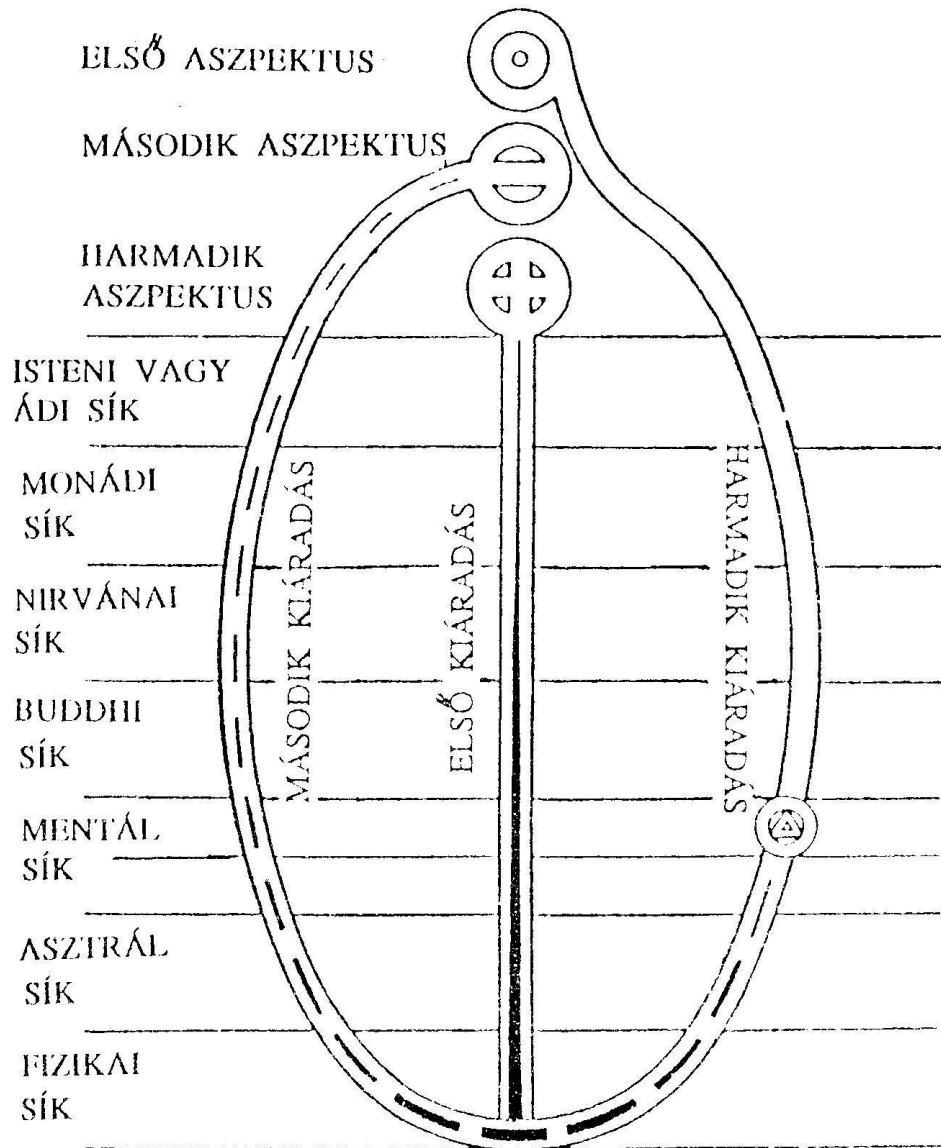
AZ EGÓ SZÜLETÉSE

Azért, hogy az Ösvényen tett további lépések világosan megérthetők legyenek, szükséges megfigyelnünk az egót és azt, hogy mi módon ébresztette fel s indította meg erőit arra, hogy önmagával összhangba hozza a személyiséget, s elérje a budhi síkot és megvalósítsa az egységet mindennel, ami él.

„A látható és láthatatlan ember” (Man visible and invisible) és a „The Christian Creed” című műveimben közöltem egy ábrát, mely a mi fejlődési rendszerünkbe tartozó Isteni Élet hármasság kiáramlását ábrázolja. Az ábra felső részén három kör jelképezi a Logosz három megjelenési formáját (három aspektusát): halad lefelé, derékszögben metszve a vízszintes vonalakat, melyek a természet hét világát ábrázolják. A legalsó körből (a harmadik aspektusból) kiinduló vonal az ábra közepén halad lefelé egyenesen, és minél mélyebbre száll alá, annál vastagabb és sötétebb lesz; ez azt mutatja, hogy a Szent Lélek miképpen eleveníti meg a különböző síkok anyagát, először megalkotva mindenkinek a megfelelő atomját, azután elemekké tömörítve az atomokat.

Az így megelevenített anyagba leszáll a második kiáramlás a Fiú Istent jelképező körből, s az az Isteni Élet, melyből ez a kiáramlás áll, az anyagot formákká vonja össze, amelyekben lakhatik, s ilyenképpen testesül és a saját részére testeket, vagyis eszközöket alkot. Anyagiságának legalsó síkján az ásvány-országot élteti, s amint fejlődik, lassanként eléggé határozott lesz arra, hogy a növény-országot éltesse, majd még később az állatország éltetésére lesz képes. Mikor már az állatország legmagasabb színvonaláig emelkedett, nagyon figyelemre méltó változás áll be, és egy egészen új tényező jelenik meg, a Harmadik kiáramlásé, mely a legmagasabb körből származik, a Logosz Első Aspektusától, közönségesen mondva az Atya Istentől.

Az az erő, mely eddig meglelkesítő volt, most meglelkesítetté válik, s az Első Személyből eredő új erő elfoglalja azt, ami idáig az állat lelke volt, és valósággal testté alakítja azt a maga számára, bár oly végtelen finomságú anyagból való testté, hogy az a mi fizikai érzékeink számára teljesen érzékelhetetlen. Így születik meg az egó a kauzál testében, és azonnal belevonja önmagába mindazoknak a tapasztalatoknak eredményeit, melyeket az az állati lélek előbbi fejlődése minden időszakán (aeonján) keresztül szerzett; úgy, hogy a fejlődése folyamán elért tulajdonságokból semmi sem vész el.

2.ábra
AZ EGÓ

A MONÁD ÉS AZ EGÓ

Mi tehát az a csodás erő, mely a naprendszer Logoszának az előttünk ismeretes legmagasabb aspektusából árad le? Ez teljes igazság szerint Magának Istennek a valóságos Élete. Erre azt mondhatnók, hogy ugyanaz az Első és a Második Kiáramlás is. Egészen igaz, csak hogy ez a kettő lassan és fokozatosan jött le minden világon át, s maga köré vont mindeniknek anyagát, s oly erősen belé hálózta magát abba az anyagba, hogy alig lehetséges azoknak látni őket, amik; általában nehéz felismerni bennük az Isteni Életet. De ez a Harmadik Kiáramlás egyenesen villan le a forrásából, anélkül, hogy közbe eső anyagba bármily módon is belemerülne. Ez az a tiszta fehér fény, melyet be nem szennyezett semmi sem, amin áthaladt.

Noha a világoosság kedvéért ábránk az Isteni Életnek ezt a Harmadik Áramát egyenesen a Logoszból eredőnek mutatja, a valóság szerint nagyon régen származott ki onnan, és egy közbeeső ponton, síkjaink másodikán lebeg. Amikor ezen a színvonalon lebeg, Monádnak nevezzük, és talán a legkevésbé félrevezető képet alkotjuk meg magunknak róla akkor, ha mint Istennek egy részét gondoljuk el – de mint annak egy részét, ami oszthatatlan – ez igazán paradox a mi halandó értelmünknek; mégis oly igazságot foglal magában, amely nagy magasságban áll a mi felfogásunk fölött.

Úgy látszik, mintha a szellemnek ez az általános leszállási módja mindig egyforma volna, bár a különböző világok különböző feltételei természetesen sok változatot tüntetnek fel a részletekben. Maga a Logosz bocsátja a Monádot – önmagának egy parányi töredékét – egy, a sajátjánál sokkal alacsonyabb színvonalra; a leszállás természetesen szükségképpen igen erős korlátozást jelent, noha ez a mi tudatunk által elérhető legmagasabb ponton is messze túlemelkedik arra nézve, hogy leírható vagy megérthető lenne. Ugyanilyen módon bocsát le a Monád önmagából egy kicsiny töredékét, s ez lesz az egó; és ebben az esetben is óriási módon fokozódik a korlátozottság. Ugyancsak ez történik akkor is, mikor az egó ismétli meg ezt az eljárást, és egy parányi részecskét lebocsát önmagából az ember mentál, asztrál és fizikai testébe. Ezt a töredékét nevezzük mi személyiségnek.

Ez az utóbbi kicsiny töredék az a tudat-darabka, melyet a tisztánlátók (clairvoyantok) az emberen belül ide-oda mozogni látnak. Egy szimbolikus rendszer szerint ezt látják, mint a „hüvelyk nagyságú arany embert”, aki a szívben lakik; de sokan közülünk inkább csillag alakúnak látják. Azt hiszem, én magam mindig, mint ragyogó csillagot láttam. Az ember a Tudatnak ezt a csillagát tetszése szerint tarthatja, ahol akarja, t. i. a test hét főközpontjának valamelyikében. Hogy melyik lesz ezek közül az emberre nézve legtermészetesebb, az teljesen attól függ, melyik típushoz vagy sugárhoz tartozik, valamint – azt hiszem – a fajától és alfajától is függő. Mi, az ötödik gyökérfaj ötödik alfajának tagjai, majdnem mindig az agyunkban tartjuk ezt a tudatot, az agyfüggvényhez tartozó központban. Más fajok tagjai azonban természetesebbnek találják azt, ha rendesen a szívben, a torokban, vagy a napidegfonatban (plexus solarisban) tartják.

A tudatnak ez a csillaga az egó képviselője ideleln, ezekben az alsóbb világokban, és midőn az e világoknak megfelelő testekben nyilvánul meg, a személyiségnek nevezzük; s ez az ember, ahogyan barátai ideleln ismerik.

A SZEMÉLYISÉGGEL VALÓ KÖZLEKEDÉS

Noha a személyiség föltétlenül az egónak része – noha a benne lévő egyetlen élet és erő az egó élete és ereje –, ő mégis gyakran elfelejti azt, és hajlandó teljesen különálló lénynek tekinteni magát, s itt alant a saját céljaiért dolgozik. Mindig megvan az egóval való közlekedésre az útja (könyveink ezt sokszor „antahkarana” néven említik), de rendszerint nem igyekszik igénybe venni. A közönséges emberek esetében, akik ezeket a dolgokat sohasem tanulmányozták, minden tekintetben a személyiség az ember, az egó csak nagy ritkán és csak részlegesen nyilvánul meg.

Az első fokokon abból áll az ember fejlődése, hogy megnyitja ezt a közlekedési utat, úgy, hogy az egó azon keresztül egyre jobban érvényesítheti magát, míg végre tökéletesen úrrá válik a személyiség felett, s annak többé különálló gondolata vagy akarata nincs, hanem pusztán (amint kell is ennek lennie) az egó kifejeződése ezekben az alsóbb világokban. Természetesen meg kell értenünk, hogy az egó, mivel egy mindenképpen magasabb síkhoz tartozik – sohasem nyilvánulhat meg teljesen ideleenn; a legtöbb, amit remélhetünk az, hogy a személyiség nem fog semmi olyat tartalmazni, ami nem az egó szándéka, s hogy annyit fog az egóból kifejezni, amennyi csak lehetséges ezen az alacsonyabb világon.

A teljesen műveletlen embernek úgyszólván semmi közlekedése sincs az egóval, a Beavatottnak teljes, akadálytalan közlekedése van. Következésképpen azt találjuk (amint fel is tehetjük), hogy e két véglet között minden fokon vannak köztünk emberek. Gondolnunk kell arra is, hogy az egó maga is csak fejlődési folyamatban van, s így igen különböző fokon álló egókkal van dolgunk. Mindenképpen azonban az egó mindenkor nagyon sok tekintetben óriási mértékben nagyobb valami, mint ami a személyiség valaha is lehet. Bár, amint már mondtuk, ő csupán egy töredéke a Monádnak, mégis, mint a kauzál testében lévő egó teljes, még akkor is, ha erői fejletlenek; míg a személyiség nem tartalmaz egyebet, mint az egó életének nyomát.

Igaz az is, hogy az egó élete a maga színvonalán végtelenül szélesebb körű, és élénkebb valami, mint az, amit mi ideleenn életnek nevezünk. Amint a személyiség fejlődése abból áll, hogy megtanul mindinkább hű kifejezője lenni az egónak, úgy az egónak is az a fejlődése, hogy megtanul minél hübb kifejezője lenni a Monádnak. A fejletlen személyiség tökéletesen elfelejti az egóval ezt a kapcsolatát, és teljesen függetlennek érzi magát. Alig lehetséges az egónak az ő sokkal magasabb színvonalán tudomással nem bírnia a Monáddal való kapcsolatáról; bizonyos, hogy egyes egók jobban tudatában vannak a fejlődésük szükségességének, mint mások; másképp ezt úgy mondhatjuk, hogy vannak idősebb és fiatalabb egók, és az idősebbek komolyabban igyekeznek szunnyadó képességeiket kifejleszteni, mint a fiatalabbak.

A SAJÁT VILÁGÁBAN

Hajlandók vagyunk azt gondolni, hogy az egóra nézve egyetlen fejlődési lehetőség a személyiségen keresztül van; de nem így áll a dolog, vagyis inkább a tulajdonságoknak csak csekély számával kapcsolatban van ez így. Amint azt a „Man Visible and Invisible” művemben bőven kifejtettem, a vadember kauzál teste majdnem teljesen színtelen. Mihelyt fejlődése folyamán jó tulajdonságokat fejt ki, amelyek megfelelő rezgésekre találnak a kauzál test anyagában: az e tulajdonságokat kifejező színek mutatkozni kezdenek, és ekkor, ahelyett, hogy üres lenne a kauzál test, megtelik tevékeny, lüktető étellel. Annyival több megnyilvánulhat most már

benne az egóból, hogy terjedelmének óriási mértékben meg kell növekednie; terjed egyre tovább és tovább a fizikai központtól, míg csak az ember több száz, sőt, több ezer személyt lesz képes önmagába felölelni, és ilyenképpen óriási erejű jó befolyást gyakorolni.

Bármily csodás is mindez, a fejlődésének ez még csak egyik oldala. Vannak neki még egészen más haladási útjai, amikről mi ideleln semmit sem tudunk. Ő a maga sajátos életét éli a rangtársai között, a nagy Árupádévák, minden fajtájú ragyogó Angyalok között, olyan világban, amely messze meghaladja látókörünket. A fiatal egó még alighanem kevéssé ébredt fel erre az egész ragyogó életre, éppen úgy, mint egy karon hordott kisdéd, alig tud valamit az őt körülvevő világ érdekeiről; de amint tudata fokozatosan kibontakozik, tudatára ébred minderre a fenségesre, és elbűvölve látja annak életélénkségét és szépségét.

Ugyanakkor ő maga dicső dologgá válik, és először nyújt nekünk némi fogalmat arról, hogy milyennek akarja Isten az embert. Az ilyen lények között a gondolat nem ölt alakot, hogy ide-oda lebegjen, mint ez az alsóbb világokban történik, hanem villámcsikázáshoz hasonlóan jut el az egyiktől a másikhoz. Itt már nem újonnan szerzett testekkel találkozunk, amelyek lassanként lesznek fegyelmekkel, és lassanként tanulják meg többé-kevésbé gyengén kifejezni a bennük lévő lelket; hanem itt olyan testtel állunk szemtől szemben, amely öregebb a hegyeknél, amely az Isteni Dicsőség valóságos kifejezője, s amely folyton mögötte áll, és átragyog rajta egyre teljesebben, amint erői lassanként kibontakoznak.

Itt már nem külső formákkal van dolgunk, hanem önmagukban látjuk a dolgokat, a valóságot látjuk, amely a tökéletlen kifejeződés mögött van. Itt egy az ok a hatással, ami tisztán látható az egységükben, mint az éremnek a két oldala. Itt elhagytuk a konkrétat az elvontért; már nem a formák sokszorosossága van előttünk, hanem az eszme, mely mind e formák mögött rejlik. Itt már mindennek a lényegéhez férközhetünk, többé nem részleteket tanulmányozunk; nem bizonyítunk többé egy tárgyat, sem annak megmagyarázásán nem fáradozunk; a tárgy fogalmának lényegét vesszük fel, és mint egészet mozdítjuk meg, mint mikor valaki sakkot játszik és egy bábót mozdít meg. Ami ideleln egy több kötetes magyarázatot igénylő filozófiai rendszer volna, ott egyetlen határozott tárgy – egy gondolat –, amit úgy lehet eldobni, mint mikor valaki egy kártyát dob az asztalra. Egy opera vagy egy oratórium, aminek előadása itt egy teljes zenekart foglalkoztatna több órán át, ott egyetlen hatalmas akkord. Egy egész festőiskola módszerei egyetlen pompás eszmébe vannak összesűrítve; és az ilyen eszmék képezik az Egók értelmi jelzéseit, melyek segítségével azok egymással beszélgetnek.

Nem könnyű fizikai szavakkal megmagyarázni az Egók közötti különbséget, mert mindegyikük sok tekintetben sokkal nagyobb, mint bármi, amihez ideleln szokva vagyunk. Tudvalevő, hogy a hasonlatok félrevezetőek, ha nagyon erőltetettek, vagy ha nagyon is szó szerint vesszük. Talán mégis sikerül gyenge visszfényt nyújtanom annak a benyomásnak, amit a velök való érintkezés gyakorolt reám, ha azt mondom: az előrehaladott Egó méltóságos, fenséges és végtelen udvarias követre emlékeztet, aki telve van bölcsességgel és jósággal; míg a kevésbé fejlett ember az esetlen, jóakarátú falusi földesúrra. Az olyan Egó, aki már az Ösvényen van, s az Adeptussághoz közeledik, sokban hasonlít a nagy Angyalokhoz, és bőséges erőnek szellemi befolyásait sugározhatja ki.

AZ EGÓ ÉRDEKLŐDÉSE A SZEMÉLYISÉG IRÁNT

Csodálkozhatunk-e hát azon, hogy az Egó erélyesen beleveti magát a saját világjabeli hatásos tevékenység forgatagába, és hogy azt szerfölött érdekesebbnek és fontosabbnak találja a korlátolt és félig kialakult személyiség gyenge, nagyon távoleső küzdelmeinél, amely személyiséget egy alsóbb rendű világnak sűrű homálya burkol be?

A közönséges ember fizikai életében nem sok érdekes van az Egó számára, és csak egyszer-másszor fordul elő oly nagy fontosságú esemény, mely egy pillanatra magára vonja figyelmét, ami által abból valami érdemeset kivonhat. A közönséges ember mozaikszerűen él; idejének több mint fele részében az igazi, a magasabb rendű élet számára nincsen ébren. Néhányan közülünk hajlandók panaszkodni, hogy egóink nagyon kevésé vesznek tudomást rólunk; de kérdezzük meg önmagunkat, mennyit törődünk mi övelük? Naponként például hányszor jutott eszünkbe egónk? Ha figyelmét magunkra akarjuk vonni, hasznossá kell tennünk számára a személyiségünket. Mihelyt elkezdjük gondolataink nagyobb részét magasabb dolgoknak szentelni (ami egyenlő avval, hogy mihelyt az igazi életet elkezdjük), az Egó is valószínűleg több figyelmet fog reánk fordítani.

Az Egó tudja, hogy fejlődésének bizonyos szükséges részét csakis személyisége útján, és pedig mentál, asztrál és fizikai testében érheti el; tehát tudja azt is, hogy előbb-utóbb törődnie kell vele, kezébe kell vennie és uralma alá helyeznie. Nagyon megérthetjük azonban, hogy ez a feladat gyakran egy cseppet sem látszik hívogatónak, hogy némely személyiség akármi másnak inkább tűnik, mint vonzónak vagy reményt keltőnek. Ha ránézünk sok körülöttünk lévő személyiségre, kiknek fizikai testüket hús, alkohol, dohány megmérgezte, asztrál testük telve a kapzsiság és az érzékiség páráival, mentál testök az üzletnél, a lóversenynél és díjbírkózásnál magasabb dolgok iránt nem érdeklődik: akkor nem nehéz meglátnunk, hogy az Egó, megfigyelve mindezt az ő nagy magasságából, miért hajlandó elhatározni, hogy komoly erőkifejtését egy másik testöltésre halasztja el, abban a reményben, hogy a jövőbeli testek megközelíthetőbbek lesznek a befolyása számára, mint azok, amelyekeken megborzadt tekintete akkor pihent. Képzeltetjük, hogy így fog szólni magában: „Evvel semmit sem tehetek; megkísérlem, hátha legközelebb valami jobbat szerezhetek; rosszabbat aligha lehet; nekem pedig sokkal fontosabb dolgom van azalatt idefönn.”

Nem ritkán fordulnak elő hasonló esetek az új testöltések korai fokain. A gyermek születésétől kezdve az Egó fölötté lebeg, és némely esetben kezd igyekezni fejlődését befolyásolni, amíg az még nagyon fiatal. Általános szabály szerint kevés figyelmet fordít reá körülbelül addig, amíg a hetedik évét be nem töltötte, amely időre a karma elementálja úgyszólván befejezte munkáját. Miután maguk a gyermekek is oly nagyon különbözőek, nem meglepő, hogy az egyes egók és személyiségeik között fennálló viszony is olyan sok különféleséget mutat. Némely gyermek személyisége élénk és könnyen befolyásolható, a másiké tompaeszü vagy akaratos; ha ez utóbbi jellegzetességek az uralkodók, akkor az egó egy időre elvonja tőle tevékeny érdeklődését, remélve, hogy a gyermeki test megnövekedésével a személyiség okosabbá és válaszadásra képesebbé válik.

Nekünk talán helytelennek tűnik fel az ilyen elhatározás, úgy gondolva: ha az egó elhanyagolja jelenlegi személyiségét, nem valószínű, hogy a legközelebbi alkalommal javult állapotot talál; és ha a gyermektestet a saját felügyelete nélkül engedni fejlődni, a nem kívánatos tulajdonságok nem hogy kivesznének, hanem még

erősebbé válhatnak. Bajos azonban, hogy mi itt ítélkezzünk e dolgok fölött, miután erre vonatkozó ismereteink oly tökéletlenek, s miután fogalmunk sincs arról a magasabb rendű ügyről, amelynek ő magát szenteli.

Ebből látszik, mennyire lehetetlen csak hozzávetőleg is megítélni bárkinek is a fejlődési helyzetét, akit csak a fizikai világban látunk. Egyik esetben a karmikus okok nagyon szép személyiséget hozhattak létre, noha az egó, amelyhez tartozik, csak közepes haladottságú; míg a másik esetben azok az okok alsórendű, vagy hiányos személyiséget létesítettek, holott az egy aránylag haladott egóhoz tartozik. Nagyon jól megérttetni velünk azt az Úr Buddha életéből vett történetek egyike. Egy napon egy ember jött hozzá, amint meg szokták tenni az emberek, ha bajban voltak, és elmondta, hogy nehézségei vannak a meditálásnál, mely alig sikerül neki. Erre Buddha azt mondta neki, hogy annak nagyon egyszerű az oka, mert előző életében bolondos szokásai közé tartozott bizonyos szent embert bosszantani, kit folytonosan megzavart meditálásában. Ennek az embernek pedig sokkal előrehaladottabb egója lehetett, mint néhány társának, akinek meditálása jól ment.

Ha az egó egyszer elhatározza, hogy teljes erejét és erélyességét a személyiségre fordítja, akkor csodálatos változást tud véghezvinni. Senki, aki ezt maga személyesen nem tanulmányozta, el nem tudja képzelni, mily csodálatra méltó, mily gyors, mily gyökeres lehet ez a változás kedvező körülmények között, vagyis ha az egó megfelelően erős, és a személyiség nem gyógyíthatatlanul bűnös; különösképpen pedig akkor, ha maga a személyiség is elszánt erőfeszítést fejt ki, hogy az egó tökéletes kifejezője legyen, s hogy ezáltal magát vonzóvá tegye az egó előtt.

A SZEMÉLYISÉG MAGATARTÁSA

A nehézséget fokozza az, hogy a dolgot egyidejűleg két szempontból kell néznünk. A legtöbben közülünk idelenn igen hangsúlyozottan személyiségek, és csaknem kizárólag, mint olyanok gondolkoznak és cselekszenek; s mégis folyton tudjuk, hogy a valóságban egók vagyunk, és mi, akik több évi meditálás útján érzékenyebbek lettünk a magasabb befolyások iránt, gyakran felismerjük a magasabb Énünk beavatkozását. Minél inkább megszokjuk egónkkal azonosítani magunkat, annál tisztábban és egészségesebben fogjuk meglátni az élet problémáit; de amennyiben még mindig csak személyiségeknek érezzük magunkat, kik a magasabb Énünkhöz felpillantunk: világos dolog, hogy kötelességünk és érdekünk megnyitni bensónket előtte, igyekezni felérni hozzája, és magunkban olyan rezgéseket ébresztetni, amelyeknek ő hasznukat veheti. Legalább is győződjünk meg arról, hogy nem állunk-e útjában az egónknak, hogy megteszünk-e érette minden tőlünk telhetőt, legjobb tudásunknak megfelelően.

Mivel az önzés a személyiség túlzása, első lépésünk legyen ettől megszabadulni. Továbbá elménket magas gondolatokkal kell telítenünk; mert ha állandóan alacsony rendű dolgokkal foglalkoztatjuk (bármily tiszteletreméltóak a maguk helyén ezek a dolgok), az egó nem képes e gondolatokat, mint csatornákat használni kifejeződésére. Ha egy próba erőfelfejtést tesz, ha lebocsát egy tapogatózó ujját, fogadjuk őt lelkesedéssel, és siessünk parancsainak engedelmeskedni, hogy egyre jobban elfoglalhassa elménket, és így átvehesse örökét, az alacsonyabb világokat illetőleg. Így közelíthetjük meg mind jobban az elérni óhajtott célunkat; ekként tesszük lábunkat az Ösvényre, mely közvetlenül vezet az első Beavatáshoz, amelyben az alsóbbrendű a Felsőbbrendűvel egyé lesz, jobban mondva, a nagyobb

felszívta a csekélyebbet; úgy, hogy most már a személyiségnek semmi olyat sem szabad tartalmaznia, ami nem az egót képviseli; tehát az alsóbbrendű tisztán a felsőbbrendűnek kifejezője. Lehetnek a személyiségnek nagy számú saját kellemetlen tulajdonságai, mint: féltékenység, harag és lehangoltság; de már ezeket mind félrevetette, és most tisztán csak azt mutatja ki, amit felülről kap. Az egó pedig, miután összhangba hozta önmagával az alsóbb ént, felfelé emelkedik a budhi világba, az egység világába. Ezen az egyetlen módon kezdheti el az ember az énről vonatkozó tévedését, ami a további haladásának útjában áll, elűzni magától; s ez az, amiért budhi tapasztalatok szükségesek az első Beavatásnál, hacsak már előbb meg nem szerezte az illető. Sok esetben ez már régebben megtörtént, mert a magasabb rendű érzelmek, az asztrál testben mutatkozván, visszatükröződtek a budhi testben és felébresztették, következésképpen van már a Beavatás előtt valamelyes felébredés.

AZ EGYSÉG MEGVALÓSÍTÁSA

Minden, ami él, valósággal egy, és ezt az igazságot kötelessége tudni mindenkinek, aki belép a Testvérségbe. Arra tanítanak minket, hogy az Én egy, és mi igyekszünk megérteni, mit jelent ez; de teljesen más az, mikor erről mi saját magunk győződünk meg, amint ez a budhi világba lépő jelölttel történik. Olyan ez, mintha a fizikai világban mindenikünk egy kút fenekén élne, ahonnan feltekinthetünk a körülöttünk lévő világ napfényére; s amiképpen ez a fény több kút mélyére világít le, és mégis ugyanaz az egy fény marad, épp úgy világít be az Egynek a Fénye a mi szíveink sötétségébe. A beavatott már kikapaszkodott a személyiség mély kútjából, és látja, hogy az a fény, melyről azt képzelte, hogy önmaga az, tulajdonképpen mindennek a Végtelen Fénye.

Mialatt az egó a kauzál testben lakott, már felismerte mindenben az Isteni Tudatot; s ha egy másik egóra tekintett, tudata felszökkellett, mert felismerte benne az istenit. De a budhi világban már nem ugrik fel, hogy kívülről üdvözölje, mert akkor már a másik egó az ő szívébe van zárva. **Ő az a tudat és az az övé.** Nincs már többé „te” és „én”, mert mind a kettő egy, mint két felülete valaminek, ami felülmúlja és mégis magába zárja mind a kettőt.

Az egész különös emelkedés mellett azonban mégsem vész el az egyéniség érzése mindamellet, hogy végképpen kiveszett az elkülönültség érzése. Ez, bár paradoxonnak látszik, mégis világosan igaz. Az ember mindenre visszaemlékszik, ami már mögötte van. Ő maga ugyanaz az ember, aki ezt vagy azt a cselekedetet a távoli múltban végrehajtotta. Semmi másban nem változott, mint abban, hogy most ő sokkal több, mint akkor volt, és hogy érzi, hogy épp úgy sok más megnyilvánulást is foglal magában. Ha itt és most egyszerre százan tudnók felemelni tudatunkat az intuíciós világba, mindnyájan egy tudatosság volnánk; de mindegyikünknek úgy tűnnék fel, mintha a sajátunk volna teljesen változatlanul, azzal a különbséggel, hogy most abba a többit is mind befoglaltuk.

Mindeniknek úgy tetszenék, mintha ő szívta volna fel mind a többit, vagy ő zárta volna magába mindazokat, és így mi itt nyilvánvalóan a káprázat egy neme előtt állunk, és egy kis további megértés világossá teszi számunkra, hogy mi mindnyájan egy óriási tudatnak egy-egy felülete vagyunk, és hogy mindaz, amit idáig a mi tulajdonságainknak, a mi értelmünknek, a mi erőinknek tartottunk, az mindenkor az Ő tulajdonsága, az Ő értelme, az Ő ereje volt. Eljutottunk tehát az ősrégi tiszteletben tartott mondásnak: „Te van Az!” a megértéséig. Idelelni beszélni erről és felfogni, vagy azt hinni, hogy értelmünkkel felfogtuk ezt: egészen más dolog,

mint belépni ebbe a csodálatos világba, és **ismerni** azt olyan bizonyossággal, amit többé semmi meg nem rendíthet.

Ha ez a budhi tudat teljes benyomást gyakorol a fizikai agyra, új értéket ad minden cselekedetnek és életviszonynak. Nem **nézünk** többé emberre vagy dologra-mellékes, hogy kisebb vagy nagyobb fokú kedvességgel vagy rokonszenvvel; egyszerűen mi **vagyunk** az a személy vagy az a tárgy, és úgy ismerjük őt, vagy azt, mint magunk agyának gondolatát vagy a kezünk mozdulatát. Indító okait úgy méltányoljuk, mint a magunkéit, bár tökéletesen megérthetjük, hogy önmagunknak egy másik része a mienknél több tudásával vagy a mienktől eltérő szempontjával egészen másképp cselekedhetik.

Nem szabad azonban azt gondolnunk, hogy az intuíció világának legalsó rétegeibe lépő ember azonnal teljes tudatában lesz az összes élőkkal való egységének. Az érzésnek ez a tökéletessége csak, mint sok fáradozásnak és nehéz munkának eredménye jön meg, miután már feljutott az egység országának legmagasabb rétegebe. Általában bejutni ebbe a világba annyit tesz, mint a tudatosságnak óriási terjedelmét kitapasztalni, és önmagát sok mással egynek ismerni; de előtte a törekvésnek, az önfejlesztésnek olyan ideje nyílik meg, mely ahhoz hasonló ezen a színvonalon, amit mi ideleln teszünk, mikor igyekszünk meditáció révén a közvetlenül felettünk lévő világba felemelkedni tudatunkkal. Lépésről lépésre, fokról fokra kell a jelöltnek ezt az utat meghódítania, mert még ezen a színvonalon is szükséges fáradoznunk, ha haladni akarunk.

Miután a jelölt átment az első Beavatáson és tudatosan lépett a budhi világba, ez a fokról fokra lépve történő önfejlesztési munka azért áll előtte, hogy technikai nevet használva, a három nagy bilincset lerázza magáról, amelyek őt hátráltatják a további előmenetelében. Most már határozottan a Szentség Ösvényén van, és a buddhista rendszer, mint Sótápáttit vagy Sóhánt említi, vagyis: „Ő, aki a folyamba lépett”; hinduk között pedig Páriverájáká a neve, ami azt jelenti, „vándor”, ki úgy érzi, hogy a három alsó világban nem talál többé olyan helyet, amely neki lakóhelye vagy menedéke lehetne.

IX. FEJEZET

A MÁSODIK ÉS HARMADIK BEAVATÁS

AZ ELSŐ HÁROM BILINCS

Az első Beavatáson átment jelölt végleg az igazi Ösvényre lépett, arra az Ösvényre, mely Adeptussághoz vezet, vagyis ahhoz a kapuhoz, mely az emberi birodalomból a felsőbbrendű ember birodalmába vezet. Ha alulról nézünk fel erre az Ösvényre, csodálkozhatnánk, hogy a tanítvány nincs kimerülve az első Beavatáshoz vezető munka után, hogy nem retten vissza bátorságát veszve az előtte álló szédítő magasságoktól, melyeket magasbodni lát maga előtt, könyörtelen, folyvást emelkedő Ösvényen. De ő ivott az élet kútjából, és ereje tíznek az ereje, mert a szíve tiszta, s az eszményi emberiség dicső volta, mely egyre növekvő tisztasággal tárul a szeme elé, oly vonzó és buzdító erővel bír, amihez semmi földi ösztönzést vagy érdeket hasonlítani nem lehet.

Útjának az első szakasza a második Beavatásnál végződik, melynek elérése előtt három Sanyojánt, vagy bilincset kell levetnie, amelyek:

1. Szákkáyáditthi – az én-nek káprázata,
2. Vichikichichhá – a kétely vagy bizonytalanság,
3. Szilábbátápáramásza – babona.

Ezek közül az első, az „én vagyok én” tudata, ami a személyiséggel van összeköttetésben és nem egyéb, mint káprázat, amit már az igazi felfelé vezető Ösvényen tett legelső lépésnél el kell vetni. De e bilincstől való teljes megszabadulás még ennél is többet jelent; mert magában foglalja annak a ténynek a megértését, hogy az egyéniség egyszersmind valósággal egy a Mindenséggel, s hogy ezért a testvéreivel ellentétes érdekei sohasem lehetnek, és hogy akkor a legigazibb az előhaladás, ha leginkább másoknak segít haladni.

A második bilincs említésénél néhány figyelmeztető szót kell mondanom. Európai gondolkozásmódhoz szokott emberek annyira természetesnek tartják – szerencsétlenségükre –, hogy minden vallás, iskola vagy szekta bizonyos dogmákhoz való vak, oktalan ragaszkodást követel hívőitől; hogy midőn azt hallják, hogy az okkultizmusban, mint a haladás akadályá jön számba a kétely, feltételezik, hogy ez az Ösvény ugyanazt a vak hitet várja el a követőitől, mint azt sok modern babona teszi. Ennél helytelenebb feltevést képzelni sem lehet.

Igaz, hogy a kétely (jobban mondva bizonytalanság) némely kérdésben megakadályozza az előhaladást, de ennek ellenszere nem a vak hit, (mely maga is bilincsnak tekintetik, amint később látni fogjuk), hanem az egyéni kísérletezésből vagy a matematikai következtetésekből nyert meggyőződés bizonyossága. Amíg a gyermek kételkedik az egyszeregy helyességében, nem igen tehet előmenetelt a magasabb mennyiségtanban; de kételyeit csak az oszlathatja el kielégítően, ha a kísérletezés és a következtetés útján szerzett megértést, hogy az egyszeregy-táblázat megállapításai igazak. Akkor már nemcsak azért hiszi el, hogy kétszer kettő négy, mert mondták neki, hanem mert már magától értetődő dolog az neki. Ugyanez a módszere, mégpedig egyetlen ismert módszere az okkultizmusnak, a kételyek feloldására.

Vichikichichhá-t úgy értelmezték, hogy az a karma és reinkarnáció tanában való kételkedés, valamint annak a módszernek a hatóerejében való kételkedés, amely szerint a legmagasabb jót a Szentségnek ezen Ösvényén haladva érzük el; de e dolgok tudása magával hozza azt az élő meggyőződést, hogy a világ Isten iskolája az ember számára, s hogy az Ő terve a halhatatlan életnek az elenyésző formákon keresztül végbemenő fejlődése (evolúció), amely terv minden részletében csodás és áldásos. Lerázva ezt a második bilincset, a Beavatott vagy észszerű gondolkodás útján, vagy személyes, első kézből vett tudása alapján, annak a kétségtelen bizonyosságát tudja meg, hogy az okkult tanítás e dolgokra vonatkozóan igaz.

A harmadik bilincset, a babona bilincset úgy írták le, hogy az magában foglalja az értelmetlen és tévedésen alapuló hit minden fajtát, valamint azt, hogy külső rítusoktól és szertartásoktól függhet a szívnek megtisztulása. A Beavatott látja, hogy a vallások által nyújtott minden segély – az ima, a szentségek, a zarándoklás, a böjt, s a különféle rítusok és szertartásokon való részvétel – csupán segítő eszköz és semmivel sem több; s hogy az ember igénybe veszi közülük azokat, amelyeket magára nézve hasznosnak lát, de nem fogja feltételezni egyikről sem, hogy egyedül elegendő az üdvözülésre. Határozottan tudja, hogy a szabadulást önmagában kell keresnie, és hogy bármily értékesek legyenek is ezek a segítő eszközök akaraterojének, bölcsességének és szeretetének kifejlesztésénél, mégsem pótolhatják sohasem azt a személyes erő kifejtést, ami egyedül célhoz vezet. Az az ember, aki ezt a bilincset levetette, megérti, hogy nincs a vallásnak olyan formája, amely minden emberre szükséges lenne, hanem hogy a Legmagasabbhoz vezető Ösvényt meg lehet találni bármelyikük és mindük által, sőt, nélkülük is.

E három bilincs összefüggő sorozatot alkot. Megértvén az egyéniség és a személyiség közötti különbséget, lehetséges immár az újratestesülés igazi folyamatát értékelnünk, s ezáltal erre a pontra vonatkozó kételyünket elúznunk. Ezt elérve, az ego szellemi állandóságának tudatában megjön a saját szellemi erőnkbe vetett bizalmunk, és az elúzi a babonát.

AZ EGYES LÉPÉSEK ALSÓBBFOKOKRA OSZTÁSA

Maga a Valóságos Ösvény mindenik foka négy lépésre oszlik. Az első a Maggó vagy Út, melynek ideje alatt a tanítvány arra törekszik, hogy a bilincseket lerázza. A második lépés a Phálá, szó szerint gyümölcs vagy eredmény, midőn az ember azt veszi észre, hogy mind jobban mutatkoznak erőfeszítésének eredményei. Harmadiknak a Bhávaggá következik, vagy a beteljesedés, t. i. az az időszak, amidőn az eredmény elérte a tetőpontját, és ő képes kielégítően teljesíteni az ahhoz a lépéshez tartozó munkát, amely lépésben most már szilárdan áll. A negyedik a Gótrábhú, ami azt az időszakot jelenti, melyben eljutott a következő Beavatásban való részesülésnek megfelelő állapotba.

Hogy a jelölt Gótrábhú legyen, szükséges, hogy Ösvénybeli fokozatának bilincseitől tökéletesen megszabadult legyen. Mielőtt megkaphatná a második Beavatást, a Király által megválasztott Beavató bizonyítékot kér arra nézve, hogy miként használta fel a jelölt az első Beavatásnál nyert erőit; s a szertartás legszebb látványainak egyike az a része, melyben, akiket a jelölt segített, előlépnek bizonyosságot tenni. Ennél a Beavatásnál az is megkívántatik, hogy a Beavatottnak már kifejlett legyen az a képessége, melynél fogva szabadon tud működni a mentál testében, mert míg az első Beavatás az asztrál síkon megy végbe, a második az alsó mentál világban történik.

Ez utóbbi megállapítás látszólag nehezen egyeztethető össze azokkal a leírásokkal, melyek szerint a Beavatások bizonyos teremben vagy kertben mennek végbe; de igazán nincs ebben semmi ellentmondás. Mikor Maitreya Urunk működik, mint Beavató, a szertartás rendszerint a kertjében, vagy a nagy szobájában történik. Ő Maga fizikai testében van jelen, s ugyanúgy van sok esetben Vaivaszvata Manu Urunk, aki egészen közel lakik oda. A többi jelenlevők mind rendesen az asztrál testükben vannak az első Beavatás alkalmával, és mentál testükben a második Beavatásnál. A jelenlevő Nagy Lények tökéletes könnyűséggel összpontosítják tudatukat bármely kívánt színvonalra, de természetesen megvan az asztrál és a mentál világban a tökéletes mása mindannak, ami a fizikai világban van, így hát az adatok teljesen helyesek, mert fizikai dolgokkal kapcsolatban véve a helyzetek egészen olyanok, amilyeneket a leírás közöl.

BESZÁMOLÓ EGY MÁSODIK BEAVATÁSRÓL

Az előző fejezetekben használt tervemhez hűen, ismét beszámolok a szertartásról.

Értesítést kaptam, hogy nagy Adeptus-gyülekezet lesz Maitreya Urunk házában. Chaitra hónapjában, a telihold éjjelén, és hogy ezt a tiszteletreméltó összejövetelt arra használják fel, hogy azután, mihelyt alkalmasnak látják, bizonyos jelölteket a Szákridágámin Beavatásban részesítsenek. Morya Mester azt kívánta, hogy a fiatal emberek gyámjai nem később, mint tíz órákor várjanak rá.

Azon az éjjelen sok Indiából való barátunk időzött ott köröskörül, akik, mikor a jelöltek és gyámjaik Kuthumi Mester házába mentek, illő távolságból követték őket, és tiszteletteljesen várahoztak a közelben. Alig hogy a házhoz értek az előbbieket, már belépett oda Morya Mester. A két Mester csaknem azonnal Maitreya Urunk háza felé indult, a tanítványok követték őket, s a kertben maradtak, mialatt a Mesterek beléptek a házba.

Ez a kert a Himáláyá egyik déli lejtőjén van, kilátással az indiai síkságok óriási területére, mely a távoli láthatárig terjed. Védett helyen van, mert mélyedésben fekszik, és hátulról egy fenyőerdő óvja, mely jobbfelé is átgörbül. Az erdőn túl, s egy kicsit Keletre ősi kőház áll, oszlopos és széles verandával, amelyben a mi fajunknak Manuja, a nagy Vaivaszvata Urunk lakik. Maitreya Urunk kertjét elárasztotta a telihold ezüst fénye, mely rávetődött a rhododendronok csoportjaira, s a többi nyíló tavaszi virágokra, és kápráztatóan ragyogott a fehér márvány ülésen, mely a nagy fát körülöleli, s mely Maitreya Urunk kedvenc pihenőhelye. Most is ezen foglalt helyet, mikor a házból kilépett, a Mesterek pedig közvetlenül az Ő ülése alatt a gyepteraszon helyezkedtek el félkörben, Tőle jobbra és balra.

A teraszon egy lépéssel lejjebb állott a két jelölt, az őket bemutató két Mester között – Kuthumi és Dywal Kul Mesterek között. Mögöttük állottak a fiatalabb jelöltnék az alsóbb világban kijelölt gyámjai. A Manu egy kissé hátrább ült, Bódhiszattva jobbján, és felettük Gautama Buddha Úr dicső alakja fénylett, Ki előtt utolsó földi életében ez a két tanítvány letette a fogadalmat, melyet nem lehet megszegni soha, és Aki most az Ő mindenható áldását adta reájuk ennél a lépésnél, melyet most készülnek megtenni. Közelében volt a Máhácsohán, az öt sugár feje, s köztük és egy kissé fölöttük ragyogott fel válaszul a Bódhiszattva ünnepélyes felhívására az Egyetlen Beavatónak, az okkult Hierarchia hatalmas Királyának, a Világ Urának tündöklő Csillaga. Ez volt a kerete ennek a kiváló Beavató szertartásnak.

Kuthumi és Dywal Kul Mesterek egy lépéssel előbbre vezették a két jelöltet, és a Bódhiszattva megkérdezte:

„Kik ezek, akiket most elém hoztok?”

Kuthumi Mester válaszolt:

„Ez olyan két testvér, akik lerázták az elkülönültséget, a kételyt és a babona béklyóit, és learatva a termést és felmutatva munkájuk eredményét, most a Szákridágámin Ösvényére óhajtanak lépni. Mint „Gótrábhú”-kat mutatom be őket.”

Maitreya Urunk kérde:

„Akarod e két Testvért tovább vezetni azon az Ösvényen, melyre most lépni szeretnének?”

A Mester így felelt:

„Akarom.”

Az Úr mondá:

„Törvényünk megkívánja, hogy két magasabb Testvér vállaljon felelősséget minden jelöltért, ki a második Ösvényre jelentkezik. Akarja még valamelyik Testvér támogatni kérésüket?”

Djwal Kul Mester felelt:

„Én akarom.”

Erre az Úr a gyámokhoz fordulva, ezt mondá:

„Ti, mint a külvilágban élő két Testvér, vállaltátok magatokra e fiatalabbik jelölt gondját. Ti már szereztetek tapasztalatokat az elvállalt gyámügyi kötelességek közepett; miután a jelölt teste még zsenge korú, akartok-e továbbra is megmaradni őreinek, és segíteni neki a második Ösvényen való haladásában?”

Ők így feleltek:

„Akarjuk, és örömmel tesszük.”

Az Úr kérde:

„Még mindig oly erős bennetek a szeretet iránta, hogy könnyű és kedves lesz nektek a munka?”

Ők ezt felelték:

„Szeretetünk még mélyebb most, mint volt, mikor boldogító feladatunkat megkaptuk, könnyen vezethető és erősen vágyik tanulni.”

Az Úr így szólt az ifjabb jelölthöz:

„A Te szíved is tele van szeretettel e két Testvéred iránt, és örömmel fogod magadat vezetésüknek alávetni, nem engedve semmit a Te szíved és az Ő szíveik közé férközni.”

Ő így felelt:

„Örömmel fogom tenni, mert mind a kettőt nagyon szeretem, és hálás vagyok nekik gondozásukért.”

Az Úr most mind a két jelölthöz szólt:

„Óhajtotok tehát belépni a Szákridágámin Ösvényére:”

Ők így feleltek:

„Azt óhajtjuk, ha alkalmasak vagyunk arra, hogy beléphessünk.”

A Bódhiszattva így szólt:

„Miután a Testvérségnél ősrégi szokás, hogy valahányszor jelölteket mutatnak be minden következő Beavatásra, megkérdezzük, hogy miként használták fel az előbb rájuk bízott erőket; és miután az erő csak akkor erő, ha mások segítésére használják; kérdem: ki akar tanúskodni a két jelöltnek a Testvérségbe való belépése óta tett szolgálatairól? Milyen határozott tanítási munkát végeztek? Kinek segítettek?”

Még alig szelték át a környező léget ezek az ünnepélyes szavak, mintha megidézést harangoztak volna az egész világ körül: már a tanúk nagy csapata tódult elő az égnek mind a négy tájáról, és szemeiket csendben, szeretettel és hálás tekintettel függesztették a középen álló jelöltekre.

Kuthumi Mester szólalt meg:

„Ezek azok a sok nemzetből és sok országból valók, akik mind e két tanítványomtól nyertek világosságot, erőt és vigaszt. Idősebbik fiam ajkáról szállt el üzenetem sok ezrekhez, és ő szünet nélkül dolgozott azon, hogy a sötétben lévőkhöz világosságot juttasson el; itt ezek vannak, hogy tanúskodjanak róla. Egy könyvet és sok cikket is írt, melyek, mint másokért végzett szeretet-munkájának bizonyítékai maradnak fenn. Fiatalabb Fiam – s a Mester gyöngéden mosolygott – testében még fiatal a nyilvános működésre, de írt egy kicsiny könyvet, melyben az én neki adott tanításaimat adja tovább, s az emberek tízezrei szeretik őt, mint a hozzánk vezetőjüket. Ezek is itt vannak, és készek bizonyosságot tenni.”

És számtalan hang kiáltá:

„Tanúskodunk!” – s úgy tetszett, mintha az egész lég megszólalt volna, oly sokan voltak a tanúskodók. S a Bódhiszattva mosolya kimondhatatlan szeretetteljes lett, amint Ő, a Világ Megváltója hallgatta a választ, mely az Ő felhívására jött meg.

Az első gyámja ezeket mondá:

„Tanúskodom, hogy az idősebbik jelölt kínos zavarok és keserű vetélkedések idején teljes hűséggel állt mellettem és Testvérem mellett, kik a látszat szerint ellentétben voltunk; rendületlen szilárdsággal, s kedvességgel, derülten s igazlelkűen. Tanúskodom továbbá másokért végzett fáradhatatlan és önzetlen munkájáról, melyben minden erejét szolgálatára használta. Tanúskodom, hogy a fiatalabbik – az én szeretett gyámoltom – mindenkit segíteni igyekszik, akivel találkozik, és ritka ügyességet tanúsít a segítésben, mialatt belőle oly ragyogó szeretet és tisztaság árad, hogy már a pusztja jelenléte is áldás. Mindenki ismeri megbecsülhetetlen kis könyvének értékét.”

A második gyám szintén a jelöltek előnyére szólt következően:

„Én is bizonyosságot teszek a két kedves jelölt mellett. Tanúskodom, hogy az idősebbik nekem személyesen nyújtott sok hűséges, szeretetteljes és

önfeláldozó segítséget, sokszor volt támaszom, és sok embertől hallottam, hogy bennök lelkesedést nyújtott, és életökbe fényt hozott. A fiatalabbik jelöltre nézve tanúskodom, hogy magam láttam a csodás szeretetet és odaadást, melyet ő sugalmazott rendje tagjainak, úgy Adjarban, mint Benereszben is tapasztaltam a bennük véghezvitt változást. Sok levelet is kaptam, melynek írói állítják, hogy az ő könyve révén új felfogásuk van életükről.”

Kuthumi Mester előhívott a tömegből olyanokat, akik e jelöltektől tanulták az igazságot, és őt követték, s őt tekintették vezetőjüknek. Sokan bizonyították, hogy tőle nyertek segítyt, mindenik azt mondta el, amit szívében érzett; és sokan jelentették ki, hogy „A Mester Lábainál” új színben mutatta meg nekik az életet. A segélyben részesültek közül többen nem jöhettek el, mert ugyanakkor ébren lévén, napi kötelességeik után jártak; ezeket a Mester által készített élő képmásaik helyettesítették, s bár azok nem szólhattak és nem tehettek semmit, valószínű, hogy ez óra csodás befolyásának némi hatása eljutott a képmások eredeti jejeihez. Ezután a tömeg visszavonult, és a szertartás folytatódott.

Azután a Bódhiszattva szólt a jelöltekhez, méltatva az elvégzett munkájukat, és azt a reményét fejezve ki, hogy a most rájuk bízandó új erőket éppen olyan jól fogják felhasználni, amint azokat használták, melyek már a birtokukban vannak. Majd így folytatta:

„Ti örökre levetettétek a béklyókat, melyek a földhöz kötik testvéreiteket, s amelyeket a saját szabad voltotok felhasználásával kell könnyebbekké tennetek nekik. Végképpen megbizonyosodtatok arról, hogy az elkülönített én fogalma csalódás; ezt a bizonyosságot belé kell szőnötök alsóbbrendű testeitekbe, hogy azoknak soha egyetlen tette vagy gondolata se az elkülönített én-ért való legyen, hanem hogy minden csakis az „Egyetlen Én”-ért történjék, Aki benne működik mindenben. Akartok erre törekedni, és nem nyugodni, amíg eredményhez nem jutottatok?”

A jelöltek ezt felelték: „Akarok.”

Maitreya Urunk így szólt:

„Ti eldobtátok a kétely bilincseit, és bizonyossággal tudjátok, hogy a fejlődés valóság, és hogy a fejlődés módszere az anyagba való folytonos alámerülésből áll, az ismét helyreigazodás törvényének hatása alatt. Arra kell használnotok a most reátok bízandó erőket, hogy velök elűzzétek másoknak ezekre az élő igazságokra vonatkozó kételyeit, hogy így mások is részesüljenek abban a tudásban, amit nyertetek – és amit bizonyos, hogy nem csupán a magatok számára kaptatok. Akarjátok-e tehát erőiteket a mások megvilágítására használni?”

A jelöltek azt felelték:

„Arra akarom használni.”

Maitreya Urunk folytatá:

„Ti már felülemelkedtetek a babonákon, tudjátok, hogy az ember a világosságot bármelyik vallásban megtalálhatja; ti tudjátok, hogy a rítusoknak és ceremóniáknak lényeges értékük nincs, és hogy ami velük elérhető, tudás és akarat által nélkülük is elérhető. Mindenek fölött szabadok vagytok attól a babonától, hogy a fejlődés mögött egy haragos Hatalom áll, és tudjátok, hogy

minden, ami van, az Egyetemes Szeretben van, és hogy ennek az Egyetemes Szeretnek az evangéliumát kell az emberek között terjesztenetek. Akartok igyekezni a sötétséget elűzni ennek az evangéliumnak hirdetésével?”

A jelöltek azt felelték: „Akarom.”

Ekkor Maitreya Urunk hozzátette:

„Soha se feledjétek, hogy nincs más sötétség, mint amit a tudatlanság és a csalódás okoz. Jól mondták: „Minden jó és tökéletes adomány felülről jön, és a Világosság Atyjától száll alá, Kiben nincs változás és Kiben a forgandóságnak még árnyéka sincs meg.” Benne nincs semmi sötétség, hanem az emberek fordítanak hátat az Ő világosságának, és a saját árnyékukban járván kiáltoznak, hogy sötét van.”

Ezek után a jelölteket kipróbálták a mentál síkon való munkára vonatkozólag. A mennyei világban élő olyan embereket kellett megvizsgálniok, kik a jövőben az ő gondjaikra bízhatnak; és az Úr kérdé, mit tennének ezek segítségére minden egyes esetben szem előtt tartva azokat a korlátozásokat, amelyek mellett ezek a gondozottjaik munkálkodni fognak. Egyik eset egy középkori szerzetes esete volt, ki ugyan telve volt odaadással, de Istenre, a szentekre és az egyházra vonatkozóan igen korlátolt fogalmai voltak; az Úr pedig azt kérdezte tőlük, mit tennének avégből, hogy előmozdítsák növekedését. Minden, ami a Második Beavatás alatt történik, a mentális világban megy végbe, és mindnyájan mental testükben működnek, nem a szokásos máyávi rupá-ban, amit az asztrális világban szoktak használni.

Miután ezek a próbák is befejeződtek, s a jelöltek eredménnyel feleltek a hozzájuk intézett kérdésekre, felvezették őket Maitreya Urunkhoz, és letérdeltek Előtte. Ő felkelt és Shamballa felé fordulva, hangosan kiáltott:

„Fénynek és Életnek és Dicsőségnek Ura, a Te Nevedben és Te érted teszem ezt?”

Ekkor kigyúlt felette a Ragyogó Csillag, az Egyetlen Beavató beleegyezését adva, és Gautama Buddhának, az Úrnak fenséges alakja vakítóan fénylett, mialatt jobb kezét áldásra emelte. A Máhácsohán is felkelt, hogy áldását adja, mikor a Bódhiszattva egymás után tette kezét a lehajtott fejekre, és mindnyájan mély alázattal hajoltak meg a hatalmas Lények előtt; és csend uralkodott.

Ebben a csendben kapták meg a jelöltek a Tudás Kulcsát; a Bódhiszattva mentál és kauzál testéből érősugarakat bocsátott ki, melyek az új Beavatottak mentál és kauzál testét érve, hirtelen és fenséges növekedésre serkentették az azokban lévő hasonló erők csíráit. Mint mikor a napsugaraktól ösztökélt bimbó hirtelen felpattanva, a kinyílt virág teljes pompájában díszlik, úgy bontakoztatták ki hirtelen az ő mentál és kauzál testeik a bennök szunnyadó erőket, ragyogó szépséggé fejlődve ki. Ebben a terjedelmükben immár szabadon működhetett általuk az intuíció, az a nagy új erő, mely így nekiszabadult a munkának, Maitreya Urunk pedig így szólt:

„Vegyétek ezt az új erőt, amelyet én adok nektek, és bízzátok rá magatokat félelem nélkül. Hozzátok alsóbbrendű testeiteket olyan rendbe, és tegyétek annyira képessé a válaszolásra, hogy az intuíció szabadon járhasson át rajtuk a fizikai agyatokhoz, s így minden tévedés nélkül irányíthassa magatartásotokat. Így világítsa meg az előttetek lévő utat, és készítsen elő benneteket arra, hogy majd a harmadik Ösvényre léphessetek.”

Szavait a nagy áldással fejezte be, aztán a Csillag s a közelében lévő fenséges Alakok eltűntek, a jelenlévők még egyszer mély tisztelettel hajoltak meg, és a nagy szertartás véget ért.

Az egybegyűlt Mesterek elhagyták helyeiket, s mindenik néhány barátságos szót szolt az újonnan Beavatottakhoz, és megáldották őket. Kuthumi Mester intézett néhány szeretetteljes szót a tanúskodók csoportjához is, akik, mint mondtuk, azelőtt visszavonultak némi távolságra, de most ismét előrejöhettek, hogy elbúcsúzzanak vezetőiktől, akik az újonnan nyert tudásukat felhasználva, e követőknek néhány utasítást adtak, és áldással bocsátották el őket.

MENTÁL FEJLŐDÉS

A második Beavatás gyorsan folytatja a mentál test fejlesztését, s ekkor, vagy körülbelül ez idő tájt a tanítvány megtanulja a máyávi rupát használni, melyet néha illúziótestnek is fordítanak. Ez egy ideigvaló asztrál test, melyet olyan valaki alkot, aki képes a mentál testében működni. Ha valaki az asztrál világban jár, rendszerint asztrál testében teszi ezt; és ha szükséges volna a fizikai síkon mutatkozni, mialatt asztrál testében működik, kénytelen lenne asztrál teste köré egy fizikai testet tömöríteni (materializálni). Megteszik ezt néha, de nem gyakran, mert nagy erőpazarlást igényel. Ehhez hasonlóan, ha mentál testében működik, s az asztrál világban óhajt megnyilvánulni, szükséges lesz egy ideiglenes asztrál testet materializálnia, s ez a máyávi rupa. Amikor munkáját befejezte, ismét visszavonul a mentál világba, ideiglenes teste eltűnik, azaz annak anyaga visszatér az asztrál anyag rendes körforgásába, ahonnan azt a tanítvány akarata elvonta.

Egészen az első Beavatás idejéig az ember éjjelenként az asztrál testében működik; de mihelyt teljesen uralma alatt áll, és tökéletesen tudja használni, megkezdődik a munka a mentál testben. Mikor viszont ez a test teljesen szervezett, sokkal hajlékonyabb eszköz, mint az asztrál test, és azokat el lehet végezni benne, ami az asztrál világban lehetetlen. Aki meg tudja alkotni a máyávi rupát, az egy pillanat alatt átmehet a mentál világból az asztrál világba és vissza, és mindenkor használhatja a mentál sík nagyobb erejét és élesebb érzékét, s az asztrál materializáció megalkotását csak akkor kell használni, ha az asztrál világban lévők előtt akar mutatkozni. Először a Mesternek kell megmutatnia a tanítványa előtt a máyávi rupa készítését, ami előszörre nem könnyű dolog, de azután maga is meg tudja csinálni.

Evvel a második Beavatással kapcsolatban a mentál testnek nagyon nagy kiterjedése és fejlődése jön létre, de rendszerint néhány évbe telik, míg ennek hatásai a fizikai agyban is mutatkoznak. Mikor ez beköszönt, kétségtelenül nagy erőfeszítést okoz az agynak, mert az nem tud azonnal a kellő magasságú rezgésekhez hangolódni.

A VESZEDELMEZES IDŐSZAK

A második Beavatás elnyerését követő időszak sok tekintetben a legveszedelmesebb a jelöltre nézve az Ösvényen, míg csak az ötödik Beavatást el nem érte, mert mindig megtörténhetik, hogy visszaesik vagy sok életet eltölt céltalan kóborlással. Ezen a fokon azonban különösen megtörténik az, hogy ha a jelölt jellemében bármi kis gyengeség van, az feltétlenül felszínre kerül. Képtelenségnek hinnők, hogy még egy ilyen magas fokozatra jutott ember is visszaeshessék; de

szomorú tapasztalatok bizonyítják, hogy még ez is megtörténik néha. A veszély majdnem minden esetben gögből származik; ha csak a legcsekélyebb árnya van is az ember természetében a gögnek, már őt komolyan a bukásnak veszélye fenyegeti. Az, amit mi ideleln értelemnek nevezünk, csupán visszfénye a valódi dolognak, s egyesek közülünk mégis büszkék rá, büszkék értelmükre, éles megfigyelőképességükre. Így pedig az ember, ha csak a legtávolabbról is bepillanthat abba, hogy mivé lesz majd értelme a jövőben, akkor máris komolyan fenyegeti a veszély; és ha elindul ezen az úton, nagyon nehéz idők következnek reá, amíg visszajuthat. Ezért csak a szünet nélkül való és egyre növekvő éberség teheti őt képessé arra, hogy ezen a fokon sikerrel jusson át, és állandóan azon kell igyekeznie, hogy kiölje magából a büszkeségnek, az önzésnek és előítéletnek még a nyomát is.

Mikor ezzel tisztában vagyunk, hirtelen és különös módon világossá lesz előttünk a Biblia különböző tétele. A Beavatott életének erre a veszélyes időpontjára mutat rá az evangéliumi történetben a pusztában való megkísértetés, mely Krisztusnak János által való megkereszteltetését követte. A pusztában töltött negyven nap azt az időszakot jelképezi, amely alatt a mentál test kiterjedése, melyet a második Beavatásnál kap, behatol a fizikai agyba, noha a mindennapi jelölnél e munka teljes elvégzése nem negyven napot, hanem negyven évet vehet igénybe, Jézus életében ez volt az az időszak, mely alatt az Ő agya az elérkező Krisztushoz igyekezett alkalmazkodni. Ekkor a sátán, amely szimbólisztikusan az alsórendű természetet képviseli, kísértésbe igyekszik vinni a Beavatottat; először, hogy erőit saját szükségének kielégítésére használja: „Ha Isten Fia vagy, parancsold, hogy a kövek kenyérré váljanak.” Majd rá akarja bírni, hogy a templom csúcsáról bocsátkozzék le, mert így csodát mível, ami a lakosságot bámulatba ejti. Végül pedig a Sátán, megmutatva Neki a világ kincseit, királyságait, s azok dicsőségét, így szól: „Mindezeket Neked adom, ha leborulsz előttem, és engem imádsz”; itt a kísértés célja az, hogy rábírja Jézust erőinek a saját becsvágya kielégítésére való felhasználására. Minden egyes kísértés a gögnek más-más formáját képviseli.

Amint az első Beavatás egy új születésnek felel meg, úgy hasonlítható a második Beavatás a Szentlélekkel és Tűzzel való kereszteléshez; mert az áldott Szentháromság Harmadik Személyének ereje az, ami abban a pillanatban kiáramlik, s amit csak fogyatékosan mondhatunk tűzfolyamnak, az élő fény lángoló áradatának. Ezen fokozatán az embert a buddhisták Szákádágámin-nak nevezik, a csak még egyszer visszatérő embernek, ami azt jelenti, hogy aki elérte ezt a színvonalat, annak már csak egyszer kell újra testet öltenie az árháti fok eléréséig; ez a negyedik Beavatás, mely után többé nem kénytelen fizikai testet magára venni. A hinduknál ez a második lépés Kuticsáká, azaz: olyan ember, aki kunyhót épít, vagyis elérte a béke helyét.

Ezen a fokon nincsenek levetni való bilincsek, ez inkább hatalmas lelki és értelmi előhaladás időszaka. Ha az úgynevezett pszichikai képességeket még előzőleg nem sajátította volna el, e hagyomány szerint ezen a fokon kell megszereznie, mert ezek nélkül lehetetlen volna elsajátítania ezt a tudást, melyet most kell kapnia, és képtelenség volna az emberiségért végzett magasabb rendű munkában részt venni, ami most a Beavatottnak a kiváltsága. Fizikai ébrenlétének időtartama alatt is kell rendelkezni tudnia az asztrál öntudatával; alvásának ideje alatt pedig a mennyei világ nyílik meg előtte, mert olyankor, midőn az ember távol van fizikai testétől, mindig egy fokkal magasabb tudatú, mint mikor húsburkolatának a terhe nyomja. Dr. Besant azonban az ő „Initiation, the Perfecting of Man” (Beavatás, az Ember Tökéletesítése) című munkájában kiegészítésül ad nekünk erre

vonatkozóan egy más magyarázatot. Azt mondja, hogy mielőtt az ember a harmadik Beavatás elé állhatna, meg kell tanulnia az intuíció szellemét (budhit) lehozni a fizikai tudatába, úgy, hogy az benne lakjék és vezesse őt. Azután ezt teszi hozzá:

Erre a folyamatra rendszeresen azt mondják, hogy „pszichikai képességek fejlődése”, és úgy van az a „pszichikai” szónak valódi értelme szerint. Ez azonban nem a tisztánlátás vagy tisztánhallás fejlődését jelenti, amelyek egészen más folyamattól függenek.

A HARMADIK BEAVATÁS

Midőn a jelölt átjutott a második Beavatás négy alfokán, és ismét Gótrábhuvá lett, akkor már kész a harmadik Beavatásra, hogy t. i. Ánágámin legyen, azaz szó szerint: olyan, aki többé vissza nem tér, mert elvárják tőle, hogy a legközelebbi Beavatását még ugyanebben a testesülésében érje el. Ennek a foknak a hindu neve a Hamsa, ami hattyút jelent, de ugyanerről a szóról azt is hiszik, hogy a So-ham mondatnak egyik formája, vagyis „Az vagyok én”. Van egy hagyományos mondás is, mely szerint a hattyú képes elválasztani a tejet a víztől, és ehhez hasonlóan a bölcs is képes felismerni, hogy az élet jelenségének mi az igazi értéke az élő lényekre nézve.

A keresztény szimbolizmus ezt a Beavatást fejezi ki jelképesen Krisztus színváltozásával. Krisztus egy távoli magas hegyre ment fel, és tanítványai előtt elváltozott: „Arca úgy fénylett, mint a Nap, és öltönye fehér volt, mint a világosság.” Rendkívül fehér, mint a hó, annyira, hogy annál jobban egyetlen takács sem fehérítheti meg a Földön. Ez a leírás az Augoeidest, a megdicsőült embert sejteti, és nem mondhatni, hogy nem megfelelő képe ez annak, ami azon a Beavatáson végbemegy, mert éppen úgy, amint a második Beavatás főképpen az alsó mentál test serkentését illeti; a harmadiknál főképpen a kauzál test fejlődik. Az Egó szorosabb kapcsolatba jut a Monáddal, és így valóban elváltozik. Még a személyiséget is érinti ez a csodás kiáramlás. Az első Beavatásnál a felsőbb és az alsóbb Én egyé lettek, és ez az egység sohasem vész el, de a felsőbbrendű Én-en most végbemenő fejlődés a formák alsóbbrendű világában sohasem tükröződhetik vissza, noha a kettő a lehető legnagyobb mértékben egy.

Az Evangéliumbeli történet azt is mondja, hogy az Úr színváltozásánál megjelentek Mózes és Éliás is, az Ó-szövetség két főalakja; az egyik: a legnagyobb zsidó próféta, a másik a zsidó törvény képviselője. Így az Ó-testamentumi két módja az igazság megközelítésének: a törvénykövetés és a prófétai ihlet van itt képviselve, mintegy Avval együtt, Aki egy új szövetséget készül létrehozni, t.i. az Evangéliumit. Mindezeknek a szimbólumoknak pedig a harmadik Beavatás igazi mozzanataira vonatkozó jelentéseik vannak.

Egy másik, ehhez a lépéshez fűzött szimbóluma az Evangéliumi történetnek az, hogy Krisztust bemutatják az Ő Atyjának a templomban. A hagyományos elbeszélésben ez egy kissé eltérő, mert Krisztust akkor, mint kis gyermeket mutatják be. Mikor egy ember haladásának ezt a fokát éri el, a Világ szellemi Királya, az Okkult Hierarchia hatalmas Feje elé kell jutnia, aki ennél a harmadik lépésnél vagy maga végzi a Beavatást, vagy megbízza vele tanítványainak, a Láng három Urának egyikét, akik vele együtt jöttek a Vénuszról, hogy a Beavatást végrehajtsák; és az utóbbi esetben az embert rövidesen a Beavatás lefolyása után mutatják be a Királynak. Így jön Krisztus az Atyja színe elé; a Beavatásban a budhit addig emelik, míg csak egyé nem lesz eredetijével a nirvánai világban; és ekkor az első és a

második lényeknek (principium) nagyon csodálatos egyesülése jön létre az emberben.

A NEGYEDIK ÉS AZ ÖTÖDIK BILINCS

Mialatt az „Ánágámin” ideleln a mindennapi munkája után jár, mindannak a gyönyörű lehetőségnek örvendhet, amelyeket az ad meg neki, hogy teljes mértékben elsajátította a felsőbb mentál világ képességeit; és midőn éjjelenként elhagyja fizikai testét, megint belép a budhi világhoz tartozó, csodálatosan kitágult tudatosságba.

Amíg ezen fokozaton van, le kell ráznia magáról a negyedik és az ötödik bilincsnek nevezett dolgok még ott ólálkodó maradványait. Ez a kettő, a kámarágá és pátighá, azaz ragaszkodás az érzelmek által felkeltett örömhöz, aminek típusa a földi szeretet, valamint a harag vagy gyűlölködés minden lehetősége. A jelöltnek meg kell szabadulnia minden arra való lehetőségtől, hogy a külső dolgok bármiképpen is rabjukká tegyék. Ez semmi esetre sem jelenti azt, hogy nem fog érezni vonzódást semmihez, ami kedves, szép és tiszta; sem azt, hogy a tulajdonságok ellenkezője ne hasson rá visszataszítóan. Szamba fogja ő még venni ezeket munkálkodása közben, de nem fogja megengedni, hogy kötelességeit befolyásoló elemekké legyenek, és egészen átugrik fölöttük, mikor olyan alkalmak merülnek fel, amelyek munkája miatt szükségessé teszik ezt.

Itt pedig tiltakoznunk kell egy gyakori, téves felfogás ellen. A legnemesebb, a legtisztább emberi szeretet soha ki nem hal, soha semmiképpen nem csökkenti azt az okkult nevelés; sőt, ellenkezőleg, megnövekszik és kiterjed, míg csak át nem ölel mindent ugyanolyan fokú hévvel, amilyennel eleinte csak egyet-kettőt volt képes pazarul elárasztani. A tanítvány azonban idővel kinő abból, hogy a környezetében lévőket csupán, mint **személyiségeket** tekintse, ennek folytán ment már akkor minden igazságtalanságtól és részrehajlástól, amit a közönséges szeretet oly gyakran szokott magával hozni.

Azt sem szabad hinnünk, hogyha megszerzi a mindent felölelő szeretet érzését, ezzel elvesz bensőbb barátjai iránt érzett különös szeretete. Az a szokatlan tökéletes kapcsolat Ánándá és Buddha Urunk, valamint Szent János és Krisztus között ellenkezőleg, azt bizonyítja, hogy ez a szeretet még sokkal mélységesebb lett; úgyszintén egy Mester és a tanítványai közötti kapocs sokkal erősebb, mint bármely földi kötelék. Az a szeretet ugyanis, amely a Szentség Ösvényén virul, az egók között áll fenn, nem pedig a személyiségek között: ennek folytán erős és állandó, csökkenéstől vagy ingadozásától nem kell tartani, mert ez az a „tökéletes szeretet, mely kivét minden félelmet”.

X. FEJEZET A MAGASABB BEAVATÁSOK

AZ ÁRHÁT

Az első, a második és a harmadik Beavatást követő fokozatok ideje alatt a jelölt a budhi tudatosságot fejleszti ki lassanként; de a negyedik Beavatásnál már a Nirváná világába hatol, és attól kezdve állandó erőfeszítéssel igyekszik azon keresztül, jobban mondva annak öt alsíkján át, mely az emberi egó lakóhelye. Ez a Beavatás az útnak felét jelző pont, mert amint mondják, rendes időkben átlag hét élet telik el az első és a negyedik Beavatás között, és ugyancsak hét élet a negyedik és az ötödik között. Mint azonban már fentebb is mondtam, e számok nagyon csökkenhetnek vagy növekedhetnek, és a most igénybevett időszakok a legtöbb esetben nem nagyon nagyok, mivel az egyes életek rendszeren azonnal, vagyis mennyei világokban töltött időközök nélkül következnek egymásra.

Azt a jelöltet, aki már a negyedik beavatáson áthaladt, buddhista kifejezés szerint ÁRHÁT-nak nevezik, ami annyi, mint az érdemes, a képes, a tiszteletreméltó, vagy a tökéletes. A keleti könyvek pedig sok szépet mondanak róla, mert íróik tudják, mily magas fejlettségi színvonalon áll az Árhát. A hinduk a Páramáhámsá-nak, vagyis a Hámsá fölött állónak nevezik.

KERESZTÉNY SZIMBOLÓGIA

A keresztény szimboliztikában a negyedik Beavatást a Krisztusnak Getsemáné kertjében átélt szenvedése, a keresztre-feszítettetés és feltámadása tünteti fel; noha, mivel vannak bizonyos előkészítő fokozatok, teljesebben szimbolizálni azokkal az eseményekkel lehet ezt, amelyek – mint mondják – a Nagy Héten történtek. Ennek a sorozatnak legelső eseménye az volt, hogy Krisztus a halott Lázárt feltámasztotta, melyről mindig Virágvasárnap előtti szombaton emlékeznek meg, bár az evangéliumi történet szerint ez egy vagy két héttel előbb történt. Vasárnap volt a diadalmas bevonulás Jeruzsálembe; hétfőn és kedden több ízben prédikált Krisztus a templomban; szerdán történt Iskariotes Judás árulása, csütörtökön az Oltári Szentség (Szent Eucharistia) megalapítása; csütörtök és péntek közé eső éjjel pedig Pilátus és Heródes ítélezése, és Nagy Pénteken a Keresztre-feszítés. A Nagyszombatot a bebörtönzött szellemeknek prédikálva töltötte el, és szombaton éjfélkor, jobban mondva, a vasárnap reggel első pillanatában feltámadt a holtak közül, mindörökre diadalmaskodva.

A Krisztus-drámának mindezek a részletei arra vonatkoznak, ami a negyedik Beavatással kapcsolatban valóban megtörténik. Krisztus szokatlan és csodás dolgot vitt véghez Lázárnak szombaton történt feltámasztásával, és nagyon nagy részben ennek volt az eredménye az ezt követő egyetlen földi diadala; mert az egész nép egybegyűlt, meghallván a feltámasztás hírért. Vártak

Reá, s mikor kijött a házból, hogy Jeruzsálemben menjen, lelkesedve ünnepelték, nagy-nagy érzelmi felbuzdulással, s úgy bántak Vele, ahogyan Keleten még ma is szokás bánni olyan valakivel, akit szentnek tartanak; és óriási lelkesedéssel kísérték el Jeruzsálemben. Ő ebben a kis földi elismerésben részesülve, természetesen felhasználta ez alkalmat a tanításra, és a templomban mondta el beszédeit, ahová tömegesen jöttek az emberek, hogy lássák és hallják Őt. Ez szimbolikus elmondása annak, ami valóban történt. A Beavatott némi figyelmet von magára, és bizonyos mértékű népszerűséget s elismerést nyer. Ezután mindig az áruló jön, aki elferdíti szavait és tetteit, úgy, hogy mindez gonosznak tűnik fel; amint Ruysbrook mondja:

„Sok esetben ezeket a boldogtalanokat megfosztják minden földi jótól, barátaiktól és rokonaiktól, és minden teremtmény elhagyja őket, szent voltukat kétségbe vonják, és megvetéssel illetik, életük minden művét rosszra magyarázzák az emberek, és akik körülvették, visszautasítják s megvetik őket; néha pedig különféle betegségek támadják meg őket.”

Ezt a rágalmozások és gyalázások zápora követi, és végre eltaszítja őt a világ. Ezután jön a Getsemáné kertbeli jelenet, amikor Krisztus végképpen elhagyatva érzi magát. Ezek után kigúnyolják, és keresztre feszítik. Ezt befejezi a kereszten ez a felkiáltás: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Madame Blavatskynak volt egy elmélete, melyet a Secret Doctrine-ban fejtett ki, s mit én személyesen nem vagyok képes igazolni; a teória szerint azoknak a szavaknak az igazi értelme ez volna: „Én Istenem, én Istenem, mennyire megdicsőítesz Te engem!”. Nem tudom, a két fordítás közül melyik a pontosabb, de mindkettőben nagy igazság van. A negyedik Beavatás egyik jellegzetessége, hogy a Beavatott teljesen magára marad. Először a fizikai világban kell egyedül maradnia; minden barátja ellene fordul valami félreértés folytán; később minden rendbe jön, de addig az ember avval az érzéssel marad, hogy az egész világ ellene van.

Talán ez még nem oly súlyos próba, de van a dolognak egy belső oldala: mert egyidejűleg tapasztalnia kell egy pillanatra azt az állapotot is, amelynek a neve Áviccsi, s ez azt jelenti, „a hullámtalan”, t. i. az, ami rezgés nélkül való. Az Áviccsi állapot nem az, amit népszerűen valamiféle pokolnak hittek, hanem olyan állapot, melyben az ember teljesen egyedül áll a térben, és úgy érzi, hogy el van vágva minden élettől, még a Logosz életétől is, s ez kétségtelenül a legszörnyűbb tapasztalat, amin valaha ember átmehet. Azt mondják, csak egy pillanatig tart, de azok szerint, akik ennek ezt a legnagyobb fokú borzalmát érezték, egy örökkévalóságnak tetszett, mert ezen a szinten idő és tér nincsen. Ennek a rémes megpróbáltatásnak, úgy gondolom, két célja van; az első, hogy a jelölt képes lehessen együtt érezni azokkal, akik ebbe az állapotba tetteik eredményeképpen jutnak; a második pedig az, tanuljon meg távol maradni mindentől, ami külső, és diadalmasan állani abban a nagy biztos tudatában, hogy ő egy a Logosz-szal, s hogy az a lesújtó megdöbbenés, amit a Tőle való elszigeteltség érzése kelt, nem egyéb, mint káprázat és megkísértés. Voltak személyek, akik e rettenetes próba előtt

összeroskadtak, s ezeknek vissza kellett menniök, és újból kellett kezdeniök a magasabb Beavatáshoz való felkapaszkodást. Aki azonban ez alatt a rettenetes lidércnyomás alatt szilárdan helyt állt, csodás tapasztalatot nyer, minden szörnyűsége mellett is, úgy, hogy míg igazán a próbához hozzáillik ez a felkiáltás. „Miért hagytál el engem?” – addig e szavak: „Mennyire megdicsőítettél engem!” hünen tükrözik vissza annak a lelki állapotát, aki a próbán diadalmasan ment át.

Ez a Beavatás a többtől a szenvedés és győzelem különös kettős oldala által különbözik. A keresztény rendszerben minden egyes előbbi Beavatás egy határozott dologgal van jelképezve: a születéssel, kereszteléssel, a színváltozással; de a negyedik Beavatás jelképezésére egész esemény-sorozat lett szükségessé. A Keresztre-feszítettetés és mindazok a különféle szenvedések, melyeknek az csúcspontja volt, a Beavatás egyik oldalának jelképes bemutatását célozták, míg a Feltámadás a halál fölötti diadalával a másik oldalát jelképezi. Ezzel a fokozattal mindig vele jár a fizikai, az asztrál és mentál szenvedés; vele jár a világ részéről jövő elítéltetés, és a látszólagos kudarc; vele jár mindig a fényes diadal a magasabb világokban, amiről azonban a külső világ mit sem tud. A szenvedésnek ez a különös hajtása, mely ezt a Beavatást változatlanul kíséri: elsöpri a karmának egyes maradványait, melyek még az útjában állhatnak; és az a türelem és az az öröm, amellyel ezeket elviseli, nagyon értékesek, amennyiben jellemét megerősítik, és segítenek megállapítani hasznavehető-ségét abban a munkában, mely még előtte áll.

A keresztre-feszítettetés és a feltámadás, ami ezt a Beavatást jelképezi, a következő módon van egy ősi egyiptomi formulában leírva:

„Ekkor a jelöltet a fakeresztre kötik, meghal, eltemetik, s leszáll az alvilágba; a harmadik nap múlva visszahozzák a halottak közül.”

Csak miután három nap, három éjjel és a negyedik napnak egy része eltelt, emelték ki a szarkofágból, melyben eddig feküdt az ősi időkbeli, még mindig transzban lévő jelöltet, kivitték a szabad levegőre, és elhelyezték a piramis vagy templom keleti oldalánál, úgy, hogy a kelő Napnak első sugarai az arcát érijék, és felébrednek hosszú alvásából.

Van egy régi mondás: „kereszt nélkül nincs korona”, ami azt jelentheti, hogy az embernek az anyagba való leszállása, az anyag keresztjéhez való köttetése nélkül lehetetlen feltámadnia, és a dicsőség koronáját elnyernie; de a korlátozás, bánat és szenvedés által győzedelmeskedett. Lehetetlen leírnunk ezt a feltámadást; minden erre használt szavunk csak elhomályosítaná ragyogását, s minden kísérlet, mellyel azt vázolni akarjuk, majdnem istenkáromlásnak látszik; azt az egyet azonban mondhatjuk, hogy teljes diadalt aratott minden bánat, szenvedés, nehézség, kísértés és próbatétel fölött, és pedig örökre, mert tudással és belső erővel győzött. Megemlékezhetünk itt arról, miképpen hirdette ki Buddha Urunk az Ő szabadságát:

„Az élet sok hajlékában
laktam, keresvén mindig őt, ki teremté

az érzékek e búval terhelt börtönét:
 Kín volt szüntelen küzdelmem!
 Ámde,
 e szentségtartónak megalkotója, te!
 megismertelek! Többé fel nem építheted
 e falakat, hol szenvedtem,
 hazug oromgerendát sem emelsz, s nem raksz
 friss gerendákat agyagra;
 házad bedőlt és a gerince eltörött!
 Hisz itt káprázat működött!
 Bizton megyek tovább, nyerni szabadulást.”

NIRVÁNÁ

Ettől kezdve az Árhátnak, fizikai testében lévén is, budhibeli a tudata; és mikor elhagyja ezt a testet, álmában vagy transzban, azonnal a nirvánai világ kimondhatatlan dicsőségébe lép. Már Beavatása alkalmával kapnia kell a nirváná tudat egy kis szikráját, mint ahogy az első Beavatásnál is szükséges egy pillanatnyi budhi-tapasztalat, és most a napi törekvése lesz, hogy mindig jobban behatoljon a nirváná világba. Óriási nehézségekkel járó feladat ez, de lassanként képesnek fogja érezni magát arra, hogy felfelé hatoljon ebben a kimondhatatlan fénybe.

A belépés rendkívül zavarba ejtő, s az első érzés, amit felébreszt: az élet nagy élénksége, ami még a budhi világban jártásokat is meglepi. Ezen a meglepő érzésen átment a jelölt előbb is, bár kisebb mértékben, valahányszor első esetben emelkedett az egyik világból a másikba. Még akkor is, mikor a fizikai világból először lépünk be teljes és tiszta tudattal az asztrálba, olyan sokkal tágabbnak fogjuk találni az új életet mindennél, amit idáig ismertünk, hogy így kiáltunk fel: „Azt hittem, tudom, mi az élet, pedig nem tudtam soha!”. Ha a mentál világba lépünk, ugyanezt az érzést kétszerezve érezzük; az asztrál világ csodálatos volt, és mégis semmi a mentál világhoz hasonlítva. A magasabb mentál világba lépve ugyanezt tapasztaljuk. Minden lépésnél ugyanez a meglepetés ér, mert gondolatainkkal képtelenek vagyunk magunkat reá előkészíteni, mivel mindig sokkal bámulatra méltóbb, mint bármi, amit elképzelhetünk; és az élet ezekben a magas világokban az üdvösségnek oly magas foka, aminek kifejezésére nincsenek szavak.

Európai orientalisták a Nirvánát megsemmisülésnek fordították, mert az szó szerint „kialudt”-at jelent, miként egy gyertyavilág elenyészik, ha ráfújnak. Ennél tökéletesebb ellentéte az igazságnak nem lehet. Csak abban az értelemben igaz, hogy a nirváná valóban megsemmisülése mindannak, amit mi idelenn „ember”-nek ismerünk, mert ott ő nem ember többé, hanem Isten az emberben, Isten a többi Istenek között, bár kevésbé az, mint ők.

Képzeljük el az egész mindenséget mérhetetlen élő fényfolyammal töltve, és abból megalkotva, amint az egész mozgásban, előrehaladó mozgásban van, viszonylagosság (relativitás) nélkül, képzeljük egy fénytenger ellenállhatatlanul előre toluló áradatának, céllal bíró fénynek, (ha ugyan ez a

kifejezés megérthető), amely cél óriásin összpontosított, azonban minden kényszer vagy erőfeszítés nélkül való... Hiába, hiányzanak a hozzá való szavak! Először nem érezni egyebet, mint az üdvösséget, és nem látni mást, csak a fény erejét; de fokozatosan kezdjük észrevenni, hogy e káprázatos világosságban is vannak még fényesebb foltok, (hogy úgy mondjuk, magvak), melyek által a fény olyan új tulajdonságot nyer, hogy az alsóbb világokban is észrevehetővé válik, amely világok lakói enélkül képtelenek volnának látni annak ragyogását. Lassanként kezdjük felfogni, hogy e segéd- napok tulajdonképpen a Nagy Lények, Bolygók Szellemei, nagy Angyalok, Karma Istenségei, Dhyán Csohánok, Buddhák, Krisztusok és Mesterek, és többen olyanok, akik nekünk nem is megnevezhetők; és kezdjük érteni, hogy Rajtuk keresztül fény és élet ömlik le alacsonyabb világainkba.

Kicsinyenként, mikor már jobban hozzászokunk e csodás valósághoz, kezdjük észrevenni, hogy Velük egyek vagyunk, noha mélyen állunk az Ő tündöklésük orma alatt; hogy részei vagyunk annak az Egynek, mely Bennük lakik, mindnyájukban valamiképpen, és a közbeeső tér minden pontjában is, és hogy mi magunk is gyújtópontok vagyunk, és általunk a mi sokkal alacsonyabb színvonalunkon fény és élet árad azokhoz, akik még távol állanak – nem tőle, (mert neki mindnyájan egyformán részei vagyunk, és rajta kívül nincs semmi más sehol sem), hanem távol állanak attól, hogy elképzeljék, felfogják és tapasztalatból megismerjék azt.

Madame Blavatsky gyakran beszélt arról a tudatról, melynek központja mindenütt van, és köre nincs sehol; ezt a mély tartalmú mondatot tulajdonították már Pascalnak, de Cusa bíbornoknak és a Zohárnak is, de valóságban Hermes könyveiből való. Az ilyen tudatosság távol áll valóban a megsemmisüléstől; midőn a Beavatott azt megszerezte, legkevésbé sem veszi el azt az érzését, hogy ő maga ő, – emlékezőtehetsége folytonos; ő ugyanaz az ember, de éppen ő úgy mindez is, és csak most mondhatja el igazán: „én Én vagyok”, tudva, hogy mit jelent valóságban az „Én”.

Csodálatosan jól fejezte ki ezt Sir Edwin Arnold a „The Light of Asia” (Ázsia Világossága) című soraiban:

„Mit sem keresve mindent megszerez; magát megelőzván, a Mindenség „Én” lesz; Nirvánát, ha mondanák megsemmisülésnek, mondd nekik: hazug, amit beszélnek. Bárkik szerint, ha Nirváná élés, mondd nekik, tévednek; mondd, nem ismerik ezt, sem azt, mily fény ragyog tört lámpáik fölött, mily üdv, mi élethez s időhöz nem kötött.”

Aki a Nirvánába jutott, az nem élettelen olyan értelemben, mintha halott volna, mert ő az igazi példája és kifejezője az elképzelhető legélénkebb életnek; élettelen azonban, mert jó magasán áll, úgy a halál, mint az élet fölött, örökre megszabadult a számszárától. A poklot Isten nélkül való időnek értelmezték, a mennyet idő nélkül való Istennek mondták; bizonyos, hogy ez az utóbbi meghatározás még jobban alkalmazható a Nirvánára.

Akármiképpen próbáljuk meg leírni a Nirvánát, minden leírásunk csak idegenszerűen hangzik. A legcsekélyebb fogalmat sem adhatják az általunk

ismert szavak erről a tapasztalatról, mert mindaz, amit elménk ismer, régen eltűnt, mielőtt ezt a színvonalat elértük. Természetesen még ezen a színvonalon is van a Szellemnek egy finom köntöse, amit leírni lehetetlen, mert egyik értelemben véve olyan, mint egy atom, a másikban pedig olyan, mintha egy egész világ volna. Az ember úgy érzi, mintha mindenütt jelen volna, de összpontosíthatja magát a saját bensejében bárhová, s ha valahol egy pillanatra az erő kiáramlása csökken, az neki test.

A Nirváná kimondhatatlan pompája szükség szerint felülmúl minden fizikai felfogást, és ebből következik az, hogy a leírására törekvő legköltoőbb kísérletek is már előre biztos, hogy balsikerek lesznek. Mégis mindenik ember, aki ír róla, más-más szemszögből közelíti meg, és mindenik járulhat hozzá olyan ponttal, amit a többiek nem vettek észre. A magam benyomásait már megpróbáltam elmondani; engedjék, hogy idézzem annak tapasztalatait, aki már egy élet hossza óta barátom és püspök-testvérem, George Dydney Arundale tapasztalatait, aki a Nirváná című könyvében nagyon figyelemreméltó törekvéssel és bátorsággal igyekezett közölni a közölhetetlent. Mindnyájan tévedünk, ez természetes, de én mégis csak azt érezhetem, hogy ő sokkal közelebb jutott ahhoz, hogy eredményesnek legyen mondható a törekvése, mint amennyire én jutottam. Arundale ezt írja:

„Az első, amire emlékszem, K. H. Mestert olyannak láttam, ahogyan soha azelőtt. Sugárzó Ő mindig, mindenekfölött sugárzó, de most több volt, mint sugárzó; és én idelenn nem találok szavakat arra, hogy leírhassem azt a dicsőségét, amelyben nirvánai tudatosságom első fellobbanásában láttam Őt. Fenséges és sugárzó: szegényes szavak; vakító: talán jobban fejezi ki azt, mert csak éppen egy pillanatra lenyűgözve voltam. Szinte vágytam elfátyolozni arcomat, hogy ne lássam őt, és mégsem voltam képes levenni Róla tekintetemet; oly mérhetetlenül nagyszerűnek mutatkozott; amint azután észrevettem, csak éppen a Királynál volt kevésbé dicsőséges, bár akkor én nagyobb dicsőséget nem tudtam volna elgondolni.”

„Összeszedem bátorságomat. Úgy érzem, mintha azt mondta volna: „Üdvözöllek egy új királyságban, melyet meg kell tanulnod meghódítani.” Az Ő erejében kibontakozik az én tudatosságom, és mintha küszöbön lépnék át, belépek a Nirvánába. A lehető legszebb, s a lehető legmagasztosabb szavak és mondatok is majdnem megszejtelenítőek, amikor azokkal az ottani körülményeket igyekezünk leírni. Az ezen a magas színvonalon szerzett legelső tapasztalatnak még a leghalványabb árnyalata is csak jelentéktelenségekké törpíti le mindazokat a tapasztalatokat, amelyeket a többi világokban szerzett az ember; kivételt ez alól csak az Egyetlen Beavató elé való járulásunk képez. Emlékszem arra az első bepillantásomra, amit a budhi síkra vethettem abból az alkalomból, hogy felvitettem a Nagy Fehér Testvérség soraiba; visszaidézem akkori csodálkozásomat, amint a Mestert az Ő budhi testében láttam; és jól emlékszem, hogy a rá következő napokon mennyire egynek éreztem magamat mindennel, a fákkal, a virágokkal, mindent velük együtt érezve, velük és bennük növekedve, bennük és velük szenvedve és örvendve. Arra is emlékszem, mint vettem el a kauzál testemet, mely korszakokon át

volt barátom; és emlékezem arra az élénk, metsző ellentétre, ami a között a két pillanat között mutatkozott, melyek egyike megelőzte, a másika követte az új birodalomba történt bepillantásomat.”

„Most azonban olyan Valakinek látszik nekem a Mester, mint akit soha azelőtt nem ismertem, egy királyság dicsőségébe öltözötten, mely királyságban én, mint kis gyermek lépek be. Az új tudatosság körül fog engem, és egy pillanat alatt megtelt az én világom új, különös, dicsőséges értékekkel. Minden egészen más, mindenek fölött más, bár ugyanaz. Egy új Isteniség nyílt meg szemem előtt, és elbűvölt tekintetem előtt új jelentést, új célt tár fel. A budhi egyesütség ez, túl megdicsőítően, egy sokkal csodálatosabb egyesütség; valami csodálatos módon terjedelmesebb és sokkal hatalmasabb méltóságba merült. Van valami, ami az egyesültségnél még sokkal igazibb, valami sokkal valóságosabb. Lehetetlennek látszik ez, és mégis úgy van.”

„Milyen természetű az, amihez képest a budhi dicsőség csak korlátozottság? Szavakat kell használnom, a szavak pedig szörnyű lefokozásoknak látszanak. Csak azt mondhatom, hogy túlvilági fénynek dicsősége az, fényvilág, ami Isten saját örökkévalóságának képe. Szemtől szemben állok az Ő hatalmának mocsoktalan tükrével, és jóságának képével. A tükör, a kép pedig a Fénynek végtelen óceánja, aminek én (bár egyik értelemben már voltam) része leszek egyesületek apotheózisa által egyik alsóbb világban a másik után. Testvérség a külvilágban; egység a budhi világban; túlvilági fény a Nirvánában.”

„Ez a túlvilági Fény közelebb áll a Valóhoz még a Budhi Egységénél is, ami idáig az egész világ legcsodálatosabb valóságának látszott. Világosság a kezdet; Világosság az Ösvény; Világosság a jövő. Isten mondá: 'Legyen Világosság!', és lett és van leírhatatlan Világosság. Bármilyen szép a világbeli világosság, mégis csak halvány és gyenge képe annak a Diadalmas Világosságnak – ez a jelzője némiképpen megfelelőnek látszik –, ami a Valónak ezekben a térségeiben van. A Napnak az a Napfénye ez, amely még nem szállt le azokba a formákba, amelyekben mi ismerjük. A formától megtisztult Fény ez. Az a Fény ez, mely a formának Élete. „A halhatatlanságra való rámutatás ez”, ami mindig jelenlevő; jövő ez a Mostban, és mégis Örökkévaló! Az általunk ismert világosságnak egy – szándékosan nem mondom, hogy „a” – megdicsőülése és lényege. A legcsodálatosabb hajnalnak minden dicsősége (és az ember érzi, hogy semmi sem lehet csodálatosabb egy tökéletes keleti hajnalnál) dicső élvezetté és tündöklő tökéletességgé lett abban a déli napszakban, ami a Nirváná.”

„Az Isten Világosság; a Világosság Isten; az Ember Világosság; minden Világosság – ezeknek az ó egyiptomi újabb értelmük: „Keressétek a Világosságot! Kövessétek a Világosságot! Vegyétek észre a mindenben benne levő Isteni Világosságot, és tanuljatok meg egy lenni vele.” Én nézem a világot. A Világosság kifejezéseiben látom a világot. Isten-Világosságot látok megnyilvánultan ember-világosságban, szikla-világosságban, fa-világosságban, teremtmény-világosságban. Minden világosság; a középpontban vakító dicsfény, mely színekké változik, amint körterülete felé

szétsugárzik. A vakító dicsfény van meg mindenütt – az Isten-Fény – a jövődönnek lángoló magja minden egyéni dologban, mindenik birodalomban. A fény-mag pedig a spektrum színeivé töri meg fehérségét (ez a szó helytelennek látszik, de a „villámosság” szó esetlen).”

„A természetnek mindenik birodalmában hét nagy mezsgyét képeznek a színek, melyek telve vannak lehetőségekkel mindenik ösvénynek elején, és pompás gyönyörűséggé bontakoznak ki azok végén. Látom a gyémántot, a rubint, a smaragdot, a zafírt –, az ásványország királyait – színeik tökéletességében pompásan. Legalul azonban bebörtönözve vannak meg ezek a felségességek, mert lassan szabadulnak ki a fejlődési folyamat útján, míg csak szabadon és pompázva ott nem állanak, mint az ország kincsei. Mindenik országra nézve ugyanez áll. A szabad újra börtönbe kerül, hogy még hatalmasabb és tündöklőbb szabadságot érjen el.”

„Megfürödvén abban a nyugodtan álló villámlásban, ami a Nirváná, meglátom mindenben a bebörtönözött villámot. Látom azt a Fényt, amely zavaros – vadembert; látom a tiszta Fényt – a fejlett embert; s látom a dicsőséges Fényt – az emberfölötti embert, a Mestert. Szint látok mindenütt, az átalakulás, a megdicsőülés, a túlvilágivá levés folyamatában. Nincs sehol feketeség, úgy érteve, hogy nem volna Fény. Isten mondá: „Legyen Világosság!” – és lett és van világosság mindenütt. „Az Ő Világossága még a mi sötétségünkben is világít.”

„Mi a Nirváná? Az Isteni Világosság. Én talán csak egy pillanatra érintem a legalján a legsűrűbb rétegeit. Idelenn még ezt a dicsőséget sem tudom elgondolni, de mikor visszatérek a Földre, a Valóságnak új megérzését hagyja bennem. Egy lépéssel közelebb jutottam a Valóhoz. Nagyobb pajtáság van a világon, mint én gondoltam – mélyebb azonosság, sokkal dicsőbb eredet, dicsőbb út és dicsőbb cél. Köröskörül mindenütt és mindenkor vannak Istennek Napfény Hírnökei. Minden szín az Ő szavával és az Ő hangján beszél. Minden forma az Ő szándékát leheli ki. Én, a napfényben lebegő porszem, annak mégis része vagyok; és amint feltekintek a Napba, a saját isteni voltom jelét látom, és az én legvégső vívmányom megtestesült ígérését. Amilyen a mi Urunk, a Nap, olyanokká leszünk mi is, mert Ő azt akarja.”

„A fény beszéd, gondolat, öltözék és eszköz. Egy fényvillanás nekünk idelenn egy egész bölcséletet nyújt.”

„A fény a Napnak az Akarata, a Nap Bölcsessége, a Nap szeretete. Meg van írva könyvekben, hogy a Nirváná üdv. Végtelenül többnek tudom én a Nirvánát, a határok legszélső térségét nézve is. Egyetlen bepillantásra megújultaknak látszanak a dolgok bennem és kívülem. Én megmaradok, de teljesen megváltozottan; és úgy látszik, hogy minden, ami körülöttem van, egy újra értékeltetési folyamatnak van alávetve. Most valóban minden sokkal többet jelent, mint azelőtt jelentett. Minden országbeli minden dolog sokkal inkább a Valóság árnyékának látszik valamiképpen, mint magának a valóságnak; mert felfogom, mennyire gyenge és meg nem közelítő lehet minden visszfénye a Világosságnak. Azelőtt nem tudtam, hogy ennyire gyengék

a visszatükröződések. Mégis, ugyanoly igaz az is, hogy minden igazibb, sokkal kevésbé csupán árnyéka a Valóságnak, mint én gondoltam. Látom a forma börtönalkalmát, és meglátom az árnyékot. Látom az Örökvilágosság tündöklését kibontakozni, és meglátom a Valót. Ehhez a Nirváná világhoz hasonlítva minden más világ csak árnyékvilág. Pedig mégis a Nirváná miatt valódibbak azok a világok, mert most észreveszem Isten szándékának pecsétjét, ami rá van ütve mindenre; és sokkal mélyebben kell tisztelnem mindent, mint eddig tiszteltem.”

„Bölcsészek tiszta Lényről beszélnek. Úgy látszik, képes vagyok észlelni, mi lehet a tiszta Lény, de nem azért, mert érintettem ezt; hanem mert azt érintettem, ami minden más általam eddig tapasztalt tudatossági állapotnál kevésbé fogyatékosan tiszta Lény.”

„Mily nagyon igaz az, hogy a beszéd ebben az esetben elrejtja a gondolatot és a jelentést. Nirvánai nyelvre van szükségem, hogy átadhassam a Nirvánába tartozó dolgok értelmét. Amint Myers olyan szépen mondta:

*„Óh, csak kimondhatnám, bizony elhinnétek!
Oh, bár mondhatnám el azt, amit én láttam!
Hogy kéne szólnom, vagy hogy vehessétek át?
Hogy, míg Ő odavisz titeket, hol álltam?”*

Úgy illik a kiváló szerzővel szemben, hogy megmondjuk, csupán összefüggéstelen kivonatok sorozata az, amit idéztem; nagyon ajánlom olvasóimnak, hogy tanulmányozzák gondosan azt a könyvet, amelyből ezeket vettem.

M. Anánda, buddhista szerzetes a „The Wisdom of the Arya's” (Az áryák bölcsessége) című könyvében következőképpen ír a Nirvánáról:

*„E szónak betű szerint vett értelme egyszerűen: „elfűjt”, kialudt, mint a lámpa lángja, ha elfűjták; ti azonban, akik idáig követtétek azt, amit rávonatkoztatva mondtatok, meg fogjátok érteni, milyen nagyon tévedtek azok, akik arra magyarázták, hogy egyszerűen egyenlő értékű a pusztá megsemmisüléssel. Megsemmisülés, igen, abban az egy értelemben, hogy megsemmisül a vágy, a szenvedély, az önámítás. Amikor azonban megpróbáljuk nem negatív szavakkal megmagyarázni ennek értelmét, akkor áthághatatlan nehézséggel találkozunk. Az a nehézség abban áll, hogy minden pozitív értelmezésünket annak az életnek a kifejezéseivel kell elvégeznünk, amely életet ismerünk, t. i. az emberi gondolat kifejezéseivel; pedig itt arról beszélünk, ami minden élet **fölött** áll, az igazi Célről, amely felé törekszik minden Élet.”*

„A tanult buddhistának a Nirváná annyi, mint a Legvégső, a Legfelső, az Élet Célja – az az állapot ez, mely olyan rendkívül különbözik az En-ről való álmodásnak örökké változóvá alkotott lététől, hogy mi nemcsak teljesen minden megnevezhető és leírható fölött állónak, hanem még a gondolatot is túlhaladónak ismerjük. Mégis – és ebben rejlik a csodája és nagysága az Áryák Bölcsességének, amit az Áryák Legnagyobbikától kaptak az embernek a magakovácsolta béklyóitól való szabadulásra – sokkal közelebb áll hozzánk ez

a minden felfogást végképpen meghaladó Dicsőség, ez a Béke, ami a küzdelemmel tejes létnek az igazi célja, közelebb, mint a legközelebbi tudatunk; éppen úgy, amint az igazán értékes drágább az a lehető legbecsesebb reményünkénél. A Holdnak és a Napnak minden pompáját felülmúlja, sőt, végtelenül sokkal magasabb a végsőkig felemelkedett tudatos lénynek csillagos magasságainál; magasabban van a mindent átkaroló Éter mélységeinél, ahol ezeknek a világmindenségeknek a határatlan otthonuk van; – határtalanul sokkal emelkedettebb azoknál a legvégső magasságú csúcsoknál, ahonnan a gondolat hasztalan szárnycsapkodással úgy esik le, mint valamely eltévedt madár, mely addig-addig emelkedett, míg végre a megritkult lég tovább nem bírta őt fenntartani; – még annál a gondolatnál is magasabban áll, amelyre épp most gondolunk, s magasabb annál a tudatosságnál is, mely arra az átmeneti pillanatra mindaz, amit igazán önmagunknak nevezhetünk.”

„Önzetlenül élni, önzetlenül meghalni – nem várva semmi viszonzást, csak szolgálhatni a nagyobb életet; nem remélve magas mennyországot, sem időtlen időig tartó üdvöt, csupán önzetlenebbé lenni napról napra – ez az a lecke, mely a Mester életét s a Mester tanítását egyaránt áthatja; ezáltal végre Béke szállhat minden életre!”

Dr. Besant erre a tárgyra vonatkozóan egy nemrég tartott előadásában ezt mondta:

*„A buddhista filozófiában Gautama Buddha Urunknak egy csodás mondata van, amelyben Ő emberi nyelven igyekszik rámutatni valamire, ami a Nirváná körülményeit illetve érthető lehetne. Megtalálható ez a Dhámmápádá kínai fordításában Trübnernek Oriental Series című folyóiratában. Azt mondja ott, ha Nirváná nem volna, semmi sem lehetne; hogy pedig megmutassa, mit ért Ő azon, amit mond, különböző mondatokat használ, megemlítvén a teremtetlent, és kapcsolatba hozza avval a teremtettet; felhossa a Valót, azután hozzákapcsolja a valótlant. Mindezt abban a mondásában foglalja össze, hogy Nirváná **van**; és hogyha nem volna, semmi más sem lehetne. Ez próbálkozás (ha nevezhetjük annak teljes tisztelettel), hogy kifejezze a kifejezhetetlent. Magában foglalja azt, hogyha nem volna a Teremtetlen, a láthatatlan és az Igazi, semmiképpen sem lehetne Világmindenségünk. Abban tehát megvan az utalás arra, hogy a Nirváná egy betöltött térség (plenum), nem űr. Ezt a fogalmat meg kellene rögzítenetek alaposan az elmétekben, mikor tanulmányozzátok mind a nagy filozófiai rendszereket. A használt kifejezések olyan gyakran látszanak űrre mutatni. Innen ered a nyugati megsemmisülés fogalom. Ha mint betöltöttségre gondoltok reá, felfogjátok, hogy a tudatosság mind jobban kiterjed anélkül, hogy végképp elvesztené az azonosság érzetét; ha képesek volnátok egy kör középpontjára gondolni, annak körterülete nélkül, akkor megpillantanátok az igazságot.”*

Az az ember, aki egyszer átélte ezt a csodás egységet, soha többé el nem felejt; soha többé nem lehet egész olyan, mint azelőtt volt; mert akármennyire beburkolja magát alsóbbrendű testeinek fátyolába, hogy így másoknak segítsen és másokat megváltson, bármilyen szorosan legyen az

anyag keresztjéhez kötve, elrekesztve, bezárva és korlátok közé szorítva, azt sohasem bírja elfeledni, hogy szemével látta a Királyt az Ő tökéletes szépségében, és hogy látta azt az országot, amely nagyon távol van, s bár annyira távol, mégis oly közel van, mibennünk mindenkor, csak lennénk képesek meglátni; mert hogy a Nirvánát elérjük, nem kell elmennünk valami távoli mennyországig; hanem csak a tudatunkat kell dicső fénye előtt megnyitnunk. Amint az Úr Buddha mondta valaha: „Ne panaszkodjatok, ne jajgassatok és ne esedeztetek, hanem nyissátok ki szemeteket és lássatok; mert a fény körülöttetek van, és oly csodás, oly szép, oly nagyon magasán áll minden fölött, amiről az emberek valaha álmodtak, amiért valaha imádkoztak és az mindörökké megmarad.”

„Az az ország, amely nagyon távol van”, ez Ezsaiás próféta szavainak idézése, de elég különös, hogy rossz fordítás. Ezsaiás nem távoli országról, hanem „a nagy távolságok országáról” beszélt, ami egészen más, és igen nagy szépségű fogalom. Ez arra mutat, hogy a prófétának voltak e magasabb síkokról tapasztalatai, és gondolatban összehasonlította a csillagokkal teleszórt égmezők pompáját azokkal a beszorított katakombákkal, amelyeken keresztül vánszorgunk mi e földön; mert ilyen a mi életünk ahhoz a magasabb élethez hasonlítva, vakon vánszorgás sötét és félreeső utakon, ahhoz a ragyogó, céltudatos élethez képest, mely az Isteni Akaratnak legteljesebb megértése. Ez az akarat lelkesíti meg azoknak az akaratát, és Ez az Akarat munkálkodik azoknak az akaratán keresztül, akik benne lakoznak.

AZ ÁRHÁT MUNKÁJA

Hatalmas munka áll az Árhát előtt, az emberi létsíkok legmagasabbjára, legfelsőbb magasságaira kell feljutnia, és hogy odaérjen, a tíz nagy bilincs közül a még hátralévő ötöt kell levetnie.

Ezek:

6. Rupárágá – a formabeli szépség vagy a formában lévő fizikai lét után való vágyakozás, még ha a mennyei létre vonatkoznék is az.
7. Árupárágá – a forma nélküli élet után való vágyakozás.
8. Mánó – hiúság, gög.
9. Uddháccsa – izgatottság és ingerlékenység, annak lehetősége, hogy valami az ember nyugalmát megzavarja.
10. Áviggyá – tudatlanság.

A hatodik és hetedik bilincsek nemcsak a **rágá**, vagyis vonzás fogalmát foglalják magukba, hanem a **dveshá**-t, vagyis a taszítást is; és e béklyók levetéséhez oly minőségű jellem kívántatik, hogy sem az alacsony formai síkon, sem a magasabb forma nélküli síkon ne legyen képes őt semmi egy pillanatra sem megtartani a vonzásával, se vissza ne riaszthassa, ha benne kell munkálkodnia. Ha a nyolcadik béklyó, a Mánó lehullott, elfelejti teljesítményeinek nagyságát, és a hiúság lehetetlenné válik számára, mert ezentúl világosságban áll szakadatlanul, és semmi alacsonyabbal nem mérkőzik. Ezt követi a tökéletes derű, amit semmi meg nem zavarhat, amely

mellett megszerezhet minden tudást, hogy igazán mindentudóvá lehessen a mi bolygó-láncolatunkra vonatkozóan.

AZ ÖTÖDIK BEAVATÁS

Most közeledik a jelölt az ötödik Beavatáshoz, az Adeptusság beavatásához; „végrehajtotta azt az elhatározását, amelyek őt emberré tették”, így most az utolsó lépéshez ért el, ami őt Felsőbbrendű Emberré, Ászékha-vá teszi, amint a buddhisták nevezik, mert nincs már mit tanulnia, és a természet emberi birodalmának lehetőségeit kimerítette. Hindu kifejezés szerint „Yivánmuktá”, azaz felszabadult élet, szabad lény; szabad – de nem valami különálló függetlenség folytán, hanem mert akarata egy a Világmindenség akaratával, annak az Egynek akaratával, Akinek nincs másodikja. Folyton a Nirváná fényében van, még éber öntudatában is, ha azt választaná, hogy a Földön marad fizikai testben; és amikor ezen a testen kívül van, egészen a Monád világjáig emelkedik, amely nemcsak a szónak, hanem a gondolatnak is elérhetetlen. Halljuk ismét az Úr Buddha szavait:

Ne szavakkal mérd

A Mérhetetlent; le se süllyeszd a gondolat mérőónját

A feneketlenségbe. Aki kérdez, téved.

Ki felel is téved. Semmit se mondj azért.

A keresztény szimbológiában a mennybemenetel és a Szentlélek leszállása az Adeptusság elérését jelképezi, mert az Adeptus felszáll, túlemelkedik a Föld emberiségén, de ha úgy óhajtja, Krisztushoz hasonlóan visszatérhet tanítani és segíteni. Midőn felemelkedik, eggyé válik a Szentlélekkel, és kivétel nélkül első munkája, amit az új erejével hajt végre az, hogy kiönti azt a tanítványaira, miként Krisztus is lángnyelveket bocsátott le követőinek fejére, Pünkösöd ünnepén. Ha egy pillantást vetünk régebbi könyvekben közölt ábrák bármelyikére, amelyek az emberben lévő principiumokat mutatják, azonnal látjuk a kapcsolatot Logosznak a Prákriti-kozmoszbeli világban és az emberi lélekben történő megnyilvánulásai között; látni fogjuk, hogy a hármas Átmá, az ember hármas szellemének hazája a nirvánikus vagy szellemi-spirituális világ alsó része, és hogy a harmadik Személynek, vagyis az Istennek, mint Szentléleknek legalacsonyabb megnyilvánulása ugyanannak a világnak a magasabb részében van. Ezen a színvonalon Vele eggyé lesz az Adeptus, és ez az igazi magyarázata a keresztény Pünkösödnek, a Szentlélek ünnepének. Ebből a Szentlélekkel való kapcsolatból ered, hogy az Ászékha (felsőbbrendű ember) tanítványokat vehet fel; az Árhát, bár sokat kell tanítania, valójában mégiscsak egy Adeptus vezetése alatt dolgozik. Neki dolgozik, és parancsait teljesíti a fizikai világban, de ő maga nem fogad el tanítványokat, mert még nincs abban a különös kapcsolatban a Szentlélekkel.

AZ ADEPTUSSÁG FÖLÖTT

Az Adeptus Beavatásnál még magasabb rendű a Csohán; és vannak más, még magasabb rendű Beavatások is. De ezekről az Okkult Hierarchia című fejezetben fokok beszélni. A létnek lépcsőzete fényfelhőkbe nyúlik fel, ahová közülünk még csak kevesen tudnak behatolni, s ha azokat a magasan felettünk állókat kérdezzük, akik nálunk végtelenül sokkal többet tudnak, ők is csak azt mondhatják, hogy az Ő látásukon is túlterjed. Ők nagyon sokkal több fokozatát ismerik, mint mi, de még ezeknél is tovább folytatódik a lépcsőzet, tovább és följebb, a dicsőségnek elképzelhetetlen magasságáig, és senki sem ismeri a végét.

Noha, amit itt mondtam, pontosan megfelel az igazságnak, t. i. közülünk senki sem láthatja e létrának a végét, és hogy a Hierarchia magasabb fokain Lévők munkája majdnem felfoghatatlan számunkra, mégis óhajtom teljesen megérteni azt, hogy Azoknak léte és tevékenysége éppen olyan igazi és határozott, mint bármi más a Földön, sőt, annál sokkal valóságosabb, és hogy a legkisebb bizonytalanság sem forog fenn arra nézve, hogy mi látjuk ezeket a Nagy Lényeket. Bár én csak keveset tudok munkája magasabb részéről, sok éven keresztül állandóan, mondhatni, naponként láttam a Bódhiszattvát munkájába merülve, és nagyon sokszor láttam a Világ Urát, az Ő csodás és felfoghatatlan létében; úgy, hogy ezek nekem épp oly igazi emberek, mint bárki más, akit ismerek, és én, amennyire csak lehet, bizonyos vagyok abban, hogy Ők vannak, s némi kis részében annak is, ami szerepük Nekik a világon van.

Arra a hatalmas igazságra vonatkozóan, amit Róluk mondhatok, végtelen bizonyosságban vagyok; és mégsem magyarázhatom meg Őket, sem egy kis töredéknél többet nem tudok megérteni abból, amit tesznek. Láttam Dhyán Csohánokat, Bolygók Szellemeit, és más naprendszerek kiküldöttjeit, és föltétlen tudomásom van azoknak létéről és túlvilági dicsőségükről, de hogy mi lehet az Ő hatalmas életmunkájuk, arról semmit sem tudok. Magam láttam a Naprendszer Logoszának megnyilvánulását, láttam Őt az Ő rangtársai között, s annál a kimondhatatlan nagyságnál, amit Benne én láttam, sok milliószor nagyobbak kell lennie annak, amit Ők látnak, mikor Reá tekintenek. Mint ahogy a „Bhágávád-Giták” Árjuná-ja látta az Isteni formát, úgy láttam én azt a kétely árnya nélkül. Én pedig írásban óhajtók bizonyosságot tenni róla, hogy ezek a dolgok úgy vannak. Tudom, hogy ezek leírásával sok gúnyolódásnak teszem ki magamat; az emberek azt fogják kérdezni: „Ki vagy te, hogy ezeket állítod?” De én láttam, és gyávaság volna megtagadnom a tanúságtételt.

Ismételten kijelentettem, szóban és írásban is, hogy nekem nem óhajtom, hogy bárki is a teozófiai hitét bármelyik állításomra alapítsa. Azt hiszem, minden embernek magának kell tanulmányoznia a rendszert, és magának kell rájönnie a végkövetkeztetésre; mert a tan elfogadásának alap oka vagy abban rejlik, hogy saját tapasztalatából tudja azt, vagy abban, hogy az összes most rendelkezésére álló hipotézis közül azt találja a legésszerűbbnek. De ez nem másítja meg azt az igazságot, hogy én szolgálhatok bizonyítékkal

azoknak, akik hallani akarják, avval a bizonyítékkal, amit eléjük tártam ebben a könyvben és más könyveimben. Mi, akik teozófiáról írunk ebben a huszadik században, teljesen megerősíthetjük újra Szent Jánosnak közel kétezer év előtt adott nyílt bizonyítását.

„Azt, ami kezdettől fogva volt, amit mi hallottunk, szemünkkel láttunk, amit megszemeztünk és saját kezünkkel érintettünk, azt, amit láttunk és hallottunk, hirdetjük nektek.” (János I. levele 1. és 3. vers.)

Mi, akik láttunk, tanúbizonyságot teszünk, hogy pedig a világ elfogadja-e vagy sem, reánk nézve csekély jelentőségű.

*„Ki egyszer megérté a Legmagasabb Szellemét,
Nem képes kétkedni vagy Őt megtagadni.
Bizony, bár tagadod, óh világ, rendszerént:
Állj te odaát, mert én itt állok.”*

(Myers tanárnak „Szent Pál” című költeményéből.)

A HÉT ÖSVÉNY

Közvetlenül az Aszekhá Beavatáson túl az a magasabb Ösvény hét nagy útra nyílik, melyek közül az Adeptusnak választania kell, s e tárgyra vonatkozólag legjobb, ha egy könyvből idézek, melynek címe: „Man: Whence, How and Whither?” (Honnan jön az ember, hogyan és hová megy?)

„Ha az ember átjutott az emberi birodalmon, és felsőbbrendű emberi életének küszöbén áll, mint felszabadult Szellem: hét ösvény nyílik meg előtte, hogy válasszon: 1) beléphet a Nirváná üdvvel teljes, mindent tudó és mindenhatóságába, oly tevékenységgel, amely fogalmainkat messze túlhaladja, hogy úgy esetleg egy jövőbeli világon belőle Ávátára, azaz Isteni Testesült legyen, ezt néha így mondják: „felölteni a Dhármákáyá öltönyét”. 2) Beléphet a „szellemi korszakba”, ez olyan kifejezés, melynek jelentése ismeretlen, s ezek közé tartozik az, hogy a „Számbhógákáyá öltönyét felveszi”. 3) Részese lehet a szellemi erők ama kincstárának, melyhez a Logosz munkásai járulnak munkájuk érdekében, „felvéve a Nirmánákáyá öltönyt”. 4) Tagja maradhat az Okkult Hierarchiának, amely azt a világot kormányozza és védi, ahol ő elérte tökéletességét. 5) Továbbmehet a legközelebbi láncolathoz, hogy annak a formai felépítésében segítsen. 6) Beléphet az Angyalok vagy Dévák ragyogó fejlődésébe. És végül: 7) átadhatja magát a Logosz közvetlen használatára, hogy Az őt a Naprendszer akármelyik részében foglalkoztassa, mint Szolgáját, Küldöttjét, aki nem él másért, mint hogy az Ő akaratát végrehajtsa, és hogy az Ő általa kormányozott egész rendszeren Neki dolgozzék. Amint egy tábornoknak megvan a maga vezérkara, amely továbbítja rendelkezéseit a harcmező bármelyik részére, úgy ezek is vezérkarát képezik Neki, aki mindenkivel rendelkezik; Szolgái, akik az Ő kedve szerint cselekszenek.” Úgy látszik, ezt nagyon kemény ösvénynek tekintik, talán mint ami a legnagyobb áldozatot kívánja meg az Adeptustól, épp azért nagy kitüntetéssel járónak tekintik.

A vezérkar tagjainak nincs fizikai testök, de csinálnak maguknak testet a „Kriyáshákti”, az „alkotó erő” segítségével annak az égitestnek az anyagából, amelyre küldettek. Ez a Kar különböző színvonalon álló Lényeket foglal magába, az Árhátfoktól kezdve, felfelé.”

Az az ember, aki a Dhármákáyá öltönyt veszi magára, a Monádba vonul vissza, s még a nirvánái atomját is leveti; a Számbhogákáyá megtartja nirvánái atomját, és mint a Hármás Szellem mutatkozik; a Nirmánákáyá megtartja kauzál testét, és azokat az állandó atomokat is, melyeket az egész fejlődése folyamán magával vitt, úgy, hogy bármely pillanatban materializálhat körük mentál, asztrál és fizikai testeket, ha úgy kívánja. Állandóan megtartja a kapcsolatot azzal a világgal, ahonnan jött, hogy folyton kiegészítse azt a tartályt, amelyből szellemi erők áradnak le abba a világba. A „Csend Hangja”-ban mondják, hogy a Nirmánákáyá képezi a védőfalat, mely a világot óvja, nehogy még több és nagyobb baj és nyomor zúduljon reá. Akik nem értik e szavak belső értelmét, azt hiszik, hogy a baj és nyomor kívülről árad a világra, és ezek a Nagy Lények azt tartják vissza; pedig általában nem így van az, mert a világ minden szenvedése a szenvedőkből ered. Minden ember a maga törvényhozója, mindenki maga ítéli el vagy jutalmazza meg önmagát; de a Nirmánákáyá kötelessége az, hogy a szellemi erők óriási tárházával álljon készen az emberek segítségére. Folyton termelik ezt az erőt, nem tartva meg belőle a maguk számára semmit, hanem mindent a Testvérség rendelkezésére bocsátanak, hogy így segítsenek a világ nehéz terhét leemelni.

Láthatjuk így, hogy azok közül, akik az Adeptusságot elérték, aránylag kevesen maradnak a Földön, mint az Okkult Hierarchia tagjai; de Ezek, valamint munkájuk életbevágó fontossággal bírnak. Így hát ennek a tárgynak szenteljük e könyvnek többi fejezetét.

IV. RÉSZ

A HIERARCHIA

XI. FEJEZET

A MESTEREK MUNKÁJA

ÁTTEKINTÉS

Éppen az imént fejtettem ki, hogy az Adeptusságot elért emberi lények közül csak kevés marad a Földön, mint a Hierarchia tagja, hogy itt Isten tervével összhangban előmozdítsa az élet fejlődését. Jelenleg ötven-hatvan ilyen Felsőbbrendű ember van ily módon elfoglalva, és az általános tevékenységükről következőképpen ír elnökünk „A MESTEREK” című füzetében:

„Elősegítik Ők megszámlálhatatlan módon az emberiség haladását. A legmagasabb szférából fényt és életet árasztanak le a Földre, hogy mindenki felfoghassa, és magába szívhassa, akinek fogékonysága van eziránt, s oly szabadon vehesse be, akárcsak a napfényt. Valamint a fizikai világot a Napban összpontosított Isteni Élet élteti, úgy a szellemi világot is ugyanez az Élet élteti, az Okkult Hierarchiában összpontosulva. Emellett azok a Mesterek, akik különösen a vallásokkal állanak összeköttetésben, azokat tartályokul használják fel, szellemi energiákat öntve azokba, hogy minden vallásnak hívői részesedhessenek abban, a megfelelően kijelölt „kegyelmi eszközök” útján. Ezután nagy értelmi munka következik, ami abban áll, hogy a Mesterek magas értelmi erők gondolatformáit küldik szét, hogy ezeket a tehetséges emberek felfogva és magukba szívve, tovább adják a világnak; ugyanezen a színvonalon tudatják óhajaikat is tanítványaikkal, és közlik velük, hogy melyik feladathoz fogjanak. Ezt követi az alsóbb mentál világban való tevékenykedés, ama gondolatformák megteremtése, melyek befolyásolják a konkrét elmét és azon a vonalon vezetik, amely a világnak a leghasznosabb. Ide tartozik a Mestereknek az a tevékenysége is, hogy a mennyi világokban élőket tanítják. Ezt követik a közbeeső világban végbemenő nagy kiterjedésű tevékenykedések: segítségnyújtás az úgynevezett meghaltaknak, a fiatal tanítványok tanításának igazgatása és ellenőrzése, s számtalan esetben szükség enyhítésére küldött segély. A fizikai világban történő események irányának megfigyelése; a rossz irányú áramlatok – amennyire a törvény megengedi – javítása, közömbösítése; a fejlődést előmozdító és hátráltató erők folytonos egyensúlyozása, a jó erősítése, a rossz gyengítése. Az egyes nemzetek Angyalaival is együttműködnek, vezetve a szellemi erőket, úgy, mint mások az anyagiakat vezetik.”

A KERÜLETEK

Vegyük jobban szemügyre ezeket a munkairányokat, melyekre itt kicsiben rámutattunk annak a meglátásnak terjedelmével, melyről Elnökünk világhírű. Bár kicsiny az Adeptusok száma, úgy rendezték el a dolgot, hogy az egész világon egyetlen élet se maradjon figyelmükön kívül vagy elhanyagolva. Felosztották a világot területekre olyanképpen, mint a régebbi országokban az egyház az egész területet kerületekre osztotta fel, minek folytán minden ember, bárhol lakják is, e földrajzi területek egyikéhez tartozik, és van bizonyos egyházi szervezete, mely lelki, s ha kell, testi szükségleteiről is gondoskodik. Egy-egy Adeptushoz természetesen nem egy-egy ország-kerület vagy városrész, hanem óriási országok, sőt, egész földrészek tartoznak.

A világ mostani beosztása szerint, egy nagy Adeptusról mondhatjuk, hogy megbízatása Európára szól, egy másiké Indiára; s eképpen van az egész világ felosztva. Ezek a kerületek nem a mi földrajzi vagy politikai beosztásainkhoz igazodnak, hanem az Adeptusnak a maga területén tekintetbe kell vennie a fejlődés minden fokozatát és formáját, nemcsak a mienket, hanem az Angyalok nagy birodalmát is, a különböző természeti szellemek osztályai, az alattunk álló állatokat, növényeket, ásványokat, az elemi lényeknek birodalmát, és sok más olyat, amiről még soha az emberiség nem hallott; így hát tömérdek az elvégzendő munka.

Minden fajnak vagy országnak van az Adeptus-védnökségen kívül egy segítő szelleme, mely a faj felett őröködik, egy Dévája vagy őrangyala, ki felügyel rá és növekedésében segíti; és sok tekintetben megfelel a régiek törzs (Tribus) Istenségének, bár Ő annál jóval magasabb színvonalon áll. Ilyen volt például Pallas Athene.

Vannak különböző befolyások, melyek a Logosz szolgálatában működve, az emberiség fejlődését segítik elő; ezek természetesen mind ugyanegy irányban és közösen működnek. Nem szabad soha azt a tévedést elkövetnünk, hogy ennek a nagy testületnek tulajdonítsuk az egy-egy országra rászakadó nagy szerencsétlenségeket, amilyen a francia forradalom volt, valamint a legutóbbi felfordulás Oroszországban. Ez teljes egészében a nép vad szenvedélyeinek tulajdonítandó, amelyek féktelenkedtek és romboltak, ahelyett, hogy építettek volna. Ezek az esetek bizonyítják, hogy a demokráciával kísérletező Adeptusok és faji Szellemek munkája mennyi veszélynek van kitéve. A zsarnokság sok rosszat, s gyakran sok szenvedést hoz magával, de legalább van valamilyen fegyelem; és a zsarnokságtól való megszabadulási törekvésnél az a nagy kérdés merül fel, miképpen lehet ezt a társadalom szilárdságának és önuralmának elvesztése nélkül elérni. Ha az elvész, akkor sok személy megfélemledik arról, hogy az emberi volta maradjon felül a személyiségében, és felülkerekedik a szenvedély, a tömegek féktelenkednek, és a nép ki van téve annak, hogy nem kívánatos befolyások nagy hullámai szállják meg. A nemzet védangyala igyekszik népének érzéseit vezetni; figyelemmel kíséri a tömegek érzéseit, s ha kell, hősiess, hazafias tettekre ösztönzi őket, éppen úgy, mint egy tábornok bátorítaná seregét, hogy előre törjön a harctéren; de soha sem könnyelmű, ha embereinek életéről van szó, sohasem hagyja számon kívül szenvedéseiket, akárcsak egy bölcs tábornok.

ERŐELOSZTÁS

Az Adeptusok legtöbb munkája, mint egyik előző fejezetben láttuk, a fizikainál sokkal magasabb színvonalon folyik, mert tevékenységük abból áll, hogy kiárasztják úgy a saját erőiket, mint a Nirmánákáyák által megtöltött tartályok erőit is. A világ karmája hozza magával, hogy ennek a felemelő erőnek egy bizonyos tömege rendelkezésére áll; és a mindennapi emberek is, ha akaratukat az Isteni Akarattal egy vonalra terelik, (ami abból áll, hogy gondolatukat és érzésüket az emberiség szolgálatára irányítják) belejuttatnak valamicskét ebbe a nagy erőtartályba, s ily módon a kiváltság jut nekik osztályrészül, hogy részt vesznek a nagy áldozathozásban. Ennek folytán az emberiség, mint egy egyed fejlődik, s a testvérség csodája teszi képessé minden egyes tagját sokkal nagyobb előhaladásra, mint amennyire teljesen egyedül állva képes lenne. Mindez egy részét képezi a Logosz tervének, Aki úgy látszik, előre beleszámította a mi részvételünket is az Ő tervébe. Mikor a tervét megcsinálta, így gondolkozott: „Amint az én népem bizonyos színvonalra felemelkedett, kezd majd értelmesen együtt dolgozni Velem; azért úgy

akarom intézni a dolgot, hogy mire ezt a pontot eléri, képes legyen az Én erőimből meríteni. Így tehát számít mindenikre.

A Testvérség a magasabb színvonalakon egy az egész emberiséggel, és annak közvetítésével nagy tartálya erőkészletét kiosztja az embereknek. Az Adeptusok kisugárzása a mentál világban kivétel nélkül ér minden egót, s így a lehető legnagyobb fejlődési segítséget adják meg a bennük lakó életnek. Ez az élet olyan, mint egy mag, melynek elpusztulnia nem lehet, hanem nőnie kell, mert a fejlődésnek őszereje, Maga a Logosz rejlik igazi lényének szívében. Az emberben a növény már kikelt a talajból, s a felsőbb levegőt keresi: és fejlődésének gyorsasága most igen nagymértékben a szellemi erő napfényének tulajdonítható, amely a Hierarchia vezetőkein árad le hozzá. Ez egyike a sok módnak, melyeken a haladottabbak segítenek a kevésbé haladottaknak, amennyiben mind jobban osztoznak az isteni természetben, az isteni tervnek megfelelően.

Mindenegyed Adeptus, aki ezt a különleges munkát vállalta, egész nagy embertömegeket képes erejével elárasztani, olykor milliókat egyszerre hatnak át sugarai, mégis az a csodás tulajdonsága van ennek az erőnek, amit Ő kiáraszt, hogy annyira alkalmazkodik e millióknak mindenegyéséhez, mintha az lenne az egyetlen tárgya ennek a befolyásnak; nekünk pedig úgy tűnik fel, mintha az egész figyelem csupán erre az egy egóra fordulna.

Nehéz azt a fizikai világban megmagyarázni, hogy ez mi módon lehetséges; de magyarázata az, hogy a Mester nirvánai tudata olyan pont, mely egyszersmind az egész nirvánai világot magába zárja. Ezt a tudatot lehozhatja a különböző síkokra és kitágíthatja, mint valami óriási buborékot. Ennek a mérhetetlen gömbnek a külső részén vannak mindazok a kauzál testek, melyeket befolyásolni igyekeznek, Ő pedig, betöltve ezt a gömböt, mindenegyed egész számára mindennek tűnik fel. Ily módon életével telíti sok millió ember eszményeit, s így nekik egyéniségük szerint Ő az eszményi Krisztus, az eszményi Rámá, az eszményi Krishna, egy angyal, vagy talán egy szellemi vezető.

Ez a munka teljesen más, mint a nagy egyházkerületek felügyelete, és ebben a munkában a Mester főképpen egy típushoz tartozó emberekre fordítja figyelmét, olyanokra, akiknek fejlődése az Ő saját fejlődési útján megy végbe, noha a legtöbben közülük természetesen semmit sem tudnak az Ő működéséről. Mivel a Mesternek sok egész különös esettel van dolga, azért néha e munka egy részének elvégzését a Dévákra bízta, akiknek, bizonyos jól megszabott határok között, elég nagy szabadságot ad. A Dévák ismét természet-szellemeket használnak fel, és különféle gondolatformákat alkotnak, s ily módon igen tág körű tevékenységgel jár a munkájuk.

AZ ÁHITAT FELHASZNÁLÁSA

A „The Science of the Sacraments” című munkámban megmagyaráztam, hogyan használják fel a Nagy Lények minden vallásnak szertartásait arra, hogy kiöntsék erejüket a világra az alsóbb síkokon, és hogy így a lehető legtöbb emberben siettessék a képességeiknek megfelelő szellemi növekedést. Természetesen ez nem csupán vallásos szertartások keretében történik, mert a Testvérség minden kínálkozó alkalmat felhasznál. Valahányszor együtt vannak olyan emberek, akik mind az áhitat befolyása alatt éppen nemesebb és magasabb rendű gondolatokba merültek, az ilyen gyülekezet szokatlan alkalmat nyújt az Adeptusoknak, amelyet Ők fel is használnak azonnal, mivel ez olyan gyújtópontot képez, hogy szellemi befolyások vezetékekül

szolgálhat. Mikor az emberek szétszórtan vannak, és otthonaikban élnek, sok különálló vonalhoz hasonlóak, amelyek mindenikén át csak igen kevés erő szivároghat; de ha egybegyűlnek összejövétel alkalmával, szinte csővé alakulnak együtt, amelyen keresztül sokkal bőségesebb áldásfolyam áradhat le, mint amennyit a külön-külön leáramlott erők összege tehetne.

Benaresben, a szent városban, egy millió zarándokot láttam együtt, sok közülük kétségtelenül tudatlan és babonás volt, de akkor telve volt mindenik áhítattal, s egész lényükkel egy cél felé irányultak. Az áhítatos érzés hatalmas tömege, amit egy ilyen csoport áraszt, csaknem kiszámíthatatlan, és az Adeptusok sohasem mulasztják el, hogy fel ne használják valami jóra. Természetesen vitán fölül áll, hogy hasonló számú és a fentivel egyenlő lelkesedésű értelmes ember hasonlíthatatlanul nagyobb erőt tud kifejteni, mégpedig olyan erőt, amely az előbbinél magasabb világban képes tevékenykedni, de azért egy pillanatra se essünk abba a tévedésbe, hogy lebecsüljük annak a nagy energiatömegnek az értékét, melyet egy tudatlan, sőt, fanatikus embercsoport termel. A Testvérség tagjai csodás képességgel bírnak a rossz és jó különválasztására, jobban mondva, a nagy tömegű rossz közül a legkisebb jóra fordítható erőt is ki tudják vonni.

Mindennapi dolog, hogy a legmélysegebb áhítatot a legelkeseredettebb felekezeti dühvel is párosulva találjuk, ily esetekben az Adeptus kivonja és felhasználja az áhítatos érzés minden atomját, egyszerűen semmibe véve és kihagyva a vak gyűlölet érzését, amelyet mi az áhítat egy részének képzelünk. Így magyarázható, hogy oly emberek, akik nem éppen kívánatos tulajdonságokkal bírnak, gyakran jó karmát teremtenek; bár tagadhatatlan, hogy nagymértékben fokozódnék ez, ha hiányoznának a rossz tulajdonságok.

Az olyan város, amilyen Benares, mindig óriási erőközpontot képvisel, még ha eltekintünk is az évi zarándoklatoktól. Telve lévén szent helyekkel, ereklyékkel, ezeket szintén vezetőkekül használják az Adeptusok. Ugyanez áll a világon minden ilyen dologra. Valahol például a világ valamelyik vallásához tartozó nagy Szentnek ereklyéit őrzik. Ha az az ereklye valódi, a magnetizmusnak bizonyos tömege árad ki belőle, annak a kapocsnak folytán, mely a tárgyat egy érdemes emberhez fűzi; azért ezt felhasználhatják a Mesterek, erőfolyamot küldhetnek azon keresztül, hogy megáldják azokat, akik annak tisztelői. Sok esetben azonban az ereklye nem valódi; bár ez nekünk igen fontos körülménynek látszik, valóságban sokkal kisebb jelentőségű, mint gondolnók. Ha az emberek hosszabb időn keresztül nagy központot létesítettek a tárgyat körülvevő áhítatukkal, a Testvérség már ezért magáért éppen olyan hatásosan használhatja, mintha valódi volna, s az a tény, hogy az emberek a valódiság felől tévedésben vannak, még nem teszi a tárgyat hasznavehetetlenné, mert az áhítatuk valódi, és ez a fontos dolog. Ha ezt teljesebben megértenék, sok nem gondolkozó ember tartózkodnék attól, hogy gúnyt űzzön az olasz és spanyol buzgó katolikus parasztok babonáiból, és hogy lenézzék azokat az indiai kulikat, akik tiszteletüket nyilvánítják olyan szent helyek előtt, amelyek kétségtelenül nem azok, amiknek hiszik. Bizonyos, hogy az igazság jobb, mint a tévedés, de gondoljuk meg, hogy nem helyes a tudatlanoktól elvenni áhítatuk tárgyát mindaddig, amíg ők nem képesek magasabb rendű dolgokhoz felemelkedni. Az ilyen képrombolás csak szegényebbé teszi a világot, mert nemcsak hogy kiírtja az áhítatot, hanem a Mesterek hasznos erővezetőit is elzárhatja.

Ehhez járul még, hogy a tudatlan paraszt képtelen megítélni az ereklyék valódiságát, s így durva méltánytalanság lenne, ha jószándékú és szíve

ártatlanságában kiöntött áhítatának hatása olyasmitől függne, amiről neki nem lehet tudomása. A valóságok nagy világában sohasem kezelik a dolgokat ilyen helytelenül. Az igaz áhítat teljes és szívből jövő választ nyer, akár valódi, akár nem valódi az a tárgy, amely köré összpontosul. Az áhítat az igazi és az egyetlen, ami számít; s meg kell kapnia, és meg is fogja kapni azt a viszonzást, amit megérdemel. Az ereklyének képzelt tárgy pusztán csak egy pont, amelyre az áhítat összpontosul, s egy képzelt pont épp oly alkalmas erre, mint bármi más.

A TANÍTVÁNYOK ÁLTAL VÉGZETT MUNKA

Már említettem, hogy a Mester tanítványai egyúttal újoncai is, akik alacsonyabb fokokon erőközvetítők, s azon kívül az emberi művelődés és civilizáció minden ágában sokféleképpen munkálkodnak, és ez együttvéve mind az Adeptusok világbeli munkájának egy részét képezi. Ennek a munkának nagy tömegét azok végzik, akik ezektől a tanítványoktól nyertek inspirációt vagy buzdítást, továbbá a különböző társaságok és közvetítők, amelyeket ők indítottak meg, vagy befolyásoltak. E befolyások nélkül az emberiség valóban igen szegény volna, bár a legnagyobb része alig tud valamit igazi gazdagságának forrásáról. Maguk az Adeptusok nem hanyagolhatják el az ő felsőbbrendű munkájukat azért, hogy ezeket az alacsonyabb és könnyebb feladatokat teljesítsék, mert ha úgy tennének, a fejlődés egész gépezete szenvedne.

Sokan kérdik, hogy ezek a Nagyok miért nem írtak például könyveket? Elfelejtik, hogy az Adeptusok a világ fejlődésén dolgoznak, nem hagyhatják azt abba, hogy az embereknek felvilágosításokat adjanak részletekre nézve. Igaz az, hogyha egy ilyen Magas Lénynek könyvírásra ideje lenne, ha erejét külön dologra nem tudná felhasználni, mint könyvírásra: az a könyv jóval magasabb rendű lenne minden meglévő könyvünknél. Ha a dolgok azonban úgy volnának tervezve, hogy minden munkát annak kellene elvégeznie, aki már azt tökéletesen tudja, nem volna terünk, ahol képességeinket gyakorolhatnók, és így nehéz volna belátnunk, hogy tulajdonképpen mi haszna van annak, hogy mi a világon vagyunk.

A tevékenységnek egy nagy kiterjedésű munkaköre, melyet nemrég szerveztek a Mesterek tanítványai, az asztrál síkon végzett gyakorlati szolgálatból áll, amiről írtam „Invisible Helpers” (Láthatatlan segítők) című könyvemben. A munka legnagyobb része a nem régen meghaltak között folyik, akik tájékozatlanok, megdöbbenő zűrzavarban érzik magukat, sőt, igen gyakran szenvednek is, különösen, ha még életük folyamán elrémítették őket a halál utáni kínzások rettenetes történeteivel, amik egyes elferdített szekták szellemi táplálékának egy részét képezik. bár sok évvel ezelőtt, de mégis a Teozófiai Társulat életben léte alatt történt, hogy a láthatatlan segítőknek szervezett csoportja megalakult és működni kezdett. Eredetileg még élő emberekből alakult ez a csoport, akik elhatározták, hogy amikor testük alszik, az időt erre a bizonyos segítő munkára szentelik; de csakhamar olyanokat is vontak munkájukba, akik már meghaltak, s akik ezelőtt nem gondoltak arra, hogy ilyen módon dolgozzanak.

Addig az ideig az asztrál világ újonnan érkezett lakói többnyire magukra voltak hagyatva, kivéve olyan eseteket, amidőn rokonaik találkoztak velük, és bevezették őket az új életbe. Így például egy meghalt anya halála után is őrzi gyermekeit, s ha valamelyik hamarosan követi anyját, az igyekezni fog minden lehető segítségben és felvilágosításban részesíteni gyermekét; és általában a meghaltak között a jóindulatúak tudásukat tovább adják másoknak, ha a segítésnek

szükségét látják. Régebbi civilizációknál, ahol szokás szerint a családok soktagúak voltak, és együtt éltek, aránylag kevés ember találta magát egyedül, barátok nélkül a halál utáni helyzetében. A keleti irodalom olvasói emlékezhetnek arra, mily gyakran említik a hindu vallásos könyvek a családi kötelek és kötelességek fontosságát; mint amik kiterjednek azokra a láthatatlan létsíkokra is, melyeket a halál fátyoloz el. A régebbi körülmények mégis hasonlóak voltak ahhoz, mikor egy vidéken nincsenek kórházak, iskolák, vagy felvilágosítást adó irodák, miáltal sokaknak szenvedniök kell; ez a helyzet természetesen valamely különleges csapás vagy háború idején még súlyosodott.

AZ ÉVSZÁZADONKÉNT TÖRTÉNŐ ERŐKIFEJTÉS

Hogy az Adeptusok mily munkák által javítják a civilizációt, ennek kitűnő képét adja elnökünk „London Lectures of 1907” című művében, ahol arról beszél, hogy mily lépések által igyekezett a Testvérség kiemelni Európát a középkori rettenetes sötétségből. Elmondja, hogy a tizenharmadik évszázadban egy akkor Tibetben élt hatalmas Személyiség kibocsátotta rendeletét a Nagy Testvérséghez, hogy minden század utolsó negyedében, egy-egy nagy erőfeszítést kell tenni Európa megvilágosítására. Ha gondosan áttekintjük a történelmet, láthatjuk, hogy ettől az időtől kezdve, minden század vége felé egy új fénysugarat bocsátott ki a Testvérség.

A legutóbbi ilyen törekvés a Teozófiai Társulat megalapítása volt 1875-ben. Gondos megfontolás után Morya és Kuthumi Mesterek magukra vállalták a lépés felelősségét, és Mme. Blavatskyt, a nemes munkálkodót választották ki arra, hogy segítsen Nekik a fizikai világban. A teozófiai irodalom ismerői közül a legtöbbben tudják, miként volt ő előkészítve elvégzendő munkájára; hogy küldte el őt a Nagy Testvérség a kellő alkalommal Amerikába, hogy Olcott ezredest megkeresse, kinek pótolnia kellett azt, ami Madame Blavatskyban hiányzott – a szervező erőt, az emberhez szólás képességét, azoknak maga köré gyűjtését, és egy külvilági mozgalomba való tömörítését, és hogyan alapították meg a Társulatot New Yorkban, s hogyan tették át később annak központját Indiába.

Midőn ezeket írom, Társulatunk ötvenedik éve szolgálja az emberiséget, s lehetetlen felbecsülni a jónak azt a tömegét, amit az emberi élet minden terén véghezvitt. Befolyása nem tagjainak vagy különböző ágainak számából ítélhető meg, bár ez semmi esetre sem jelentéktelen, miután kiterjed a földgömb minden művelt részére. De az emberi törekvések minden mezején felhangzott jellegzetes üzenete, melynek visszhangjai megsokszorozódtak az államférfiak és tudósok, irodalmi emberek és művészek, sőt, sok más olyan embernek szavaiban és tetteiben, akik talán soha életükben nem hallották ezt a szót: „Teozófia”. Reá fordította a figyelmet a láthatatlan világ, valamint a lelki képességek valóságára. Hangoztatta, hogy a külső életben mit követel meg az igazi testvériség, mely az emberi életben nem egyformaságot keres, hanem a kölcsönös támogatás megszervezését, mely kiterjed az egymástól legerősebben eltérő egyénekre is, akiknek mindegyike megerősödik a maga külön típusában, és akiket a magunktól különböző ember iránt érzett tisztelet felbonthatatlan köteleke fog egymáshoz fűzni. Összehozta Keletet és Nyugatot ez a társulat úgy, ahogyan ez eddig soha meg nem történt; hangsúlyozta a vallások becsületes összehasonlításának szükségét, feltárta csalhatatlan tisztasággal tanításaiknak lényege egységét, és közös forrásukat. Azon kívül ezeket vezetett el a Mesterek lábaihoz, hogy Őket szolgálják teljes erejükkel, egész szívükkel, az emberiség javáért örök időkre.

A következő táblázatot Fritz Kunz dolgozta ki.

Az erőkifejtés ideje	A haladás mibenléte	A teljesítmény
1275	Roger Bacon és az értelmi kultúra helyreállítása.	A művelődés demokratizálódása: renesszansz ^{*)}
1375	Christian Rosenkreuz és a kultúra terjesztése.	
1475	Könyvnyomtatás. A tudás megrögzítése.	A tudás demokratizálódása: reformáció
1575	Francis Bacon és a tudomány: az angol nyelv, mint eszköz.	
1675	Az osztályok egyesítésének megkísérlése: titkos társaságok.	Politikai demokrácia: Forradalom.
1775	Politikai szabadság, sajnós, főképp forradalom útján.	
1875	Teozófiai Társulat; Pszichikai kutatók társasága; Szabad katolikus egyház; Társkömívesség; Fejlődés.	Az okkultizmus demokratizálódása: fejlődés.
1975	Széles körű elterjedése annak, amit ezoteriának neveznek: Szellemi fejlődés.	

3. ábra

A FAJOK

A Nagy Testvérség a világért végzett munkájában nem csupán a jelennel foglalkozik, hanem messzire tekint előre a jövőbe, s az új fajok és nemzetek kifejlődését készíti elő, amelyekben az emberiség tulajdonságai összhangzó sorrendben fognak kibontakozni. Amint látni fogjuk a XIII. fejezetben, az emberi nem előhaladásában a vak véletlennek általában nincs helye, ellenkezően, az emberi fajok alakulása azok összes jellemző fizikai, asztrál és mentál tulajdonságaival, a nagy világiskola osztályait képviselvén, melyek bizonyos tulajdonságok kifejlesztésére valók, oly határozottak és pontosak, akár csak egy modern kollégium tanfolyama és órarendje.

A nagy árja fajban még nincs erejének teljességében, rendkívüli intelligenciája révén most vezet a világon; az atlanti fajt követte, amely nép még

^{*)} A megújulás, a renesszansz nyilvánvalóan lassú és fokozatos folyamat volt, a legtöbb szakíró ennél valamivel későbbre teszi annak kezdetét, és Konstantinápoly elestével hozza kapcsolatba, ami Kr. u. 1453-ra esik.

most is többségét képezi az emberiségnek, s a földgömb száraz felületének nagy részét foglalja el.

AZ ELJÖVETEL

Évvel összefüggésben éppen most három nagy munka van folyamatban. Az első a Bódhiszattva vagy Világtanító fizikai testbe öltözésének és munkálkodásának előkészítése. Ez a nagy Személyiség ugyanaz a Krisztus, Aki kétezer évvel ezelőtt Jézus testét foglalta el. Az Ő eljövetele nem tévesztendő össze a fennebb említett, minden században előforduló eseményekkel; azok az első sugárhoz tartoznak, s az okkult munkának ahhoz a részéhez, amely a fajok és azok alfajainak vezetésével foglalkoznak; míg az Ő eljövetele nagy időközben csak egyszer történő esemény, és a második Sugár működéséhez, a vallás és nevelés csoportjához tartozik.

A Világtanító már éppen közeledik, és mi az Ő erejének, bölcsességének és szeretetének mindig több nyilvánulását remélhetjük. A Keleti Csillagrend 1911-ben alakult meg azért, hogy az Ő eljövetelét előkészítse, összegyűjtve az egész világon azokat a különböző vallású és szektájú embereket, akik különböző okokból hiszik a Világtanító közeledését, hajlandók egy nagy csoportba egyesülve, a legjobb erőiket kifejtve, ezt tudatni a világgal, s magukat előkészíteni, amennyire lehet, hogy az eljövendő Úrnak hasznavehető szolgálói legyenek.

Mivel az Úr Maitreya elhatározta, hogy a világgal Elnökünk útján tudatja eljövetelét, joggal hihetjük, hogy az Ő tanítása némiképpen egyirányú lesz azokkal az eszmékkel, amelyeket Elnökünk harminchét éven át csodás ékesszólással hirdetett. Némely keresztény szekta még mindig ragaszkodik ahhoz a babonához, hogy Ő azért jön, hogy az Emberiség fölött ítélkezzék, és hogy a Földet elpusztítsa, úgyhogy hitükhöz nagymértékben csatlakozik a félelem és bizonytalanság. De az Istentől való rettegés mind félreértésen alapszik.

Krisztus eljövetele csakugyan kapcsolatos egy véggel, de nem a világ végével, hanem egy korszaknak a végével. A görög „aion” ugyanis egyet jelent az angol aeon-nal, ami a. m. korszak; s amint Krisztus kétezer év előtt mondta, hogy a zsidó törvények korszaka véget ért, mert Ő azért jött, hogy helyette újat adjon, az evangélium törvényét; de ennek a korszaka is véget ér, amikor Ő eljön, hogy egy másiknak vesse meg az alapját. Ugyanazt a nagy tanítást fogja adni; a tanításnak ugyanannak kell lennie, mert igazság csak egy van, bár most már talán egy kissé világosabban kitarja elénk, miután egy kicsit többet tudunk. Talán újabb formában hirdeti ki, kifejezésének szépségében alkalmazkodva a mi mai korunkhoz, és lesz annak valami magyarázata, ami az emberek nagy tömegének fog szólni.

Bizonyosan ugyanaz lesz a tanítás, mert minden meglévő vallásban megjelent. Nagyon különböztek a közlés módszerét illetve, de mindnyájan föltétlenül megegyeznek abban, hogy ugyanegy életmódot kívánnak követőiktől. A tanítások külalakját illetően, jelentékeny különbség van kereszténység, buddhizmus, hinduizmus és mohamedánizmus között; de ha szemügyre vesszük a jó embereiket, és ezek napi szokásait látni fogjuk, hogy bármely valláshoz is tartozzanak, mindnyájan ugyanegy életmódot követnek, egybehangzóan ugyanazokat az erényeket tartják követésre méltóknak, ugyanazokat a bűnöket elkerülendőknak.

Mind azt mondják, hogy az embernek jótékonynak, igaznak, jóindulatúnak, becsületesnek kell lennie, és segítenie kell a szegényeket; mind azt mondják, hogy az ember, aki kemény szívű, kapzsi és kegyetlen, igaztalan és becsstelen, nem tehet

előmenetelt, és nem remélhet sikert semmiben mindaddig, míg módszereit meg nem változtatja. Mint gyakorlati embernek, fel kell ismernünk, hogy a valódi fontossággal bíró dolgokat valamely vallásnál nem a bizonytalan metafizikai spekulációk képezik, melyeknek tárgyáról senki sem tudhat valamit teljes bizonyossággal; mert ezek nem befolyásolhatják magunk viseletét. A valóban fontos dolgok egy vallásnál azok az előírások, melyek mindennapi életünket szabályozzák, s mellyel belőlünk a felebarátainkkal való érintkezésben ilyen vagy olyan embert csinálnak. Ezek az előírások azonosak az összes meglevő vallásokban, s ugyanazok lesznek az új tanításban is, bármi legyen az.

Talán egy kicsit tovább is mehetünk jóslatunkban az Ő tanítását illetően. Egész biztosan a nagy központi igazság, melyet hangsúlyozni fog, az lesz, hogy a világ minden rosszasága a szeretet és testvérieség hiányából ered, hogy t. i., ha az emberek megtanulnak szeretni, és testvériesen viselkedni egymás iránt, minden rossz eltűnik, s egy aranykor köszönt be hozzánk. Nem azonnal, ezt nem is remélhetjük; de legalább az emberek elkezdik maguk belátni, hogy ezen az úton mennyivel többet nyerhetnek, mint a másikon.

A HATODIK ALFAJ

E nagy események másodika árja fajunk hatodik alfaja testének, érzelmeinek és elméjének megformálása. Ez az alfaj már kezd megjelenni Amerikában és Ausztráliában, s talán a világ más részeiben is. A Manu elméjének és akaratának nagy mintázó ereje munkában van a benső világokban, az új kor gyermekeinek még a fizikai típusát is megalkotja bárhol, ahol fogékonyságra talál; a Testvérség egyes fiatalabb tagjai pedig, kik a külvilágban dolgoznak, utasításokat kaptak, hogy amennyire lehetséges, adják meg nekik az új fajnak megfelelő nevelést és testgyakorlást. Ez a munka még most csak kicsiben folyik, de hatalmas arányúvá fog fokozódni, és néhány rövid száz év leforgása után a hatodik alfaj ott áll majd teljes, kifejlett, csodás ifjúságában az új világban, mialatt a régi világ az ötödik alfajt fejleszti éretté és tökéletessé. Még később pedig a hatodik alfaj ragyogó és dicsőségteljes férfikorában fogja áldását árasztani az ötödikre úgy, hogy ekkor történik meg először, hogy egy faj derülten és méltóságteljesen hanyatlik át a gyümölcsöző, tiszteletreméltó korba. Ez lesz talán a jutalma a kiseded faj javára most és a jövőben végzett szolgálataiért, és az áldozatteljes, de diadalmas küzdelméért, melyet a sötétség erői ellen folytatott, megnyitva az ember előtt oly lehetőségeket, amilyeneket ez a faj soha ezelőtt nem ismert.

Kíséreljük meg megérteni, mit tesz az új, hatodik alfajhoz tartozni. A mi fogalmaink szinte nem eléggé rugalmasak ennek megértésére. Mikor a hatodik alfaj már tökéletesen elfoglalta helyét, oly határozottan jellemző tulajdonságai mutatkoznak majd fizikai, asztrál és mentál téren, amilyenek az ötödik alfajhoz tartozó átlag-embernél nem láthatók. Ne felejtjük el, hogy neki az ötödik alfajból kell fokozatosan kifejlődnie, s az új tulajdonságoknak egyenként kell kifejlődniök az illető egókban. Az előkészülés folyamata hosszú, és bizony több életre terjedhet ki. Ha tehát szétnézünk, és szemügyre vesszük ebből a szempontból az embereket, különösen a fiatalokat, ne várjuk, hogy azonnal megmondhatjuk majd, hogy az egyik ember az új fajhoz tartozik, a másik pedig nem.

Pontosabb lesz a megállapítás ilyenformán: „A-ban, úgy látszik, 25 százalék van meg az új alfaj tulajdonságaiból, B-ben talán 50 százalék, C-ben már nagyon sok van, mondjuk 75 százalék. D-ben már semmi hiányt sem látok, tehát amennyire én

megítélhetem, teljesen kifejlődött példány.” Meg kell értenünk azt is, hogy az átlag fiú vagy leány, akit mi reményteljesnek tartunk, alighanem az A csoporthoz tartozik, mert a B csoporthoz tartozók még igen ritkák a világon, C és D úgyszólván nincs is, kivéve a mi kicsiny körünkben. Ne felejtjük el azt se, hogy a fejlődés igen egyenlőtlen, egy fiú tekintélyes haladást tehetett már asztrál és mentál téren, mielőtt ezt fizikai testében kimutatná; viszont szerencsés öröklés folytán olyan fizikai teste lehet, amely képes a magasabb világokban nagyobb előhaladást kifejezni, mint amilyent eddig elért. még csak nagyon kevesen számíthatnak arra, hogy az új alfaj összes jeleit felmutathatják, nagyon megelégedhetnek azzal, ha egyet-kettőt mutatnak fel.

Még a legmagasabb fokukon sem lesznek egyenlőek; mert például, ha főképpen hosszas koponyájú e faj, mindig lesznek rövid koponyájú alosztályai, lesznek közte szőke és sötét hajú emberek, kék szeműek és fekete szeműek. Természetesen az asztrál és a mentál jellemvonások a fontosabbak, de a legtöbb esetben az ember csupán a fizikai megjelenésre alapíthatja vélekedését. A faj alap jellemvonása az önzetlenség, és uralkodó benne az erős lelkesedésű szolgálni vágyás, ezekkel pedig a tevékeny jóindulatnak és nagylelkű toleránia türelemnek kell párosulnia. Az, aki a maga örömét elfelejti, s csupán arra gondol, hogyan segíthetne másokon, már messzire jutott az ösvényen. A megkülönböztető képesség és a józan ész szintén kiváló jellemvonásai.

Ha tudni kívánjuk, mely fizikai jelek az irányadók, talán a legfeltűnőbbek minden közül a szépen formált kéz és láb, a vékony ujjak és a tojásdad körmök, különösen oldalt nézve vékonyak az ujjak és a hüvelyk. A bőr szövete is fontos, mindig tiszta és sohasem durva. Ami az arcokat illeti, három típusunk van: határozottan ovál arc, magas homlokkal, kevésbé ovál, széles homlokkal, és az igazi brachycephal-fejűség arca (ez utóbbi igen ritka; a brachycephal meghatározása az, hogy a koponya szélessége a hosszúságának négyötöde). A hatodik alfajba közeledő személynek van valami megkülönböztető kifejezése, amit hamar kezd felismerni az, aki keresi.

Egymástól független megfigyelőktől és tanulmányozóktól gyakran halljuk, hogy egy új fajtypust ismernek fel, mely különösen Kaliforniában, Ausztráliában és Új-Zélandon látható. 1923-ban például Pape kapitány előadást tartott a British Association előtt, melyben, az ő elnevezése szerint, az ausztrál-amerikai fajjal foglalkozott; és az ő észrevételei következőképpen írják le e fajnak sajátosságait:

A fej a kupola-alak felé hajlik, különösen a homlok tájékán, felül; eltérés mutatkozik az úgynevezett „alacsonyán álló fültől”; a haj és a bőr finom; a szem fénylő, értelmes, de nem tágra nyitott; az orrsövény korán kifejlett; az ajak érzékeny és mozgékony; a szemöldök előreálló; az agynak a homok felé eső része erősen fejlett; az arctípus egy kissé háromszögszerű, de nem éles; az egész test általában összhangzatos, részarányos, egészséges, éppenséggel nem az a típus, amit „csupa agy és semmi test” névvel illetünk. Lelki tekintetben az új faj gyermeke abban nyilvánul meg, hogy hamar viszonzza az együttérzést és szánja a szenvedőt; képes könnyen megérteni az alapgondolatokat; gyors az intuíciója; alapos; érzékeny; gyors az igazságérzése; távol áll a papagáj módján való felfogástól, és nagy hévvel segít másokon. Azt is tapasztaljuk náluk, hogy nem szeretik a durva eleséget, sőt, gyakran semmire sincs nagy étvágyuk. Más tekintetben egészen rendes gyermekek, de nagy szeretetre és megértő tanítókra van szükségük.

Az előbbi években hosszú cikk jelent meg a „The Los Angeles Sunday Times” (Los Angeles-i Vasárnapok) című folyóiratban, mely a Kaliforniában és Új-Zélandon megjelenő új fajnak volt szentelve. Miután utalt az új faj gyermekeinek néhány értelmi és testi tulajdonságára, különösen azt emelte ki a tulajdonságaik közül, hogy rendkívüli az egyensúlyozottságuk és az intuíciójuk.

A HATODIK GYÖKÉRFAJ

A harmadik nagy esemény a hatodik alapfaj (gyökérfaj) megalapítása, ami fizikailag körülbelül 700 év múlva történik Kaliforniában. Egy közösség létesül ott majd, melynek élén, mint az illető faj Manuja, a mi Morya Mesterünk fog állani, mellette, a hosszú korokon át volt hű munkatársa, Kuthumi Mester lesz, a hatodik gyökérfaj Bódhiszattvája. Erről a közösségről már írtunk a „Man: Whence, How and Whither” című munkánkban. Bár ez csak pár évszázad múlva lesz, ami egy ember létében rövid idő, – s erről mindnyájan meg fogunk győződni, mikor visszatekintünk életeinkre, de az előkészületek máris megindultak, melyekben a Teozófiai Társulat is nem csekély mértékben vesz részt.

A Társulat minden alosztályának serkentenie, bátorítania kellene minden egyes tagját, hogy a külvilágban alkalmazza teozófiai tudását; ezt természetesen temperamentuma, képessége és az emberekkel való keveredésének viszonyai szerint kell tennie; de mindez a jelen faj fejlődését szolgálja. Egy teozófiai csoportban, ahol olyan sokféle típusú ember kerül össze, akiknek segíteniök kell egymáson, igen nagymérvű jellemnek kell kifejlődni a tagokban, ha a csoport hű az eszményeihez. Mert ők ebben az irányban a Testvérség szellemében olyan nevelést nyernek, amilyenre alig találhatnak bárhol is a világon. A legtöbb társulat bizonyos cél elérésére vagy valamely irányzat megvalósítására alakult, de a Teozófiai Társulatban tudjuk, hogy noha egyik tagot az egyik tökéletesedési minta lelkesíti legjobban, míg a másikat egy másik eszmény ragadja magával, az emberi testvérség azért csupán az egyiknek, p. o. akár a szeretetnek, akár az igazságnak vagy a szépségnek diadalra jutásával egymagában el nem érhető, hanem mindezeket a szálakat együtt, egy erős kötélle fonva, fűzi magát az ember örökre az Istenihez. Mint ahogyan régen a Hitopadesha mondta:

*„Kis dolgok rendkívül hatalmassá nőnek.
Egybe hogyha illesztettük okosan,
Megkötni feldühödt elefántot is lehet,
Fűszálakból kötél fonván szorosán.”*

Ilyen a testvéri szellem, amit az igazi teozófus lassanként szerez meg, belső ösztönzésből tartván össze társával, s nem külső kényszerből; a Társulat tagjának lenni pedig annyi, mint a Mesterek által neveltetni, amely nevelés, ha eredményes, alkalmassá teszi az embert arra, hogy a hatodik gyökérfaj közösségében szülessék meg újra, amikor az megalapul a fizikai síkon.

XII. FEJEZET A CSOHÁNOK ÉS A SUGARAK

A CSOHÁNOK

Az előbbi fejezetben a nagy Mesterek számos munkájának néhány ágát igyekeztem leírni, de ezeken kívül természetesen van sok, amelyek némelyikéről mi úgyszólván semmit sem tudunk; amit mégis tudunk róluk, elárulja, hogy munkájuk rengeteg és különféle, és hogy az Adeptusok más-más módon végzik, a saját lelkületük és belátásuk szerint. Egy hetes beosztás vonul végig minden dolgok során, amit most teljesebben kell megmagyaráznom; és ez a beosztás megvan a Nagy Fehér Testvérségben is. A Hierarchiában a hét Sugár tökéletesen megkülönböztethető. Az Első vagy kormányzó Sugár fölött a Világ Ura uralkodik. A második Sugár élén az Úr Buddha áll; és ezek alatt következnek annak a gyökérfajnak Mánuja, illetve Bódhiszattvája, amely egy adott időben a Földön éppen a legjelentékenyebb. Ezekkel párhuzamos rangban áll a Máhácsohán, aki felügyel a többi öt Sugárra, melyek mindegyikének azonban szintén külön-külön feje van. A következő fejezetben meg akarom magyarázni, amit tudok a Hierarchia magasabb rangjairól, igyekezve ezzel beszámolni a harmadiktól hetedikig terjedő Sugarak fejeinek munkáiról, valamint Morya és Kuthumi Mesterekről, kik a maguk színvonalán az Első és a Második Sugárhoz tartoznak.

A Csohán cím az olyan Adeptusokat illeti meg, akik a hatodik beavatásban már részesültek, de ugyanezt a szót használják a harmadiktól a hetedikig terjedő Sugarak Fejeire is, akik nagyon határozott és magas hivatalt töltenek be a Hierarchiában. Nekünk úgy mondták, hogy a Csohán szó jelentése egyszerűen „Úr”, és ezt a szót éppen úgy használják általános, mint külön jelentésűnek, akárcsak Angolországban a „Lord” szót. Mi valakiről, mint lordról beszélünk, mivel ez a cím jár neki; de ez teljesen eltérő attól az esettől, midőn a Lord kancellárról, vagy a grófság Lord Lieutenant-jéről beszélünk. Ugyanez a kifejezés fordul elő a Dhyán Csohán névben, mely gyakran előfordul a „The Secret Doctrine”-ben és másutt is, akkor pedig olyan igen magas állást betöltő Lényekre vonatkozik, akik a mi bolygónk okkult Hierarchiáján kívül állanak.

DYWAL KUL MESTER TÁBLÁZATA

Ha meg akarjuk egyáltalán érteni a Mesterek munkájának ezt a részét, szükségessé válik ennél a pontnál egy kis kitérés arra a kérdésre, hogy mit is értünk a Hét Sugár alatt. Ez meglehetősen nehéz dolog. Már régebben kaptunk, bár bizonyos, hogy hiányos, de igen értékes felvilágosításokat a Sugarakra nézve. Nagyon jól emlékszem, hogy milyen körülmények között kaptuk. Mr. Cooper Oakley, én és egy hindu testvér ültünk beszélgetve Adyarban a tetőn, egyesületünknek abban az első idejében, mikor fő szállásunk még csak egy házból és 29 hektár, mögötte lévő félvadonból állott. Hirtelen hozzánk lépett Dywal Kul Mester, aki abban az időben Kuthumi Mester fő tanítványa volt. Azokban a napokban Ő sok tanítást adott nekünk, és mindig igen kedves és türelmes volt, s mikor ott ülve velünk beszélgett, a Sugarak jöttek szóba; Mr. Cooper Oakley az ő jellemző módján mondá: „Oh, kérem, Mester, nem mondana el nekünk mindent a Sugarakról?”

Tanítónk hunyorított a szemével, mikor így felelt: mindent ugyan nem mondhatok el mindaddig, amíg el nem nyertek egy nagyon magas beavatást. Akartok-e annyit, amennyit mondhatok, ami csak részlet lesz, és elkerülhetetlenül félrevezető, vagy megvárjátok azt az időt, amikor mindent elmondhatok?” Nem természetellenes, hogy mi azt gondoltuk, egy fél kenyér is jobb a semminél, és kértük, hogy legalább annyit adjon, amennyit kaphatunk. Feljegyeztük a nagyon érdekes felvilágosítást, de sok dolog érthetetlen maradt nekünk, amint azt előre is megmondta. Így szólt: „Ennél többet nem mondhatok, mert fogadalmam hallgatásra kötelez; de ha intuíciótok többet vesz ki belőle, meg fogom mondani, helyes-e.” Még ez a kis töredék és felvilágosítás is nagyon értékes volt nekünk.

Itt következik a Sugarak és jellegzetességeik táblázata, ahogy Ő akkor közölte velünk:

Sugár	A Sugár jellemző tulajdonsága	Jellegzetes mágia	A legutóbbi vallás
I.	Fohat-Shechinah		Bráhmáni
II.	Bölcsesség	Radzsa Yoga (emberi elme)	Buddhista
III.	Ákása	Asztrológia (természeti magnetikus erők)	Chaldeai
IV.	Horus születése	Háthá Yoga (fizikai fejlődés)	Egyiptomi
V.	Tűz	Alkémia (anyag szubsztancia)	Zoroaszteri
VI.	Istenség testöltése	Bhakti (áhitatos odaadás)	Kereszténység (Kabala stb.)
VII.		Szertartásos mágia	Elemi lények kultusza

4. ábra

Megmagyarázta nekünk, hogy a vallás, mely minden Sugárral átellenesen van feltüntetve, nem tekintendő okvetlenül a Sugár tökéletes kifejezőjének, hanem az egyszerűen az, ami most emlékképpen marad meg a Földön abból az alkalomból, amikor az a Sugár gyakorolt uralkodó befolyást a világra. Az Első Sugár mágiája és a Hetediknek jellemző tulajdonsága nincs megadva; képzelhetjük, hogy az előbbi a kryáhakti, az utóbbi pedig a Déva-birodalommal való együttműködés. Horus születése értelmét nem lehetett megmagyarázni, de mint a Negyedik Sugár egyik jellegzetessége: a hatás és visszahatás erőinek használatát állapítottuk meg, ami úgyszólván a természetnek hímnemű és nőnemű ereje.

Bármikor, ha phallocizmus (nemi erő használata) fordul elő a különböző vallásokban, az mindig e Sugárral kapcsolatos valamely titkok anyagiasításának és félremagyarázásának tulajdonítandó. A hetedik Sugár igazi kifejlődése a magas Dévával való közlekedés, és a tőlük nyerendő oktatás lehet.

Abból, amit fentebb mondtam, kitűnhetik, hogy a Sugarakról eddig nyert értesüléseim csak töredékek. Nem csupán nem teljes beszámoló a tárgyról, hanem még vázlatnak sem tökéletes, mert nyíltan megmondta nekünk, hogy óriási hézagok vannak a leírásban, amelyek betölthetők csak sokkal később lesznek. Amennyire mi tudjuk, erről a tárgyról csak nagyon keveset írtak eddig, s az a kevés is oly burkoltan

van kifejezve, hogy alig lehet megérteni. Az okkult tanítók pedig határozottan tartózkodók, ha e tárgyról kérdést intéznek hozzájuk. *)

A HETES FELOSZTÁS

A lényeg, amit tudnunk kell, hogy bizonyos módon hetes beosztású minden, élet vagy anyag a megnyilvánult világon. A mi világ-láncolatunkon lévő minden élet áthalad a hét Sugár valamelyikén, és hozzátartozik, mely sugarak mindenikének megint hét elosztása van. A mindenségben 49 ilyen Sugár van, melyek hetes csoportokban a Hét Nagy Kozmikus Sugarat alkotják, a Hét nagy Logosztól vagy Logoszon keresztül áradván. A mi világ-láncolatunkban, és talán Naprendszerünkben is, oly Nagy Kozmikus Sugarak közül csupán egy működik, s annak felosztását képezi a mi hét Sugarunk. Természetesen nem szabad feltételeznünk, hogy a mi Naprendszerünk az egyetlen megnyilvánulása ennek a bizonyos Logosznak, mert a hét Nagy Logosz mindegyikének millió-számra menő rendszerei lehetnek, amelyek mind tőle függenek. Amint az „Inner Life” (Benső Élet) című művemben kifejtettem:

„Az egész Naprendszerünk a Logoszának megnyilvánulása, s annak minden részecskéje határozottan az Ő testeinek egy része. A Naprendszer minden fizikai anyaga, mint egy egész, az Ő fizikai testét alkotja.” A benne levő egész asztrál anyag az Ő asztrál testét alkotja, a mentál anyag mind az Ő mentál testét, és így tovább. Teljesen túl és felül a Maga Naprendszerén, megvan Neki a saját, sokkal messzebbre kiterjedő és nagyszerűbb léte, de ez a legkevésbé sem támadja meg annak a megállapításnak az igazságát, melyet az imént elmondtam.

A Nap Logosza hét bolygó Logoszt foglal Önmagában, akik, hogy úgy mondjuk, Benne levő erőközpontok, csatornák, amelyeken át az Ő erői áradnak le. Mégis, bizonyos értelemben véve azt mondhatjuk, ezek alkotják Őt. Az imént leírt anyag, mely az Ő testeit képezi, egyúttal Nekik is testeik alkatrésze, mert sehol, az egész rendszerben sincs oly anyagrészecske, mely valamelyiküknek ne képezne alkatrészét. Mindez igaz az összes világra nézve, de mégis, vegyük egy pillanatra példának az asztrál világot, mert anyaga eléggé folyékony arra, hogy kutatásaink céljaul szolgáljon, másrészt elég közel állván a fizikai világhoz, nem áll teljesen túl a fizikai felfogás határain.

A Naprendszer asztrál anyagának minden részecskéje a Nap-Logosz asztrál testének egy része, de egyúttal része a bolygók Logoszai egyikének vagy másikának asztrál testének is. Ne feledjük el, hogy ehhez tartozik az az asztrál anyag is, amiből a mi asztrál testünk alakult. Nincs olyan részecskénk, amely kizárólag a sajátunk volna. Minden egyes asztrál testben vannak mind a hét bolygó Logoszához tartozó részecskék, de az arányok végtelenül különbözők. Azoknak a Monádoknak testeiben, melyek eredetileg valamelyik bolygó Logosza útján származtak ki, fejlődésük folyamán továbbra is t ö b b marad meg annak a Logosznak részecskéiből, mint akármelyik másik Logoszból; és ennek folytán az embereket meg lehet különböztetni, hogy eredetileg e Hét Nagy Hatalom melyikéhez tartoznak.

A HÉT SZELLEMEK

A keresztény szólásmód szerint is meg van említve ez a hét Nagy Lény Szent János Evangélista „Jelenéseiben”, aki így szólt: „Hét tűzlámpás és vala a királyi szék

*) Mialatt ez a könyv a nyomdában volt, egy fontos mű jelent meg e tárgyról: „A hét sugár” Ernest Wood tanártól. Az anyag, melyet nyújt, igen megvilágító, és egész új látószögéből adja a dolgot.

előtt, amely az Istennek Hét Lelke.” (IV. 5.) Ez a misztikus Hét, a nagy Bolygó Logoszok, akik életközpontok Magában a Logoszban. Azok a mi Sugaraink igazi Fejei, nem kizárólag a mi világunkéi, hanem az egész naprendszeréi. E hatalmas Hétnek valamelyike útján kellett erednie mindenünknek, némelyeknek az egyik, némelyeknek a másik útján.

Ők azok, akiket a „Secret Doctrine” a Hét Magasztos Úr néven említ; ez az Őseredeti Hét, ezek a „Teremtő Erők”, a „Testnélküli Értelmiségek”, a „Dhyan Csohán”-ok, a „Jelenlét Angyalai”. De ne feledjük, hogy ez utóbbi cím két különböző értelemben használatos, amit nem szabad összetéveszteni. Keresztény testvéreinknél valahányszor a misét mondják, mindig megjelenik egy Jelenlét Angyala, aki valósággal Krisztus Urunk egy gondolat-formája, az Ő tudatának eszköze, tehát joggal nevezhető az Ő Jelenléte megnyilvánulásának; de ez a Hét Nagy Lény egész más okból kapja ezt a címet. Ők tudniillik örökké Magának a Logosznak közvetlen jelenlétében vannak, azokat a Sugarakat képviselve, amelyeknek Ők a fejei; tehát bennünket képviselnek, miután bennünk mindnyájunkban megvan egy része Mindenikük Isteni Életének.

Mert bár alapjában véve mindenünk egy bizonyos Sugarhoz tartozik, – ahhoz a csatornához, melyen keresztül, mint Monád kikerült az Örökkévalóságból az Időbe – mégis van mindenünknek a saját bensőjében mindenik sugárból; nincs bennünk oly kicsiny erőmennyiség, olyan apró anyagparány, mely ne képezne valóságos részét e csodás Lények egyikének vagy másikának; a szó teljes értelmében az Ő igazi alkatrészükből tömörültünk össze, nem egyből, hanem mindegyikből, bár mindig csak egyik az uralkodó. Ezért ezeknek a nagy Angyaloknak egyetlen mozdulata sem mehet végbe anélkül, hogy bennünket ne érintsen bizonyos mértékig; mert mi csont vagyunk az Ő csontjukból, hús az Ő húsuból, szellem az Ő szellemükből; és ez a nagy igazság az alapja az asztrológia oly gyakran félreértett tudományának.

Mi mindig a Nap-Logosz jelenlétében vagyunk, mert az Ő rendszerében nincs olyan hely, ahol Ő ne volna, és minden, ami van, Neki egy része. De ez a Hét Szellem egészen különös értelemben része Neki, az Ő megnyilvánulása, majdnem tulajdonságai Neki, Benne lévő központok, melyeken keresztül kiáradnak az Ő erői. Erre mutatnak azok a nevek, melyekkel a zsidók illetik őket. Az első mindig Michael, „a ti Fejedelmetek”, amint nevezik őt, és nevének jelentése „Isten Ereje”, amit úgy is szoktak magyarázni, „Ő, akinek ereje Istenéhez hasonló”. Él, zsidóul Istent jelent; ezt megtaláljuk a „Béth-Él” szóban, mely „Isten házat” jelent; és a Biblia legelső versében „Elochim”-nak nevezik Istent. Ez az „Él” szó, mint végső szótag fordul elő, mind a Hét Szellem nevénel. Gábriel „Isten mindentudásá”-t jelent, és Isten hőséneke is nevezik néha. Ő a Merkúr bolygóval áll kapcsolatban, amiként Michael a Marssal. Rafael jelentése „Isten gyógyító ereje”, és Ő a Nappal áll kapcsolatban, amely a mi fizikai síkunkon az egészségnek nagy adója. Uriel „Isten Fénye vagy Tüze”; Zadhiel „Isten jósága” és a Jupiterrel áll összeköttetésben. A többi Arkangyalokat rendszeresen Sámuelnek és Jofielnek nevezik, de most nem emlékezem jelentésükre és bolygóikra.

Szent Denys erről a Hét Szellemről, mint Építőkről beszél, és Isten Munkatársainak nevezi. Szt. Ágoston szerint övék az Isten gondolata vagy Isten ősalakja; és Aquinoi Szent Tamás azt írta, Isten az Első okozója, és ezek az Angyalok a másodrangú okai minden keletkezésnek. Mindent a Logosz tesz, de ezeknek a Bolygó-Szellemeknek közvetítése útján. A tudomány azt mondja, hogy a

bolygók az anyag véletlen összehalmozódásai, a ködfoltok tömegéből való sűrűsödések; ez tagadhatatlan, de miért tömörültek éppen azokon a bizonyos pontokon? Mert mindenik mögött egy élő intelligencia van a pontok kiválasztására, akként, hogy azok egymást ellensúlyozzák. Valóban, minden, ami van, a természeti erők eredménye, amelyek a kozmoszbeli törvények szerint működnek; de ne felejtjük el, hogy minden erő mögött mindig van egy Intéző, egy Intelligencia, mely azt kormányozza és kezeli. Amikor ezeket így leírtam, a keresztény kifejezéseket használtam; de ugyanezek a Nagy Lények más-más néven minden nagy vallásban feltalálhatók.

A LÉNYEK HÉT TÍPUSA

Midőn tehát az őanyag vagy Szellem, mely a jövőben mimagunkká lett, először áradt ki a differenciálatlan végtelenből, hét csatornán át indult kifelé, mintha egy medencéből víz folynék ki hét csövön keresztül, melyek mindenképpen megvolna a maga külön színesítő anyaga, mely a rajta átfolyó vizet megfestené akként, hogy ez a többi csöveken kifolyó víztől mindenkor megkülönböztethető volna. Minden egymást követő birodalomban, az elemiben, az ásványiban, a növényiben és az állatiban az egyes Sugarak különböznek egymástól; amint az emberekben is különbözők, bár az alsóbb fokú élet birodalmaiban a Sugár befolyása természetesen némi más módon működik. Miután azonban nincs egyéniesültség, világos dolog, hogy például egy állatfajnak minden tagja ugyanegy Sugárhoz tartozik, úgy, hogy a világ minden állatfaja hét párhuzamos oszlopba csoportosítható azoknak a sugaraknak megfelelően, amelyhez tartoznak; és mivel az állat nem egyéniesülhet másképpen, mint az emberrel való kapcsolata útján, azért mindenik Sugár állatcsoportjának élén a háziállatok egy bizonyos osztálya áll, és csakis azon keresztül történhetik ennek a külön Sugárnak mentén egyéniesülés. Az elefánt, a kutya, macska, ló és a majom az ilyen osztályok példái. Így tiszta dolog, hogy az Egyetemes Életnek az az impulzusa, mely most például egy kutyát éltet, sohasem élthet lovat vagy macskát, hanem tovább is mindig ugyanazon az állatfajon át fog megnyilvánulni, amíg csak végbe nem ment az egyéniesülés vagy egyénné levés.

Még arra nézve nem történtek kutatások, hogy melyek az egyes sugarakhoz tartozó állatok és növények, de a drágakövekre nézve volt okom néhány év előtt kutatásba mélyedni, s azt találtam, hogy minden Sugárnak megvan a maga képviselője, melyen keresztül könnyebben működik, mint bármely másikon. Itt közlök egy táblázatot, amely a Science of the Sacraments"-ben (A Szentségek Tudománya) jelent meg, és az egyes Sugarak élén álló drágaköveket tünteti fel, valamint más azokkal ugyanegy Sugárhoz tartozó drágakövet is, melyekben ugyanolyan erő van, bár gyengébb mértékben.

Sugár	A Sugár élén álló drágakő	Helyettesítők
1.	Gyémánt	Hegyi kristály
2.	Zafír	Azurkő (lapis lazuli), türkiz, sodalit
3.	Smaragd	Aquamarin, jade, malachit

4.	Jászpisz	Kalcedon, achát, szerpentin
5.	Topáz	Citrin, Steatit
6.	Rubint	Turmalin, gránát, karneol, kárbunkuluskő
7.	Ametiszt	Porfir, violane

5. ábra

Mindabból, amit mondtam, következik az, hogy e hét típus az emberek között is látható, s hogy közülünk mindenkinek vagy az egyik, vagy a másik Sugárhoz kell tartoznia. Ilyen fajta alapkülönbségeket az emberfajnál mindig lehetett észrevenni. Egy évszázaddal ezelőtt vérmérsékletük szerint lanyháknek vagy heveseknek, élénkeknek vagy közönyösöknek nevezték az embereket; az asztrológusok pedig a bolygók szerint osztályozták Jupiter-embereknek, Mars-embereknek, Vénusz- vagy Szaturnusz-embereknek, és így tovább nevezik. Én ezeket csupán különböző módszereknek tekintem azoknak az alapkülönféleségeknek a feltüntetésére, melyekkel a csatorna rendelkezik, amelyből történetesen mi indultunk ki, vagy jobban mondva, amelyből nekünk kellett elerednünk, t. i. úgy volt elrendelve.

Semmi esetre sem könnyű dolog felfedezni, melyik Sugárhoz tartozik egy közönséges ember, mert nagyon belemerült az anyagba, és a karmának sok változatát hozta létre, melyek némely része uralkodik a lényeges típusán, és elhomályosítja azt esetleg egy egész testöltés idején keresztül. Az Ösvényhez közeledő embernél azonban benne magában határozott indító ösztönzésnek vagy vezető erőnek kell mutatkoznia, mely magán viseli annak a Sugárnak a jellegét, amelyhez ő tartozik, s amely igyekszik őt olynemű munkához vagy szolgálathoz vezetni, amely azt a Sugarat jellemzi, és ugyanez a vezető erő fogja őt a Sugarához tartozó Mester egyikének lába elé juttatni. Ilyenképpen ő egy kollégiumba vétetik fel, melynek főnökeképpen tekinthetjük a Sugár Csohánját.

MÁGIA ÉS GYÓGYÍTÓ ERŐK

Megkönnyíti e típuskülönbségek megértését, ha egy-két példáját nyújtom azoknak a módszereknek, melyeket a fenti táblázatból ítélve a különböző Sugárhoz tartozó emberek valószínűen alkalmaznak, ha mágiával kellő eredményt akarnak elérni. Az első Sugárhoz tartozó ember pusztán ellenállhatatlan akaraterővel érne el célját, anélkül, hogy leereszkednék bármilyen eszköz használásához. A második Sugár embere szintén akaraterőjével dolgoznék, de jól megértve mind a lehető módszereket, és tudatosan irányítva akarátát a legmegfelelőbbnek csatornájába. A harmadik Sugár embere legtermészetesebbnek azt tartaná, hogy a mentál világ erőit használja, nagyon gondosan megválasztva a pontos időt, amelyben a befolyások a legkedvezőbbek az eredményre nézve. A negyedik Sugárhoz tartozó ugyanerre a célra az éter finomabb fizikai erőit használná, míg az ötödik Sugárbeli testvére inkább az asztrál fénynek nevezett áramokat hozná mozgásba. A hatodik Sugár embere az eredményt az ő külön Istensége iránt való komoly hitének erejével, és a Hozzá intézett imájának hathatóságával érne el; a hetedik Sugárhoz tartozó pedig

gondosan kidolgozott szertartásos mágiát használna, és valószínű, hogy nem emberi szellemek segítségét is kérné, ha lehetséges.

Ha a betegségek gyógyításának kísérleteit tekintjük: az első Sugár egyszerűen az Egyetemes Élet nagy kútjából merítené az egészséget és erőt. A második behatóan megértve a betegség természetét, tökéletesen tudná, hogy miként kell akarateréjét legelőnyösebben reá alkalmazni. A harmadik a Bolygók Nagy Szellemeit hívja, és kiválasztja azt a pillanatot, amikor az asztrológiai befolyások jótékonyan hatnak az ő gyógyító szereinek alkalmazására. A negyedik főképpen fizikai módszerben bízna, amilyen például a masszázs. Az ötödik orvosságokat használna, a hatodik a hit által gyógyítana, és a hetedik a mantrák, vagy mágikus invokációk által. A gyógykezelő az összes fent említett esetekben használhatja természetesen a fenti módszereknek bármelyikét, de alighanem észre fogja venni, hogy mindenki a saját Sugarának módszerével dolgozhatik a leghatásosabban.

A SUGARAK CSOHÁNJAI

Az Adeptusok Testvérségének tagjain a Sugarak különbözősége sokkal világosabban tűnik ki, mint másokon, és ez meglátható az aurában. Az a Sugár, amelyhez az Adeptus tartozik, nemcsak az ő megjelenésére hat ki, hanem arra a munkára is, amelyet el kell végeznie. A Sugarak megkülönböztető jellegeit legjobban talán akkor láthatjuk, ha megfigyeljük annak az öt Csohánnak a munkáját, Akik a harmadiktól a hetedik Sugárig működnek, és annak a két Csohánnak a munkáját, Akik ugyanazon színvonalon az Első és a Második Sugárhoz tartoznak, s ugyanolyan fokú munkát végeznek; azokat a Nagy Lényeket szolgálván, Akik az Ő irányító Főik. A Hierarchiában a hét Sugár fejeiben tükröződik vissza a Trón előtt álló hét Szellem.

Meg kell értenünk, hogy az egyes Sugarakhoz csoportosított tulajdonságoknak csak a legpusztább vázlatát adhatjuk, és csak a töredékét az illető Sugárhoz tartozó munkájának. Vigyázzunk továbbá, mert azt is meg kell értenünk, hogy az, hogy az egyik Sugár tulajdonságai a legnagyobb mértékben kifejtettek, semmi esetre sem jelenti azt, hogy a többi Sugarak tulajdonságai hiányzanak. Ha például azt mondjuk, hogy egyik Adeptus kiválóan elsőrangú az erő tekintetében, emellett az is igaz, hogy elérte az emberi tökéletesség mértékét, úgy az odaadásban, mint a szeretetben és minden más tulajdonságban is.

Morya Mesterről, Aki az első Sugárt képviseli a csoháni beavatás színvonalán, már írtam valamennyit. Sugarának nyugodt és rendületlen erejével állja meg helyét, és nagy része van az emberek vezetésére, és a nemzetek megalkotására irányuló munkában, amiről a következő fejezetben kimerítőbben kell beszélnem. Ugyanehhez a Sugárhoz tartozik még az a Mester is, akit mi Jupiternek nevezünk, aki, mint India védnöke működik a Hierarchia részéről. Védmezője annak a nemzetnek, amely az ötödik faj hosszú életidején keresztül ápolja a faj összes lehetőségének vetéseit, és elindítja azokat a kellő időben mindenik alfajhoz, hogy ott nőjenek, érjenek és gyümölcsözzenek. Mélyen belemerül a rejtettebb tudományokba is, melyeknek a kémia és a csillagászat a külső héjai; és így az ő munkája e téren például szolgál arra, hogy milyen változatos lehet egy Sugár határain belül a tevékenység.

Kuthumi Mester, aki azelőtt Pythagoras volt, szintén Csohán, és Ő képviseli a második Sugarat ugyanazon a színvonalon. Ez a bölcsesség Sugara, mely nagy Tanítókat ad a világnak, s a reá tartozó munkát legjobban a Bódhiszattva és a buddha munkájával kapcsolatban lehet leírni, ami a legközelebbi fejezetben következik. Már

szóltam arról a csodás szeretetről és bölcsességről, mely abból a Mesterből sugárzik ki, akit szolgálhatnom és követhetnem oly kimondhatatlan megtiszteltetés és gyönyörűség nekem. Mindaz, amit a tanítványok tanításáról és neveléséről mondtam, különösen az Ő módszerét fejezi ki. Más Tanítók, más Sugár útján ugyanoda juttatják el tanítványaikat, ahová Ő juttatja az övéit, és ugyanazokat a nemes tulajdonságokat fejlesztik ki bennük, és mindig a legkifogástalanabb eszközökkel; de módszereik mégis határozottan eltérők egymástól; sőt, abban is van eltérés, ahogyan ugyanaz a Mester foglalkozik különböző tanítványaival.

A harmadik Sugár élén az a Nagy Mester áll, akit Velencei Csohánnak neveznek. Azokban az emberekben, akik ennek a Sugárnak irányában szolgálják az emberiséget, igen erősen van kifejlődve az alkalmazkodni tudás, ami ahhoz a Sugárhoz tartozik, és ennek befolyása oda irányul, hogy képesek legyenek magukat mindenkihez igazítani, s hogy ezáltal jobban segíthessék az embereket, s így ők azzá lesznek, amit Szent Pál mondott: „mindenkinek mindene”. Akik e Sugár vonalán igen előhaladtak, nagyon tapintatosak, és mindig a helyes dolgot, s a kellő pillanatban cselekszik. Az asztrológia tudománya áll kapcsolatban evvel a Sugárral, mert, már amennyire azt egy kívülálló megértheti, az asztrológia tudománya abban rejlik, hogy pontosan meg tudjuk állapítani, melyik idő a legalkalmasabb valaminek a megtevésére, bizonyos erők mozgásba hozatalára, és hogy tudjuk azt is, ha a jelen idő nem megfelelő bizonyos dolgok elintézésére, ami által magunkat íli módon sok kellemetlenségtől mentjük meg, és hasznosabbakká lehetünk.

A negyedik Sugár fölött Serapis Mester örködik. A Teozófiai Társulat korábbi napjaiban sokat hallottunk felőle, mert egy időszakra Ő vette át Olcott ezredes kiképzését, mikor saját Mestere, Morya Mester, más módon volt elfoglalva. A tanítványok ilyen kicserélése a Mesterek között bizonyos külön és ideiglenes célből, nem ritkán történik. Ennek a Csohánnak specialitása a harmónia és a szépség, és azok az emberek, akik az Ő típusához tartoznak, boldogtalanoknak érzik magukat mindaddig, amíg környezetükben meg nem teremthetik az összhangot, mert ők ebben az irányban végezik munkájuk legnagyobb részét. Ennél a Sugárnál nagy jelentősége van a művészetnek, és sok művész tartozik ide.

Az ötödik Sugár élén Hiláron Mester áll, a tudományos pontosság ragyogó tulajdonságával. Valamikor az újplátói iskola Jamblichusa volt, és Ő adta M. C. útján, a „Világosság az Ösvényen”-t, s a „Fehér Lótusz Idill”-jét. Mint Elnökünk mondja, Ő „gyakorlott művelője az angol költői prózának, s a dallamos kifejezéseknek”. Befolyásával a világ legtöbb nagy tudósára hat; és azok az emberek, akik nagyon haladtak az Ő Sugarán, arról nevezetesen, hogy képesek pontos megfigyeléseket tenni, és tökéletesen megbízhatók a tudományos kutatások terén. A Mester tudománya természetesen messze túlterjed azon, amit rendesen tudománynak nevezünk, és Ő sok oly erőt ismer, s dolgozik is azokkal az erőkkel, melyeket a természet visz be az ember életébe.

A természet az emberiség hangulataihoz alkalmazkodik, és meg is erősíti azokat különböző módon. Ha valaki boldog és örömteljes, más teremtmények élvezik a jelenlétét; a természet-szellemek köréje sereglenek, s így a saját boldogsága növekszik. Észak-Európában pl. a természeti szellemek inkább hallgatagok, és bánatosan önmagukba tekintő hangulatai vannak, és az ilyenek kész otthonra lelnek Skóciában, Írországon, Wales-ben, Bretagne-ban és hasonló helyeken. Kevésbé készek az öröme válaszolni, és az ott lakó emberek is hidegebbek és nehezebben vidíthatók fel. Ezekben az országokban a természet kevésbé örömteljes; mindenütt

sok az eső, s borult az ég, szürke és zöld színű minden, az élet és a költészet pedig borongásra hajlik.

Óriási az ellentét az említettek és Görögország vagy Szicília között, ahol minden ragyogó arany színű, kék és piros, az emberek pedig jókedvűek és boldogok kívülről is. A természeti teremtmények valósággal fürödnek az emberek boldogságában, s legjobban ahhoz vonzódnak, aki telve van vidám szeretettel; annak aurájában boldogok, s kedvteléssel tekintenek reá. Ma az életnek erről az oldaláról sok mindent nem tudunk, bár a fizikai világbeli tudásunk kiterjedt és részletes. Tudjuk például, hogy a víz H_2O ; de a régi hinduk és a régi görögök akár tudták azt, akár nem, bizonyos, hogy felismerték a vízzel kapcsolatos különböző típusú természet-szellemek jelenlétét, és használták is azok szolgálatát olyan határozottan, mint mi használjuk ma a villamosság erejét, s a gőznek feszítő erejét a sokféle gépezet hajtására.

Jézus Mester, aki mint Tyanai Apollonius lett Adeptussá, és aki később Shri Rámánujácsáryá néven Dél-India nagy vallásreformátora volt, a hatodik Sugarat kormányozza, a Bhákti-nak vagy az odaadásnak a Sugarát. Ez minden vallás szentjeinek és misztikusainak a Sugara, és Jézus Csohátra vannak bízva az ilyen emberek, bármilyen formában imádják is az Isteni Lényt. Ezerkilencszáz évvel ezelőtt Tyanai Apolloniuszt a Testvérség küldetéssel bízta meg, melynek egyik része az volt, hogy különböző országokban magnetikus központokat létesítsen. Talizmán-tulajdonságokkal bíró tárgyakat adott neki, melyeket a kiválasztott helyeken kellett elásnia, hogy a belőlük kisugárzó erő ezeket a helyeket előkészítse arra, hogy a jövőben nagy események központjai legyenek. Egyes ilyen centrumok már használatban vannak, mások azonban még nem, de ez utóbbiak a legközelebbi jövőben fognak használatni, az eljövendő Krisztus munkájával kapcsolatban, úgy, hogy az Ő munkájának részleteiből sok már előre határozottan meg volt tervezve csaknem 2000 évvel ezelőtt, s annak előkészületei még a fizikai világban is megtétettek.

A hetedik Sugar fejé St. Germain Gróf, akit a tizennyolcadik század történetében ismernek, és akit Rákóczi Mesternek is neveznek néha, miután Ő az utolsó ivadéka ennek a fejedelmi családnak. A tizenhetedik században Francis Bacon, Lord Verulam volt, a tizenhatodik században Robertus szerzetes, a tizenötödikben Hunyadi János, a tizennegyedikben Christian Rosenkreutz, a tizenharmadikban Roger Bacon. Az „Occult World” „Magyar Mestere” Ő. Még régebben Ő volt Proklos, a nagy neoplatonikus, és még azelőtt Szent Alban. Nagymértékben szertartásos mágia által dolgozik, és felhasználja a Nagy Angyalok szolgálatait, akik Neki feltétlenül engedelmessé válnak, és örvendve teljesítik az akaratát. Noha minden európai, és sok keleti nyelven beszél, sok munkája latin nyelven megy végbe, amely nyelv az Ő gondolatainak különleges eszköze, és annak pompáját, s ritmusát semmi fölülről nem múlhatja, amit itt alant ismerünk. Az Ő különböző szertartásai alkalmával csodás és sokszínű ruhákat és ékszereket visel. Van egy aranylánc-páncéltözeke, mely valamikor egy római császáré volt; e fölé pompás kármínpiros köpenyt vesz fel, melynek csatján gyémántból és ametisztből alkotott hétágú csillag van. Néha gyönyörű violaszín öltönyt visel. Noha Ő a szertartásokkal van eképp elfoglalva, és még az ősrégi misztériumok néhány szertartását is használja, amelynek még a nevét is régen elfelejtette a külvilág, sokat foglalkoztatja Őt azon kívül Európa politikai helyzete is, valamint a modern fizikai tudományok gyarapodása.

A KIFEJLESZTENDŐ TULAJDONSÁGOK

A következőkben ezeknek a Csohánoknak és Sugárainak jellemvonásait foglalom össze, amint már a „Science of the Sacraments” című munkámban is közöltem, valamint azt a gondolatot, amit emlékezetükben kell hogy tartsanak azok, akik szolgálni óhajtanak a Nekik megfelelő Sugarak módja szerint.

1. ***Erő***

„Erős, bátor, kitartó akarok lenni az Ő szolgálatában!”

2. ***Bölcsesség***

„El akarom érni azt az intuicionális bölcsességet, amelyet csak tökéletes szeretet által lehet kifejleszteni!”

3. ***Alkalmazkodás vagy tapintatosság***

„Megkísérlem megszerezni azt a képességet, amellyel a kellő időben a kellő dolgot mondom és cselekszem, hogy az embereket a maguk módján közelítsem meg, és így hatásosabban segítsen őket!”

4. ***Szépség és összhang***

„Amennyire lehet, bele akarom vinni a szépséget és az összhangot az életembe és a környezetembe, hogy így méltóbbak legyenek Hozzá. Meg akarok tanulni Szépséget látni az egész természetben, hogy így jobban szolgáljam Őt!”

5. ***Tudomány (Részletes Tudás)***

„Tudásra és pontosságra akarok szert tenni, hogy az Ő munkájának szentelhessem ezeket!”

6. ***Odaadás***

„Az odaadás hatalmas erejét akarom önmagamban kifejleszteni, hogy általa Hozzá vezethessek másokat!”

7. ***Rendezett szolgálat.***

„Úgy akarom rendezni az Istennek végzett szolgálatomat az Általa előírt utakon, hogy képes legyek teljesen felhasználni az Ő szent angyalainak szerető segítségét, amit Ők mindenkor készek nyújtani!”

Mindezeket a különféle tulajdonságokat idővel ki kell fejlesztenünk magunkban, de teljes mértékben csak akkor lesz meg bennünk mind, ha már magunk is elértük a tökéletességet, és emberfölötti emberekké váltunk. Jelenleg a tökéletlenségünk egyik nyilvánulási módja az, hogy egyes jellemvonásaink más vonások rovására fejlődtek ki. Egyesek például a tudományos pontosságot és a megkülönböztetni tudást kiválóan kifejlesztették magukban, de mivel a szeretetet és odaadást még nem gyakorolták, hideg és kemény természetűek. Gyakran részvétlennek tűnnek fel, és hajlandók embertársaikat rosszul megítélni; tudományos problémák megítélésénél és megfontolásánál a maguktartása sokszor keményen bíráló. Határozatuk mindig inkább elítélő, mint helyeslő lesz azokkal a személyekkel szemben, akik véletlenül keresztezik az ő útjaikat. Az odaadó és szeretettel teljes típusú emberek ezzel ellenkezően, sokkal engedékenyebbek más emberek véleményével szemben, és inkább előnyösen ítélik meg őket; és még ha tévednének is ítékezésükben, mivel érzelmeik könnyen megingathatják őket, akkor is a könyörület felé hajlanak a tévedéseik. Természetesen mind a kétféle ítékezés eltér a

szigorúan pontos megítéléstől, és szükséges, hogy idővel tökéletes részrehajlatlan egyensúlyozottságot fejlesszünk ki magunkban, miután az emberfölötti ember tökéletesen egyensúlyozott. Mint a Bhágavad-Gitá mondja: „Az egyensúlyozottságot Yógának nevezzük.”

CIKLIKUS VÁLTOZÁSOK

A hét bolygói Logoszban bizonyos ciklusos változások történnek időközönként, melyek az ember be és kilélegzésének, vagy a szíve dobogásának felelnek meg a fizikai világban. Bármiképpen legyen is, úgy látszik, hogy végtelen számú a permutációk és a kombinációk lehetősége; és mivel a mi asztrál testünk magából az Ő asztrál testük anyagából van felépítve, világos, hogy egyik bolygói Logosz sem változhatik meg semmi módon az asztrál részében anélkül, hogy az ne érintené a világ minden emberének asztrál testét, bár természetesen leginkább azokat, akikben az Őt kifejező anyag van túlsúlyban. Ha szem előtt tartjuk, hogy mi itt az asztrál világot csupán példaképpen használtuk, és hogy a többi világra is teljesen ugyanez áll, akkor kezd némi fogalmunk lenni arról, mennyire fontosak ránk nézve ezen bolygók Szellemeinek érzelmei és gondolatai.

Bármik legyenek is ezek, láthatók az emberi fajok hosszú történetében, mint szabályszerű ciklusos változások, az emberek vérmérsékletében, s ennek folytán azok civilizációjának jellegén is. Nem beszélve a világ-periódusokról és csupán egyetlen gyökérfaj periódusát tekintve, tapasztalni fogjuk, hogy abban a Hét Sugár egymás után kerül előtérbe, és talán egyszernél többször is; de egy-egy Sugár ilyen uralkodási időtartamában a befolyásoknak hét alidőszakuk van egy meglehetősen különös szabály értelmében, amely némi magyarázatot igényel.

Vegyük például egy faj történetének azt az időszakát, mikor az ötödik Sugár az uralkodó. Ezalatt az egész időszak alatt a Sugár központi eszméje és valószínűleg egy arra alapított vallás is uralkodik az emberek lelkületén; de ennek az uralkodásnak az ideje ismét hét időszakra oszlik; az elsőben ugyan még uralkodik az az eszme, de színezi az Első Sugár eszméje, és így az Első Sugár módszerei bizonyos mértékben egyesülnek az Ötödiknek a saját módszerével. A második időszakban hasonlóképpen színezi meg az ötödik Sugár eszméjét és módszereit a Második Sugáréi, és így megy ez tovább; úgy, hogy az ötödik időszakban természetesen a legtisztábban és legerősebben fejeződik ki az Ötödik Sugár eszméje. Úgy látszhatnék, mintha ezek az első és másodrendű felosztások megfelelnek az alfajoknak és azok elágazásainak, de azt még nem volt lehetséges meglátnunk, hogy ez így is van-e.

AZ ODAADÁS URALMA

Egy ilyen összetett és homályos dologról lévén szó, tekintetbe véve e téren szerzett tudásunk csekély voltát, talán nem tanácsos példákat felhozni; de miután úgy tudjuk, hogy nem régen a hatodik, vagyis az odaadás Sugara uralkodott, elgondolhatjuk, hogy az első alciklusbeli befolyás nyomát látjuk az első alciklusbeli régibb Szentek csodás erejét bizonyító történetekben. A második alciklus befolyásának nyomát a gnosztikus szektáknál találjuk meg, amelyeknek fő eszméje az volt, hogy szükség van az igazi bölcsességre, a Gnózisra; a harmadik alciklus nyomát az asztrológusokban találhatjuk; a negyedikét az akaraterő kifejlesztésére irányuló különös módon eltorzított törekvésekben látjuk meg, amelyek kínzó és visszataszító állapotok elszenvetésében nyilvánultak, mint pl. a Szent Simon stílitáknál, a flagellánsoknál, vagyis az ostromozó barátoknál. Az ötödikének nyomát a

középkori alchimistákban és Rózsakeresztesekben leljük fel; a hatodik alciklusnak, a legtisztább odaadásnak nyomát az elmélkedő szerzetesrendek elragadtatásában képzelhetjük el; s a hetedik ciklusból eredőnek tekinthetjük a római egyháznál megnyilvánult gondos ragaszkodást az invokációkhoz és a külső formaságokhoz.

A modern spiritualizmus megjelenése, valamint az elemi lények tisztelése, ami olyan gyakran jellemzi annak lealacsonyult formáit, úgy tekinthető, hogy az a közeledő hetedik Sugár befolyásának előjele, annál is inkább, mivel ez a mozgalom egy titkos társaságtól eredett, amely meg van a világon a hetedik Sugár uralkodásának utolsó időszaka óta Atlantiszban.

Hogy egy Sugárnak a maga ciklusa idején éreztetett uralkodása mennyire valóságos és határozott, az leginkább azok előtt világos, akik olvastak valamit az egyházak történetéből. Azok felfogják, hogy az egész középkorban mily nagy volt a vakbuzgóság, s hogy a vallásról még csak fogalommal sem bíró emberek hogyan beszéltek mégis a vallás nevében, és hogyan igyekeztek tudatlanságszülte eszméiket olyan emberekre erőltetni, akik sok esetben náluk jóval többet tudtak. Éppen azok, akik a hatalmat gyakorolták, – a dogmás keresztények – tudtak legkevesebbet az általuk hirdetett dogmák igazi értelméről. Voltak mások, akik sokkal többet mondhattak volna ezekről, s akik megmagyarázhatták volna a keresztény tan sok pontjának jelentését, de a többség nem akarta meghallani, és ezeket a többet tudókat kivetették, mint eretnekeket.

E sötét időszak alatt, azok az emberek, akik tudtak valamennyit, mint például az alkémisták (nem mintha minden alkémista tudott volna sokat, de mindenesetre sokan közülük többet tudtak a keresztényeknél) többnyire olyan titkos rendekben voltak találhatóak, amilyen például a Templomosok rendje és a Rózsakeresztes Rend; az igazság némi része pedig a Szabadkőművességbe volt elrejtve. Mindezeket az embereket üldözték a tudatlan keresztények abban az időben, mégpedig az Isten iránt való odaadás nevében. A középkori Szentek közül sokan olyan odaadással voltak eltelve, ami szép és szellemi is volt; de ez általánosságban olyan korlátolt formát öltött, hogy szellemiességük ellenére is engedte őket könnyörtelenül vélekedni a másképpen gondolkozókról, sőt, azok nyílt üldözését is megengedte nekik. Voltak, ugyan kevesen, olyanok, akik igazán szellemi eszményeket követtek, de azokat gyanús szemmel nézték. Ilyenek voltak a quietisták; Ruysbroek, Ebner, Margaret és Christina, Molinos és Boehme Jakob. Majdnem minden esetben a tudatlanabb emberek tiporták el azokat, akiknek volt tudásuk; és mindig az odaadás nevében tették azt; ne felejtjük pedig, hogy ez a buzgóságuk nagyon igazi és nagyon erős volt.

Az odaadás uralma nem csupán a kereszténységben nyilatkozott meg. Hatalmasan megnyilvánult azokban a vallásokban is, melyek még az előbbi Sugarak uralmának idejéből maradtak meg. A hindu vallást határozottan hidegnek találhatják az áhítat emberei. Shiva vallása, az Atya-Istennek, a Szent Háromság Első Személyének tisztelete kiterjedt majdnem egész Indiára; és még napjainkban is a hinduk háromnegyed része az Isteninek e z t az aspektusát tiszteli. Ennek a népnek a kitűzött eszménye a kötelesség – dharma – volt, ami kétségtelenül az ereje ennek a vallásnak. Felfogásuk szerint az emberek érdemeik szerint születnek meg különböző kasztokban, és minden embernek, bárhol született is, a saját kasztja dharmá-ját kell követnie, és hogy ebből kiemelkedhessék, annyira rendkívülinek kell lennie, hogy az ilyesmi hosszú időn át csaknem ismeretlen dolog volt. Tisztelték a törvényt, s a rendet, s nem pártolták az elégedetlenséget, mely a környezetre irányult,

hanem azt tanították, hogy az Istenhez vezető út az, hogy az ember a lehető legjobban használja fel azokat a körülményeket, amelyek közé került. Ha ezt teszi, helyzete születésről születésre javulni fog. Azt is mondták mindig, hogy Isten országának kapuja bármelyik kasztból való ember előtt nyitva áll, ha igazul élt, és nem igyekezett viszálykodással javítani meg alkalmatosságait, hanem dharmáját a legodaadóbban teljesítve, abban az élethelyzetben, amelybe Isten hívta őt.

A nagy lélek ezt a hitet hidegnek és tudományosnak találhatja, s talán az is volt; de mikor az odaadás Sugara kezdte befolyásolni a világot, nagy változás jött létre, és a Szentháromság Második Személyének, a Shri Krishnában testet öltött Vishnu-nak imádása lépett uralkodóan előtérbe. Akkor korlátozás nélkül buzogott fel az imádás, és oly túlzott volt, hogy már sok tekintetben az érzelmek orgiája lett belőle. Valószínű, hogy most is Indiában, Vishnu követői között nagyobb rajongást találunk, mint a keresztények között, akiknek vallása pedig bevallottan odaadó. Oly nagy ez a vallásos érzület, hogy megnyilvánulása reánk nézve, akik a hidegebb fajokhoz tartozunk, valósággal kellemetlen látvány. Láttam kemény üzletembereken olyan fokú vallásos elragadtatást kitörni, ami könnyezni készítette őket, és észrevehetően egészen megváltozni a Gyermekek Shri-Krishna nevének pusztá említésénél. Mindazt, amit a nyugatiak éreztek valaha a Gyermekek Jézus iránt, a hinduk a Gyermekek Krishna iránt érzik.

Ez volt az odaadás hatása olyan vallásra, amely magában véve nem volt odaadás jellegű. A buddhizmust is alig lehet odaadó hitnek nevezni. A buddhista vallást a nagy negyedik fajnak a hinduizmus ajándékozta; és e faj odaadási ciklusa nem esik össze szükségszerűen a mi fajunkéval. Ez a vallás nem tartja szükségesnek az imádkozást; azt mondja követőinek – amennyire t. i. ez a vallás elismeri Isten létét –, hogy Isten jól tudja a saját dolgát, sokkal jobban, mint ők remélhetik, s hogy tehát teljesen hiábavaló Őt kérni vagy befolyásolni próbálni, mert Ő úgymint sokkal jobban tesz mindent, mint azt bármelyik ember el is gondolhatná. A burmai buddhista azt mondaná: „Van végtelen Világosság, de az nem nekünk való. Majd elérjük egy napon; addig is az a teendőnk, hogy kövessük a mi Urunk tanítását, és lássunk hozzá, hogy azt cselekedjük, amit Ő szeretne, hogy cselekedjünk.

Ez nem azt jelenti, hogy nem hisznek Istenben, hanem, hogy Istent oly végtelen magasságba helyezik mindnyájunk fölé, oly biztosak abban, hogy Ő van, hogy természetesnek találják. A misszionáriusok ateistáknak mondják őket. Én köztük éltem, és bensőbben ismerem őket, mint az átlag misszionárius, és az a benyomásom, hogy legcsekélyebb mértékben sem ateista szelleműek, hanem Isten iránti tiszteletük nagyon is nagy arra, hogy olyan bizalmas magatartást tanúsítsanak Iránta, vagy mint azt sok nyugati teszi, hogy oly bizalmas hangon beszéljen Róla, mintha legalább is biztos tudomásuk volna arról, hogy Isten mit akar tenni, és egészen tisztában volnának munkájával. Ezt a magatartást egy keleti ember végtelen tiszteletlenségnek minősítené.

Magát a buddhizmust is érintette ennek az odaadásnak a tüze, és Burmában az Úr Buddhát majdnem, mint Istent tisztelik. Akkor vettem ezt észre, mikor a buddhista gyermekeknek katekizmust kellett írnom. Az első buddhista katekizmust Olcott ezredes írta, mely eredetileg gyermekeknek volt szánva, de a feleleteket még a felnőttek is nehezen érthették meg. Szükségesnek találtuk, hogy ennek bevezetéséül egy könnyebb katekizmust írjunk gyermekek számára, azt pedig, – ami kitűnő munka volt – meghagytuk érettebb tanulók számára. Ebben a katekizmusban azt kérdezte: „Isten volt Buddha?” A válasz így hangzott: „Nem, nem Isten volt, hanem ember,

mint mi, de nálunk sokkal haladottabb ember!” Ezt tökéletesen elfogadták Ceylonban és Sziámban, de Burmában a buddhisták ellenezték ezt a tagadó feleletet, mondván: „Nagyobb Ő, mint akármelyik Isten, akiről tudunk valamit!” Szánszkrit nyelven Isten „Déva”, s a hindu sohasem használja az „Isten” szót olyan értelemben, mint mi használjuk, hanem csupán, ha Ishvárá-ról van szó, vagy pedig a háromságról: Shiva, Vishnu és Bráhmá-ról.

Mikor a misszionáriusok azt mondják, hogy a hinduknak harminchárom millió (vagy háromszázharminc millió) Istenük van, akkor ők a déva szót fordítják az „Isten” szóval, ami nagyon sok lényt foglal magában: angyalokat, természeti szellemeket, s így tovább. A hinduk azonban épp úgy nem imádják a dévákat, mint mi nem tesszük azt. Ők tudják, hogy azok vannak, és számon tartják őket, s ennyi az egész. Már láttuk, miként mutatkozik az odaadás Burmában, de Ceylonban, ahol a lakosság hindu bevándorlók leszármazottja, arra a kérdésünkre, hogy miért mutatnak be áldozatokat Buddhának, azt felelik: hálából mindazért, amit értük tett. Mikor megkérdeztük, hogy mit gondolnak, tud-e Buddha erről és örül-e neki, így feleltek: „Óh, dehogya! Ő messzire ment el a Páranirvánába; nem várjuk, hogy tudjon ezekről valamit, de Neki köszönhetjük ismeretét annak a törvénynek, amelyre tanított minket, és áldozatainkat Iránta érzett hálánkból hozzuk, hogy megörökítsük a Nevét.”

Az odaadásnak ez a hulláma hatalmasan befolyásolta a világot, a Gyermekek Krishna eljövetele óta, ami kétezer-négyszáz év előtt volt, de már a hatodik fázisnak különleges ereje elmúlt, és gyorsan átadta helyét a közeledő Sugárnak, a Hetediknek. Tudatlan odaadás van még sok árya országban a parasztság között, de a műveltebb emberek nem hajlandók az odaadásra, ha csak annak tárgyát valamennyire meg nem értik. Volt egy változat (fázis), amelynek főképp a negyedik alfajnál volt meg a maga értéke, és amelyben az emberek készek voltak mindent odaadással körülvenni, ami képes volt érzelmeiket felkelteni; ebből pedig az alsóbbrendű értelem erősebb kifejlődésével, az ötödik alfajnál visszahatásként, az agnoszticizmus keletkezett. Ez se elégitette ki az embereket az idők multával, úgyhogy ez a hullám úgyszólván idejét múlta, és most már az emberek legalább készek kérdezősködni és kutatni, ahelyett, hogy eszüket veszítve tagadnának mindent.

Jelenleg kettős változás megy végbe, mert amellet, hogy a Sugár-befolyás módosul, egyúttal kezdődik a hatodik alfaj, amely közvetlen megértést (intuíciót) és bölcsességet hoz magával, összeforrasztva mindazt, ami az ötödik alfaj értelmi képességében és a negyedik alfaj érzelmében a legjobb.

SZERTARTÁSOK ELJÖVETELE

Az a Sugár, amely most kezdi erejét éreztetni, nagyon nagy mértékben a szertartások Sugara. Bőven mutatkozott ilyen hatás a középkorban, ami azonban a Hatodik Sugár hetedik alsugarából eredett, holott a mienk a Hetedik Sugárnak első alsugaráé; úgy, hogy ezeket a szertartásokat nem az odaadás hatásának szempontjából fogjuk főképp számbavenni, hanem inkább hasznosságuk szempontjából a nagy Déva-fejlődéssel kapcsolatban. Az emberekre nézve igen áldásos lesz, ha feladatukká teszik azt, hogy megértsék, mi történik.

A modern vallásban a szertartásnak évről évre nagyobb szerepe jut. A múlt század közepén Angliában a templomokban és a székesegyházakban alig volt valami élet. Az átlag vidéki templom alig különbözött egy elszakadt szekta kápolnájától; hiányoztak az öltönyök, a színes ablakok és mindennemű díszítések, s minden a

lehető legsivárabb és legdísztelenebb volt. Arra semmi figyelmet sem fordítottak, hogy a különböző tárgyak szépek, tiszteletet keltők és Istenhez s az istentiszteletra méltóak legyenek; sokkal több gondot fordítottak a prédikációkra, mint minden másra, sőt, ezek is főképpen gyakorlati szempontokat szolgáltak. Ha ugyanezekbe a templomokba ma betekintenénk, alig találhatnánk egyet is ilyen állapotban. A régi nemtörődömséget a tisztelet helyettesíti; a templomokat a legtöbb esetben szépen feldíszítették, és sok templomban, valamint nagy székesegyházban is, a szertartásokat pontossággal és tisztelettel végzik. Az egyház munkájára vonatkozó minden felfogás megváltozott.

A Sugár-változás befolyása más tereken is éppen úgy kezd már megnyilvánulni. A Szabadkőművességnek egy külön formája kezd kiemelkedni, az úgynevezett „Co-Masonry”: közös-kőművesség, mely az előbbitől abban különbözik, hogy napjaink szükségleteihez alkalmazkodva, nőket is felvesz tagjaiul, éppen úgy, mint férfiakat, mert korunk törekvése oda irányul, hogy a nők a férfiak mellett foglaljanak helyet, és legyenek velük egyenrangúak minden tekintetben. Akik ezt a mozgalmat megindították, nem gondoltak a Sugár befolyására, és mindamellet a kornak szertartásos hajlandósága alkotta meg és irányította azt. Emlékszem, hogy Victoria királynő uralkodásának hosszú idején keresztül nagyon kevés szertartás volt London utcáin látható, de uralkodásának vége felé azok már felelevenedtek, VII. Edward király pedig már teljes eredeti fényükben állította vissza őket. Az emberek sokan fogják érezni kezdeni az új Sugár hatását, és szívesen fogják végignézni a szertartásokat, sőt, részt venni is örömmel fognak bennük, amit azelőtt nem tettek volna.

XIII. FEJEZET

A HÁROMSÁG ÉS A HÁROMSZÖGEK

AZ ISTENI HÁROMSÁG

Tudjuk, hogy a mi naprendszerünk Logosza – s ez az, amit a legtöbb ember ért azalatt, ha Istenről beszél – egy Háromság. Három személye van, jobban mondva Ő három Személy, három látszatban (aszpektusban) működik. A különböző vallások különböző néven említik ezeket, de nem mindig egyenlően veszik tekintetbe Őket, mert a Háromság e hatalmas rendszerének olyan sok aszpektusa van, hogy még soha egyetlen vallás nem volt képes a teljes igazságot jelképezni. Vannak olyan vallások, melyek szerint Atya, Anya és Fiú e Háromság tagjai, ami legalább érthető, ha a származtatás és a kölcsönös hatás módszereire gondolunk. Ilyen típusú Osiris, Isis és Horus az egyiptomi tanok szerint, a skandináv mitológia szerint pedig Odin, Freya és Thor. Az asszírok és a föníciusok olyan Háromságban hittek, melynek tagjai Anu, Ea és Bel voltak. A druidák Taulac, Fan és Mollac nevekkkel illették őket. Az északi Buddhizmusban Ámitábhá, Áválokiteshvará és Mánjushri neveken halljuk említeni. A zsidók Kabalájában ez a három: Kether, Binah és Chokma, és a Zoroaszter vallásban Ahuramazda, Asha és Vohumano, vagy néha Ahuramazda, Mithra és Ahriman. A Háromság elve mindenütt elismert, bár különbözők ennek a megnyilvánulásai.

A nagy hindu rendszerben a Háromság: Shiva, Vishnu és Brahma. Ebben a Háromságban nem szerepel az anya-elem, de nem közvetlenül ismerik fel, amennyiben azt mondják e Háromról, hogy mindeniknek van egy Shaktija, vagyis ereje, amit néha képletesen a feleségének neveznek. Ez nyilvánvalóan az Ő anyagban megnyilvánult ereje, talán valamivel alsóbbrendűbb nyilvánulás annál, amire akkor kell gondolnunk, mikor Magát a Háromságot említjük. A keresztény rendszerben a Szentháromság az Atya, a Fiú és a Szentlélek; s érdekes evvel kapcsolatban figyelembe venni, hogy a régi könyvek között akadnak olyanok, melyek a Szentlelket határozottan, mint nőneműt említik meg.

Ettől eltekintve, az embernek az az ösztönszerű szükségérzete, hogy az isteni Anyaságot elismerje, a kereszténységénél a Boldogságos Szűz tiszteletében jutott kifejezésre, aki ugyan nem a Szentháromság egyik Személye, mindamellet Egyetemes Anya, az Angyalok Királynője, a Tenger Csillaga.

A kutatóknak meg kellene érteniök, hogy van az Anyaságnak nagy munkaköre, és igen fontos szerepe jut a világ kormányzásában. Amint a Manu a feje egy olyan nagy munkakörnek, mely a fajok és az alfajok fizikai fejlődéséről gondoskodik; amint a Bódhiszattva is feje egy másiknak, amely a vallással és a neveléssel törődik, éppen úgy feje az Anyasági munkakörnek az a nagy Tisztviselő, akinek neve Jagat-Amba vagy Világanya. Amint az Úr Vaivaszvata most a Manu tisztségét tölti be, és az Úr Maitreya a Világtanítóét, éppen úgy tölti be a Világanya tisztségét az a nagy Angyal, aki egykor Jézus testének volt az anyja.

Ennek a munkakörnek a munkája abban áll, hogy különösen a világ anyáira van gondja. Okkult szempontból nem az a legnagyobb dicsősége a nőnek, ha vezető szerepe jut a társadalomban, sem az, ha magas fokú egyetemi végzettségű és lenéző elkülönültségben él lakásában, hanem ha eszközökről, vagyis testekről gondoskodik

a testesülni készülő egók számára. Ez pedig nem olyasmi, amit elrejtteni, elmellőzni vagy félig-meddig szégyenlenie kellene; ez a női testöltés legnagyobb dicsősége, az a nagyszerű alkalom, ami a nőknek adatik, a férfiaknak nem. A férfiaknak más alkalmuk vannak, de az anyaságnak ez az igazán csodás kiváltsága nem az övék. A nők végzik ezt a nagy munkát a világ segítésére, a fajnak fenntartására; ők pedig olyan fájdalom árán adják meg a világnak ezt a segítséget, amiről nekünk, férfiaknak, fogalmunk sincsen.

Mivel pedig ez így van, – mivel olyan nagy munka ez, és olyan szörnyű szenvedéssel jár –, azért van a világ-kormányzatnak ez a külön kerülete, és azért a feladata e kerület tisztviselőinek, hogy gondjuk legyen minden nőre e szenvedés idejében és nyújtson neki annyi segítséget s erőt, amennyit annak a karmája megenged. Amint már mondtuk, a Világanyának az angyali lények óriási seregei állanak rendelkezésére, és minden gyermek születésénél jelen van egyik közülük, Őt képviselvén. A Szentmise-áldozathoz mindig eljön a Jelenlét Angyalainak egyike, aki ténylegesen magának Krisztusnak egy gondolatformája, az az alak, amelyiken keresztül Ő elfogadja és jóváhagyja a pap által végzett megszentelést; és így föltétlenül igaz az, hogy bár Krisztus egy és oszthatatlan, mégis ugyanegy időben jelen van ezer meg ezer oltáron. Némiképpen ugyanilyen módon, bár természetesen sokkal alacsonyabb színvonalon a Világanya is maga van jelen minden szenvedő anya ágya mellett a képviselőjében, és azon keresztül. Sok nő látta őt ilyen körülmények között; akiknek pedig nem adatott meg az a kiváltság, hogy megláthassák, azok mégis érezték a segítségét, és azt az erőt, amit ő áraszt ki.

A Világanyának komoly kívánsága, hogy minden nőnek a megpróbáltatása idején a lehető legjobb környezete legyen, hogy mély és igaz szeretet burkolja be őt, hogy a legszentebb és legnemesebb gondolatokkal teljék el, úgy, hogy a születendő gyermekeken csakis a legmagasabb befolyások érvényesülhessenek, hogy így ő igazán kedvező módon indulhasson az életbe. semmi más ne várjon rá, mint a legtisztább magnetizmus és parancsoló szükségszerűség, az, hogy a legszigorúbb tisztaság uralkodjék minden tekintetben. Csakis az egészségi szabályok legpontosabb betartása mellett lehet olyan kedvező körülményeket elérni, amelyek olyan nemes és egészséges test születését engedhetik meg, hogy az alkalmas lakóhelyül szolgálhasson egy emelkedett egónak.

Nagy gondot okozó ügyük a Világanyának és az Ő segítő angyalainak az, hogy a magas fejlettségű egók számára megfelelő testesülésről gondoskodjanak. Sok ezer haladott lélek áll készen és nehezen várja, hogy testesülhessen azért, hogy a Világtanító munkájában segédkezhessék; de nagyon nehéz megfelelő testeket találniok. Hóbortos és költséges kérdés következményeképpen az a káros hagyomány terjed el most a nyugati világban, hogy a férfiak és nők nem képesek házasságra lépni, mert nagycsaládot tartani annyira költséges, hogy úgyszólván lehetetlen. Nem értvén azt a csodálatos alkalmat, amit a nemük ad nekik, mentek akarnak lenni a nők a házasság korlátozásaitól azért, hogy majmolhassák a férfiak életét és cselekedeteiket, ahelyett, hogy előnyükre használnák fel a ritka kiváltságaikat. Világos, hogy az ilyen irányú gondolkozás és eljárás a faj jövőjére nézve kész veszedelem, mert ez azt jelenti, hogy a jobb osztálybeli szülők nem vesznek részt a faj megörökítésében, hanem teljesen a nemkívánatos és fejletlen egóknak engedik át.

Indiában mások a körülmények, mert ott mindenki egész természetesen a házasság kötelékébe lép, de még a magasabb kasztokban is gyakran szánandóan

hiányzik a kellő ügyelet, és olyan körülményeket teremtenek, amelyek semmiképpen sem kedvezőek arra nézve, hogy ép és egészséges test jöhessen létre. Ez nagyon komoly dolog, és erősen meggondolásra ajánlandó az okkultizmus tanulmányozóinak, akiknek minden tőlük telhetőt meg kellene tenniük, hogy kielégítőbb állapotokat teremtsenek.

Igazán nagyon jó volna, ha minden országban összefognának a nők, arra törekedvén, hogy erre az igen fontos dologra nézve pontos felvilágosításokat terjesszenek a testvéreik között mindenfelé; minden nőnek fel kellene fognia teljes mértékben azokat a nagyszerű alkalmakat, amelyeket a női testöltés nyújt neki. Minden nőt meg kellene tanítani arra, hogy föltétlenül szükségesek a megfelelő körülmények várandóságának ideje előtt, az alatt és az után. Ne csak a legtökéletesebb tisztaság és a legnagyobb figyelem környezze a kisdéd testet, hanem tökéletes asztrál és mentál körülményeknek is be kellene burkolniok azt, valamint a szeretetnek, bizalomnak, boldogságnak és a szentségnek is. Ilyen módon a Világanya munkája rendkívül megkönnyebbülne, és a faj jövője biztosítva volna.

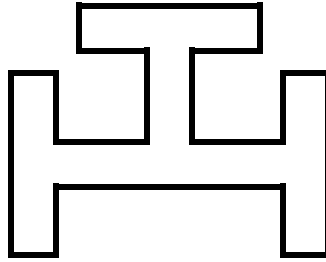
Gyakran merült fel az a kérdés, élnek-e női testben is Adeptusok. Erre a kérdésre megfelel az, hogy van Világanya. Tökéletes tisztaságának csodálatos tulajdonsága miatt és más dolgokban való fejlettségénél fogva esett reá a választás hajdan Palesztinában, hogy Ő legyen az anyja Jézus tanítvány testének; és mert olyan csodás türelemmel és lelki nemességgel viselte az ebből a helyzetéből reá háruló következményeket, a szörnyű szenvedéseket, azért érte el még abban az életben az Adeptusságot. Amikor azt elérte, látván a hét ösvényt megnyílni maga előtt: Ő a dicső déva-fejlődésbe való belépést választotta, ahol nagy tisztelettel és kitüntetéssel fogadták.

Ez az igazság, ami a római katolikus egyháznak a Szűz Mária mennybemeneteléről szóló tana mögött rejlik. Nem mintha az angyalok vitték volna fel Őt fizikai testében a mennybe, hanem, hogy mikor elhagyta ezt a testét, az Angyalok között foglalta el helyét; és mivel nemsokára Őt jelölték ki a Világanya tisztségére, valóságban királynő lett közöttük, amit olyan költőien mond róla az Egyház. A nagy déváknak nincs szükségük fizikai testre; de ameddig Ő viseli jelenlegi tisztségét, mindig női formában fog nekünk megjelenni, és éppúgy azok az Adeptusok, akik azt választották, hogy Neki segítsenek munkájában.

Minden évszázadon át sok ezer férfi és nő egyaránt szíve mélyéből fakadó hódolattal borult a lába elé, és nagyon is bizonyos, hogy annak az odaadásnak egy jottája vagy egy pontocskája sem tévesztett irányt, sem el nem pazarlódott; mert Ő, akinek az emberiség iránt érzett szeretete ébresztette fel azt a hódolatot, mindig a legvégső határig felhasználta azt, a vállalt súlyos feladata elvégzésére. Bármily keveset tudtak is erről az emberek, mégis a szeretetnek olyan tündöklő gazdagságát árasztották a lába elé, nem azért, mert Ő egykor Jézusnak volt az anyja, hanem mert most minden élőnek Anyja.

Nem szabad azt gondolnunk, hogy ez a Világanyára vonatkozó tudás kizárólag a kereszténység tulajdona; világosan elismerik Őt Indiában Jagat-Amba néven, és Kínában Kiván-Yin néven, mint az irgalomnak és a tudásnak Anyját. Ő lényegében a szeretetnek, az odaadásnak és a tisztaságnak képviselője, annak igazi típusa és lényege; valósággal a mennyei bölcsesség, de főképpen a Consolatrix Afflictorum Ő, vagyis a vigasztalója, gyámolítója és segítője mindazoknak, akik bajban, gondban, szükségben vannak, vagy betegségben, vagy más viszontagságok közepett szenvednek.

Bizonyos vidékeken azt is elismerik, hogy a Shákti, t. i. a nőnemű elem megvan a Szentháromság mindenik Személyében, amit a jól ismert Hármas Tan fejez ki. (6.ábra.)

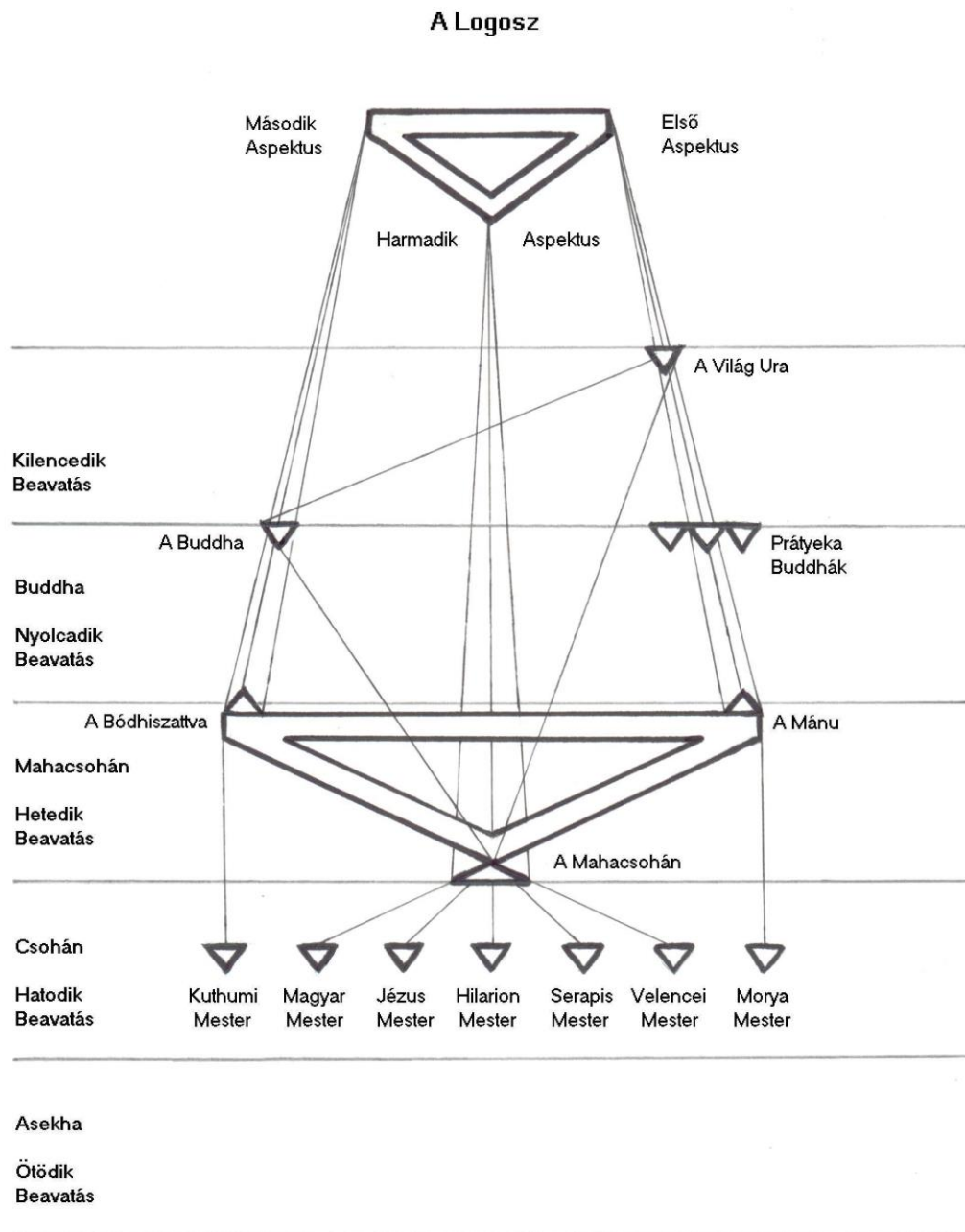

6. ábra

Hasonló Hármasság van a magasabb és nagyobb Logoszoknál, messze minden mögött és minden fölött, amit mi tudhatunk és elképzélhetünk, van az Abszolút (a Föltétlen), amelynek megnyilvánulása szintén Háromság. A fokozat másik végén találjuk az emberben lévő Háromságot, tudniillik a Szellemét, Intuícióját és az értelmét, ami az akarat, a bölcsesség és a tevékenység hármas tulajdonságát képviseli. Ezt az emberben mutatkozó háromság annak a másik nagyobb Háromságnak képe; de mégis sokkal több, mint kép az. Nem csupán a Logosz Három Személyének szimbóluma, hanem egyúttal azoknak valóságos kifejezése és megnyilvánulása is ezen az alsóbb síkon; ezt azonban a fizikai tudatunkban szinte lehetetlen megérteni.

A KÉPVISELŐK HÁROMSZÖGE

Amint a Logosz Háromság, éppen úgy a világ okkult kormányzata is a három nagy munkakörben létezik, melyeket három hatalmas Tisztviselő kormányoz, akik nem pusztán a Logosz három visszautkröződései a Logosz három

7. ábra

aszpektusának, hanem nagyon valóságos módon történő megnyilvánulásai. Ezek: a Világ Ura, az Úr Buddha és a Máhacsohán, kik oly fokú Beavatást értek el, amely nekik éber tudatosságot ad a természet olyan világaiban, ahol a megnyilvánult Logosz lakik, s melyek túl vannak az emberiség fejlődésének területén. („A Study of Consciousness”, Annie Besant pp.3-5). A Világ Ura egy a mi hét világunk legmagasabbikán mutatkozó Első Aszpektussal, és az Isteni Akaratot irányítja a Földön; a Buddha a Második Aszpektussal egyesült, aki az Ánupádáká világban lakozik, és leküldi az Isteni Bölcsességet az emberiségnek; a Máhacsohán tökéletesen egy a Harmadik Aszpektussal, akinek székhelye a Nirváná világában van, és az Isteni Tevékenységet gyakorolja, mely a Szentlelket képviseli. Valósággal az Úrnak a világba kinyújtott karja, mellyel az Ő munkáját végzi. Az itt következő tábla ezt világossá fogja tenni.

Logosz	Isteni erők	Természeti világok	A képviselők háromszöge	Sugár
<i>Első Aszpektus</i>	<i>Akarat</i>	<i>Ádi vagy Létrehozó</i>	<i>A Világ ura</i>	<i>1</i>
<i>Második Aszpektus</i>	<i>Bölcsesség</i>	<i>Ánupádáká vagy Monádi</i>	<i>Az Úr Buddha</i>	<i>2</i>
<i>Harmadik Aszpektus</i>	<i>Tevékenység</i>	<i>Átmá- vagy Szellemi</i>	<i>A Máhácsohán</i>	<i>3 – 7</i>

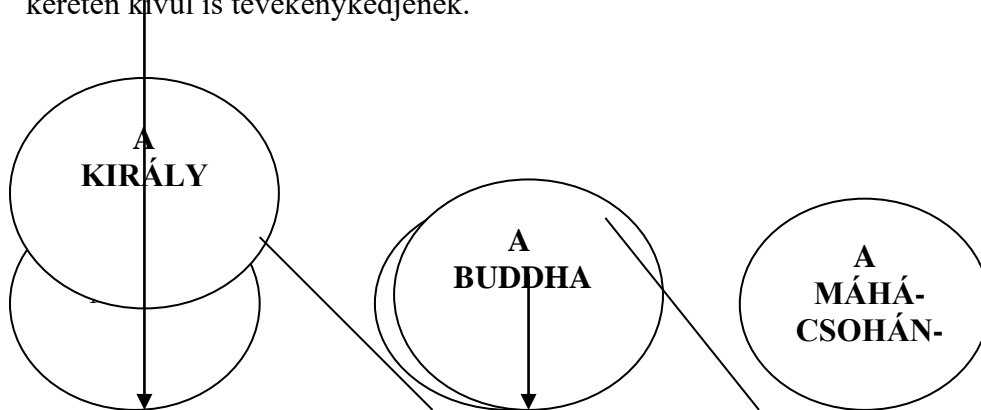
8. ábra

E nagy háromszög első és második tagja különbözik a harmadiktól, mert olyan természetű munkában foglalatosok, amely nem száll le a fizikai, hanem csupán a budhi test színvonalára, Buddha Urunk esetében, s az atomok világába az Első Aszpektus nagy képviselőjének esetében. Az Ő magasabb rendű Munkájuk nélkül azonban az alsóbb színvonalak egyetlen munkája sem mehetne végbe, azért gondoskodnak arról, hogy befolyásuk a legalsóbb világokba is közvetíthessék a képviselőik, a Vaivaszvata Manu, illetve Maitreya urunk által.

E két nagy Adeptus, ki-ki a maga megfelelő Sugarán, párhuzamban áll a Máhácsohánnal, mert mindketten átmentek azon a beavatáson, amelyik ezt a nevet viseli; és ily módon egy másik Háromszög alakul a Logosz erejének kezelésére a fizikai világban. Ezt a két Háromszöget a következőképpen fejezhetjük ki egy ábrán. (9. ábra)

A Manu egy alapfajnak, azaz gyökérfajnak teljes időszakára kidolgozza a fejlődése részleteit, s a Bódhiszattva, mint Világtanító, mint a Nevelés és a Vallás Minisztere segít e faj tagjainak, hogy kifejleszthessék a szellemi téren mindazt, amire képesek fokozatuknak megfelelően; míg a Máhácsohán akként irányítja az emberek értelmét, hogy a művelődésnek és a civilizációnak különböző formái a ciklikus tervnek megfelelően bontakozzanak ki. A fej, a szív és az öt ujjú kéz e Három; mindenik a világon tevékenykedik, egy szerves lényé, egy Mennyei Emberré formálva a fajt.

Ez az utóbbi kifejezés nem pusztán hasonlat, hanem betű szerint vett igazságot ír le, mert minden alapfaj erő kifejtésének befejezésénél mindazok, akik ebben adeptusi fokot értek el, egy hatalmas szervezetet alkotnak, mely a szó valódi értelmében EGY, azaz a Mennyei Ember, kiben úgy, mint a földi emberben, hét nagy pont van, melyek mindenike egy-egy hatalmas Adeptus. Ebben a nagy Lényben a Manu és a Bódhiszattva foglalják el az agy és a szív központokat, és Bennök, mint az Ő részeik, s mint Velük dicsőségesen egyek, leszünk mi az Ő szolgálkai; s ez a ragyogó teljesség tovább megy további fejlődése folyamán, hogy valamelyik jövőbeli Nap-Istenség ügyvivője lehessen. Mindez a csoda pedig annyira túlhalad minden megértést, hogy ez a másokkal való egyesülés nem csorbítja meg a Mennyei Ember egyes Adeptusainak a szabadságát, s nem gátolja abban sem őket, hogy e kereten kívül is tevékenykedjenek.

9. ábra

Egészen az újabb időkig nem volt szabály az, hogy a Máhácsohán tisztségét egy ilyen fokon álló állandó Adeptus töltsse be. Az volt a szokás, hogy az öt Csohán közül mindegyik felváltva jelöltetett ki vezetőül mind az öt Sugár fölé, bár mielőtt ezt a helyet elfoglalta volna, meg kellett szereznie a máhácsoháni beavatást. Jelenleg mind az öt Sugár mindegyikének megvan a maga Csohánja, és van egy mindeniktől különálló Máhácsohán; valószínű, hogy a Világtanító eljövételével függ össze ez az eltérés, attól, amit mi mint közönséges módszert ismerünk.

A SUGARAK HATÁRAI

Ezen az öt Sugáron (a harmadiktól a hetedikig) a Földünkön elnyerhető legmagasabb beavatás a máhácsoháni beavatás, de az első és a második Sugáron lehetséges tovább is eljutni, mint alább a beavatások táblázata mutatja, amely feltünteti, hogy a Buddha-beavatás az első és a második Sugáron lehetséges, az első Sugáron pedig még tovább haladhat az Adeptus.

Nehogy úgy tűnjék fel, mintha itt valami igazságtalanság jelenék a dologban, meg kell világítanom azt, hogy a Nirvánát az egyik Sugáron éppen olyan gyorsan lehet elérni, mint a másikon. Bárkinek is, ha elérte az Asekha színvonalat, azonnal be szabad lépnie ebbe a boldogsággal teljes helyzetbe egy időszakra, olyanra, ami nekünk az örökkévalóságnak tűnnék fel. Akkor azonban Ő annak még csak az első állomására lép, ami bármilyen végtelen magasan áll a mi felfogásunk fölött, mégis nagyon sokkal alantabb van azoknál a magasabb fokoknál, melyek a Csohán és a Máhácsohán rendelkezésére állanak; míg viszont még Ezek is elhalványulnak a nirvánikus állapot ama részeinek dicső fénye mellett, amelyeket azok az Adeptusok érnek el, akik elvégzik azt a rettentő erőfeszítést, ami szükséges, hogy az első és a második Sugár még magasabb beavatásait a földi életük folyamán szerezhessék meg. A többi öt Sugáron is lehetséges tovább haladni azoknak, akik a mi Hierarchiánkon kívül eső más irányú munkát végeznek.

A SUGARAKON ELÉRHETŐ BEAVATÁSOK		
ELSŐ SUGÁR	MÁSODIK SUGÁR	A HÁROMTÓL HÉTIG TERJEDŐ SUGARAK
Kilencedik Beavatás		
A VILÁG URA		
Nyolcadik Beavatás		

A PRÁTYÉKÁ BUDDHA	A BUDDHA	
Hetedik Beavatás		
A MÁNU	A BÓDHISZATTVA	A MÁHÁCSOHÁN
Az elsőtől a hatodikig terjedő Beavatások		

10. ábra

SUGÁRCSERÉLÉS

Az a lehetőség, hogy szilárd elhatározás alapján Sugarunkat kicserélhetjük, nyitva tartja egyaránt az ösvényeket az okkult tanuló számára mind. Tudjuk, hogy mind a két Mester, kiket a legszorosabb kapcsok fűznek a Teozófiai Társulathoz, megtette ezt az erőfeszítést követelő lépést, és közülünk mindazok, akik óhajtanak Velük kapcsolatban maradni, mint egyének ugyanazt készülnek tenni, akár tudnak róla, akár nem. A módszer, mellyel ez az áthelyezkedés végbemegy, elég egyszerű elméletben, bár gyakran igen nehéz a kivitele a gyakorlatban. Ha egy hatodik sugárbeli tanuló át akar helyezkedni az odaadás Sugarából a másodikba, vagyis a bölcsesség Sugarába, először igyekeznie kell magát a saját hatodik Sugara második szakaszának befolyása alá helyezni. Azután megkísérli kitartóan megszilárdítani ennek az alsugárnak befolyását az életében mindaddig, míg az végre uralkodóvá nem válik. Ily módon egyszer csak ahelyett, hogy a hatodik Sugár második szakaszában volna, ott fogja magát találni a második Sugár hatodik szakaszában, egyszóval addig módosította odaadását növekvő tudásával, míg csak az az isteni bölcsesség iránt való odaadássá nem vált. Innen, ha kívánja, eléggé megfeszített és sokáig folytatott igyekezettel átteheti magát a Második Sugárnak egy másik szakaszába.

Itt természetesen olyan esettel állunk szemben, mely eltérést mutat a rendes eljárási szabályoktól, miután így a Monád egy más bolygói Szelleméhez fog visszatérni, mint amelyik útján kiindult. Az ilyen esetek aránylag ritkák, és igyekeznek végül egymást kielégítően ellensúlyozni. Az áthelyezkedések többnyire az első és második Sugárra történnek, és a fejlődés alsóbb fokán álló személyek között aránylag kevesen tartoznak e két Sugárhoz.

TÖKÉLETES EGYSÉG

E Háromszögek tagjainak csodás egységét a Logossal a Bódhiszattva esetével lehet megvilágítani. Láttuk, hogy a tanítvány és Mester között az egyesülés erősebb a Földön elképzelhető minden köteléknél. Ennél is szorosabb volt – miután magasabb színvonalon állott fenn – a Kuthumi Mester és tanítója, Dhruva Mester közötti kötelék. Dhruva Mester viszont Maitreya Urunk tanítványa volt abban az időben, mikor az még tanítványokat vett fel. Ezáltal Kuthumi Mester is eggyé lett Maitreya Urunkkal, és mivel az Ő színvonalukon az egység még sokkal tökéletesebb, tehát Kuthumi Mester csodálatos módon egy a Bódhiszattvával.

Az Adeptusok annyira fölöttünk állóknak látszanak, hogy mi alig tudjuk megkülönböztetni az alsóbb és a magasabb színvonalúak dicsőségét. Ők mindannyian fölöttünk lévő csillagokhoz hasonlóak, mégis ők magukról úgy beszélnek, mint Maitreya Urunk lába alatt lévő porról. Óriási különbségeknek kell ott is lenni, noha mi azt nem láthatjuk. Mi feltekintünk ezekre a szédítő magasságokra, és mindent vakító fénynek látunk, amelyben nem tételezhetjük fel, hogy egyik nagyobb a másiknál, kivéve hogy auráik terjedelméből következtethetünk arra, hogy vannak különbségek. De legalább megérthetjük, hogy a Kuthumi Mester és Maitreya Urunk között fennálló egységnek sokkal nagyobbnak és valószínűbbnek kell lennie, mint az alacsonyabb színvonalakon elképzelhető bármely más egyesülésnek.

Még inkább EGY a Bódhiszattva a Logosz Második Személyével, Akit Ő képvisel. Ő elvállalta azt a tisztséget, hogy itt a Földön képviselje, s ez az értelme a Krisztus, mint Isten és Krisztus, mint ember lényekbeli egyesülésének. Mert Ő a Bódhiszattva, Akit mi nyugatiak krisztus Urunknak nevezünk, az intuíció, Bölcsesség, a Szentháromság Második Személyének képviselője és kifejezője. Ebben rejlik a Krisztus két természetének alapját képező misztérium. „Aki bár Isten és Ember, mégsem kettő, hanem egy Krisztus: egy, nem mintha az Istenség vált volna testté, hanem mert az emberlétet emelte fel Istenbe.”

Az örökké áldott Szentháromság Második Személye már megvolt korszakokkal előbb, mint Maitreya Urunk a fejlődésbe jutott; és annak a Második Személynek a testöltésbe való első bebocsátkozása akkor történt, mikor Ő, mint második Kiáramlás a megnyilvánulásához való eszközöket vette ki az Ő új naprendszerének szűz anyagából, amit már megtermékenyített és életre keltett a Szentlélek-Isten. Mikor ez megtörtént, akkor beszélhetünk első ízben a meg nem nyilvánult Krisztusról, szemben a megnyilvánult Krisztussal, és még ebben az időben is igaznak kellett lennie annak, hogy Krisztus, mint Isten bizonyos értelemben nagyobb volt Krisztusnál, mint embernél. Amint a Bódhiszattvák, akiknek ezt a második Személyt kell képviselniük az Ő rendszerének különböző bolygóin, egymás után elérik azt, hogy a saját Sugaruknak fejévé lesznek, ők viszont annyira szorosan eggyé válnak Vele, hogy megérdemlik a „Krisztus, mint Ember” címet; s így az ilyen Beavatás beteljesedésének pillanatában a lényegi egyesülés mindenikük számára létrejön.

A Logosz Második Aszpektusa kiárasztja Magát az anyagba, testet ölt és emberré lesz, és azért „egyenlő az Atyával, ami isteni voltát illeti, de alsóbbrendű az Atyánál, ami az ember-voltát illeti”, amint mondja az athanaziusi hitvallás. A mi Urunk, a Bódhiszattva, hozzánk hasonló ember volt, és olyan ember most is, bár tökéletesült Ember; de ez az emberi volta annyira belemerült az isteni voltába, hogy Ő valóban igazi Krisztus, a Háromság Második Aszpektusának Képviselője: mert Benne és Általa lehetséges elérnünk azt az isteni Erőt. Ezért nevezik Krisztust Közvetítőnek Isten és az emberek között; nem mintha a mi előnyünkre egyezséget kötne, vagy mintha váltságot fizetne valami szörnyű büntetésünkért, amint azt sok orthodox keresztény hiszi; hanem mert Ő valóban közvetítő, az Ő, aki a Logosz és az ember között áll, akit láthat az ember, s akin keresztül az Istenség ereje kiárad az emberi nemre. Ezért a Feje Ő minden vallásnak, amelyen keresztül ez az áldás hozzánk jut.

XIV. FEJEZET A BÖLCSESSÉG A HÁROMSZÖGEKBE

A BUDDHA

A jelenkor Buddhája az Úr Gautama, aki utoljára Indiában született körülbelül kétezer-ötszáz évvel ezelőtt; és abban az inkarnációjában életeinek sorozatát, mint Bódhiszattva befejezte, s követte az előbbi Buddhát, Kasyapát, mint a második Sugár feje Földünk okult Hierarchiájában. Életét, mint Sziddhárta Gautama csodaszépen mondja el Sir Edwin Arnold: „The Light of Asia” (Ázsia világossága) című művében, (ami az angol nyelv leggyönyörűbb és leginspirálóbb költeményeinek egyike).

Hét Buddha jelenik meg egymást követve egy világperiódusban, minden faj számára egy-egy, s a maga idejében egymás után mindegyik a második Sugár külön munkájának viseli gondját az egész világ számára, magát annak a munkarésznek szentelve, amely a magasabb világokban van; míg a segédjére s képviselőjére, t. i. a Bódhiszattvára bízta a Világtanító szerepét az alsóbb világokban. A keleti írók azt tartják, hogy semmiféle dicsőítés sem elég mély Annak a tiszteletére, aki ezt az állást elnyerte; és amint mi Mestereinket, akikre feltekintünk, csupa isteni jósnak és bölcsességnek látjuk, úgy látják Ők ugyanígy a Buddhát, de még sokkal nagyobb mértékben.

A mi jelenlegi Buddhánk volt az első, aki a mi emberiségünk tagjai közül elérte ezt a szédítő magasságot; az Őt megelőző Buddhák más fejlődéseknek termékei voltak. Neki pedig nagyon különös erőfeszítésre volt szüksége, hogy Magát erre a magas állásra előkészítse. Oly bámulatra méltó erőfeszítés volt az, hogy a buddhisták állandóan (a Máhábhinishkrámáná), a Nagy Áldozat néven említik.

Több ezer évvel ezelőtt felmerült annak a szüksége, hogy az Adeptusok egyike a negyedik alapfaj Világtanítójává legyen, mert elérkezett annak az ideje, hogy az emberiség képes legyen a saját maga Buddháival ellátni magát. Láncolatunk negyedik testöltésének negyedik körforgása közepén, ami éppen középső pontja volt annak a fejlődési tervnek, melyhez mi tartozunk a Nagy tisztviselőket, akikre szükség volt, a Manukat, a Világtanítókat és másokat, más láncolatok fejlettebb emberiségét adták a mi emberiségünknek, kik nálunk haladottabbak vagy talán idősebbek voltak: és mi, akik ily módon részesültünk segítségben, annak idején viszont leszünk olyan kitüntetettek, hogy segítséget adhatunk majd más hátramaradott fejlődési terveknek.

Ily módon tűnik ki a minden élők között fennálló igazi testvérség, és látjuk, hogy ez nem csupán az emberiségnek vagy ennek a világláncolat életének testvérisége, hanem a naprendszer minden láncolata kölcsönösen együttműködik és segíti egymást. Nincs arra nézve közvetlen bizonyítékom, hogy az egyes naprendszerek ily módon segítik egymást, de elképzelhetem –

analógia alapján –, hogy még ez is majdnem bizonyosan úgy van. Én legalább láttam más naprendszerből jövő látogatókat, mint ahogy azt már említettem, s azt is észrevettem, hogy nem pusztán szórakozásból utaznak, hanem bizonyosan valami jó szándékkal vannak a mi rendszerünkben. Hogy mi a céljuk, azt nem tudom, de nem is tartozik reám.

A távoli múltnak abban az idejében, melyet már említettem, az emberiségnek kellett elkezdeni önmagának gondoskodni Tanítóiról; de mondták nekünk, hogy egy sem érte el azt a megkívánt színvonalat, amelyen ilyen óriási felelősséget vállalhatott volna. Az emberiség első gyümölcse két Testvér volt e korszakban, akiknek okkult fejlettségük egyforma volt; az egyik az, akit Gautama Buddhának nevezünk, a másik a mostani Világtanítónk, Maitreya Urunk. Hogy mi volt még a fogyatékoságuk, azt nem tudjuk: csupán annyit tudunk, hogy az emberek iránti nagy szeretete által vezéreltetve, Gautama, az Úr, azonnal felajánlotta, hogy elkészül bármily súlyos erőkifejtések árán is a megkívánt fejlettségre. A hagyományokból tudjuk, hogy egyik életről a másikra más-más különleges erényt gyakorolt, s hogy mindenik élete valami elért nagy tulajdonságot mutatott ki.

Buddhának erről a nagy áldozatáról a buddhisták minden szent könyvében beszélnek; de ők nem értették meg ennek az áldozatnak a mibenlétét, mert sokan azt hiszik, hogy abban állt, hogy az Úr Buddha leszállt a nirvánái síkokról, az Ő megvilágíttatása után, törvényét hirdetni. Igaz, hogy leszállt így, ez azonban még nem lett volna semmiképpen áldozat, hanem csak közönséges, de nem kellemes munka. A nagy áldozat abban állott, hogy több ezer évet arra fordított, hogy magát arra képesítse, hogy az az első lehessen az emberiséghez tartozók közül, aki embertestvéreit arra a Bölcsességre tanítja, ami az örök élet.

S ezt a munkát elvégezte, mégpedig nemesen végezte el. Tudunk egyet-mást a testöltéseiről, melyekben azután, mint Bódhiszattva szerepelt a maga idejében, de több testöltése is lehetett, amelyekről nem tudunk semmit. Megjelent, mint Vyászá; a régi Egyiptomba, mint Hermes jött el, a háromszorosan Nagy, kit minden Bölcsesség Atyjának neveztek; Ő volt az első a huszonkilenc Zoroaszter közül, akik a tűz vallásának tanítói voltak. Még később a Görögök között járt, mint Orpheus, zene és ének által tanítva őket. Utoljára pedig Észak-Indiában született meg, és negyvenöt éven keresztül fel s alá vándorolt a Gangesz völgyén, Törvényét hirdelve, és maga köré gyűjtve mindazokat, akik az előbbi életeikben tanítványai voltak.

Valahogyan, aminek megértését még nem remélhetjük, Buddha Urunk munkájának voltak olyan részei, amelyeket talán nem volt ideje végképpen tökéletesíteni oly sok századok erőfeszítésének nagy nehézségei miatt. Az ilyen magas színvonalon nem lehet szó hibáról, vagy balsikerről, de a múltbeli megerőltetés talán még az olyan erőnek is túl nagy volt, amilyen az Övé. Nem tudhatjuk, de igaz az, hogy voltak jelentéktelenebb dolgok, amelyekre akkor nem fordíthatta teljes figyelmét, s ezért Gautama Urunk túlvilági élete nem éppen olyan volt, mint az Elődjeinek élete. Szokása a Bódhiszattvának, mint már mondtam, hogy amikor befejező életét leélte, és Buddhává lett, – amikor

belépett a dicsőségbe, magával vívén kívéit, amint a keresztény Szentírás mondja –, hogy teljesen átadja külső munkáját utódának, és Magát azoknak a munkáknak szenteli, amelyeket Ő a magasabb színvonalakon végez az emberiségért. Bármily legyen is egy Dhyán Buddhának ez a sokféle tevékenysége, az sohasem fogja Őt többé földi testöltésbe visszahozni; de miután Gautama Urunk életkörülményei egészen sajátságosak voltak, két eltérés történt, két kiegészítő cselekedet létesült.

A KIEGÉSZÍTŐ CSELEKEDETEK

Az első az volt, hogy a Világ Ura, a „Nagy Király”, az Egy Beavató, három tanítványa: a Vénuszról származó „Lángok Urai” közül elküldött egyet, hogy földi testet öltjön csaknem közvetlenül Gautama Urunk Buddhává válása után, azért, hogy egy nagyon rövid ideig tartó életben, beutazva Indiát, bizonyos vallásközpontokat létesítsen, az úgynevezett máthá-kat. Ebben a testöltésben a neve Sánkárácsárijá volt; nem az, aki a magyarázatokat írta, hanem irányának nagy megalapítója, aki több mint kétezer évvel ezelőtt élt.

Sri Sánkárácsárijá egy hindu bölcseleti iskolát alapított, a hinduizmust nagymértékben újra felélesztette, mert a formáiba új életet töltött, és sokat összegyűjtött a Buddha tanításaiból. Ma a hinduizmus – bár sok tekintetben távol áll a magas ideáljától – sokkal előbb hit, mint régen volt a Buddha eljövetele előtt, amikor formaságok rendszerévé fajult el. Sri Sánkárácsárijának köszönhető, hogy az állatok áldozásának szokása megszűnt; s bár az ilyen áldozások előfordulnak még Indiában, de igen ritkán, és csak nagyon kis mértékben. A fizikai világban végzett tanításán kívül még bizonyos okkult munkát is teljesített magasabb természeti síkokkal kapcsolatban, amely munka India későbbi életére nagy fontosságú volt.

A második kiegészítő cselekedetet, amire hivatkoztam, maga Gautama Urunk vállalta el. Ahelyett, hogy magát egészen a más és magasabb munkáknak szentelte volna, eléggé érintkezésben maradt a világával arra, hogy utódjának hívása eljuthasson Hozzá, ha szükséges, úgy, hogy bármily nagy szükség esetében tanácsot és segítséget lehet nyerni Tőle. Arra is vállalkozott, hogy évenként egyszer, a halála évfordulóján, visszatér a világhoz, és áldásáradatot bocsát reá.

Buddha Urunknak saját különös típusú ereje van, amit akkor áraszt ki, mikor áldást ad a világra, s ez a megáldás valami páratlan és nagyon csodálatos dolog; mert egy Buddha az Ő tekintélye és helyzete folytán hozzáférhet a természet olyan világaihoz, amelyek számunkra teljesen elérhetetlenek, s onnan a mi színvonalunkra áthelyezheti és levonzhatja azoknak a magas világoknak sajátos erőit. A Buddhának e közvetítése nélkül ezek az erők számunkra a fizikai életben hasznavehetetlenek volnának; rezgéseik oly hatalmasak, oly hihetetlen gyorsak, hogy az általunk elérhető mindenik síkon úgy haladnának át, hogy mi semmit sem éreznénk belőlük, sőt, soha meg sem tudhatnók, hogy vannak. Ehelyett azonban az áldás ereje széjjel árad az egész világon, és azonnal talál csatornákat, amelyeken keresztül áradhat (éppen úgy, mint a víz is megtalálja a nyílt csapot), s ezáltal minden jó

munkát hatásosabbá tesz, s békét hoz azok szívébe, akik képesek azt befogadni.

A VÉSZÁK ÜNNEPÉLY

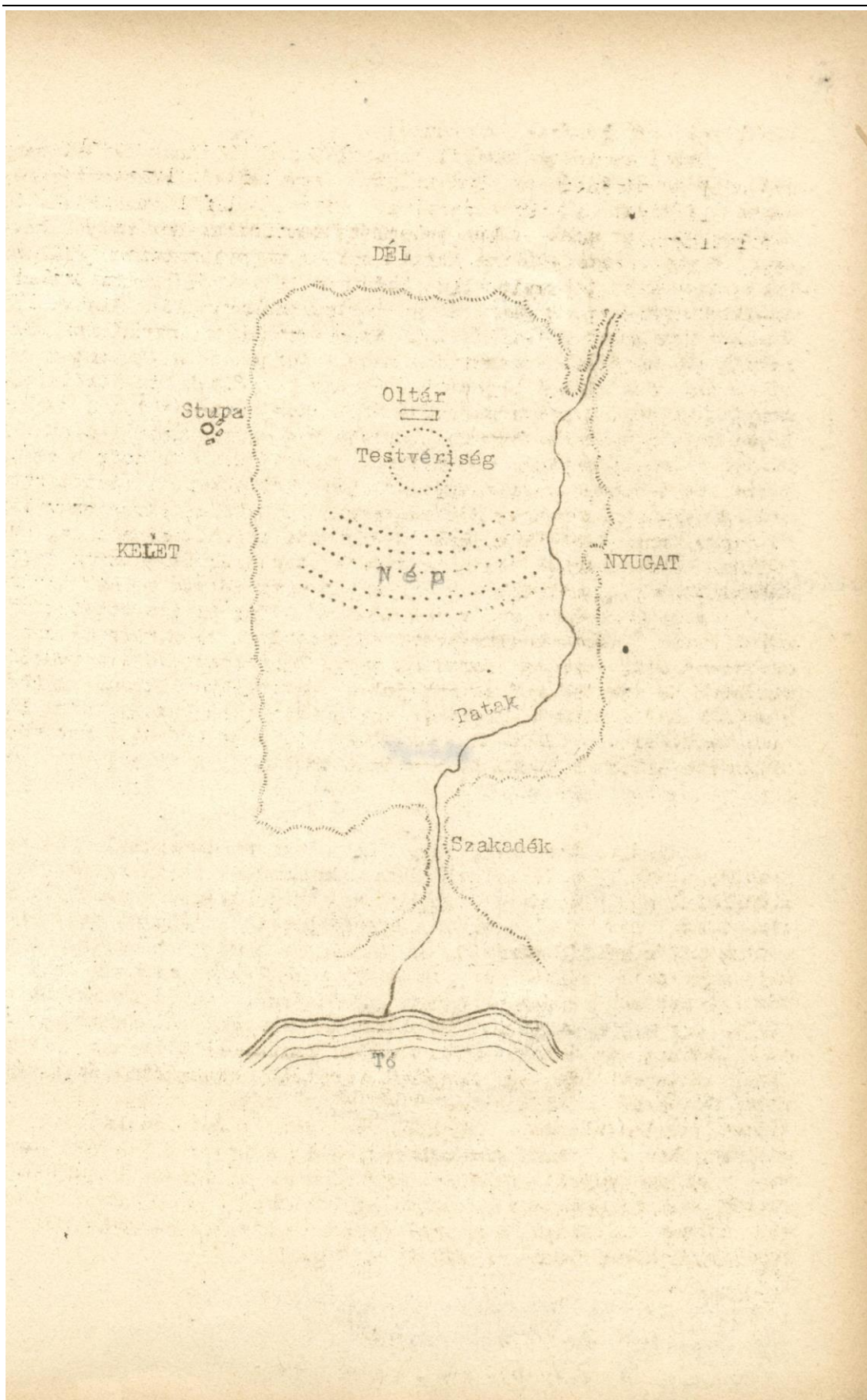
Ennek a csodás kiáramlásnak alkalmául kijelölt idő az indiai Vaisakh hónapjának holdtölte (Ceylonban Vészának hívják és rendszeren a mi május hónapunkra esik). Ekkor van utolsó földi élete fontos eseményeinek: születésének, a Buddha fok elérésének, és fizikai testéből való távozásának évfordulója.

Evvel a látogatásával kapcsolatban, és annak óriási benső jelentőségétől teljesen különállóan egy külső szertartás megy végbe a fizikai világban, amelyen az Úr valósággal mutatkozik egy közönséges zarándok tömeg jelenlétében. Abban nem vagyok bizonyos, hogy a zarándokoknak mutatkozik-e; megjelenésének pillanatában azok mind leborulnak, de lehet az részükről pusztán utánczása az Adeptusok, és azok tanítványai leborulásának, akik látják Gautama Urunkat. De valószínű, hogy legalább egyesek a zarándokok közül látták Őt, mert ez a szertartás messze terjedetten ismeretes Közép-Ázsia buddhistái között is, és úgy beszélnek róla, mint Buddha Árnyékának vagy visszatükrözésének megjelenéséről is, mert az ilyen hagyományos beszámolók leírása rendszeren meglehetősen pontos. Amennyire mi láthatjuk, úgy látszik, nincs ok arra, hogy bárki is jelen ne lehetne a szertartáson, aki történetesen éppen a szomszédságában van abban az időben; semmi látható igyekvés nem vehető észre, mely a nézők számát korlátozni akarná; noha igaz, hogy hallunk történeteket olyan zarándok társaságokról, akik éveken át vándoroltak anélkül, hogy a helyet megtalálták volna.

A Nagy Fehér Testvérség minden tagja, kivéve Magát a Királyt, s az Ő három tanítványát, rendszerint részt vesznek ezen a szertartáson; és nincs semmi ok arra, hogy a mi komoly teozófus tagjaink is ne lehetnének ott jelen asztrál testükben. Akikkel közölték ezt a titkot, rendszeren úgy intézik a dolgukat, hogy fizikai testüket elaltatják kb. egy órával a holdtölte pillanata előtt, és hogy utána is egy órát zavartalanul maradjanak.

A VÖLGY

A kiválasztott hely egy kis alacsony dombokkal körülvett fennsík, a Himálája északi oldalán, nem messze Nepal határától, és körülbelül még négyszáz mérföldnyire Nyugatra Lhassa városától. Ez a kis síkság (lásd a 11. ábrát) nagyjából véve hosszúkás, mert a hossza talán másfél mérföld, szélessége valamivel kevesebb. A talaj egy kissé Délről Északra lejt, s leginkább csupasz és köves, bár itt-ott közönséges drótszerű fű és satnya, bokros növényzet borítja. Egy folyó fut le a fennsík nyugati oldalának egy részén, áthalad az észak-nyugati sarkán, azután eltűnik az északi oldal közepe táján, egy fenyővel borított szakadékon át, s végül elér egy néhány mérföldnyi távolságban látszó tavat. A környék vadnak és lakatlannak látszik, semmilyen

11. ábra A völgy

épület sem látható, egy romokban heverő stupa kivételével, mely mellett két-három kunyhó van, a síkság keleti oldalán lévő dombok egyikének lejtőjén. A síkság déli felének közepe táján egy óriási szürkés-fehér kőtömb van, valami csillogó anyaggal érezve: oltárhoz hasonló tömb ez, talán 12 láb hosszú és 6 láb széles, és körülbelül három lábnyira áll ki a földből.

Néhány nappal a kitűzött idő előtt különös és esetlen képet nyújtó sátraknak (melyek legtöbbször fekete) folyton növekedő tömege látható a folyó partjai mentén, és a szomszédos domboldalakon; s ezt a különben oly elhagyatott helyet most a tábortüzek nagy sokasága eleveníti meg. Közép-Ázsia vándor törzseinek igen számos embere jön ide, sőt, némelyek a távoli Északról is jönnek. A holdtöltét megelőző napon ezek a zarándokok mind külön szertartásos fürdőt végeznek, és a szertartáshoz való előkészülésképpen minden ruhájukat kimossák.

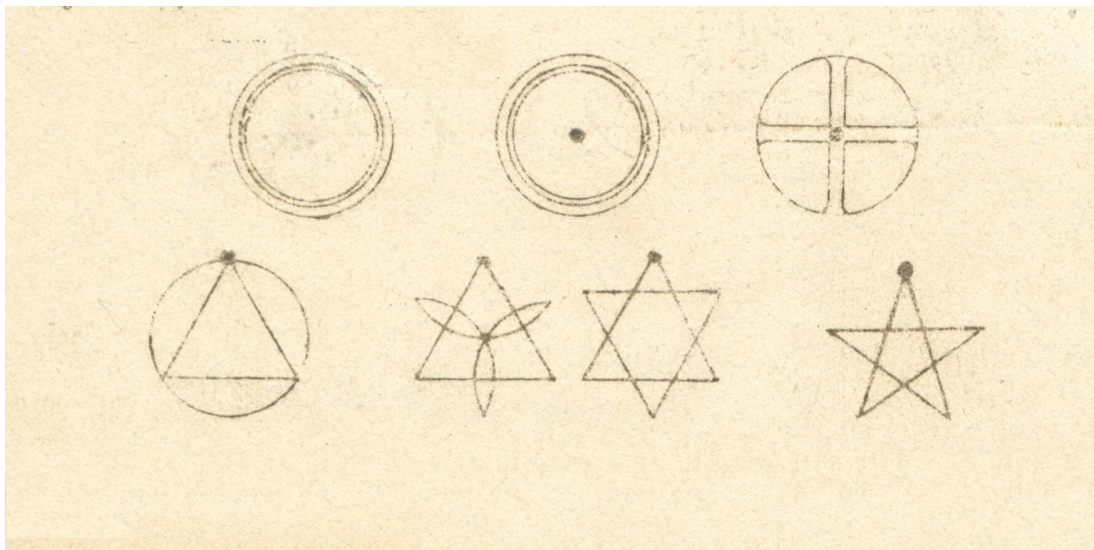
Néhány órával a holdtölte előtt ez a nép a síkság alsóbb, vagyis északibb részébe gyülekezik, és csendesen s rendben a földön ülve helyezkedik el, gondosan vigyázva arra, hogy a nagy oltárkö előtt meglehetősen nagy üres tér maradjon. Többször néhány láma is jelen van, s rendszerint felhasználják az alkalmat arra, hogy a néphez beszédeket intézzenek. Körülbelül egy órával a holdtölte pillanata előtt, az asztrál látogatók kezdenek megérkezni, közöttük a Testvérség tagjai is. Ezek közül néhányan materializálódnak, hogy a zarándokok is láthassák Őket, akik térdre esve, leborulva üdvözlik. Gyakran Mestereink, sőt, Náluk nagyobbak is szíveskednek barátságos beszélgetésbe ereszkedni tanítványaikkal, és más jelenlevőkkel. Mialatt ez történik, az arra kijelöltek elkészítik a nagy oltárkövet a szertartásra, úgy, hogy a leggyönyörűbb virágokkal rakják tele, és minden sarkára nagy füzereket helyeznek a szent lótuszából. Közepére egy remekül vésett arany edényt tesznek, vízzel megtöltve, közvetlenül előtte pedig egy üresen hagyott hely van a virágok közt.

A SZERTARTÁS

Körülbelül egy fél órával a holdtöltének pillanata előtt, a Máhácsohán jeladására a Testvérség Tagjai a nyílt térségre gyülekeznek a síkság közepén, az oltártól Északra, és háromszoros nagy körbe sorakoznak, arccal mindnyájan befelé fordulva. A legkülső kört a Testvérség fiatalabb tagjai képezik, és a nagyobb Tisztviselők a legbelsőbb körben foglalnak el bizonyos helyeket.

Ekkor buddhista szent énekeket énekelnek páli nyelven, s mikor a hangok elhalnak, Maitreya Urunk materializálódik a kör közepén, kezében tartva a Hatalom Pálcáját. Ez a csodás szimbólum bizonyos értelemben egy fizikai központja vagy forgáspontja azoknak az erőknek, melyeket a Bolygó Logosza áraszt ki; Ő azt magnetizálta, több millió évvel ezelőtt, amikor először indította mozgásra bolygó-láncolatunk körül az emberi élet hullámát. Azt mondták nekünk, hogy ez a fizikai jelvénye a Logosz figyelme összpontosításának, s hogy ezt a jelvényt bolygóról bolygóra viszik, aszerint, amint ez a figyelem tovább megy, és hogy ahol ez van, ott van abban a pillanatban a fejlődés színterének a központja, továbbá, hogy ha ez

legközelebb átmegy Földünkről egy másik bolygóra, akkor a mi Földünk viszonylagos tétlenségbe fog süllyedni. Azt nem tudjuk, hogy a nem fizikai bolygókra is elviszik-e, azt sem értjük határozottan, hogy mi módon használják, sem azt, hogy mi szerepe van a világ gazdaságában. Szokás szerint a Világ Urának őrizete alatt van Shamballában, s amennyire mi tudjuk, ez a Vészák ünnepély az egyetlen alkalom, amikor kikerül az Ő őrizete alól. Hengeres rúd ez, az elveszett orichalcum fémből való, s talán két láb hosszú és körülbelül két hüvelyk átmérőjű; mindkét végén egy-egy óriási gömb alakú gyémánt van, amelyből egy-egy kúp emelkedik ki. Az a különös látszata van, mintha mindig tűzzel volna körülvéve, mintha sziporkázó és mégis átlátszó tűz-aurája volna. Figyelemre méltó, hogy a szertartás egyik része alatt sem érinti meg Maitreya urunkon kívül senki.

13. ábra Az alakzatok

Mikor Ő a kör közepén materializálódik, az Adeptusok és a beavatottak mind mélyen meghajolnak előtte, s egy újabb versszakot énekelnek el. Ezután, még mindig énekelve, a belső körök nyolc részre oszlanak, úgy, hogy keresztet képeznek a külső körön belül, s Maitreya Urunk még a közepén marad. Ennek a méltóságteljes rítusnak a következő mozzanatánál háromszög lesz a keresztből. Maitreya Urunk előre halad, úgy, hogy a háromszög csúcsában áll meg, és így szorosan az oltárkőnél. Erre az oltárra az arany edény előtti üres helyre helyezi az Úr Maitreya tiszteletteljesen a Hatalom Pálcáját, mialatt mögötte a kör egy meglehetősen komplikált, íves alakulattá változik, úgy, hogy arccal mindnyájan az oltár felé fordulnak. A következő változásnál az íves alakulatból fordított háromszög lesz, mely a Teozófiai Társulatnak jól ismert jelvényét mutatja, bár a körülfogaló kígyó nélkül. Ez a kép viszont az ötszögű csillaggá változik: Maitreya Urunk még mindig a déli csúcson áll, mely az oltárkőhöz legközelebb esik, a többi nagy Tisztviselő vagy Csohán pedig a csillag vonalainak öt metszési pontján látható. Ide mellékeljük a szimbolikus alakok ábráját, mivel közülük néhányat nem könnyű leírni.

Mikor ezt a hetedik és befejező fokot is elérték, az éneklés megszűnik, s az ünnepélyes csend néhány pillanata után Maitreya Urunk újból kezébe veszi a Hatalom Pálcáját, s feje fölé emelve, csengő hangon mondja páli nyelven e pár szót:

„Minden kész; Mester, Jöjj!”

Azután, mikor ismét leteszi a tüzes pálcát, pontosan a holdtölte pillanatában, mint a levegőben lebegő óriás alak, megjelenik Buddha Urunk éppen a déli dombok fölött. A Testvérség tagjai kezüket összetéve, meghajolnak előtte, s a hátuk mögött álló tömeg arcra borul, s így marad, mialatt a többiek azt a három verset éneklék, amelyre Maga Buddha Urunk tanította földi élete idején Csáttát, az iskolás fiút.

„Az Úr Buddha, a Szakják bölcse, az emberiségből való legjobb tanító. Megtette, amit meg kellett tennie, és átment a másik partra (Nirváná). Erő és erélyesség tölti el; Őt, az Áldottat veszem vezetőmül.

Az igazság anyagtalan; felszabadulást hoz a szenvedély, a vágy, s a gond alól; minden folttól mentes: szelíd, egyszerű és észszerű. Ezt az igazságot veszem vezetőmül.

Bármi adatok is a nyolcféle Nemes Lénynek, Kik párosával képezik a négy fokot, akik ismerik az igazságot: valóban nagy jutalmat hoz. A Nemes Lényeknek ezt a Testvérségét veszem vezetőmül.”

A LEGNAGYOBB ÁLDÁS

Ekkor a tömeg felkel, és az Urat bámulva áll, mialatt a Testvérség a nép javára a Máhámángalá Szuttá nemes szavait éneklé, melyeket Rhys Davids tanár a következőképpen fordított:

(Csekély módosítások történtek más forrásokból véve, amikor határozottan jobbaknak látszottak.)

*„Mikor a jó után vágyakozva, sok déva és ember
Különböző dolgot tekint áldásnak,
Te mondd meg nekünk akkor, Óh, Mesterünk.
Mi a legnagyobb áldás?*

*Nem szolgálni balgáknak,
Hanem szolgálni a bölcsnek,
Tisztelni a tiszteletreméltókat,
Ez a legnagyobb áldás.*

*Kellemes vidéken élni,
Jó tettek emlékével bírni elmúlt életekből,
Helyes vágyakkal telt lélekkel bírni,
Ez a legnagyobb áldás.*

Jó megfigyelés, nagy képzettség,

*Önuralom, s jól megművelt elme,
Kedves szavak, melyeket jól alkalmaznak,
Ez a legnagyobb áldás.*

*Támogatni atyát, anyát,
Szeretni feleséget s gyermeket,
Békés foglalkozást űzni:
Ez a legnagyobb áldás.*

*Alamizsnát adni, s igazul élni,
Segíteni a mieinken,
Olyat tenni, amit nem lehet rosszalni;
Ez a legnagyobb áldás.*

*Irtózni a büntől, s folyton elkerülni,
Tartózkodni minden italtól, mely erős,
El nem fáradni a jó cselekedetekben:
Ez a legnagyobb áldás.*

*Tisztelet és szeretetteljesség,
Megalégedettség s hála,
A Törvénynek kell időnkben való meghallgatása;
Ez a legnagyobb áldás.*

*Türelmesnek és nyájasnak lenni,
Társulni a nyugodtakkal,
Vallásos beszédet idején folytatni:
Ez a legnagyobb áldás.*

*Önmegtartóztatás és tisztaság,
A Négy Nagy Igazság ismerése,
A Nirváná megértése,
Ez a legnagyobb áldás.*

*Ha sújtanak az élet változásai,
S a lélek rendületlenül megáll
Szenvedély s bú nélkül, biztosan:
Ez a legnagyobb áldás.*

*Legyőzhetetlen az mindenfelől,
Kinek ilyen a magatartása,
Biztonságban jár-kezel mindenfelé,
És övé a legnagyobb áldás!”*

A dombok fölött lebegő alak óriási nagyságú, de tökéletesen adja vissza úgy alakban, mint vonásokban azt a testet, melyben az Úr legutóbb élt a

Földön. Keresztbe rakott lábbal ül, és összetett kézzel jelenik meg a buddhista barátok sárga ruhájában, de úgy, hogy a jobb karja pusztán marad. Arcáról semmiféle leírás sem nyújt fogalmat; olyan arc az, mely valóban isteni, mert a nyugalmat és hatalmat, a bölcsességet és szeretetet olyan kifejezésben egyesíti, ami magában foglal mindent, amit elménk az Isteniről elképzelt. Azt mondhatjuk, hogy arcának színe világos sárgás-fehér, és arcvonásai éles metszésűek; homloka széles és nemes; szeme nagy, világító és mélyen sötétkék; orra egy kissé hajlott; ajka piros és határozott állású; mindez azonban csupán a külső burkot mutatja be, de az élő egésze nagyon kicsiny fogalmat ad. A haja fekete, majdnem kékes-fekete és hullámos; különös az, hogy se nem hosszú ez indiai szokás szerint, se nem teljesen leborotvált a keleti szerzetesek módján, hanem éppen a válláig érő, középen kettéválasztva, s a homlokról hátra simítva. Azt mesélik, hogy mikor Sziddhártá herceg elhagyta otthonát, hogy az igazságot keresni menjen, megragadta hosszú haját, és kardjának egy csapásával közvetlenül a feje fölött vágta le, és hogy továbbra is ugyanolyan hosszúságban hagyta meg.

E csodálatos jelenség legmegragadóbb jellegzetességeinek egyike az a tündöklő aura, ami az alakot körvezi. Egy közös középponthoz tartozó gömbtérsegekre oszlik, mint minden magas fejlettségű embernek az aurája: általánosságban a síkábrázolata éppen olyan, mint az Árháté, amit a Látható és Láthatatlan Ember (Man Visible and Invisible) című könyv XXVI. ábrája mutat, de a színeinek elrendezését illetve páratlan. Az alakot egy fénygömb foglalja be, amely valamely módon vakító és egyúttal átlátszó, annyira fényes, hogy a szem alig nyugodhatik meg rajta, és mégis, rajta keresztül tökéletes, tisztán kivehető az arc és a ruha színe. Ettől kijebb ragyogó ultramarinkék gyűrű következnek; azután folytatólag égő aranysárga, a legdúsabb kárminpiros, tiszta ezüstfehér, és végül pompás vörheny színű. Mindezek természetesen igazán gömbök, bár az ég felé nézve szalagoknak mutatkoznak. Mindezekből kijebb derékszögekben kilövellő sugarak következnek, mind az említett színekből, egymásban, keveredetten, és zöld meg lila villanásokkal átjártan.

Az ősi buddhista szentírásokban pontosan ebben a sorrendben vannak leírva ezek a színek, mint az Úr aurájának színei; és mikor 1885-ben kíváncsúnak mutatkozott, hogy a Ceylonban lévő buddhisták számára külön zászlót találjanak ki, a mi alapító elnökünk, Olcott ezredes, a ceyloni testvérekkel tanácskozva Colombóban, azt az eszmét fejtette ki, hogy ugyanezt a jelentőséggel teljes színsoportot használják erre a célra. Az ezredes azt mondja (Old Diary Leaves III. kötet 352. lap), hogy néhány évvel azután India alkirályának tibeti követétől, akivel Dardzsilingben találkozott, megtudta, hogy e színek ugyanazok, mint amelyek a dalai láma zászlaján vannak. Ennek a jelképes zászlónak a gondolatát, úgy látszik, messze tájakon elfogadták; én magam láttam olyan távoli helyek buddhista templomaiban, mint pl. Rangoon és Sacramento Kaliforniában.

Sajnálatos tévedés folytán e könyvnek első angol kiadásában közölt ábrán helytelen sorrendben vannak meg ezek a színszalagok; a tévedés most már helyre van hozva. Természetesen az égen látható színek fényét és

tisztaságát lehetetlen még csak meg is közelítenie bármilyen nyomtatott ábrázolásnak. Minden, amit tehetünk, csak abból áll, hogy az olvasó képzeletének segítséget nyújtunk ilyen jelzéssel.

12. ábra A nagy Vészak ünnepély Tibetben

Régebbi könyvekben úgy írtuk le a vörhenyszínt, hogy az az ember aurájában csak haragot fejez ki: úgy is van a közönséges alsóbb asztrál világban. Ettől teljesen függetlenül azonban azt találjuk, hogy a magasabb színvonalakon annál sokkal pompásabb és világítóbb fényű vörheny szín az élő tűznek valóságos lényege, a félelmet nem ismerő bátorságot és a magasrendű elszántságot jelzi. Hogy ez a szín az Úr Buddhának aurájában is látható, az természetesen arra vall, hogy Benne ezek a tulajdonságok a legnagyobb fokúan vannak meg. Arra vehetjük ennek a ragyogó vörheny színű szalagnak a szinte szokatlanul uralkodó voltát az Úr Buddha aurájában, hogy azoknak a tulajdonságoknak a különös megnyilvánulását jelentik, amelyekkel Ő azt a korszakokig tartó önfejlesztő munkát végezte, amiről már előbb szó volt.

Az Úr Maitreya, akinek olyan főszerepe van a szertartásban, a kellő idő multával azt az állást fogja betölteni, ami most az Úr Gautama hivatása. Talán érdekes lesz összehasonlítani az auráját az imént leírottal. Legkönnyebben úgy lehet azt elképzelni, ha ránézünk az Árhát aurájának arra az ábrájára, ami a Man Visible and Invisible című könyvben van (XXVI. ábra), azután módosítjuk képzeletben úgy, amint itt adva van. Általánosságban hasonlít ahhoz, de azon kívül, hogy sokkal terjedelmesebb, a színek is másképp rendezettek.

A közepe vakító fehér fény, éppen úgy, mint az Árháténak a közepe; azután a sárgát vegyük el képzeletben a fehér mellől, és az utána következő rózsaszínt hagyjuk meg a mostani helyén, de terjesszük tovább befelé, egészen a fehérig. A rózsaszín szalag után kifelé tegyük a sárgát a kéknek helyébe. Az ezt követő zöld után egy kék öv következik, szintén kifelé, és azután a lila, amint a könyvben van; de a lila után ismét egy széles, s a legszebb fényben ragyogó halvány-rózsaszín szalag jön, amelybe a lila észrevétlenül beleolvad. Mindezeket kívülről a kevert színek sugárzása környezi, éppen úgy, mint a könyvben. A fehér fénynek sugarai egészen úgy törnek át rajta, de még azokat is átfutja gyengén a mindig ott lévő halvány rózsaszín. Az egész aura azt a benyomást kelti, hogy el van árasztva a legfinomabb, de égő rózsaszínnel, nagyon hasonlóan a XI. ábrához a Man Visible and Invisible-ben.

Figyelmet érdemel az, hogy ebben az aurában a színek pontosan ugyanabban a sorrendben következnek egymás után, mint a Nap színszalagjának (a szivárványnak) színei, bár a narancsszín és az indigókék kihagyásával. Első benne a rózsaszín (ami a pirosnak egyik alakja), azután a sárga következik, amely zöldbe megy át, továbbá a kék és a lila. Azután a rózsaszínbe olvadó ultravioletten folytatódik, és a színszalag újra kezdődik egy magasabb oktávban, éppen úgy, amint a legalsóbb asztrál a legmagasabb fizikait követi.

Természetesen nagyon szegényes leírás ez, de a legjobbnak látszik, amit mi tehetünk. Meg kell értenünk, hogy sokkal többféle a térbeli kiterjedése (dimenziója), mint amennyit mi képesek vagyunk bármiképp is bemutatni. Azért, hogy ennyit is mondhassak róla, megpróbáltam egy kissé ahhoz hasonlóan kezelni, mintha háromféle kiterjedésű volna. Okosan tesszük azonban, ha elgondoljuk, hogy semmi esetre sem lehetetlen, hogy egy kissé eltérő módon, másrészt vesszük elő, ami némi más eredményt adna, és mégis éppen olyan igaz volna. Teljesen reménytelenül próbálhatjuk megmagyarázni a fizikai világban a magasabb világok valóságait.)

Miután a „Máhámángalá Szuttá” elvégződött, Maitreya Urunk felveszi az oltárról a vízzel megtöltött arany serleget, és a feje fölött tartja néhány pillanatig; s azalatt a mögötte lévő tömeg, mely szintén előre ellátta magát vízzel megtöltött edényekkel, az Ő példáját követi. Mikor visszateszi a serleget az oltárköre, egy másik verset énekelnek:

„Ő az Úr, a Szent, akinek tökéletes a bölcsessége, akinek megvan a nyolc féle tudása, és aki teljesítette a tizenöt szent gyakorlatot, s aki azon a jó úton jött, mely a buddhasághoz vezette; aki ismeri a három világot, akihez hasonló nincs; az Istenek és emberek tanítója Ő, az Áldott, az Úr Buddha.”

Amint ez elvégződött, leírhatatlan szeretet mosolya sugárzik ki az Úr arcából, amint jobb kezét áldó tartásba emeli fel, s azalatt nagy virágzapor hull a nép közé. A Testvérség tagjai újból meghajolnak, a tömeg ismét leborul, s az alak lassanként elhalványul az égen, a tömeg pedig szabad folyást engedve elragadtatásának, örömben és magasztalásban tör ki. A Testvérség tagjai felvételük sorrendjében Maitreya Urunkhoz járulnak, és mindenik iszik az

aranyserleg vizéből, a nép is iszik a magáéból, és a maradékot hazaviszi a sajátos, bőrből készült palackjában, mint szenteltvizet, hogy otthon a rossz befolyásokat elűzze vele a házból, vagy talán beteget gyógyítson vele. Azután az óriási társaság kölcsönös üdvözlések között elindul, és az emberek magukkal viszik távoli otthonukba kitörölhetetlen emlékét annak a csodálatos szertartásnak, amelyen részt vettek.

A BUDDHA ELŐDEI

Szent János Jelenéseiben Buddha elődjeire vonatkozó érdekes bepillantása van megírva: „És a királyi szék körül huszonnégy szék vala, és a székekben látám ülni a huszonnégy Vénét, fehér ruhába öltözve, és a fejükön arany koronák valának. Akinek ezt a jelenetet látnia szabad – és ne feledjék, mindenki látni fogja egykor – a saját hite szerint való külön nézőpontról fogja meglátni. Azért Szent János is azt látta, amit remélt, hogy látni fog – a zsidó hagyomány huszonnégy Vénét. Ez a huszonnégyes szám rámutat arra az időre, amelyben a látományt először látták, vagy még inkább, azt az időt mutatja, amelyben kialakult a zsidóknak fogalma erre a dicsőségre vonatkozóan. Ha mi most képesek lennénk a Szellem világába emelkedni, és láthatnók azt a kimondhatatlan dicsőséget, mi huszonötöt látnánk, nem huszonnégy Vénét, mert mióta ez a látomány kikristályosodott a zsidók magasabb gondolatrendszerében, azóta egy Buddha elérte ezt a legnagyobb fokot.

Mert a huszonnégy Vén az a huszonnégy Nagy Tanító, akik e világokat tanították ebben a mi körünkben. Mindenik világnak hét Buddhája van; és így huszonegy azon a világon, amelyen mi által mentünk, azután Gautama Urunk volt ennek a világnak a negyedik Buddhája. Ezért volt akkor huszonnégy a Vének száma, de ha most láthatnók, huszonöt volna.

A keresztény egyház ezt másképpen értelmezte, az ő tizenkét apostolának és tizenkét zsidó prófétának vette őket. Ha ez valóban így volna, akkor a látó Szent János saját magát is köztük látta volna, s ezt megemlítette volna. Ezeknek az öregeknek fején arany korona volt, amint mondá a látó, és tovább azt olvassuk, hogy ők az arany koronáikat ledobták fejükről Ő elé, amint azt a szentháromság himnuszában énekeljük.

Emlékszem, hogy mint gyermek, nagyon csodálkoztam azon, hogy lehetséges ez. Különösnek látszott, hogy ezek az emberek állandóan levetik koronáikat, és mégis vannak levetni való koronáik. Nem tudtam megérteni, és azon tűnődtem, hogy miként kerültek vissza a fejükre a koronák, hogy ők azokat ismét ledobhatták. Ilyen, kissé nevetséges gondolatok talán nem természetellenesek egy gyermeknél; de azonnal eltűnnek, ha megértjük a dolgot. Ha az Úr Buddha képeit láttuk, észre kellett vennünk, hogy a fejetetejéből rendesen egy kis kúp alakú valami emelkedik ki. Ez olyan, mint egy korona arany színű, és az úgynevezett sáhásrárcsákrá-ból, az emberi fejtető középpontjából a kiáramló szellemi erőt jelképezi. A keleti könyvek ezt költőiesen az ezerlevelű lótusznak nevezik. (Lásd C. W. Leadbeater „The Chatoras” című könyvét.)

A magas fejlettségű embernél ez a központ tündöklő fényt áraszt ki magából, ami neki valóságos koronát alkot, s így a vers értelme az, hogy mindazt, amit az ember kifejlesztett, az egész pompás karmát, amit készít, mindazt a dicső szellemi erőt, amit termel: azt mind állandóan a Logosz lába elé veti, hogy az Ő munkájában legyenek felhasználhatók. Így tehát újból és újból levetheti arany koronáját, mert az örökké újra képződik, amint az erő a bensőjéből felbuzog.

MAITREYA BÓDHISZATTVA

A Bódhiszattva-tisztséget Maitreya Urunk, kinek neve jóindulatot, részvétet jelent, akkor vette fel, amikor Gautama Urunk letette, és azóta sokat fáradozott a Vallások fejlődése érdekében. Az első lépéseinek egyike a megbízás átvétele után az volt, hogy igyekezett kihasználni a Buddha Urunk jelenléte által a világon kitermelt rengeteg magnetizmust arra, hogy a Földnek sok különböző helyén nagy Tanítók jelenjenek meg egyszerre; úgy, hogy aránylag rövid idő alatt ne csak magát Buddhát, Shri Shánkárácsáryát és Máhávirát találjuk Indiában, hanem Mithrát is Perzsiában, Laocsét és Confuciust Kínában, és Pythagorast a régi Görögországban.

Ő Maga kétszer jelent meg: mint Krishna az indiai síkságokon, s mint Krisztus Palesztina dombjai között. A Krishnában való testesülésekor a nagy jellemvonása mindig a szeretet volt; a gyermek Krishna olyan embereket vont maga köré, akik iránta a legmélysegebb, legbensőségesebb szeretetet érezték. Palesztinában ismét a szeretet volt tanításának fő ismertetőjele. Ezt mondta: „Ezt az új parancsolatot adom nektek, hogy úgy szeressétek egymást, amint én szeretlek titeket!” Kérte tanítványait, hogy mindnyájan egyek legyenek Vele, amint Ő egy az Atyával. A Hozzá legközelebb álló tanítványa Szt. János, igen erősen hangsúlyozta ugyanezt a gondolatot: „Aki nem szeret, nem ismeri Istent, mert az Isten Szeretet.”

Az, amit ma kereszténységnek neveznek, kétség nélkül fenséges elgondolás volt, amint azt Ő eredetileg tanította, de tudatlan magyarázók kezében szomorú módon leesett eredeti magas színvonaláról. Persze, nem kell hinnünk, hogy a testvéries és felebaráti szeretetre vonatkozó tanítások újak voltak a világon. Amint Szt. Ágoston mondta „De Livitate Dei” című könyvében: „Ugyanaz, amit mi keresztény vallásnak nevezünk, a régieknél is megvolt, és az emberi faj kezdete óta sohasem hiányzott Krisztusnak testben való eljövételéig, de attól a perctől kezdve, mikor az megtörtént, az igazi vallást, ami már megvolt, keresztény vallásnak kezdték nevezni.”

A „Bhágavad Gítá” olvasói szintén emlékezni fognak arra, hogy ez a könyv is tele van a szeretetre és hívő odaadásra vonatkozó tanítással. A Bódhiszattva időnként Csong-ká-pá, a nagy tibeti vallásreformáló testét is elfoglalta, és századokon keresztül küldte ki tanítványait, akik közé Nágárdzsuná, Áryászányá, Rámánujácsáryá, Mádvádcsáryá és sok más tartozott, és akik új szektákat alapítottak, vagy új világosságot vetettek a vallás misztériumaira; s ezek közül való volt az a tanítvány is, akit a mohamedán vallás megalapítására küldött ki.

A tanítványok szétküldése, amit fentebb említettem, csupán egy része az Ő munkájának, ami nem szorítkozik csak az emberiségre, hanem magában foglalja a Föld minden teremtésének nevelését, és azok között a dévák fejlődését is. Így Ő a feje mindazoknak a vallásoknak, amelyek a jelenben fennállanak, sőt, mindazoknak is, amelyek az idők folyamán kihaltak; bár Ő természetesen csak az eredeti alakjukért felelős, és nem azért az elfajulásért, amit az emberek természetesen és elkerülhetetlenül hoztak létre idővel mindenikben. A vallások típusait akként változtatja, amint megfelelnek a világtörténelem akkori időszakának, melyben nyilvánosságra bocsáttatnak az embereknek, akiknek adatnak, de ha a forma változik is a fejlődés haladásával, az erkölcsi tartalom mindig ugyanaz marad.

Az alapfaj fejlődése folyamán még többször fog eljönni, sok ilyen vallást alapítva, és maga köré vonva mindannyiszor a fajnak olyan embereit, akik elkészültek arra, hogy Őt kövessék, s azok közül kiválaszt néhány olylat, akit szorosabban kapcsolhat Magához, olyanokat, akik Neki a legbensőbb értelemben vett tanítványai. Azután a faj idejének vége felé, mikor az már régen túl van a virágzásán, és egy új faj kezd uralkodni a világon, úgy fog intézkedni, hogy mindazok a külön tanítványai, akik előbbi testöltésekben Őt követték, együtt szülessenek meg abban az időben, mikor Ő utolsó életét éli a világon.

Abban az életben fogja Ő elérni a buddhai nagy Beavatást, s ily módon tökéletes megvilágosodást nyer; és abban az időben ezek a tanítványai, anélkül, hogy fizikailag ismernék vagy emlékeznének Reá, mind erősen fognak vonzódni Hozzá; és az Ő befolyása alatt nagyon sokan fognak az Ösvényre lépni, és sokan fognak magasabb fokokra jutni, miután már az előbbi testöltéseikben jelentékenyen előhaladtak. Azt hittük eleinte, hogy a lehetőséget meghaladja az embereknek az a nagy száma, amellyel a buddhista könyvek azokat jelölik meg, akik az Árhát színvonalra hitelen akkor jutottak el, mikor Gautama Urunk Buddha lett; de jobban szemügyre véve a dolgot, úgy találtuk, hogy azoknak a beszámolóknak van igaz alapjuk. Lehetséges, hogy a szám nagyított, de bizonyos az kétségtelenül, hogy nagyon sok tanítvány hirtelen érte el a Beavatás magasabb fokait Buddha hatalmas magnetizmusának és erejének serkentő hatása alatt.

AZ ÁSZÁLÁ ÜNNEPÉLY

A nagy Vészák ünnepélyen kívül van az évnek még egy napja, mikor a Testvérség tagjai mindnyájan hivatalosan összejönnek. Ez az összejövétel rendszerint Maitreya Urunk magánházában van, szintén a Himálájában, de nem az északi, hanem a déli lejtőn. Ennek alkalmával földi testben lévő zárandokok nincsenek jelen, de asztrál látogatók, akik tudnak az ünnepélyről, mind szívesen látott résztvevők lehetnek. Ezt Ászálá hónapjának, vagyis szanszkrit szerint Ászádhá – a mi júliusunk – holdtölte napján szokás megtartani.

Ez annak az alkalomnak az évfordulója, mikor az Úr Buddha először hirdette ki a nagy felfedezését, annak az évfordulója, hogy ezt a prédikációt

intézte öt tanítványához, amit „Dhámácsákkáppáváltána Szuttá” néven ismernek, s amit Rhys Davids így fordít költőiesen: „Az Igazságosság országa királyi kocsija kerekének megmozdítása.” Buddhista könyvekben sokszor rövidebben így fejezik ki: „A törvény kerekének forgása”. Ez magyarázza meg először a Négy Nemes Igazságot és a nyolcszoros Nemes Ösvényt”, kifejtve Buddha nagy középútját, a tökéletesen igaz életet a világban, amely a középúton fekszik, egyrészt az aszkézis szélsőségei, és másrészt a pusztán világias élet gondtalansága között.

Nagy Elődje iránt érzett szeretetből Maitreya Urunk elrendelte, hogy valahányszor az első prédikáció évfordulója van, megint el kell mondani ugyanazt az egybegyűlt Testvérség jelenlétében; s Ő rendszerint maga is mond egy egyszerű beszédet avval kapcsolatosan és azt magyarázva. A szentbeszéd megismétlése a Hold betelésének pillanatában kezdődik meg, s a felolvasás és a beszéd körülbelül egy fél óra alatt végződik el. Maitreya Urunk rendszerint a márvány padon foglal helyet, mely a házával szemben lévő gyönyörű kert emelkedett teraszának szélén van felállítva. A résztvevők közül a legmagasabb tisztviselők közvetlenül körülötte ülnek, míg a Testvérség többi tagjai néhány lábnival lejjebb a kertben csoportosulnak. Ekkor, csak úgy, mint a másik összejövetelkor is, kínálkozik gyakran alkalom kellemes beszélgetésre, nyájasan üdvözik egymást, és a Mesterek áldást osztanak tanítványaiknak, s azoknak, akik azon az úton vannak, hogy majdan tanítványokká legyenek.

Talán hasznos lehet pontos beszámolót adni a szertartásról és mindenről, amit ezeken az ünnepélyeken mondani szoktak, de természetesen teljes lehetetlenség leírni, mennyire csodás és szép ilyen alkalommal Maitreya Urunk szavainak ékesszólása. Az itt következő beszámoló nem igyekszik egyetlen különálló beszédet sem visszaadni, csupán tökéletlen töredékek összetételét nyújtja, amelyek, attól tartok, nem is jól maradtak az emlékezetemben, és már közre adtam másutt; de akik előbb még nem hallottak róla, azoknak ez némi fogalmat adhat arról, hogy rendszeren milyen irányúak ilyenkor a beszédek.

Ez a nagy prédikáció csodásan egyszerű, s egyes pontjait újra meg újra megismétlik. Abban az időben még nem volt gyorsírás, ami lehetővé tette volna, hogy megörökítsék és később mások is olvassák; tanítványainak az akkor rájuk gyakorolt hatás útján kellett visszaemlékezniük az Ő szavaira. Ezért beszédjét egyszerűen fogalmazta, és többször megismételte, mint valami refraint, hogy az emberek jobban az eszükben tarthassák. Könnyen észrevehetjük, hogy ez külön ebből a célból volt így megszerkesztve, hogy könnyen lehessen rá emlékezni. Az egyes pontjai úgy voltak csoportosítva, hogy egyszeri hallás után mindenik pont az utána következőre emlékeztetett, mintha valami mnemotechnika-féle lett volna. A buddhista pedig minden ilyen különálló és az emlékezetébe könnyen visszaidézhető szóban a rokon eszméknek egész tömegét látja, úgy, hogy a prédikáció a maga rövidege és egyszerűsége mellett az élet magyarázatát és szabályait tartalmazza.

Igazán azt lehetne gondolnunk, hogy mindazt, amit erről a beszédről mondani lehet, már sokszor elmondották; de az Úr, az Ő csodás

ékesszólásával és előadása módjával minden évben valami újnak tünteti fel, s minden jelenlévő úgy érzi, mintha a benne lévő üzenet egyenesen és csakis neki szólna. Ez alkalommal éppen úgy, mint az eredeti prédikálás alkalmával volt, a pünkösdi csoda megismétlődik. Az úr az eredeti zengzetes páli nyelven beszél, de minden jelenlévő a saját anyanyelvén hallja meg Őt, ahogyan az apostolok cselekedeteiben mondatott.

A NÉGY NEMES IGAZSÁG

A prédikáció azzal a kijelentéssel kezdődik, hogy a középút a legbiztosabb, s valóban az egyetlen biztos út. A közönséges világi élet érzéki mértéktelenségeibe és gyönyöreibe belemerülni alantas és lealacsonyító, s nem vezethet sehová. Másrészt pedig a szélsőséges aszkézis is rossz és haszon nélkül való. Lehetnek kevesen, akiket a magas aszkézis és a magános élet vonz, s akik képesek azt helyesen megoldani, bár még akkor sem szabad a szélsőségig menni. Minden közönséges embernek azonban a világban leélt jó élet középútja minden tekintetben a legjobb és legbiztosabb. Az első lépés az ilyen életmódhoz az, hogy annak a feltételét megértsük, amelyeket az Úr Buddha az Átala elnevezett Négy Nemes Igazságba fektet le. Ezek a következők:

- 1.) Szenvedés.
- 2.) A szenvedés oka.
- 3.) A szenvedés megszűnése.
- 4.) A szenvedés megszüntetéséhez vezető út.

1.) Az első igazság annak a megállapítása, hogy minden megnyilvánult élet szenvedés, ha csak nem tudja az ember, miként kell élnie. Erről adva magyarázatot, a Bódhiszattva azt mondja, hogy a megnyilvánult élet két értelemben lehet szomorú. Ezek egyike bizonyos mértékben elkerülhetetlen, de a másik teljesen tévedés és könnyen elkerülhető. A Monád számára, aki az igazi Szellem az emberben, minden megnyilvánult élet szomorúság, mert korlátozás; olyan korlátozás az, amit mi a fizikai agyunkkal legkevésbé sem foghatunk fel, mert fogalmunk sincs a magasabb élet dicső szabadságáról. Hasonló értelemben mindig mondták, hogy Krisztus áldozatul adja magát, mikor az anyagba leszáll. Ez kétségtelenül áldozat, mert leírhatatlan nagyfokú korlátozottság az, ami elzárja Tőle mindazt a dicső erőt, ami a saját színvonalán az Ő tulajdona. Ugyanez igaz az ember Monádjára nézve is; ő is kétség nélkül nagy áldozatot hoz, mikor érintkezésbe hozza magát az alsóbbrendű anyaggal, és felette lebeg fejlődése hosszú korszakain át, egészen az emberi színvonalig, amidőn lebecsát magából egy kicsiny töredéket (hogy úgy mondjam, lenyújtja egy ujjának hegyét), és ezáltal egy egót, egy egyéni lelket hoz létre.

Még ha csupán kicsiny töredékek vagyunk is – valósággal a töredékeknek töredékei –, azért mégiscsak fönséges valóságnak vagyunk a részei. Nincs okunk büszkélkedni töredék voltunkkal; de bizonyos az, hogy miután mi ennél fogva egy magasabbnak vagyunk a részei, végül majd felemelkedhetünk abba a magasságba, s vele egyggyé válhatunk. Ez a vége és

célja fejlődésünknek. De még ha el is érjük ezt, ne feledjük, hogy nem a saját haladottságunkban való gyönyörködésünk kedvéért történt, hanem azért, hogy képesek legyünk a fejlődési tervben segítő részt venni. Mindezt az áldozatot és korlátozottságot joggal lehet olyannak leírni, mint ami szenvedéssel jár; de mindezt örömmel veszi magára az egó, mihelyt a dolgot tökéletesen megérti. Az egónak nincs meg a monád tökéletessége, tehát eleinte nem érti meg teljesen, tanulnia kell, mint bárki másnak. ez az igazán rettenetes korlátozottság az anyagba való mindenegyész leszállásnál elkerülhetetlen, s ily módon a megnyilvánulástól elválaszthatatlan ennyi szenvedés. Úgy kell fogadnunk ezt a korlátozottságot, mint eszközt, mely a célhoz vezet, s mint amely az Isteni Tervnek képezi egy részét.

Még egy más értelemben is gyakran bánat az élet, ez azonban a szenvedésnek teljesen elkerülhető neme. A közönséges világi életet élő ember gyakran találja magát különböző fajta nyugtalanságok között. Nem volna igaz, ha azt mondanók, hogy mindig szomorkodik, de gyakran van aggodalmak között, és kész minden pillanatban nagy buba merülni, vagy nagyon rettegni. Ennek az oka abban rejlik, hogy az ember tele van különböző alacsony vágyakkal, melyek, ha nem is éppen bűnösök, de alsórendűek; ezek a vágyak őt lekötik, és korlátok közé szorítják. Állandóan arra törekszik, hogy megszerezzen valamit, ami hiányzik neki, s tele van aggodalommal, hogy el fogja-e érni mindazt, s ha pedig elérte, attól fél, hogy elveszíti. Ez nemcsak a pénzre nézve igaz, hanem az állásra, a hatalomra, a hírnévre és a társadalmi előmenetelre is. Mindezen telhetetlen kívánságok örökös nyugtalanságot teremtenek minden tekintetben. Itt nem csupán az egyéni aggály és gond veendő tekintetbe, mely eltölti az embert, aki egy általánosan megkívánt dolgot megszerzett vagy nem szerzett, hanem ehhez jön még az azok szívében felkeltett irigység, féltékenység, s minden ellenséges érzés, akik ugyanazokért a dolgokért küszködnek.

Vannak a kívánságoknak ezeknél magasabb rendűnek látszó tárgyai, melyek azonban mégsem a legmagasabbak. Mily gyakran kíván például egy fiatalember vonzalmat olyantól, aki nem képes szeretni őt, mert nincs meg benne az az érzés. Az ilyen óhajokból gyakran nagy szomorúság, féltékenység és sok más rossz érzés származik. Azt mondhatnók, ez a vágy természetes, persze hogy az, s a viszonzott vonzalom nagy boldogság forrása. Ha ellenben annak viszonzása mások részéről lehetetlen, akkor az embernek elég erősnek kell lennie, hogy belenyugodjék a helyzetébe, és ne engedje, hogy a teljesületlen vágy bánatot okozzon neki. Mikor azt mondjuk, hogy valami természetes, azt úgy értjük, hogy ezt várhatjuk az átlagembertől. Az okkultizmus tanulójának azonban, igyekeznie kell valamennyire az átlagember színvonala fölé emelkedni, különben hogyan lehetne annak segítségére? Fölé kell emelkednünk, hogy így a magasabb színvonalról lenyújthassuk segítő kezünket. Nem a természetesre (az átlag értelmében) kell törekednünk, hanem a természetest fölülmúlóra.

Aki tisztánlátó (clairvoyant) az kész aláírni buddha tanításának azt a nagy igazságát, hogy az élet általában szomorúság; mert ha rátekint

embertársainak asztrál és mentál testeire, telve látja azokat kicsiny, sebesen forgó örvénylések tömegével, melyek különböző dolgokra vonatkozó egyenetlen gondolatokat, kis aggályokat, apró-cseprő gondokat jelentenek. Mindez zavart és szenvedést okoz, pedig az előhaladáshoz a legszükségesebb kellék a derűs nyugodtság. Békét nyerni csak azon az egyetlen módon lehet, ha az ember ezektől teljesen megszabadul; és ez a Második Nemes igazsághoz: a szenvedés okához vezet el bennünket.

2.) Azt már láttuk, hogy a szenvedés oka mindig a vágy. Ha valakinek nincsenek vágyai, ha nem töri magát állásért, hatalomért, vagyonért, akkor egyenlő nyugodtan veszi, akár az elnyerésüket, akár az elvesztésüket. Nyugodtan derűs marad, mivel nem törődik velük. Ember lévén, természetesen neki is lesznek óhajai, kívánságai, melyek azonban enyhék és finomak, úgy, hogy nem engedi nyugalmát elrabolni. Tudjuk például, milyen mélyen lesújtja az embereket a bánat, ha kedveseiket a halál által elveszítik. De ha vonzalmunk magasabb rendű, ha barátaikhoz ragaszkodnak, nem azok testéhez, akkor nem lehet elválás érzésének lenni, és éppen ezért b szenvedésnek sem. Ha telve vannak avval a vágygal, hogy barátaikkal testben érintkezzenek a fizikai világban, akkor az a vágy azonnal bánatot fog okozni; de ha ezt a vágyat félreteszik, és a magasabb életben egyesülnek, megszűnik a gyászolás.

Néha azon bánkódnak az emberek, hogy az öregségük közeledik, és eszközeik már nem olyan erősek, mint azelőtt voltak. Visszakívánják az egykori erejüket, s az egykori képességeiket. Okosan teszik, ha ezeket a vágyukat elnyomják, ha elgondolják, hogy testeik jó munkát végeztek, s ha már nem tudnak ugyanannyit végezni, mint azelőtt: végezzenek szépen és békésen annyit, amennyire képesek, de ne töprengjenek a változáson. Nemsokára új testük lesz, és hogy a jövőre magunknak jó eszközt biztosítsunk, szükséges, hogy a régit a lehető legjobban használjuk, de úgy, hogy mindenkor derűsek, nyugodtak, és higgadtak maradjunk. Ezt legjobban úgy érzük el, ha magunkról megfélemedezünk, ha megszüntetünk minden önző kívánságot, gondolatainkat pedig kifelé irányítjuk, mások segítésére, amennyire t. i. képességünkötől telik.

3.) A szenvedés megszüntetése. Már láttuk, miként szűnik meg a szenvedés, s hogyan érhető el a nyugalom; úgy t. i., hogyha gondolataikat mindig magas dolgokra irányítjuk. Még itt kell élnünk ezen a világon, amit oly költőien mondtak a bús csillagnak, és valóban az is, igen sok, sőt, talán a legtöbb emberre nézve, bár nem kell annak lennie. Egészen boldogan élhetnénk itt, ha nem a vágyak láncolnának hozzá. A világon vagyunk, de nem kellene belőle valóknak lennünk, legalább is nem annyira, hogy töprengést, háborítást és izgalmat okozhasson nekünk. az kétségtelen, hogy másokat bánatukban, szomorúságukban, elkeseredésükben segítenünk kell; de hogy ezt hathatósan tehessük, nem szabad magunknak legkisebb mértékben sem ilyen bajban szenvednünk. Engedjük mindazt, ami lesújtó kedélyizgalmat keltene bennünk, szelíden elsiklani mellettünk, megőrizve nyugalmunkat és

megelégedettségünket. Ha ezt az alacsonyabb életet bölcsen fogjuk fel, azt fogjuk látni, hogy reánk nézve a bánat majdnem teljesen megszűnik.

Lehetnek olyanok, akik azt hiszik, az ilyen magatartás elérhetetlen. Nem áll, mert különben Buddha Urunk nem írta volna elő számunkra. Mindnyájan elérhetjük, el is kell érnünk, mert csak ha elértük, segíthetünk valóban és hatásosan felebarátainkon.

A NEMES NYOLCSZOROS ÖSVÉNY

4.) Az út, mely a szenvedés megszüntetéséhez vezet. Ezt Buddha urunk egy másik csodás osztályozásából, az úgynevezett „Nyolcszoros Ösvény”-ből ismerjük meg. Nagyon szép megállapítás, mert minden színvonalra alkalmazható. A világban élő ember, még az iskolázatlan ember is, figyelembe veheti a legalsóbb aspektusában, és módot találhat általa a béke és vigasz megszerzésére. Épp úgy azért a legmagasabb filozófiával foglalkozó egyén is a maga színvonalához alkalmazva magyarázhatja, és sokat tanulhat belőle.

Ezen az ösvényen az első lépés: a helyes hit. Egyesek ellenzik ezt a minősítést, mert azt mondják, hogy ez valami vak hitfélét kíván tőlük. Pedig éppen nem olyan hit az, ami tőlük megkívántatik, hanem inkább bizonyos mértékű tudás, az élet uralkodó tényezőit illetően. Azt kívánja tőlünk ez a hit, hogy tudjunk valami kicsit megérteni az Isteni Tervből, amennyire t. i. az minket illet; ha pedig magunktól képtelenek vagyunk azt meglátni, fogadjuk el azt úgy, ahogyan mindig élénk tárják. Bizonyos általános valóságokat mindig tárnak élénk ilyen vagy olyan formában. Még a vad törzseknek is megmagyarázzák a gyógyítóik; az emberiség többi része pedig a különböző vallás-tanítók és a különböző szentírásaik útján kapják a tanítást. Nagyon igaz, hogy a vallások és a szentírások különbözők; de a tételeiket, amikben mind megegyeznek, el kell fogadniuk az embereknek, mielőtt kellően megértik, hogyan kell boldogan élni.

Ezeknek a valóságoknak egyike az ok és okozat örök törvénye. Ha valaki abban az önámításban él, hogy ő mindent tehet, amit kíván, és hogy cselekedeteinek hatása sohasem pattan vissza önmagára, egész biztosan fogja látni, hogy e cselekedetek egy része végtére is boldogtalanságot és szenvedést hoz reá. Ha pedig nem érti meg, hogy az élet célja az előrehaladás, s hogy Isten akarata az, hogy ő jobbá, nemesebbé váljék, mint amilyen most; akkor is boldogtalanságot és szenvedést hoz magára, mert valószínűleg az életnek alsórendű részéért él, és az életnek az az alsóbbrendű része sohasem elégti ki végképpen a belső embert. Ilyen módon fogja elérni idővel, hogy kénytelen lesz legalább valamit megtanulni a természet e nagy törvényeiből, ha pedig saját maga nem képes felismerni e törvényeket, jó lesz rá nézve, ha legalább hisz bennük. Később, és egy magasabb síkon a második Beavatás elérése előtt, amint megmondották nekünk, ki kell magunkból ölni minden kételyt.

Midőn az Úr Buddhát megkérdezték, hogy ez azt jelenti-e, hogy el kell fogadnunk vakon valamely hitformát, Ő így felelt: „Nem, de tudnotok kell magatoktól három nagy dolgot: – azt, hogy csak a Szentség és a helyes Élet

Ösvényén lehet végül tökéletességet elérni; továbbá, hogy annak elérése céljából több életen kell keresztül menni, folyton magasabbra és magasabbra emelkedve; és azt, hogy van Örök Igazság Törvénye, és annak uralma alatt megy mindez végbe.” Ezen a fokon az embernek el kell vetnie minden kétséget és a bensőjében kell meggyőződve lennie ezekről a dolgokról, de a világi emberre nézve jó, ha legalább ennyiben hisz, mert ha ez nem vezeti az életben, nem haladhat tovább.

A Nemes Nyolcszoros Ösvény második lépése a helyes gondolkodás. A helyes gondolkodás két külön dolgot jelent. Az első azt kívánja, hogy mindig helyes dologra gondoljunk, és sohase haszontalanra. Elménk háttérében mindig lehetnek emelkedett, szép gondolatok, vagy telve lehet az közönséges köznapi dolgokkal. Ne legyen itt félreértés: akármit dolgozunk, alaposan és komolyan kell elvégeznünk, és mindenhez összpontosított gondolkodással, amennyire a tökéletességéhez szükséges. A legtöbb ember azonban még munkája végeztével, vagy az abban beálló kisebb szünetben is ide-oda futtatja gondolatait jelentéktelen és aránylag tisztességtelen dolgokon. Akik pedig a Mester iránt odaadással viseltetnek, azok elméjük háttérében mindig a Mesterre irányított gondolatot tartják úgy, hogy amint a világi foglalkozás menetében szünet áll be, azonnal ez a gondolat lép előtérbe, és foglalkoztatja elméjüket. Azonnal ezt a kérdést intézi önmagához a tanítvány: „Mit tehetek, hogy életemet a Mester életéhez hasonlóvá tegyem? Hogyan javulhatok meg annyira, hogy az Úr szépségét mutassam ki azok előtt, akik közelemben vannak? Miként mozdíthatom elő az Ő munkáját, mely a mások segítségéből áll?” Egyet mindnyájan megtehetünk, ez pedig az, hogy segítő és résztvevő gondolatokat küldjünk mindenfelé.

Jusson eszünkbe az is, hogy a Helyes Gondolatbank határozottnak kell lennie, nem szétszórtnak. Oly gondolatok, amelyek egy pillanatig megállapodva valamin, azonnal más dologra csaponganak, hasznavehetetlenek, és nem segítenek nekünk megtanulni gondolatainkat irányítani. A helyes gondolatban még a gonoszság legcsekélyebb árnyalatának sem szabad bennfoglaltatnia; semmi kétesnek sem szabad benne lennie. Vannak sokan, akik nem gondolnának szándékosan tisztátalan vagy szörnyű dolgokra; de mégis dédelgetnek oly gondolatokat, melyek azokkal határosak, amelyek nem határozottan gonoszak, de bizonyos, hogy egy kissé gyanúsak. A helyes gondolat ilyesmit nem tartalmazhat; mindazt, ami a legcsekélyebb mértékben is gyanúsnak vagy barátságtalannak látszik, azonnal ki kell zárni. Teljesen bizonyosoknak kell lennünk abban, hogy kizárólag jó és kedves gondolataink vannak.

A helyes gondolatnak van még egy értelme és az a kifogástalan gondolat, ami azt jelenti, hogy csupán igazat gondoljunk. Előítéletből és tudatlanságból gyakran gondolunk az emberekről helytelen, s az igazságnak nem megfelelőt. Elképzeljük, hogy bizonyos személy rossz ember, és ezért mindennek, amit tesz, rossznak kell lennie. Olyan indítókákat tulajdonítunk tetteinek, amelyek teljesen alaptalanok; így téve igaztalanul gondolkozunk felőle, tehát a gondolataink nem helyes gondolatok. Minden emberben, aki

még nem Adeptus, egyaránt van valami jó és rossz is; de igen sajnálatosan az a szokásunk, hogy minden figyelmünket a rosszra függesztjük, és egészen elfeledkezünk a jóról, sőt, nem is keressük. Ezért ezekre az emberekre vonatkozó gondolataink nem helyes gondolatok, nem csupán azért, mert irgalmatlanok, hanem azért is, mert valótlanok. Mi az embernek csupán egyik oldalát vizsgáljuk, a másikat figyelmen kívül hagyjuk. Továbbá, azért, hogy figyelmünket az emberben lévő gonoszra, nem pedig a jóra függesztjük, megerősítjük és bátorítjuk azt a gonoszt, holott a helyes gondolkodásunkkal éppen úgy bátoríthatnók annak az embernek a jó oldalát.

A következő, a harmadik fok a helyes beszéd, és itt ismét ugyanazt a két osztályozást találjuk. Először, mindig csak jóról kellene beszélni. Nem a mi dolgunk a mások rossz tetteiről beszélni. A legtöbb esetben valótlanok azok a másokra vonatkozó történetek, amelyek hozzánk érkeznek, s ha mi ismétljük azokat a történeteket, akkor a mi szavaink sem igazak, és mi magunknak éppen úgy ártunk, mint annak, akiről beszélünk. Sőt, még ha igaz is az a történet, akkor is helytelen dolog újra elmondani, mert azáltal semmi jót sem tehetünk valakinek, ha újból és újból felmelegítjük, hogy ő rosszul cselekedett; legbarátságosabban akkor cselekszünk, ha nem beszélünk róla. Meg is tennők ezt ösztönszerűen akkor, mikor a szóban forgó rosszat cselekvő egyén az élettársunk, fiunk, vagy egyik testvérünk volna; ilyen esetben meg volnánk róla győződve, hogy rút dolog lenne kedvesünk gyengeségeit leleplezni azok előtt, akik máskülönben erről sohasem hallottak volna. De ha csak némi igazság van abban a kijelentésünkben, hogy az egész világgal testvérségben érezzük magunkat: be kellene látnunk, hogy akkor nincs jogunk rosszat forgalomba hozni senkire vonatkozólag sem, és úgy kell beszélnünk mindenkiről, ahogy mi szeretnők, ha ők rólunk beszélnének. Ne feledjük, hogy vannak olyan emberek is, akik azáltal térnek el az igazságtól beszédjükben, hogy túlzásokba esnek, és állításaik nem pontosak. Kis dolgokból óriási történeteket csinálnak; bizonyos pedig, hogy ez nem nevezhető Helyes Beszédnek.

Beszédünk mindenkor kedves, egyenes és erőteljes legyen, ne együgyü. Az embereknek nagy része abban a tévedésben él, hogy társalogni kell, hogy visszatetsző és goromba dolog lenne, ha nem fecsegnénk örökké. Úgy látszik, az emberek felfogása az, hogy barátunkkal való találkozás alkalmával az egész idő alatt szóval kell őt tartanunk, mert különben megsértődik. Jusson eszünkbe, hogy Krisztus földönlétekor nagyon szigorúan hangsúlyozta, hogy számot kell adnunk minden hiábavaló szavunkról. Az üres szavak gyakran ártalmasok, de ettől eltekintve, még az ártatlan üres szavak is időtékozlók; ha már beszélnünk kell, mondjunk legalább olyasmit, ami hasznos, amivel segítünk. Némely ember szellemesnek óhajtva látszani, folyton félig tréfásan vagy gúnyosan beszél. Ezek mindig túl akarják szárnyalni, amit másvalaki mondott. Ők mindennek a nevetséges vagy mulatságos oldalát mutatják. Bizonyos, hogy mindez a hiábavaló szavak címe alá tartozik, és kétségtelenül nagyon komolyan szükséges rendkívül óvatosaknak lennünk a helyes beszédnek ebben az értelmében is.

A következő, a negyedik lépés a helyes cselekedet. Azonnal látjuk, hogy e három lépés szükség szerint egymásból folyik. Ha állandóan jó dolgokra gondolunk, bizonyos, hogy nem beszélhetünk gonoszságokat, mert azt beszéljük, ami elménkben van; s ha gondolataink és szavaink jók, akkor az ezeket követő tettek is jók lesznek. A cselekedetnek gyorsnak és mégis jól megfontoltnak kell lennie. Mindnyájan ismerünk olyan embereket, akik, ha valami nehéz helyzet merül fel, teljesen tehetetleneknek látszanak: tétlenül futkosnak ide-oda, és nem tudnak mihez fogni, s útjukba akadnak azoknak, akiknek az agyuk jobb rendben működik. Mások pedig meggondolás nélkül vetik bele magukat valami elhirtelenkedett cselekedetbe. Tanuljunk meg gyorsan gondolkozni, és frissen, de azért megfontoltan cselekedni. Cselekedeteink mindenekfölött önzetlenek legyenek, úgy, hogy soha, a legkisebb mértékben se a magunk személyét vegyük figyelembe. Ezt sok ember nagyon súlyosnak találja, pedig ez olyan erő, amit meg kell szereznünk. Nekünk, akik a Mesterért igyekezünk élni, számtalan alkalmunk kínálkozik, hogy ezt az eszmét a gyakorlatba átvigyük. Mindnyájunknak arra kell gondolnunk, hogy mi a legjobb a munka érdekében, hogy mivel segíthetünk másokon, és félre kell tennünk minden személyes tekintetet. Nem szabad arra gondolnunk, hogy a munka melyik részét szeretnők elvégezni, hanem igyekeznünk kell a lehető legjobb tudásunk szerint végrehajtani azt, ami reánk esik.

Napjainkban kevesen élnek kolostori barátokhoz vagy remetékhöz hasonló elvonultságban. Mások között élünk, s így bármit gondoljunk, vagy mondjunk, tegyünk, szükségszerűen minden kihat nagyon sok emberre. Tartsuk mindig az eszünkben, hogy gondolataink, szavaink és tetteink nem csupán tulajdonságok, hanem **e r ő k** is, olyan erők, melyek azért adtak nekünk, hogy használjuk, és felhasználásukért közvetlenül felelősek vagyunk. Mindnek az a célja, hogy szolgálásra használjuk fel, és ha másra használjuk, kötelességünk ellen vétünk.

Most az ötödik lépéshez érkeztünk: a helyes életmódunkhoz, ami közülünk igen sokakat fog érinteni. Életünk fenntartásának helyes eszköze az, amivel semmiféle élőlénynek nem ártunk. Azonnal látjuk, hogy ez kizár oly foglalkozásokat, amilyen például a mézáróság és a halászás; de ez a parancs még ennél messzebbre is kihat. Nem volna szabad olyan önfenntartási eszközöket használnunk, amelyekkel bármely teremtménynek is ártunk, tehát megértjük rögtön azt is, hogy az alkohol árusítása sem helyes eszköze az életfenntartásnak. Az alkohol árusítója nem okvetlenül öli meg az embert, de tagadhatatlan, hogy árt vele neki, ő pedig abból tartja fenn magát, hogy árt másoknak.

Ez az eszme még ennél távolabbra is kihat. Vegyük annak a kereskedőnek az esetét, aki üzleti dolgaiban nem becsületes. Ez nem helyes életfenntartási mód, mert eljárása nem tisztességes, és ő rászedi az embereket. Ha a kereskedő tisztességesen jár el, és a nagyban olcsón vett árut méltányos haszonnal adja el kicsinyben, helyes az életfenntartási eszköze, de amely pillanatban kezdi félrevezetni vevőit, és silány árut jó minőségű gyanánt ad el,

már megcsalja őket. A helyes önfenntartási eszköz is helytelenné válik, ha rosszul alkalmazzák. Oly módon kell bánnunk az emberekkel, amint mi óhajtuk, hogy velünk bánjanak. Ha valaki bizonyosfajta áruval kereskedik, abban ő szakértő, a vevő pedig, miután ilyen különleges ismeretekkel nem bír, rábízta magát a kereskedő szakértelmére. Ha orvosra, ügyvédre bízunk magunkat, elvárjuk, hogy becsületesen bánjon el velünk. Ugyanezzel a bizalommal közeledik a vevő a kereskedőhöz, azért neki éppen olyan becsületesen kell bánnia a vevővel, akárcsak az orvosnak a beteggel, és az ügyvédnek a megbízóval. Mikor valaki így reánk bizza magát, becsületbeli dolgunkká teszi, hogy őt tőlünk telhetően jól szolgáljuk ki. Jogunk van illő haszonhoz az üzletünk révén, de a kötelességünknek is tegyünk eleget.

A hatodik lépés a helyes igyekezet, vagy a helyes törekvés, ami igen fontos. Ne legyünk megalégedettek azzal, hogy negatíve jók vagyunk. Nem azt kívánják tőlünk, hogy csak éppen rosszat ne tegyünk, hanem hogy határozottan tegyünk jót. Mikor az Úr Buddha csodás tömörséggel adta meg egyetlen versben tanának tartalmát, e szavakkal kezdte: „Szűnjél meg rosszat tenni”, de a következő sor már így hangzik: „Tanulj meg jót tenni!” Nem elég a tétlen jószág. Olyan sok a jóindulatú ember, aki sohasem ér el semmit.

Minden ember bizonyos mennyiségű erővel rendelkezik, nemcsak fizikaival, hanem mentál erővel is. Ha egy napi munka vár ránk, tudjuk, hogy erre kell fenntartanunk az erőnket, tehát annak megkezdése előtt nem fogunk olyasmibe, ami annyira kimerítene, hogy a munka rendes elvégzésére képtelenek lennénk. Hasonló-képpen van bizonyos fokú lelki erőnk és akaraterőnk is, és ezen a színvonalon is csak bizonyos mennyiségű munkát végezhetünk el, azért jól kell ügyelnünk, mire használjuk az erőt. Még más erők is vannak. Minden ember bizonyos fokú befolyást gyakorol barátjaira és rokonaira. Ez a befolyás hatalmat jelent, és mi mindnyájan felelősek vagyunk ennek a hatalomnak a helyes felhasználásáért. Vannak gyermekeink, rokonaink, alkalmazottaink, munkásaink, cselédeink, és mindezekre befolyással vagyunk, ha egyébképpen nem, a példánkkal. Vigyáznunk kell, mit mondunk, mit teszünk, mert mások utánozni fognak bennünket.

Helyes igyekezet munkánknak hasznos irányba való terelését és el nem pazarlását jelenti. Sok mindent tehetünk, de némely dolog közvetlen és sürgősebb a többinél. Szét kell néznünk és meglátunk, hol lenne igyekezetünk a leghasznosabb. Nem jó mindenkinek ugyanegy tenni; okosabb egymás között felosztanunk a munkát, úgy, hogy teljesen kikerekítsük, és ne hagyjuk meg egyoldalúan. Mindezeknél a helyes belátásunkat és józan eszünket kell használnunk.

A helyes emlékezet, vagy a helyes visszaemlékezés a hetedik lépés, és ez sokfélét jelent. A Buddha Urunk által említett helyes emlékezetet követői közül sokan úgy magyarázták, hogy az az elmúlt testöltésekre való emlékezést jelenti, ami Neki a legteljesebben a birtokában volt. A Gyátáká-történetek egyikében egy ember rosszat mondott Róla. Ő tanítványaihoz fordulva így szólt: „Megbántottam előbbi életemben ezt az embert, s ezért beszél ő most rosszat rólam; nincs jogom ezt rossz néven venni tőle”. Semmi kétség, hogy

ha visszaemlékeznénk a régebben történt dolgokra, sokkal helyesebben intézhetnők mostani életünket, mint ahogyan tesszük. Legtöbbünknek azonban nincs meg az a képessége, hogy visszaemlékezzék előbbi életeire, de azért nem szabad hinnünk, hogy a helyes emlékezetre vonatkozó tanítás nem nekünk szól.

Először is azt jelenti, hogy az ember magára tartson. Állandóan kell emlékeznünk, kik vagyunk, mi a munkánk, mi a kötelességünk és mit kell tennünk a Mesterért. A helyes emlékezet továbbá azt is jelenti, hogy ésszerűen válasszuk meg, mire kell emlékeznünk. Mindnyájunk életében egyaránt fordulnak elő kellemes és kellemetlen események. A bölcs ember a jó dolgokat őrzi meg emlékezetében, a rosszakat veszni engedi. Tegyük fel, hogy hozzánk valaki durván beszél; egy ostoba ember ezeket a bántó szavakat heteken, hónapokon és éveken át is eszében tartja, és nem szűnik meg folyton emlegetni, hogy egy ilyen meg ilyen ember gorombán beszélt vele. Elméjében ezen fog rágódni, és mi jó származik belőle reá nézve? Világos, hogy éppen semmi, csak gyötörni fogja őt, és lelkében állandóan ébren tart egy rossz gondolatot. Bizonyos, hogy ez nem a helyes emlékezés. Azonnal el kellene felednünk és meg kellene bocsátanunk a velünk tett rosszat, de éber emlékezetünkben kell örökre tartanunk az emberek jó tetteit, mert szeretettel és hálával fogják lelkünket betölteni. Azon kívül mindnyájan sokat hibáztunk; jó, ha gondolunk rá annyiban, hogy többet ne tegyük; de különben mindig rágondolni, lelkünket amiatt folyton sajnálkozással és szomorkodással tölteni be, nem helyes visszaemlékezés.

A helyes emlékezésre vonatkozó fentebb közölt oktatást jól fejezi ki néhány versben S. E. G. a következőképpen:

Feledjük el, mi ingerelt, s kísértett,
Mi meggyötört, s lelkünk' marcangolta;
Reményeinket, ha nem lettek valóvá,
Feledjük, feledjük.

Kis sértést, mi fájdalmat okozott,
Bántó méltatlanságokat;
Gógöt, mellyel lenézett egy nagyobb,
Feledjük, feledjük.

Feledjük testvérünk hibáit, botlását,
Feledjük, hogy kísértéseknek engedett,
S hogy ő talán, bár hasztalan a bánat,
Nem feledett.

De az áldásokra, s régi érdemekre,
Szíves szavak, segítségek tömegére;
Hibák legyőztére, szilárd biztosságra
Soká emlékezzünk.

Önfeláldozásra, nemes adományra,
Elhagyatottságban meleg kézfogásra;
Minden szent életnek szép illatárjára
Soká emlékezzünk.

Bármire, mi jó, igaz és szép volt,
Helyesre, mi legyőzte a helytelent,
S Isten- vagy emberszeretetből nőtt értékre,
Soká emlékezzünk.

A következő lépés, a nyolcadik a helyes meditáció, vagy helyes gondolatösszpontosítás. Ez nem csupán az előírt meditációra vonatkozik, mely iskolázásunkhoz tartozik, hanem azt is jelenti, hogy teljes életünkön keresztül arra összpontosítjuk gondolatainkat, hogy jót tegyünk, s hogy hasznosak és segíteni képesek legyünk. A mindennapi életben folyton nem meditálhatunk, a napi kötelességek miatt, melyeket el kell végeznünk a köznapi életünk folyamán; és még sem vagyok bizonyos abban, hogy ez az állítás fenntartás nélkül kimondva, teljesen igaz. Tudatunkat ugyan nem mindig vonhatjuk el a fizikai világtól a magasabb világokba, de azért mégis élhetünk meditáló életet olyan értelemben, hogy a magasabb rendű dolgok lelkünk háttérében oly határozottan jelen vannak, hogy amint a helyes gondolatról beszélve mondtam, ezek azonnal előtérbe jönnek, amint elménk nincs valami egyébvel elfoglalva. Ily módon valóban egész életünk a legmagasabb és legnemesebb dolgokra irányuló folytonos meditáció lesz, amit félbeszakít egyszer-mászor annak a szükségessége, hogy gondolatainkat a napi életben átvigyük a gyakorlatba.

Ilyen gondolkozás megszokása sokkal inkább fog bennünket befolyásolni, mint azt első tekintetre látjuk. Hasonló mindig hasonlót vonz: két olyan ember, aki ilyen gondolkozási irányt követ, idővel egymáshoz közel kerül, és vonzalmat fognak egymás iránt érezni, s így nagyon könnyen megtörténhetik, hogy idővel az ilyen szokás szerint magasabb gondolatokkal foglalkozó emberek egy maggá tömörülnek, és lassankint talán egy teozófiai csoport fejlődik belőlük; de mindenesetre összecsoportosulnak, gondolataik egymásra hatnak, és így mindegyik a többiek fejlődését hatásosan előmozdítja. Másrészt bárhol legyünk, láthatatlan lényekkel vagyunk körülveve, angyalokkal, természeti szellemekkel, és olyan emberekkel, akik földi testeiket levetették. A helyes gondolat-összpontosítás hozzánk fogja vonzani e különféle rendű lények legjobbjait úgy, hogy bárhová megyünk, jó és szent befolyás fog körülvenni minket.

Ez a Buddha Urunk első prédikációjában adott tanítás; erre a tanításra van alapítva a világraszóló „Igazság Birodalma”, melynek „Királyi Kocsi kerekeit”, akkor indította el először az Ászálá-ünnepélyen sok évszázaddal ezelőtt.

Ha majd a távoli jövőben egy másik Buddha eljövételének ideje közeledik, s a jelenlegi Bódhiszattva utolsó testöltését éli, amelyben a nagy lépést megteheti, hirdetni fogja az Isteni törvényt a világnak olyan alakban, ahogyan Ő azt a korszak követelményeihez a legillőbbnek fogja találni; és akkor fogja követni Őt magas hivatalában Kuthumi Mester, aki áttette magát a Második Sugárba, hogy magára vegye a hatodik alapfaj Bódhiszattvaságának felelősségét.

XV. FEJEZET AZ ERŐ A HÁROMSZÖGEKBEN

A VILÁG URA

A mi világunkat egy Szellemi Király kormányozza, a Lángok Urainak egyike, Kik a Vénuszról jöttek, valamikor régen. A hinduk Szánát Kumárának nevezik, ez utóbbi szó cím, ami fejedelmet vagy kormányzót jelent. Más nevei még: az Egy Beavató, az Egyedüli, kinek nincsen Párja; tizenhat éves Örök Ifjú; és sokszor, mint „Világ Uráról” beszélünk Róla. Ő a legfelsőbb Uralkodó, kezében, és valósággal az Ő aurájában nyugszik az Ő egész bolygója. Világunk számára a Logoszt képviseli, és annak egész fejlődését irányítja, nem csupán az emberiséget, hanem a déváékét is, a természeti szellemekét, s a Földünkkel összeköttetésben lévő minden lényét. Ő természetesen egészen különálló attól a Nagy Lénytől, akit a Föld Szellemének neveznek, s aki a Földünket fizikai testül használja.

Elméjében tartja az egész fejlődési tervet valamilyen magas színvonalon, amelyről mi semmit sem tudunk. Ő az az Erő, mely az egész világ gépezetét hajtja; ezen a bolygón az Isteni Akarat megtestesülése; és minden erő, bátorság, elhatározás, kitartás és minden más hasonló jellemvonás, ha ideleln az emberek életében mutatkoznak, az Ő visszatükröződései. Tudata olyan nagyon kiterjedt, hogy a földgolyónkon lévő minden életet egyszerre zárja magába. Kezeiben van a ciklusos pusztítás hatalma, mert Ő kezeli a Főhátot legmagasabb formáiban, és a bolygóláncolatunkon kívül lévő kozmikus erőkkel közvetlenül tud bánni. Munkája alighanem rendszerint inkább az emberiség egész tömegével, mint az egyénekkal kapcsolatos, de ha bármelyik egyes személyt befolyásol, úgy hallottuk, hogy akkor azt a befolyást az Átmán keresztül érvényesíti, nem pedig az egón keresztül.

Az Ösvényen járó jelöltet haladásának egy bizonyos pontján szabályszerűen bemutatják a Világ Urának, és azok, akik így találkoztak Vele szemtől szembe, mint méltóságteljes szép ifjúról beszélnek Róla, kinek arcán leírhatatlan jóindulat, de egyszersmind mindent kifürkészhetetlen fenség látható, és oly ellenállhatatlan erőt áraszt, hogy némelyek úgy érezték, képtelenek a tekintetét elviselni, és tiszteletből elfátyolozták arcukat. Így tett például a mi nagy alapítónk, Madame Blavatsky. Aki egyszer átment ezen a tapasztalaton, sohasem feledheti és sohasem kételkedhetik abban többé, hogy bármily rettenetes a bűn és bánat a Földön, valamely módon mégis minden együtt dolgozik, mindennek végleges javáért, és az emberiség biztosan vezetetik a végcélja felé.

Nekünk azt mondták, hogy minden világperiódus időtartama alatt három Világ Ura követi egymást, és aki most viseli ezt a tisztséget, az már a Harmadik. Három tanítványával a Góbi sivatagban egy oázison lakik, amit

Shamballának neveznek, s amiről sokszor, mint Szent Szigetről beszélnek, visszaemlékezésül arra az időre, mikor még sziget volt a közép-ázsiai tengerben. Az Adeptusok e négy legnagyobbját gyakran nevezik „Tüzköd Gyermekei” néven, mivel a miénktől eltérő fejlődéshez tartoznak. Testeik, noha emberi látszatúak, alkotásukra nézve igen eltérnek a miénktől, mert inkább csak alkalmi öltönyök, melyeket kényelem szempontjából vesznek fel, mint közönséges értelemben vett testek, mert mesterségesek, és részei nem változnak, mint az emberi testnek részei. Nem kívánnak táplálékot, és évezredekken keresztül változatlanok maradnak.

A buddhai fokon álló három Tanítvány, akiket Prátyéká vagy Pácséká Buddháknak neveznek, az Úr munkájában segédkeznek. Nekik Maguknak is az a rendeltetésük, hogy majd a Világ Urai legyenek, mikor az emberiség a Merkur bolygót foglalja el.

Minden hét évben egyszer a Világ Ura Shamballában a Vészák ünnepélyhez hasonló nagy szertartást rendez, mely azonban annál még sokkal nagyobb arányú, s attól eltérő típusú. Erre az Adeptusok mind, sőt, néhányan az alsóbb fokú beavatottak is meghívottak, akiknek ily módon alkalmuk van a nagy Vezetőjükkel érintkezésbe lépni. Máskor Ő csupán a hivatalos Hierarchia Fejével érintkezik, kivéve, mikor egészen külön okoknál fogva idéz másokat a Színe elé.

Ennek a Szellemi Királyunknak magas állása a „Secret Doctrine”-ben van leírva. Ugyanott meg van állapítva, hogy amint a korszakok haladnak, azok a nagy lépések, melyeket mi tökéletességhez vezetőknek ismerünk, változatlanul maradnak viszonylagos helyzetök tekintetében, míg a dolgok rendszere egészben véve fölfelé halad, s ilyen módon a tényleges teljesítmények, melyek a távoli jövőben egy bizonyos lépést fognak megjelölni, sokkal teljesebbek lesznek, mint amilyenek a jelenben. Láncolatunk hetedik körének a tökéletesült embere, megmondott, hogy „csak egy fokkal fog lejjebb állani az ő Hierarchiájuk Gyökér-Alapjánál a Föld és a mi földi láncolatunk legmagasabbjánál”. Ez azt jelenti: A Király most is egy fokkal magasabban áll annál a pontnál, ahová a mi emberiségünk tökéletesült emberét csak egész korszakok fejlődése fogja eljuttatni, olyan korszakok, amelyek évmilliók alatt telnek le, és minket két és fél körforgásnak különböző tapasztalatainak vezetnek keresztül. Ez a csodás Lény a harmadik faj korszaka alatt jött, hogy a Föld fejlődésének feladatát magára vegye. A világ leendő Királyának ez az eljövetele ekként van leírva a „Man, Whence, How and Whither című műben:

„A nagy Lemuri Sarkcsillag még tökéletes volt, és a növekvő Hold nagy sarlója még elnyúlt az egyenlítő mentén, magába foglalva Madagaskárt. A tenger, mely azt a részt foglalta el, ami most a Góbi sivatag, még mindig a Himáláyá északi lejtőinek sziklafalait csapkodta, és minden elő volt készítve a Föld történetének legdrámaibb pillanatára, t. i. a Láng Urainak eljövetelére.”

„A Hold urai és a harmadik alapfaj Manuja mindent megtettek, hogy az embereket addig a fokig neveljék, amelyen az értelem csiráit meg lehetett

eleveníteni, s az egó leszállása lehetővé vált. A lassúakat mind előre lökték; az állati sorból nem volt már több képes az emberibe emelkedni. Az állati bevándorlásnak az emberi birodalomba vezető ajtaja csak akkor zárult be, mikor már egy bevándorló sem volt látható, és nem is lett volna képes több elérni az emberi birodalmat annak a hatalmas ösztönzésnek megisméltése nélkül, mely minden fejlődési tervben csak egyszer adatik meg, annak a kellő közepén.”

„Ennek idejéül egy nagy asztrológiai esemény volt kiválasztva, amikor ugyanis nagyon rendkívüli bolygócsoportosítás történt, és a Föld magnetikus körülménye a lehető legkedvezőbb volt. Körülbelül hat és fél millió év előtt volt ez. Semmi egyéb tennivaló nem maradt hátra, mint az, amit csak Ők voltak képesek megtenni.”

„Ekkor a kiszámíthatatlan magasságból való gyors leszállásnak hatalmas dőreje mellett, lángoló tűztömegtől körülvéve, mely lobogó lángnyelvekkel töltötte be az eget, a légi térségeken keresztül villant a Tűz Fiainak, a Vénusból jött Láng Urainak kocsija, és lebegve állapotodott meg a Fehér Sziget fölött, mely ott mosolygott a Góbi tenger közepén; zöld volt és csak úgy sugárzott a jóillatú különféle színű virágok sokaságától; a Föld felajánlotta mindenét, ami a legjobb, s a legszebb volt, hogy méltóképpen mondjon Isten Hozott-at az érkező Királyának. Ott állt a „Tizenhat éves ifjú” Szánát Kumará, az „Örökké Szűz Ifjú”, a világ új kormányzója, aki eljött a birodalmába. Vele volt három tanítványa, a három Kumará, és körülötte az Ő segítői; harminc hatalmas Lény volt ott, kik magasabbak minden földi fogalomnál, bár fokozatos rendben felöltözve a dicső testekbe, melyeket a Kriyáshákti által teremtettek; ez volt az első okkult Hierarchia, az egyetlen terebélyes banánfa ágai, a leendő Adeptusok bölcsője, az okkult élet központja. Lakóhelyük az volt, s ma is az, a soha el nem múló Szent föld, amelyet mindig beragyog a lángoló csillag, a Föld Uralkodójának szimbóluma, a változhatlan pólus, amely körül szövődik mindenkor a mi Földünk élete.”

Madame Blavatsky ezt mondja a „Secret Doctrine”-ben:

„Az a Lény”, Akire éppen most hivatkozom, Akinek névtelennek kell maradnia, Az a nagy Fa, melyből egymást követő korszakokban származtak a történelemből ismert Nagy Bölcsék és Hierophantok, amilyenek: Káplá Rishi, Hermes, Enoch, Orfeusz, stb. Mint objektív ember, Ő az a titokzatos (a profánok számára örökké láthatatlan, de mindig jelenlévő) Személyiség, kiről bőven vannak legendák Keleten, különösen az okkultisták és a szent Tudomány tanulói között, Ő az, Aki alakot cserél, de mindig ugyanaz marad. És ugyancsak Ő az, Aki kezében tartja a szellemi kormányzatot a beavatott Adeptusok fölött az egész világon. Ő az, az úgynevezett „Névtelen”, Kinek oly sok neve van, s Kinek mégis a sok neve és az igazi természete ismeretlen. Ő a Beavató, akit a „Nagy Áldozat”-nak neveznek. Mert a világosság küszöbén ülve, a sötétség köréből néz bele, melyen nem fog áthatolni se; nem akarja helyét elhagyni ennek az életciklusnak utolsó napjáig. Miért marad a „magános Örkdő” a maga választotta helyén? Miért ül az Ősi bölcsesség

kútjánál, amelyből Ő már nem iszik, mert nincs mit tanulnia, miután nincs olyasmi, amit ne tudna, akár ezen a földön, akár ennek az égében? Azért, mert a magános sebzett lábú zarándokok, mikor honukba visszavándorolnak, soha nem biztosak, a legutolsó pillanatig sem, hogy nem veszítik-e el az utat az illúzióknak és az anyagnak abban a határtalan sivatagában, melyet a „földi életnek” neveznek. Mert minden egyes fogolynak, – akinek sikerült magát kiszabadítania a test és a káprázat bilincsei alól – szívesen meg akarja mutatni az utat a szabadság és a fény országába, ahonnan Ő önként ment száműzetésbe. Röviden azért, mert feláldozta magát az emberiségért, habár csak kevés kiválasztott veheti hasznát ennek a nagy áldozatnak.”

„Ennek a Máhá-Gurunak a közvetlen csendes vezetése alatt lettek az emberiség kevésbé isteni tanítói a fiatal emberiség vezetőivé, az emberi tudat ébredésének első pillanatától kezdve. Ezekről az „Isten Fiai”-tól tanulta a gyermek emberiség a művészet és tudomány első fogalmait, valamint a szellemi tudásait; és ugyanők rakták el az ősi civilizációknak első alapköveit, amely civilizációk oly kínos zavarba ejtik a tanulók, s tudósok mai nemzedékét.”

A LEGMAGASABB BEAVATÁSOK

Az első Sugár az, melyen az ember a legnagyobb előhaladást képes tenni Földünk Hierarchiájában, mert ezen a Sugáron a Manu beavatáson túl még két beavatás érhető el. A Pácséká Buddhákat, akik közvetlenül a Manu felett állanak, igen félreértették egyes írók, önző lényeknek minősítve őket, akik megtagadják azt, hogy tanítsák, amit Ők tanultak, és átmentek Nirvánába. Igaz, hogy ezek a Buddhák nem tanítanak, mert megvannak nekik a saját sugarukhoz tartozó más teendőik; s az is igaz, hogy eljön az az idő, amikor elhagyják a világot, de csak azért, hogy másutt folytassák dicső munkájukat.

A következő lépés az a beavatás, amelyet nem adhat senki, hanem amelyet mindenkinek magának kell megszerezni. Ez a beavatás az Adeptust a Világ Ura színvonalára helyezi, s ez a hivatal először első vagy második Uralkodás rövidebb időszakára szól egy Világon, s mikor ezt a hivatást teljesítette az illető, akkor a hosszabb felelősségű harmadik Világúr tisztjét veszi fel valamely másik világon.

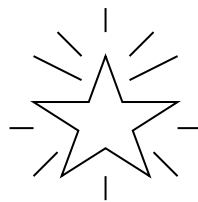
A Világ harmadik Urának feladata sokkal nagyobb, mint az elsőé és a másodiké, mert az Ő kötelessége kielégítően kerekíteni ki a fejlődésnek azt a korszakát, és átadni a számtalan milliányi tökéletesedő teremtményt az Ős Manu kezébe, aki a bolygóközi Nirváná ideje alatt felelős értük, és átadja őket aztán a következő glóbus Gyökér-Manujának. Mikor a harmadik Világ-Ura elvégezte ezt a kötelességét, akkor a mi világunkon és annak Hierarchiáján egészen kívül eső más beavatásban részesül, és a Csendes Örökös színvonalát éri el. Ebben a hivatásában örökösök Ő egy teljes körforgási időszakon át, és csupán akkor hagyja el különös önszántából felvett hivatalát, utódjának kezébe szolgáltatva át, mikor már az élethullám újra elfoglalta bolygónkat, és ismét kész elhagyni.

MINDENKI CÉLJA

Amilyen messze van felettünk jelenleg ezeknek az óriási magasságoknak minden tündöklése, oly nagyon érdemes hozzájuk emelni gondolatainkat, és megkísérelnünk egy kissé felfogni őket. Megmutatják a célt, mely mindnyájunk előtt áll és minél tisztább a látásunk, annál gyorsabb és állandóbb lesz a cél felé tett előmenetelünk, bár nem mindnyájan remélhetjük, hogy betöltjük az ezt illető ősi eszményt, s hogy nyílsebességgel röppenünk egyenesen a célba.

E nagy előmenetel folyamán minden ember teljes tudatosságra jut valamikor világjaink legmagasabbikában, az Isteni világban, és egyidejűleg tudatossá lesz ennek a Prákriti-Kozmikus világnak mindenik színvonalán, úgy, hogy magában hordozván a Legmagasabbnak hatalmát, képes lesz mégis megérteni a legalacsonyabbat, és működni is benne, és segíteni ott, ahol segítségre van szükség. Bizonyos, hogy mindnyájunkra vár ez a mindenhatóság és mindenütt-jelenvalóság, és bár ez az alacsonyabb élet azért, amit nekünk nyújthat, nem volna arra érdemes, hogy leéljük, de nagyon is megéri, hogy eltúrjuk, mint szükséges lépcsőzetet ahhoz az igazi élethez, amely előttünk áll. „Szem még nem látta, fül még nem hallotta, szív még nem sejtette azokat a dolgokat, amelyeket Isten készített azoknak, akik Őt szeretik.” Mert Isten szeretete, Isten bölcsessége, Isten hatalma és Isten dicsősége minden megértést felülmúl, éppen úgy, mint az Ő békéje is.

BÉKE LEGYEN MINDEN LÉNNYEL!

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ	2
I. RÉSZ A MESTEREK	3
I. FEJEZET VANNAK MESTEREK	3
ÁLTALÁNOS MEGFIGYELÉSEK	3
A VALLÁSOK BIZONYÍTÉKA.....	5
A LEGÚJABB BIZONYÍTÉK.....	5
SZEMÉLYES TAPASZTALATAIM.....	6
AZ ÉLET FEJLŐDÉSE.....	8
AZ EMBERFÖLÖTTI ÉLET.....	11
AZ ADEPTUSOK TESTVÉRSÉGE.....	12
AZ ADEPTUS ERŐI.....	12
II. FEJEZET A MESTEREK FIZIKAI TESTE	14
KÜLSEJÜK.....	14
EGY SZAKADÉK TIBETBEN.....	15
KUTHUMI MESTER HÁZA.....	16
A MESTER TEVÉKENYKEDÉSEI.....	18
MÁS HÁZAK.....	20
AZ ELSŐ SUGÁR ADEPTUSAI.....	21
A MÁSODIK SUGÁR ADEPTUSAI.....	23
A TÖBBI SUGÁR.....	24
TÖKÉLETES FIZIKAI TESTEK.....	25
KÖLCSÖNVETT TESTEK.....	27
II. RÉSZ A TANÍTVÁNYOK	29
III. FEJEZET A MESTEREKHEZ VEZETŐ ÚT	31
AZ ÖSVÉNYRELEPÉS.....	31
A FELADAT NAGYSZERŰSÉGE.....	32
A MUNKA FONTOSSÁGA.....	33
AZ ŐSI SZABÁLYOK.....	33
A MESTER LÁBAINÁL.....	39
A TANÍTVÁNY MAGATARTÁSA.....	40
A HÁROM KAPU.....	41
A MESTER MUNKÁJA.....	42
A KAPCSOLAT MEGTEREMTÉSE.....	43
EGYET SEM KERÜL EL A MESTER TEKINTETE.....	44
A TANÍTÓ FELELŐSSÉGE.....	45
HELYTELEN FOGALMAK.....	47
A HELYES MEDITÁLÁS.....	48
ÁLTALÁNOS AKADÁLYOK.....	48
AZ ODAADÁSNAK TELJESNEK KELL LENNIE.....	51
IV. FEJEZET PRÓBATÉTEL	53
AZ ÉLŐ KÉP.....	53
FIATALABB PRÓBATANÍTVÁNYOK.....	54
A GYERMEKEKKEL VALÓ KEGYETLENKEDÉS HATÁSA.....	55
A GYERMEKEK MESTERE.....	57
BELÉPÉS A PRÓBATANÍTVÁNYÁGBA.....	57
A MESTERTŐL KAPOTT UTASÍTÁS.....	58
LEGYETEK OLYANOKKÁ, MINT A KIS GYERMEKEK.....	61
AZ INGERLÉKENYSÉG HATÁSAI.....	62
ÖNZÉS.....	62
TÖPRENGÉS.....	63
NEVETÉS.....	64
ÜRES SZAVAK.....	64
A BESZÉDALKOTTA FORMÁK.....	65
IDEGES KAPKODÁS.....	67
A CSATLAKOZÁS ÉRTÉKE.....	68

V. FEJEZET FELVÉTEL	69
<i>BESZÁMOLÁS EGY FELVÉTELRŐL</i>	<i>69</i>
<i>A MESTERREL VALÓ EGYESÜLÉS.....</i>	<i>70</i>
<i>A TANÍTVÁNY MAGATARTÁSA</i>	<i>71</i>
<i>AZ ERŐ ELOSZTÁSA</i>	<i>72</i>
<i>ÜZENETEK KÖZVETÍTÉSE</i>	<i>74</i>
<i>ÉRZÉKENYSÉG, MÉDIUMSÁG ÉS PSZICHIKAI KÉPESSÉGEK</i>	<i>75</i>
<i>ADEPTUSOKTÓL JÖVŐ ÜZENETEK</i>	<i>78</i>
<i>A SZEMÉLYES GYARLÓSÁG</i>	<i>80</i>
<i>GONDOLATKIPRÓBÁLÁS</i>	<i>82</i>
<i>MEGPIHENÉS.....</i>	<i>83</i>
<i>NYUGODTSÁG ÉS EGYENSÚLY</i>	<i>84</i>
<i>A SÖTÉT HATALMAK.....</i>	<i>86</i>
<i>A SIKER BIZTOS VOLTA</i>	<i>88</i>
VI. FEJEZET MÁS KÖZLÉSEK	90
<i>A MESTEREK ÉS A TESTVÉRSÉG.....</i>	<i>90</i>
<i>NÉGY MÓD, AMELYEN ELJUTUNK AZ ÖSVÉNYHEZ</i>	<i>91</i>
<i>A BUDDHISTA OSZTÁLYOZÁS</i>	<i>92</i>
<i>HINDU YOGA</i>	<i>93</i>
<i>MÁNTRÁK</i>	<i>95</i>
<i>A HIT HATÁSA.....</i>	<i>96</i>
<i>GONDOLATTÁRSULÁS.....</i>	<i>97</i>
<i>ANGYALI KÖZREMŰKÖDÉS.....</i>	<i>97</i>
<i>AZ ISMÉTLÉS HATÁSA</i>	<i>98</i>
<i>ÁLDÁSOK.....</i>	<i>99</i>
<i>A HANG HATALMA</i>	<i>100</i>
<i>A KÖVETELMÉNYEK SOHASEM VÁLTOZNAK</i>	<i>106</i>
III. RÉSZ A NAGY BEAVATÁSOK	108
VII. FEJEZET AZ ELSŐ BEAVATÁS	110
<i>AZ EGYETLEN BEAVATÓ.....</i>	<i>110</i>
<i>A TESTVÉRSÉG</i>	<i>111</i>
<i>VISSZAESÉSEK.....</i>	<i>113</i>
<i>BESZÁMOLÓ EGY ELSŐBEAVATÁSRÓL</i>	<i>114</i>
<i>A SZERTARTÁS IDŐTARTAMA.....</i>	<i>120</i>
<i>FIÚSÁG</i>	<i>120</i>
<i>A BEAVATTATÁS SZÍNVONALA</i>	<i>122</i>
<i>A JELEN ALKALOM</i>	<i>123</i>
<i>FIATAL BEAVATOTTAK.....</i>	<i>123</i>
<i>A BEAVATOTT MINDENKINEK TESTVÉRE.....</i>	<i>125</i>
VIII. FEJEZET AZ EGÓ.....	126
<i>AZ EGÓ SZÜLETÉSE.....</i>	<i>126</i>
<i>A MONÁD ÉS AZ EGÓ</i>	<i>128</i>
<i>A SZEMÉLYISÉGGEL VALÓ KÖZLEKEDÉS</i>	<i>129</i>
<i>A SAJÁT VILÁGÁBAN.....</i>	<i>129</i>
<i>AZ EGÓ ÉRDEKLŐDÉSE A SZEMÉLYISÉG IRÁNT</i>	<i>131</i>
<i>A SZEMÉLYISÉG MAGATARTÁSA</i>	<i>132</i>
<i>AZ EGYSÉG MEGVALÓSÍTÁSA.....</i>	<i>133</i>
IX. FEJEZET A MÁSODIK ÉS HARMADIK BEAVATÁS	135
<i>AZ ELSŐ HÁROM BILINCS.....</i>	<i>135</i>
<i>AZ EGYES LÉPÉSEK ALSÓBBFOKOKRA OSZTÁSA</i>	<i>136</i>
<i>BESZÁMOLÓ EGY MÁSODIK BEAVATÁSRÓL</i>	<i>137</i>
<i>MENTÁL FEJLŐDÉS.....</i>	<i>142</i>
<i>A VESZEDELMEZES IDŐSZAK.....</i>	<i>142</i>
<i>A HARMADIK BEAVATÁS.....</i>	<i>144</i>
<i>A NEGYEDIK ÉS AZ ÖTÖDIK BILINCS.....</i>	<i>145</i>
X. FEJEZET A MAGASABB BEAVATÁSOK	146
<i>AZ ÁRHÁT.....</i>	<i>146</i>
<i>KERESZTÉNY SZIMBOLÓGIA.....</i>	<i>146</i>
<i>NIRVÁNÁ.....</i>	<i>149</i>

<i>AZ ÁRHÁT MUNKÁJA</i>	156
<i>AZ ÖTÖDIK BEAVATÁS</i>	157
<i>AZ ADEPTUSSÁG FÖLÖTT</i>	158
<i>A HÉT ÖSVÉNY</i>	159
IV. RÉSZ A HIERARCHIA	161
XI. FEJEZET A MESTEREK MUNKÁJA	163
<i>ÁTTEKINTÉS</i>	163
<i>A KERÜLETEK</i>	163
<i>ERŐELOSZTÁS</i>	164
<i>AZ ÁHITAT FELHASZNÁLÁSA</i>	165
<i>A TANÍTVÁNYOK ÁLTAL VÉGZETT MUNKA</i>	167
<i>AZ ÉVSZÁZADONKÉNT TÖRTÉNŐ ERŐKIFEJTÉS</i>	168
<i>A FAJOK</i>	169
<i>AZ ELJÖVETEL</i>	170
<i>A HATODIK ALFAJ</i>	171
<i>A HATODIK GYÖKÉRFAJ</i>	173
XII. FEJEZET A CSOHÁNOK ÉS A SUGARAK	174
<i>A CSOHÁNOK</i>	174
<i>DYWAL KUL MESTER TÁBLÁZATA</i>	174
<i>A HETES FELOSZTÁS</i>	176
<i>A HÉT SZELLEM</i>	176
<i>A LÉNYEK HÉT TÍPUSA</i>	178
<i>MÁGIA ÉS GYÓGYÍTÓ ERŐK</i>	179
<i>A SUGARAK CSOHÁNJAI</i>	180
<i>A KIFEJLESZTENDŐ TULAJDONSÁGOK</i>	183
<i>CIKLIKUS VÁLTOZÁSOK</i>	184
<i>AZ ODAADÁS URALMA</i>	184
<i>SZERTARTÁSOK ELJÖVETELE</i>	187
XIII. FEJEZET A HÁROMSÁG ÉS A HÁROMSZÖGEK	189
<i>AZ ISTENI HÁROMSÁG</i>	189
<i>A KÉPVISELŐK HÁROMSZÖGE</i>	192
<i>A SUGARAK HATÁRAI</i>	195
<i>SUGÁRCSERÉLÉS</i>	196
<i>TÖKÉLETES EGYSÉG</i>	196
XIV. FEJEZET A BÖLCSESSÉG A HÁROMSZÖGEKBEN	198
<i>A BUDDHA</i>	198
<i>A KIEGÉSZÍTŐ CSELEKEDETEK</i>	200
<i>A VÉSZÁK ÜNNEPÉLY</i>	201
<i>A VÖLGY</i>	201
<i>A SZERTARTÁS</i>	203
<i>A LEGNAGYOBB ÁLDÁS</i>	205
<i>A BUDDHA ELŐDEI</i>	210
<i>MAITREYA BÓDHISZATTVA</i>	211
<i>AZ ÁSZÁLÁ ÜNNEPÉLY</i>	212
<i>A NÉGY NEMES IGAZSÁG</i>	214
<i>A NEMES NYOLCSZOROS ÖSVÉNY</i>	217
XV. FEJEZET AZ ERŐ A HÁROMSZÖGEKBEN	224
<i>A VILÁG URA</i>	224
<i>A LEGMAGASABB BEAVATÁSOK</i>	227
<i>MINDENKI CÉLJA</i>	228
<i>Tartalomjegyzék</i>	230